

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YARATIK AVCISI

BERATO
ACAR37

RICKYANCEY

Mideniz ne kadar sağlam?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DE
X

İSTE BUNLAR SAKLADIĞIM SIRLAR. İSTE
BU ASLA İHANET ETMEDİĞİM GÜVEN.
AMA O ARTIK YOK, DOKSAN SENE ÖNCE
ÖLDÜ, BANA GÜVENEN O KİŞİ, TÜM BU
SIRLARI UĞRUNA SAKLADIĞIM KİŞİ.
BENİ KURTARAN KİŞİ... VE BENİ
LANETLEYEN KİŞİ.

Will Henry'nin günlüğü böyle
başlıyor. Will, alışılmadık bir
uzmanlığa sahip bir doktorun
evlatlığı ve asistanı: yaratık
avcılığı.

Will, doktorla birlikte geçirdiği kısa
süre içerisinde doktordan gelen gece
yarısı çağrılarına ve bu tehlikeli
işe alışmıştır. Ancak bir gün birisi
bir kız cesedi ve kızı yiyen bir
yaratık haberiyle geldiğinde Will'in
yaşamı alt üst olur. Doktor, yavru bir
Anthropophagus bulmuştur -göğsünde
bulunan ağzıyla beslenen, kafası
olmayan bir yaratık.

Üstelik bu, sayıları gittikçe artan
türün habercisidir.

Şimdi Will ve doktor, çok geç olmadan
dünyayı bu hızlı üreyen yaratıktan
kurtarmak durumundadır.

Yepyeni, gotik bir serisi H.P.
Lovecraft'ın ruhuyla çağdaş
yazarların sürükleyici anlatım
becerilerini bir araya getiren Rick
Yancey, tıyler ürpertiçi bir hikaye
anlatıyor.

BERATO
ACAR37

YARATIK AVCISI

RICK YANCEY

YARATIK AVCISI

Özgün adı: *The Monstrous Regiment*
Copyright © 2009 Rick Yancey
Yazan: Rick Yancey

Çeviri: Beğün Selim Haktanır Üls
Yayına hazırlayan: Tülin Er
Grafik uygulaması: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Akçalı Teöz Hakkın Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-09-0092-7
Sertifika no: 11940

Bazım yeri: Yölmüşazlar Basım Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Yalçın Kores Cad. Basım Sarayı Sit. No: 13-14 Yeniköyne İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
15 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 248 66 66
www.dexkitap.com / dex@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

ÖNSÖZ Temmuz 2007

Huzurevinin müdürü al yanaklı, ufak tefek, gözleri çukurlaşmış bir adamdı. Pamuk gibi saçlarından koca bir tutam çıkık alnına düşmüştü. Kafasının gittikçe arka kısmına gerilemiş saçları seyrelmeye yüz tutmuş, bir türlü yana yatmayan inatçı teller, açık pembe kelinin üstünü dalga dalga kaplamıştı. Tokalaşması hızlı ve güçlüydü ama gereğinden fazla hızlı ya da güçlü denemezdi: Romatizmalı parmakları kavramaya alışkındı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi. Elimi bıraktı, kalın parmaklarını bileğime doladı ve ofisine giden ıssız koridorda bana rehberlik etti.

"Herkes nerede?" diye sordum.

"Kahvaltılar."

Çalışma odası ortak alanın ta en sonundaydı. İçinde maun ağacından, bir ayağı kırık bir masa bulunan minnacık ve boğucu bir odaydı. Birisi, rengi dönmüş beyaz bir halının üstünde duran masanın kırık ayağının altına bir kitap koyup onu dengelemeye çalışmıştı. Masanın üstünde öbek öbek kâğıtlar, kahverengi dosyalar, dergiler ve İş İdaresi 101 ve Sevdiklerinize Veda Etme Yöntemleri başlıklı kitaplar duruyordu. Deri koltuğun arkasında duran ikinci çalışma masasının üzerindeyse yaşlı bir kadının çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Kadın, Sakın resmimi çekeyim deme! der gibi bir ifade takınmıştı. Bu, karısının resmi olmalıydı.

Adam koltuğunda yaslanıp, "Kitap ne zaman geliyor?" diye sordu.

"Geldi bile," dedim. "Geçen ay." Evrak çantamdan bir kitap çıkarıp ona verdim. Homurdandı, birkaç sayfayı karıştırdı, dudakları büküldü, koyu renk gözlerinin üstündeki kaim kaşları çatıldı.

"Eh, bir faydam olduysa sevindim," dedi. Kitabı bana uzattı. Onda kalabileceğini söyledim. Adam onu en sağlam öbeğin üstüne koyabilmek için masaya bakınırken, kitap bir an için öylece aramızda kaldı. Sonunda bir çekmeceye tıkılıp gözden kayboldu.

Müdürle bir sene önce Alfred Kropp serisinin ikinci kitabıyla ilgili bir araştırma yaparken tanışmıştım. Öykünün doruk noktasında kahraman kendisini şehrin ta öteki ucundaki, Şeytanın Deposu denen, 150 metrelik bir lağım çukurunda buluyordu. O zamanlar bu bölgeye ait yerel efsanelere ve masallara meraklıydım. Müdür o bölgede yaşayan ve efsanevi, "Cehennem Kapısı"yla ilgili öyküleri bilen birkaç kişiyle beni tanıştırmak inceliğini göstermişti. Bu bölge şimdilerde halka açık bir parktı. Bunun nedeni herhalde şeytanın burasını turistlere ve motorculara bırakıp çekip gitmiş olmasıydı.

Müdür, "Teşekkür ederim," dedi. "Herkes kitaptan söz edeceğim." Konuşmaya devam etmesini bekledim; ne de olsa beni buraya o davet etmişti. Müdür rahatsız olmuş gibi sandalyesinde kıpırdandı.

"Telefonda bana gösterecek bir şeyiniz olduğunu söylemiştiniz," diye hatırlattım kibarca.

"Hah, tabii," dedi. Rahatlamıştı ve şimdi hızlı hızlı konuşuyordu. "Bunu onun eşyalarının arasında bulduğumuzda, aklıma ilk sen geldin. Tam sana göre bir şey bence."

"Kimin eşyalarından bahsediyorsunuz?"

"Will Henry'den. William James Henry. Geçen perşembe günü vefat etti. En yaşlı konuklarımızdan biriydi. Onunla tanıştığını sanmıyorum."

Kafamı salladım. "Hayır, tanışmadım. Kaç yaşındaydı?"

"Şey, biz de emin değiliz. Çok yoksuldu; ne kimliği vardı ne de yaşayan bir akrabası. Ama 1876 yılında doğduğunu iddia ediyordu."

Ona bakakaldım. "Yani yüz otuz bir yaşındaydı, öyle mi?"

"Saçma, biliyorum," dedi. "Öldüğünde doksanlarında olduğunu tahmin ediyoruz."

Müdür çalışma masasının çekmecelerinden birini açtı ve on üç tane kalın defterden oluşan bir yığın çıkardı. Defterler kahverengi bir iple bağlanmış, sade deri kapakları krem rengine dönüşmüştü.

Adam heyecanla ipi çözerken, "Hiç konuşmazdı," dedi. "Sadece bize ismini ve doğum yılını söylemişti. Bu iki şey de onu çok gururlandırır. Onu dinlemeyi isteyen ya da istemeyen herkese, 'İsmim William Henry James, 1876 yılında doğdum!' derdi. Ancak, nereli olduğu, ailesi, onu bulduğumuz su kanalına nasıl geldiği konusunda ağzını bıçak açmazdı. Doktorlar bana onun ağır bunamadan mustarip olduğunu söylediler ve bundan kesinlikle hiç şüphe duymadım... ta ki bu defterleri bir havluya sarılı halde yatağının altında bulana dek."

Defterleri müdürden aldım. "Günlüğü mü?" diye sordum.

Omuz silkti. "Devam et. En üsttekini aç ve ilk sayfayı oku."

Dediğini yaptım. Defterdeki elyazısı gayet düzgün ama çok küçüktü. Belli ki bu satırları yazan eğitilmiş biriydi ve güzel yazı dersleri almıştı. Önce ilk sayfayı, sonra ikinci sayfayı, sonra da ardından gelen beş sayfayı okudum. Daha sonra gelişigüzel bir sayfa açtım. İki kez okudum. Defterde yazanları okurken, müdürün hızlı koşmuş bir at gibi kesik kesik nefes alıp verdiğini fark ettim.

"Ne diyorsun?" diye sordu.

"Neden aklınıza benim geldiğimi anladım," dedim.

"Tabii, sen okuduktan sonra defterleri geri almam gerek."

"Elbette."

"Yasalara göre, bunları saklamalıyım; hani olur da William'ın bir akrabası eşyalarını almaya gelirse diye. Gazeteye bir ilan verip gerekli araştırmaları yaptık, ama bu tür şeyler ne yazık ki sık oluyor. Birisi ölür ve dünyada onun eşyalarını alacak tek bir kişi dahi çıkmaz."

"Çok yazık." Defterlerden birini alıp rasgele bir sayfa açtım.

"Defterlerin hepsini okumadım; maalesef buna vaktim yok. Ancak William'ın neler yazdığını çok merak ediyorum. Kim bilir, belki defterlerde geçmişine dair birtakım bilgiler vardır. Kim olduğuna, nereden geldiğine dair bir şeyler öğrenmek mümkün olabilir. Belki akrabalarını da bulabiliriz. Ancak, defterlere şöyle bir göz

attığımda gördüm ki bu notlar aslında bir günlüğe değil, hayal ürünü bir esere ait."

Okuduklarıma dayanarak müdüre hak verdim; hayal ürünü olduğu neredeyse kesindi.

"Neredeyse mi?" diye sordu. Kafası karışmış görünüyordu. "Eh, her şey olası sanırım, ama bazı şeyler öbürlerinden daha olası!"

Defterleri alıp eve götürdüm ve çalışma masamın üstüne koydum. Neredeyse altı ay boyunca okunmadan orada kaldılar. Bir başka kitabı teslim etmem gerekiyordu ve açıkçası, doksanlık bir bunağın saçma sapan zırvalıklarını okumak içimden gelmemişti. Ertesi kış, müdürden bir telefon gelince, defterleri bağlayan lime lime olmuş ipi çözdüm ve birinci defterin ilk sayfalarını tekrar okudum. Ancak, okuma işi bu kadarla kaldı. William'ın elyazısı o kadar küçük, defterlerin sayfa sayısı o kadar fazlaydı ki devam edecek gücü kendimde bulamadım. Dahası, her sayfa arkalı önlü doluydu. Bu yüzden, ilk defteri hiç okumamaya karar verdim. Daha sonra, defterlere yıllara göre değil de aylara göre tarih verildiğini fark ettim. Arada sırada dolmakalemin rengi değişmişti. Mesela, siyah kalemde laciverte, sonra tekrar siyaha geçilmişti. William bunları yazarken ya kaleminin mürekkebi tükenmiş ya da kalemini kaybetmiş olmalıydı.

Ancak yılbaşından sonra ilk üç defteri baştan sona okuyabildim. Hem de tek oturuşta. İşte, ilerleyen sayfalarda göreceğiniz metin William'ın defterlerinden alınmıştır. Metinde sadece imla ve yazım hataları düzeltilmiştir

BİRİNCİ CİLT

Soyağacı

BİR

"Tek Kalmış Garabet"

Bunlar sakladığım sırlar. Asla ihanet etmediğim emanet.

Ama o artık ölü; bana emanetini teslim eden kişi kırk yıldan uzun bir süredir hayatta değil. Bu sırları onun için sakladığım kişi...

Beni kurtaran... ve lanetleyen adam.

Bu sabah kahvaltıda ne yediğimi söyleyemem ama onun beni 1888 senesinde apar topar yatağımdan kaldırışını tüyler ürpertici bir netlikte hatırlıyorum. Saçları dağılmış, lambanın ışığı altında pırıl pırıl parlayan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Heyecandan, narin suratının hatları adeta ısıldıyordu. Ne yazık ki bu suratın heyecandan al al oluşuna daha çok kereler şahit olacaktım.

"Kalk! Kalk, Will Henry! Çabuk," dedi telaşla. "Bir ziyaretçimiz var!"

Mahmur mahmur, "Ne ziyaretçisi?" dedim. "Saat kaç?"

"Saat biri biraz geçiyor. Hemen giysilerini giy ve arka kapıya gel. Elini çabuk tut, Will Henry, fırla!"

Küçük hücremden çıktık ve giderken lambayı da beraberinde götürdük. Karanlıkta üstümü başımı giyip ayağımda çoraplarla merdivenlerden aşağı indim. Bu arada kıyafetimi tamamlayacak olan şeyi de kafama geçirmeye çalışıyordum. Bu, on iki yaşındaki kafama oldukça küçük gelen bir şapkaydı. Şapka onunla birlikte yaşamaya gelmeden önceki hayatımdan geriye kalan son şeydi ve benim için çok ama çok değerliydi.

Üst katı tamamen aydınlatmasına rağmen, alt katta tek bir lamba yanıyordu. Lamba sadece ikimizin yaşadığı ve tek bir hizmetlinin dahi bulunmadığı eski evin en arka tarafındaki mutfakta duruyordu. Doktor kendi halinde bir adamdı, karanlık ve tehlikeli işlerle uğraşıyordu. Dolayısıyla, evde çalışacak olan hizmetlilerin ne dedikodusunu ne de meraklı bakışlarını kaldırabilecek

durumdaydı. Ev her üç ayda bir leş gibi olduğunda, elime bir bezle kova tutuşturur, sonra da her ikimiz de toz içinde boğulmadan önce, "işe koyulmamı" söylerdi.

Mutfaktan gelen ışığı izlemeye ve o yöne doğru ilerlemeye başladım. O kadar korkmuştum ki ayakkabılarımı giymeyi bile unutmuştum. Gerçi bir sene önce onunla yaşamaya başladığımdan beri birçok ziyaretçimiz olmuştu. Doktorun sabahın köründe ziyaretçileri olurdu. Hatta sayısını dahi hatırlamadığım kadar sık gelirdi bu ziyaretçiler. İşin kötüsü, bu ziyaretlerin hiçbiri iyi niyetli değildi. Dediğim gibi, doktor tehlikeli ve karanlık işlerle uğraşırdı. Bu yüzden, ziyaretçileri de tehlikeli ve karanlık olurdu.

O gece gelen ziyaretçi arka kapının tam önünde duruyordu. Sırık gibi ince uzun, hatta iskelet gibi bir yapıya sahipti. Gölgesiyse bir hayalet gibi, parlak kaldırımın üstüne düşüyordu. Hasır şapkasının kenarı suratını örtüyordu ama lime lime olmuş gömleğinden çıkmış eğri büğrü eklemlerini ve eski pantolonunun altından yamru yumru sarı bileklerini görebiliyordum. Yaşlı adamın arkasında duran yaşlı at, ayaklarını yere vurup titreyen burun deliklerinden dumanlar saçsa saçsa kişnedi. Atın arkasındaysa pustan hayal meyal seçilen araba görünüyordu. Arabada çuval bezine sarılı, acayip bir yük vardı.

Kapıya vardığımda, doktor alçak bir sesle yaşlı adamla konuşuyordu. Teselli edercesine elini adamın omzuna koymuştu. Yaşlı adamın panik içerisinde olduğu her halinden belliydi. Doktor ona doğru şeyi yaptığını söylüyordu. Bundan sonrasını o halledecekti. Zavallı adam tamam manasında kafasını salladı ve hasır şapkasının altında daha da büyük görünen koca kafası incecik boynunun üstünde sallandı.

Adam bir ara, "Bu bir suç. Bu doğaya karşı işlenmiş bir suç!" diye bağırdı. "Keşke bu işe hiç bulaşmasaydım. Hiçbir şeye dokunmadan, her şeyi Tanrı'nın merhametine havale etmiş olsaydım!"

Doktor, "Dindar değilim, Erasmus," dedi. "Ben bir bilimadamıyım. Ancak kutsal kitapta bizlerin Tanrı'nın aracı olduğumuz yazmaz mı? Şayet bu doğruysa, o halde Tanrı seni onunla karşılaştırmış ve böylece de bana getirmiş."

Yaşlı adam doktora kaçamak bir bakış fırlatıp, "Yani beni şikâyet etmeyecek misiniz?" diye sordu.

"Sırrını kimselere söylemeyeceğim. Senin de benim için aynı şeyi yapacağına inanıyorum. Hah, William Henry de geldi işte. Will Henry, ayakkabıların nerede?" Ayakkabılarımı almak için içeri girerken, Doktor, "Hayır, hayır," dedi. "Benim için laboratuvarı hazırlamanı istiyorum."

Uslu uslu, "Peki, Doktor," deyip ikinci kez içeri girmeye yeltendim.

"Demliği de ocağa koy. Uzun bir gece olacak."

"Peki, efendim," deyip üçüncü kez eve yöneldim.

"Çizmelerimi de buluver, Will Henry."

"Tabii, efendim."

Teredditle dördüncü bir emrin gelmesini bekledim. Erasmus denen yaşlı adam gözlerini bana dikmişti.

Doktor, "Ne bekliyorsun?" dedi. "Derhal işe koyul, Will Henry."

"Peki, efendim," dedim. "Hemen, efendim!"

Onları arka bahçede bırakıp içeri girerken, yaşlı adamın doktora, "Oğlunuz mu?" diye sorduğunu duydum.

Doktor, "O benim asistanım," diye yanıt verdi.

Demliğe su koyup kaynaması için ocağın üstüne yerleştirdim. Sonra da mahzene indim. Lambaları yakıp aletleri hazırladım. (Doktorun hangi aletleri kullanacağını bilmiyordum, ama içimden bir ses yaşlı adamın getirdiği şeyin ölü olduğunu söylüyordu. Çuval bezine sarılı şeyden hiç ses çıkmamıştı; paketi içeri taşımak için acele de edilmemişti. Ancak belki de böyle düşünmemin nedeni, o şeyin ölü olduğunu ummamdı.) Daha sonra, dolaptan temiz bir iş önlüğü çıkardım ve basamakların altında doktorun plastik çizmelerini aramaya koyuldum. Çizmeler

orada değildi. Bir an için paniğe kapılmış, muayene masasının orada kalakalmıştım. Çizmeleri bir hafta önce kendi ellerimle yıkamıştım. Onları basamakların altına koyduğuma da emindim. Doktorun çizmeleri nereye kaybolmuştu? Mutfağın ahşap zemininden ayak sesleri gelmeye başladı. Doktor buraya geliyordu ve ben çizmelerini kaybetmiştim!

Doktorla Erasmus aşağı inerlerken, çizmelerin nerede olduğunu gördüm. Onları koyduğum yerde, yani çalışma tezgâhının altındaydılar. Onları niye oraya koymuştum? Çizmeleri alıp taburenin yanına koydum ve kalbim güm güm atarak, hızlı hızlı nefes alıp vererek beklemeye başladım. Mahzen çok soğuktu. Evin diğer bölümlerinden en az on derece daha soğuk olurdu ve sene boyunca da ısı değişmezdi.

Çuval bezine sarılı şey ağır olmalıydı. Doktorla yaşlı adam bunu taşırlarken, boyunlarındaki kaslar geriliyordu ve aşağı son derece yavaş iniyorlardı. Yaşlı adam dayanamayıp mola vermek istedi. Aşağıdan beşinci basamakta durdular. Doktorun yaşlı adama sinirlendiği belliydi. Yeni ödülünü bir an önce açmak için can atıyordu.

Nihayet, yükü muayene masasına koydular. Doktor yaşlı adama tabureye oturmasını işaret etti. Erasmus tabureye çöktü, hasır şapkasını çıkardı ve leş gibi bir mendille alnını sildi. Tir tir titriyordu. Işığın altında, adamın tepeden tırnağa toza ve kire bulanmış olduğunu gördüm. Çamurla kaplı ayakkabılarından kırık tırnaklarına, yaşlı suratının belirgin hatlarına ve kıvrımlarına kadar her yeri leş gibiydi. Burnuma adamın üstünden yayılan yeni kazılmış nemli toprak kokusu geldi.

Adam, "Bu bir suç! Bir suç!" diye mırıldanıyordu.

Doktor, "Evet, hem de büyük bir suç," dedi. "Bu çok ciddi bir suç, Erasmus. Cezası bin dolar ve beş sene ağır işçilik." Doktor önlüğünü taktı ve çizmelerini işaret etti. Tırabzana yaslanıp çizmelerini ayaklarına geçirdi. "Artık bu işte beraberiz. Ben sana güvenmeliyim, sen de bana. Will Henry, çayım nerede kaldı?"

Hemen yukarı kata koşturdum. Yaşlı adamın şöyle dediğini duydum: "Doyurmam gereken bir ailem var. Karım çok hasta; ona ilaç almam gerek. İş bulamıyorum. Altın ve mücevher ölümlerin neyine?"

Arka kapıyı açık bırakmışlardı. Kapıyı kapatıp kilitledim, ama önce arka bahçeye bir göz attım. Pustan başka hiçbir şey görünmüyordu. Pus daha da koyulaşmıştı ve suratında kocaman gözlerinden başka bir şey görünmeyen at da yardım istemiş gibi bana bakıyordu.

Çayı hazırlarken, doktorla yaşlı adamın konuştuğunu duyabiliyordum. Erasmus'un sesi tizdi, neredeyse histeriye kapılmış gibi konuşuyordu. Doktora alçak sesle ve ölçülü bir tonla ona yanıt veriyordu ama sesinden sabırsızlandığı da belliydi. Bunun nedeni yaşlı adamın tekinsiz bohçasını bir an önce açmak istiyor oluşuydu. Ayakkabılarımı giymediğim için ayaklarım buz kesmişti, ama bunu elimden geldiğince kafama takmamaya çalıştım. Tepsiye şeker, krema ve iki de fincan koydum. Doktor ikinci bir çay getirmemi söylemediği halde, çayın yaşlı adamın sinirlerini yatıştırabileceğini düşünmüştüm.

Tepsiyle aşağı inerken, yaşlı mezar soyguncusu, "... yarı yolda, zemin çöküverdi," diyordu. "Adeta bir çukura, ya da hava boşluğuna basmış gibi oldum. Yüzüstü tabutun üstüne düştüm. Tabutun kapağının üstüne düşmem yüzünden mi, yoksa... önceden mi kırıldığını bilmiyorum."

Doktor, "Hiç şüphesiz daha önceden kırılmış," dedi.

Onları tıpkı bıraktığım gibi buldum. Doktor tırahzanlara yaslanmıştı, yaşlı adamsa taburenin üstünde tir tir titriyordu. Ona çay ikram edince, minnetle fincanı eline aldı.

"Of, soğuk iliklerime işledi!" dedi cılız bir sesle.

Doktor, "Bu bahar soğuk geçti," dedi. Onun sikkın ve sinirli olduğunu fark ettim.

Yaşlı adam, "Onu oracıkta bırakamazdım," dedi. "Tabutun üstünü örtüp gitse miydim? Yok yok. Ölümlere saygı duyarım ben. Tanrı'dan korkarım. Sonsuzluğun

hükmünden korkarım! Bu suç doktor. Bu tiksiniş bir şey! Aklımı başıma toplayıp atımı aldım ve onları oradan çıkarmak için bir halat kullandım. Sonra da... buraya getirdim."

"Doğru şeyi yapmışsın, Erasmus."

Kendi kendime, "Doğru şeyin ne olduğunu sadece bir kişi bilir," dedim. "Kusura bakmayın ama sizinle ve bu evde olan bitenle ilgili neler konuşulduğunu bilmeniz gerek. Pellinore Warthrop'u ve Harrington Sokağı'ndaki evi bir tek sağırılar duymamıştır herhalde."

Doktor ilgisizce, "O halde, sağır olmadığın için şanslıyım," dedi.

Sonra, yaşlı adamın yanına gidip ellerini onun omuzlarına koydu.

"Sırrını saklayacağım, Erasmus Gray. Senin de benim için aynı şeyi yapacağına eminim. 'Suç' olarak tabir ettiğin konuyla herhangi bir alakan olduğundan kimseye bahsetmeyeceğim. Eminim ki sen de benim yaptıklarımdan kimseye bahsetmeyeceksin. Zahmetlerinin karşılığı olarak..."

Doktor cebinden bir tomar kâğıt para çıkardı ve bunları yaşlı adamın avcuna koydu. "Seni böyle alelacele geri yollamak istemezdim, ama burada kaldığın her saniye hem seni hem de işimi tehlikeye sokuyor ki her ikisi de benim için son derece önemli. Gerçi birinin diğerinden biraz daha önemli olduğunu itiraf etmem gerek," dedi zoraki bir gülümsemeyle. Sonra bana döndü. "Will Henry, ziyaretçimizi kapıya kadar geçiriver." Yeniden Erasmus Gray'e hitap ederek, "Bilim adına büyük bir hizmette bulundun," dedi.

Yaşlı adam bilimle değil, elindeki paralarla daha fazla ilgileniyor gibiydi. Ağzı açık bir halde, titreyen ellerinde duran paralara bakıyordu. Dr. Warthrop onu ayağa kaldırdı ve merdivenlere götürdü. Sonra da arka kapıyı kilitlememi ve ayakkabılarımı giymemi tembihledi.

"Sakin oyalanayım deme, Will Henry. Sabaha kadar çalışmamız gerekecek. İşe koyul bakalım!"

Yaşlı Erasmus arka kapıya varınca duraksadı. Kirli ellerinden birini omzuma koydu, diğeriyle de hasır şapkasını tuttu. Nemli gözlerini kısıp pusun içinde kaybolmuş olan atını ve arabasını aradı. Atın kişnemesi ve yeri eşeleme sesi duyulmasa, orada olduğuna dair hiçbir belirti olmayacaktı.

Aniden omzumu sıkıp, "Neden buradasın evlat?" diye sordu. "Bu, çocuklara göre bir iş değil."

"Ailemi bir yangında kaybettim efendim," dedim. "Doktor beni yanına aldı."

Erasmus, "Doktor," dedi. "Ona doktor diyorlar ama sahi, tam olarak ne doktoru?"

Acayıplıklar, diye yanıt verebilirdim. Tuhaflıklar. Ağza alınmaz işler. Ancak, yaşlı adama Harrington Sokağı'ndaki bu eve ilk geldiğimde doktordan aldığım yanıtı verdim. Pek de inandırıcı olmayan bir tavırla, "Felsefe," dedim.

Erasmus alçak bir sesle, "Felsefe mi!" dedi. "Ben buna felsefe diyemem doğrusu!"

Hasır şapkasını kafasına geçirdi ve pusun içine daldı. Çok geçmeden, gözden tamamıyla kayboldu.

Birkaç dakika sonra, mahzendeki laboratuvara indim. Kapıyı kilitlemiş, birkaç dakika çılgınlar gibi arandıktan sonra ayakkabılarımı önceki gece bıraktığım yerde bulmuştum. Doktor merdivenlerin dibinde beni bekliyordu. Sabırsızlıkla parmaklarını tırabzana vuruyor, belli ki yeterince atik olmadığımı düşünüyordu. Bana gelince, sabaha dek sürececek olan işi hiç de iple çekmiyordum. Gecenin bir vakti kapımıza birisinin gelip yanında ürkütücü bir çuval getirmesi ilk değildi elbette; ama doktorla yaşamaya başladığımdan beri ilk kez bu kadar büyük bir çuval görmüştüm.

Doktor, "Kapıyı kilitledin mi?" diye sordu. Bir kez daha yanaklarının al al olduğunu, kesik kesik nefes aldığını ve sesinin heyecandan titrediğini fark ettim. Kapıyı kilitlediğimi söyledim. Tamam manasında kafasını salladı. "Şayet söyle-

dikleri doğruysa, benimle dalga geçmemişse -ki bu daha önceden çok kereler başıma geldi- elimize müthiş bir şey geçti, Will Henry. Gel!"

İkimiz de yerlerimizi aldık. Doktor çamurla kaplı çuvalın durduğu masanın başına geçti. Ben de sağına geçip onun gerisinde durdum ve aletlerin durduğu tekerlekli masayı, kalem ve kâğıdı hazır ettim. Sayfanın en üstüne 15 Nisan 1888 yazarken elimin hafifçe titrediğini fark ettim.

Doktor plastik eldivenleri ellerine geçirdi ve ayaklarını taş zemine vurdu. Sonra suratına maskesini taktı. Bir tek burnunun ucuyla, keskin bakışlı koyu renk gözleri açıkta kalmıştı.

"Hazır mıyız, Will Henry?" diye sordu. Sesi maskeden dolayı boğuk çıkıyordu. Parmaklarını oynatarak onları rahatça hareket ettirip ettiremediğini kontrol etti.

Hiç de hazır olmadığım halde, "Evet, efendim," diye yanıt verdim.

"Makas!"

Makası alıp avcuna koydum.

"Onu değil, büyük olanı istiyorum, Will Henry. Bak, şuradaki."

Doktor makası eline alıp kalın çuvalın dar kısmını kesmeye koyuldu. Cesedin ayakları çuvalın bu kısmında olmalıydı. Doktor çuvalı kesmeye devam ederken, harcadığı çabayla çene kasları seğiriyordu. Bir kez belini ve kasılan parmaklarını esnetmek için duraksadı, sonra da işine devam etti. Çuval hem ıslaktı, hem de her yanı çamurla kaplıydı.

"Yaşlı adam çuvalı Noel hindisinden bile sıkı paketlemiş," dedi.

Çuvalı boydan boya kesmesi sanki saatler sürdü. Buna rağmen, ancak birkaç santim aralanmıştı. Hâlâ içinde ne olduğunu göremiyorduk. Çuvaldaki kesiği genişletmek birkaç dakika daha aldı. Doktor makası bana uzatıp masaya yaslandı. Büyük andan önce biraz güç toplamak istiyordu. Nihayet doğruldu ve ellerini beline götürdü. Sonra, derin bir nefes çekti.

Yavaşça, "Tamam," dedi. "Devam edelim, Will Henry."

Çuvaldaki kesigi yine boylamasına genişletmeye koyuldu. Çuval iki yana doğru açıldı ve tıpkı ilkbahar güneşine doğru uzanan bir çiçeğin yaprakları gibi masanın iki kenarına düştü.

Doktorun arkasında durduğum yerden çuvalın içindekileri görebiliyordum. Tahmin ettiğim gibi bir değil, iki ceset vardı. Cesetlerden biri müstehcen bir biçimde diğerine sarılmış vaziyetteydi. Boş midem bu manzaraya isyan etti. Ağzıma kadar gelen safrayı yuttum ve tir tir titreyen dizlerimin üstünde durmaya çalıştım. Unutmayın ki o zamanlar henüz on iki yaşında bir çocuktum. Evet, çocuktum ama o yaşma değin bin bir türlü tuhaflıkla karşılaşmıştım. Laboratuvarın duvarlarındaki raflarda duran kocaman kavanozlarda, koruyucu bir sıvının içinde muhafaza edilen tuhaf tuhaf şeyler vardı. Bunlar insanoğlunun hiç bilmediği, kâbuslar dünyasından geldiğine yemin edebileceğiniz, kesinlikle bildik dünyamıza ait olmayan yaratıkların farklı organları, kolları ve bacaklarıydı. Dediğim gibi, doktora masası başında ilk kez yardım etmiyordum.

Ancak yaşlı adamın o gece getirdiği iki cesedi görmeye de hazır değildim. Durumu şöyle izah edeyim: Manzara o denli tüyler ürperticiydi ki bir yetişkin dahi çığlık çığlığa evden kaçabilirdi. Çuvaldan kozanın içindeki cesetler, adaletli ve sevecen bir Tanrı'nın, dengeli ve güzel bir evrenin var olduğuna, insanoğlunun yüce bir varlık olduğuna dair söylenen ve inanılan her şeyi altüst eder nitelikteydi. Yaşlı mezar soyguncusu cesetlerden bahsederken, Bu bir suç, demişti. Durumu ifade etmek için kullanılacak bundan daha iyi bir laf olamazdı; yine de bir suçun gerçekleşebilmesi için, bir de suçlu gerekir... O halde, bu suçu işleyen kimdi, ya da neydi?

Masanın üstünde bir kız yatıyordu; kızıdan daha iri bir başka ceset de ona sarılmış, bedenini kısmen örtmüştü. İri ceset bir ayağını kızın gövdesinin üstüne atmış, bir kolunu da kızın göğsünün üstüne koymuştu. Kızın beyaz cenaze elbisesi toprak boyası rengini andıran kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı. Kanın nereden aktığı da açıkça ortadaydı. Kızın suratının yarısı yoktu; öyle ki boynundaki

kemikler bile görünüyordu. Derisinin geri kalanındaki yarıklarsa pütürlü ve üçgen biçimindeydi. Sanki birisi kızın bedenini ufak bir baltayla kesmişti.

Diğer ceset bir erkeğe aitti ve kızın neredeyse iki misli büyüklüğündeydi. Daha önce de dediğim gibi, çocuğuna sarılmış bir anne misali kızın narin bedenine sarılmıştı. Göğsü kızın yarılmış boynunun birkaç santim ötesine yaslanmış, bedeninin geri kalanıysa kızı sımsıkı sarmalamıştı. Ancak beni asıl hayrete düşüren şey ne cesedin ürkünçlüğü ne de iriliği idi.

Hayır. Bu çarpıcı tablonun en çarpıcı tarafı, kızın yanındaki adamın kafasının olmamasıydı.

Doktor maskesinin açıkta bıraktığı pırıl pırıl parlayan gözlerini fal taşı gibi açıp, "Anthropophaguslar," diye mırıldandı. "Öyle olmalı... ama nasıl olabilir? Bu çok tuhaf, Will Henry. Yaratığın ölü olması yeterince tuhaf, ama burada olması daha da tuhaf! Örnek erkek, yaklaşık yirmi beş ile otuz yaşları arasında, bedeninin dış kısmında herhangi bir yara ya da travma izi yok... Will Henry, bunları not alıyor musun?"

Doktor bana bakıyordu, ben de ona. İçeriye kaplayan ölüm kokusu gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Doktor elimdeki defteri işaret etti. "İşe konsantre ol, Will Henry," dedi.

Tamam manasında kafamı sallayıp elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Sonra kalemi alıp tarihin altına yazmaya başladım.

"Örnek, Anthropophagus familyasından gibi görünüyor," diye yineledi doktor. "Erkek, yaklaşık olarak yirmi beş ile otuz yaşlarında arasında, bedeninin dış kısmında herhangi bir yara ya da darbe izi yok..."

Not tutmak biraz kendime gelmemi sağlamıştı. Ama tıpkı bir yüzücüyü dibe çeken azgın bir dalga misali, merakıma yenik düşmek üzereydim. Dayanamayıp tekrar cesede baktım. Sonra, "Anthropophagus" sözcüğünü doğru bir biçimde yazmaya çalıştım.

"Kurban dişi, yaklaşık olarak on yedi yaşında, suratının ve boynunun sağ tarafında şentikli bir yara izi var. Dil kemiği ve akçene kemiği olduğu gibi aşıta ve buralarda örneğe ait dişlerin izlerini görmek mümkün..."

Dişler mi? İyi de yaratığın kafası yok ki! Bakışlarımı defterden kaldırıp doktora çevirdim. Doktor Warthrop cesetlerin gövdelerinin üstüne eğilmişti ve ne yaptığını görmem mümkün değildi. Nasıl bir yaratık, kafası ve ağız olmadan ısırabilirdi ki? Bunu düşünüp dururken, dehşet içinde bir şeyi anladım: O yaratık kızı yemişti.

Doktor ani bir hareketle masanın diğer tarafına geçince, "örnekle" zavallı kurbanı görebildim. Kız ufak tefekti, koyu renk saçlarıysa gür lüleler halinde masayı kaplamıştı. Doktor eğildi ve gözlerini kısıp dikkatle kızın göğsüne yaslanmış vaziyette duran yaratığı incelemeye başladı. Sonra, gölgeler ve kâbuslar diyarına ait meşum yaratığın sarılışıyla ebedi istirahatı bozulan kızı inceledi.

Yavaşça, "Evet!" dedi doktor. "Bu kesinlikle bir Anthropophagus, Will Henry. Kısaç lütfen. Bana tepsiyi de uzatır mısın? Hayır, o değil, kafatası keskininin yanında duran küçük tepsiyi istiyorum. Hah, o."

Dizlerim hâlâ tir tir titrediği halde yerimden kımıldayacak gücü buldum ama ayaklarımı hissetmiyordum. Gözlerimi doktordan ayırmadan, kusmamak için direndim. Titreyen ellerle kısıacı ve tepsiyi uzattım. Bir yandan da mümkün olduğunca az nefes almaya çalışıyordum, çünkü cesetlerden yayılan mide bulandırıcı koku ağzımın içini kavuruyor, boğazımın dibini bir kor gibi yakıyordu.

Dr. Warthrop kısıacı yaratığın göğsüne soktu. Sert bir şeye sürtünen metalin sesini duydum. Acaba yaratığın göğsünü mü açmıştı? Acaba bu yaratık da kısmen yenmiş miydi? Haydi yenmiş diyelim. Peki, onu yiyen diğer yaratık neredeydi?

Doktor boğuk bir sesle, "Çok ilginç, çok ilginç," diye mırıldandı. "Bedenin dışında hiçbir darbe izi yok. Örnek en verimli çağındaymış ama ölüm nedeni belli değil... Seni ne öldürdü Anthropophagus ha? Nasıl oldu da ölümle karşılaştın?"

Doktor bunları söylerken, bir yandan da seri hareketlerle kısaçla cesedin içinden çıkardığı et parçalarını metal tepsiye koyuyordu. Parçalar koyu renkti ve leş gibi kokuyordu. Bunların birkaçına beyaz bir şey yapışmıştı. Derken, doktorun yaratıktan parçalar koparmadığını fark ettim. Bunlar kızın suratına ve boynuna ait etlerdi.

Ellerimin arasından doktorun çalıştığı yöne doğru baktım ve onun yaratığın göğsünü değil, dişlerini temizlemekte olduğunu gördüm.

Başım fıldır fıldır dönmeye başladı. Doktor sakın bir ses tonuyla, "Sakin ol, Will Henry," dedi. "Bayılırsan hiçbir işime yaramazsın. Gece boyunca çalışmamız gerek. Bizler hem doğanın bir ürünüyüz, hem de onun öğrencileriyiz. Hepimiz. Bu yaratık da öyle. Hepimiz aynı yüce zihnin ürünüyüz. Tabii, bu tür şeylere inanıyorsan. Başka ne olabiliriz ki? Bizler bilimin erleriyiz, görevimizi yapmak zorundayız. Tamam mı, Will Henry? Tamam mı, Will Henry?"

"Tamam, doktor," dedim güçlkle. "Tamam, efendim."

"Aferin." Doktor kısıkcı metal tepsiye koydu. Lastik eldivenlerine et parçaları ve kan bulaşmıştı. "Bana keskiyi getir."

Memnuniyetle tepsinin başına geçtim. Ancak ona keskiyi vermeden önce, bir sonraki saldırı için bilime yaraşır bir er olarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Anthropophagus'un kafası yoktu, ama ağzı kesinlikle vardı. Dişleri de vardı. Ağzı ve dişleri bir köpekbaliğıninkine benziyordu: üçgen biçiminde, tırtıklı ve inci gibi bembeyazdı. Dişleri boğazının derinliklerinden öne doğru muntazam bir biçimde sıralanmıştı. Ağzıysa devasa boyutlardaki kaslı göğsünün hemen alt kısmında, yani göğüs boşluğuyla apış arasının tam ortasındaydı. Görebildiğim kadarıyla, burnu yoktu. Ama kesinlikle kör değildi. Gözleri (aslında tek bir gözünü gördüm) omuzlarının üstündeydi, gözkapakları yoktu ve kapkaraydı.

Doktor, "İşe koyul, Will Henry!" diye seslendi. Toparlanmak için fazla vakit harcamıştım. "Tepsiyi masaya yaklaştır; bir ileri bir geri yürüyecek olursan, yorgunluktan bitap düşersin."

Tepsiyi dediği gibi masaya yaklaştırıp yerimi aldıktan sonra, doktor elini öne uzattı. Keskiyi avcuna koydum. Aleti yaratığın ağzının birkaç santim içine soktu ve çenesini açmak için yukarı doğru itti.

"Kıskaç!"

Kıskaçı diğer eline koydum ve doktorun bu aleti de yaratığın sipsivri dişlerle kaplı ağzına sokuşunu izledim. Doktor aleti gitgide daha da derine itiyordu. Ta ki eli tamamıyla gözden kaybolana dek. Bileğini diğer tarafa çevirirken, kolunun ön tarafındaki kaslar seğirmeye başladı. Doktor kıskaçın ucuyla yaratığın boğazının gerisini yokluyordu. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Bir bezle alnını sildim.

"Boğazı tıkanmamış... Yani, boğularak ölmemiş," diye mırıldandı. "Gözle görülür bir yara... deformasyon... ve travma izi yok... Ah!" Doktorun kolu hareketsiz duruyordu. Kıskaçı geriye doğru çekerken, omuzları geriye kaykıldı. "Sıkıştı! Her iki elimi de kullanmam gerek. Will Henry, keskiyi tutup geriye doğru çek. Gerekirse sen de iki elini kullan. Sakın keskiyi bırakma, yoksa ellerimi kaybederim. Tamam, işte böyle. Aferin. Ahhhh!"

Doktor geriye doğru düştü. Sol eliyle bir yere tutunmaya çalıştı. Sağ elinde kıskaç, kıskaçın ucunda da birbirine dolanmış bir dizi incinin bulunduğu kolye duruyordu. İnciler kana bulanıp pembe bir renge bürünmüştü. Dengesini sağlayan yaratık avcısı bin bir güçlkle de olsa ödülüne kavuşmuştu.

"Biliyordum!" diye bağırdı. "İşte, suçlu bu. Yaratık kıza saldırdığında, kolyeyi yutmuş olmalı. Kolye boğazına takılmış, yaratık da nefes alamadığı için boğulmuş."

Keskiyi bırakıp masadan uzaklaştım ve doktorun elinden sarkan kırmızı renkli inci kolyeye bakakaldım. Işık kolyenin üstündeki kan pıhtılarında yansıyor. Aniden nefes alamadığımı fark ettim. Sanki ciğerlerime hava gitmiyordu. Dizlerim boşaldı. Doktor ne durumda olduğumu fark etmemişti. Kolyeyi tepsiye koydu ve ona makası vermemi istedi. İçimden, canı cehenneme, dedim. Kendi makasını kendi alsın. Doktorun sırtı bana dönüktü. Elini geriye uzatıp tekrar ma-

kası istedi. Kana bulanmış parmaklarını açıp kapıyordu. Derin bir iç çekip taburemden kalktım ve makası ona verdim.

Doktor kızın cenaze elbisesini keserken, "Çok ilginç," diye mırıldandı. "Anthropophaguslar Amerika kıtasında yaşamaz. Kuzey ve Doğu Afrika'da, Caroli Adaları'nda yaşarlar, ama kesinlikle buralarda değil! Asla burada değil!" dedi.

Büyük bir dikkatle elbiseyi aralayıp kızın kaymaktaşını andıran tenini gözler önüne serdi.

Dr. Warthrop steteskobunun bir ucunu kızın midesine dayadı ve dikkatle dinlemeye başladı. Sonra aleti göğsüne doğru götürdü, daha sonra da tekrar göbek deliğinin oraya getirdi. Duraksayıp gözlerini yumdu. Nefes almaya bile çekiniyor gibiydi. Birkaç saniye hiç kımıldamadan bu şekilde kaldı. Sessizlik bir çığ gibi büyüdü.

Nihayet steteskobu kulaklarından çıkardı. "Tahmin ettiğim gibi," dedi. Masayı işaret etti. "Boş bir kavanoz getir, Will Henry. Büyükçe olsun."

Sonra, kavanozun kapağını açmamı ve boş kavanozu yanma koymamı söyledi.

"Kapağı elinde tut, Will Henry. Elimizi çabuk tutmalıyız. Neşter!"

Doktor yine cesedin üstüne eğildi. Kafamı diğer yöne çevirdiğimi, neşter kızın pürüzsüz tenini keserken bakışlarımı parıldayan bıçağın üstünde tutamadığımı söylememe gerek var mı bilmem. Bilime hizmet eden çelik gibi bir asker olmayı doktora ne kadar ispat etmek istesem de hiçbir şey beni olabilecekleri izlemeye zorlayamazdı.

"Bunlar leş yemezler," dedi doktor. "Anthropophaguslar avını canlı yakalamak ister, ama açlıktan da güçlü dürtüler vardır, Will Henry. Dişiler üreyebilir, ama doğuramaz. Dişilerin rahmi yoktur. Rahminin olması gereken yerde daha elzem bir organ bulunur: beyin... Tamam, neşteri alabilirsin."

Doktor elini kızın bedeninde oluşan yarığa sokunca, şlop diye bir ses duydum. Eli kızın gövdesinin iç kısmını karıştırırken, sağ omzu olduğu yerde dönüyordu.

"Ama Doğa hem açık yürekli hem de acımasız olabilir, Will Henry. Döllenmiş yumurta dişinin partnerinin ağzına konur ve yumurta erkeğin altçenesinde bulunan bir kesenin içinde gelişir. Fetüs koruyucu keseden çıkmadan önce erkeğin yavru için taşıyıcı bir beden bulması gerekir. Yoksa erkek ya fetüsü yutar ya da boğulur... Hah, bu olmalı. Kapağı sıkı tut evlat."

Doktorun bedeni gerildi ve sanki bir an için dünya durdu. Derken, doktor dişinin yarılmış karnından bir et ve diş yığını çıkarıverdi. Yavru, tıpkı kıza sarılmış olan erkeğin minik bir versiyonu gibiydi. Yavru debelenip duruyken, bedenini saran beyaz kese patladı ve leş gibi kokan bir sıvı doktorun üstüne başına ve lastik çizmelerine sıçradı. Minik yaratık ufacık ellerini ve kollarını sallarken, doktor onu neredeyse yere düşürecekti. Yavrunun dişleri jilet gibi keskindi ve çenesi sürekli açılıp kapanıyordu.

Doktor, "Kavanoz nerede?" diye bağırdı. Kavanozu ayağına doğru ittim. Doktor yaratığı onun içine koydu, kapağı kapatmam için uyarmasına hiç ihtiyacım yoktu.

"Kapağı sıkıca kapat, Will Henry," diye seslendi. Üstü başı kanla kaplanmış, yapış yapış olmuştu. Yavrudan etrafa yayılan koku, masada yatan iki cesedin kokusundan da beterdi. Minik Anthropophagus kavanozun içinde debelenmeye devam ediyor, cama amniyotik sıvı bulaştırıyor, iğne gibi tırnaklarıyla camı tırmalıyor, göğsünün tam orta yerindeki ağzı sürekli olarak açılıp kapanıyordu. Yaratık tıpkı karaya vurmuş bir balık gibi çırpınıp duruyordu. Şok ve acı içinde bağılıyor, çılgınlıklarını cam kavanoz dahi hapsedemiyordu. Yaratıktan öylesine insana benzemeyen, öylesine dehşetli bir ses çıkıyordu ki bugüne dek hâlâ hafızamdan silinmedi.

Dr. Warthrop kavanozu alıp tezgâhın üstüne koydu. Sonra bir pamuk parçasına bir miktar eter ve alkol damlatıp bunu kavanozun içine koydu ve kapağını sıkı sıkı kapattı. Minik yaratık minik dişleriyle pamuk parçasını lime lime etti ve yuttu. Ancak, saldırgan hali ilacın etkisini hızlandırdı. Beş dakikaya kalmadan meşum yavru ölüverdi.

İKİ

"Hizmetlerin Benim için Çok Önemli"

Doktor sadece iki kere mola verdi. İlkinde sabah üç gibi çay içti, dörde doğru da tuvalet ihtiyacını giderdi. Yaratık avcısı, bütün gece ve ertesi günün büyük bir kısmında çalıştı. Ancak genç kadının cesedinde büyümekte olan menfur yaratığı çıkardıktan sonra, gözle görülür derecede rahatlamış, hızı da kesilmişti.

Doktor ders anlatır gibi monoton bir ses tonuyla, "Yavru Anthropophagus gelişmesini tamamladıktan sonra, amniyotik keseden çıkar ve hemen onu taşıyan bedenden beslenmeye başlar," dedi. Monoton ses tonu nedense anlattıklarını daha da dehşetli kılıyordu. "Ta ki bedende sadece kemikler kalana dek. Kemiklerin içindeki besleyici sıvıya erişmek için de iğne gibi sipsivri olan dişlerini kullanır. Homo Sapiens'in aksine, Anthropophaguslarını bedeninde oluşan ilk şey dişleridir."

İki cesedi güçlkle birbirinden ayırdık, çünkü yaratık beş santimlik dişlerini tamamıyla kurbanın bedenine geçirmişti. Doktor yaratığın dişlerini ancak keskiyi levye gibi kullanarak, teker teker kurbanın bedeninden ayırabilirdi.

"Dişlerin nasıl pürüzlü olduğuna dikkatini çekerim," dedi doktor. "Tıpkı balina avında kullanılan kancalar ya da dua eden bir peygamberdevesinin ön ayakları gibi. Dişlerinin ucuna dokunsana, Will Henry... Dikkatli ol! Yaratığın dişleri iğne gibi sivri, elmas gibi de sert. Bu yaratıklarla aynı doğal ortamlarda yaşayan yerliler, onların dişlerini dikiş iğnesi ve mızrak ucu olarak kullanırlar."

Doktor yaratığın koca kolunu kızın üzerinden çekti.

"Boyları ortalama bir insandan yaklaşık kırk santim daha uzundur. Elleri baksana, ne kadar büyük." Doktor kendi elini yaratığın elinin üstüne koydu. Doktorun eli onunkine kıyasla çocuk eli gibi kalmıştı. "Bu yaratıklar, tıpkı aslanlar gibi, saldırırken pençelerini kullanırlar, ancak büyük memeli avcılarının aksine avını

yemeye başlamadan önce öldürmeye yeltenmez. Anthropophaguslar köpekbalıkları ya da böcekler gibi, canlı etten hoşlanır."

Yaratığın bacağını kızın üstünden ancak ikimiz birlikte çekebildik. Doktor nefes nefese kalmıştı. "Bu yaratıklar primatlar arasında en büyük Aşil tendonlarına sahiptir. Bunun sayesinde 12 metre yükseğe kadar sıçrayabilirler... Yaratığın baldırlarının ve dörtbaşı kaslarının ne kadar güçlü olduğuna baksana... Will Henry, dikkatli ol, yoksa yaratık üstümüze düşecek."

Doktor masada biraz yer açmamı işaret etti. Sonra, o kızı omuzlarından, ben de ayaklarından tutarak, cesedi masadan yere indirdik. Kuş kadar hafifti. Doktor kızın kollarını göğsünde kavuşturup elbisesini yarılmış gövdesinin etrafına sardı. "Will Henry, temiz bir çarşaf getiriver," dedi. Sonra, kızın üstünü örttü. Bir dakika boyunca, hiç konuşmadan bedeni tamamıyla örtülü olan kızın başında dikildik.

Nihayet, doktor iç çekti. "Tamam, kız artık kurtuldu," dedi. "En azından acı çekmedi, Will Henry. İnan ki acı çekmedi."

Doktor ellerini çırpıp arkasını döndü. Melankolik halinden bir anda sıyrılıverdi. Sonra, muayene masasının başına gidip yaratığı incelemeye devam etti. Yaratığı masanın ortasına çekti ve sırtüstü yatırdık. Yaratığın omuzlarındaki kapkara gözleri ve ardına kadar açılmış sipsivri dişli ağzı bana köpekbalığını anımsattı. Yaratığın derisi de bir köpekbalığının karnının alt tarafı gibi solgun renkteydi. O anda yaratığın hiç tüyü olmadığını fark ettim ki bu durum görüntüsünü daha da korkunç kılıyordu.

Doktor, zihnimi okumuş gibi, "Bunlar tıpkı aslanlar gibi gece avlanırlar," dedi. "Zaten gözleri bu yüzden çok büyük. Derisinin üst tabakasında hiç melanin olmamasının nedeni de bu. Panthera leo ve Canis lupus gibi sürü halinde avlanırlar."

"Sürü halinde mi dediniz?"

"Evet, aynen öyle."

Doktor parmaklarını şaklatıp benden temiz bir neşter istedi. Sonra da otopsiye başladı. Yaratığı oyarken, ben de not tutarak, ona aletleri vererek ve dolapla masa arasında mekik dokuyarak kendimi meşgul etmeye çalışıyordum. Bir yandan da boş örnek kavanozlarını formaldehitte dolduruyordum. Doktor kestiği parçaları kavanozların içine koyuyordu. Önce yaratığın gözlerini çıkardı. Gözlerin arka kısmındaki optik sinirler lime lime olmuş bir sicim gibi sarkıyordu. Sonra yaratığın kulaklarını işaret etti. Yaratığın kulakları kalçasının hemen üstünde, belinin iki tarafında bulunan on iki santimlik birer yarıktan ibaretti.

Doktor Warthrop daha sonra yaratığın açık ağzının hemen üst kısmında bulunan göğsünü açtı. Kaburga gergisiyle gövdeyi iyice araladıktan sonra, elini içeri sokup yaratığın karaciğerini, dalağını, kalbini ve patlak birer futbol topunu andıran grimsi ve uzun akciğerlerini çıkardı. Bunları yaparken, not tutmam için bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. Ancak arada sırada yaratığın organlarının büyüklüğünü ölçmek ve bunların durumunu tanımlamak için duraksıyordu.

"Salgı bezlerinin olmaması ilginç, bundan hiçbir yerde bahsedildiğine rastlamadım... Gözü 9,7 santimetreye 7,3 santimetre çapında. Gözlerinin bu kadar büyük olmasının nedeni yaşadığı ortamla alakalı olmalı. Bu yaratıklar ılıman iklimlerde evrim geçirmemişler."

Doktor yaratığın apışarasının birkaç santim üstünü kesti. Sonra, iki elini de yarıktan içeri sokup yaratığın beynini çıkardı. Beyin umduğum kadar büyük değildi. Olsa olsa bir portakal büyüklüğündeydi. Doktor beyni tartıya koyup tarttı, ben de ağırlığı deftere not aldım.

İçimden, Eh, diye düşündüm, en azından bu iyiye işaret. Bu kadar küçük beyinli yaratıkların akıllı olması imkânsız.

Doktor bir kez daha zihnimi okumuş gibi, "Muhtemelen iki yaşındaki bir çocuğun zekâsına sahip Will Henry," dedi. "Zekâ açısından, bir maymunla şempanze arasında bir yerde. Bu yaratıkların dilleri olmadığı halde, tıpkı primat

kuzenleri gibi, inleme sesleriyle ve işaretlerle anlaşırılar, ancak onlar kadar iyi niyetli değildirler."

Esnememek için kendimi zor tutuyordum. Canım sıkılmamıştı ama fena halde yorulmuştum. Güneş doğalı aradan saatler geçmesine rağmen, ölümün ve kimyasal maddelerin asidimsi kokusu penceresiz odaya sinmişti. Burada vakit ne olursa olsun, asla gündüz gelmezdi.

Ancak, doktorda hiçbir yorgunluk emaresi yoktu. Heyecanlandığı ve tutkuyla çalıştığı zamanlarda hep böyle olurdu. Çok az yemek yer, çok ama çok az uyur, işine tanıdığım herkesten daha çok yoğunlaşabilir ve elindeki işi bitirmek için uğraşırdı. Bazen banyo alana, ya da tıraş olana dek aradan günler, bir hafta, hatta iki hafta geçtiği olurdu. Açlık ya da yorgunluk hariç, saçını taramak ya da gömleğini değiştirmek için mola verdiği görmemiştım. Böyle zamanlarda önündeki dehşetli yaratıklara benzerdi. Kan çanağına dönen gözleri gözçukurlarının içine çöker, gözlerinin altını mor halkalar kaplardı; suratı isle kaplanmış gibi kararır, giysileri sıksa bedeninden sarkardı. Geceler gündüzlere karıştıkça, hem zihni, hem de bedeni yorgunluktan bitap düşerdi. Tüm tutkusu adeta tropik bir hastalığa yakalanmış gibi yok olur, güçsüz ve hassas bedenini güçlükle yatağına kadar sürükler, yığılıp kalırdı. Öylesine kasvetli bir ruh haline bürünürdü ki öncesinde sergilediği çılgınlık daha da belirgin hale gelirdi. Gün boyunca, hatta gece dahi merdivenlerde mekik dokur, ona yiyecek, içecek ve yedek battaniyeler götürür, onu arayanları, "Doktor hâlâ uyuyor, şu anda rahatsız edilmek istemiyor," diyerek yanıtlardım. Sonra, doktor inleye inleye kaderine lanet ederken, yatağının başında oturup ona göz kulak olmaya çalışırdım. Ona göre, yaptığı işin hiçbir önemi yoktu. Yüzyıl sonra, kimsecikler ismini dahi hatırlamayacak, başarılarını takdir etmeyecek, ondan övgüyle bahsetmeyecekti. Elimden geldiğince onu teselli etmeye çalışır, isminin Darwin'le bir anılacağı günlerin geleceğini söyledim. Onu çocuk aklımla neşelendirme girişimlerine genellikle ehemmiyet vermezdi. "Daha küçücük bir çocuksun, bu işlerden ne

anlarsın?" der, kafasını diğ er y one çevirirdi. Diğ er zamanlardaysa, elime yapışır, beni kendisine  eker, gözlerimin içine bakıp tüylerimi ürperten bir ses tonuyla, "İşimi devam ettirmesi gereken kişi sensin, Will Henry," derdi. "Kimim kimsem yok, asla da olmayacak. Hafızam sen olmalısın. Vasiyetimin yükünü taşımalısın. Bana tüm bunların boşa gitmeyeceğ ine dair söz verebilir misin?"

Tabii, ona söz verirdim. Ama yalancık tan değ ildi bu söz: Benden başka kimsesi yoktu ki. Zaman zaman toplumda saygın bir yere sahip olduğu söylenen, kendi kendisiyle sürekli yarış halinde olan ve bu yüzden de herkesi kendisine hayran bırakan bu adamın, bunun tam tersinin de doğru olduğunu bilip bilmediğ ini düşünürdüm. Benim de ondan başka kimsem yoktu.

Yoğun bir çalışmanın ardından, doktorun kendisine gelmesi bazen bir hafta, bazen iki hafta sürerdi. Sonra, bir şey olurdu. Ya bir telgraf, ya postayla yeni bir gelişmeyle ilgili bir kitap veya belge gelirdi, ya da gecenin bir vakti önemli bir ziyaretçi kapıda bitiverirdi ve döngü bir kez daha başlardı. Bu tür şeyler bir kıvılcım gibi, doktorun tutkusunu ateşlerdi. Ayağa fırlayıp, "İşe koyul, Will Henry," diye bağırırdı. "Yapacak çok işimiz var!"

Puslu mu puslu bir nisan sabahı Erasmus Gray tarafından kapımıza kadar gelen kıvılcım, doktoru hemen harekete geçirmiş, tutkuyla yanıp tutuşmasını sağlamıştı. Yaratığın tüm organlarını teker teker çıkarmış, incelemiş, kataloglamış ve muhafaza kavanozlarına yerleştirmişti; bu arada, tüm organları yine teker teker  l m şt . Saatler boyu yaratığın nasıl bir yaratık olduğuna dair bilgiler vermiş, tezler oluşturmuştu. ("Dostumuz kendi topluluğunda bir alfa erkek olmalı, Will Henry. Sadece alfa erkekler üreme ayrıcalığına sahiptir.) Bütün işler bittikten sonra, mola vermeden temizliğe başlardık. Aletlerin temizlenmesi, zeminin k l suyuyla yıkanması, kullanılan her tezgâhın yüzeyinin çamaşır suyuyla silinmesi gerekirdi. Vakit  ğleyi geçtikten sonra, artık ayakta duracak halim kalmamıştı. Merdivenin en alt basamağına çöktüm. Doktorun tembelliğime laf edip etmemesi umurumda bile değ ildi. Doktorun kızın bedeninin başına gidişini, üstündeki çarşafı

kaldırışını ve karnındaki kesiği dikişini izledim. Doktor bana bakmadan parmaklarını şaklattı.

"Bana inci kolyeyi getir, Will Henry."

Bezgin bezgin ayağa kalkıp ona kolyenin bulunduğu tepsiyi götürdüm. İnci kolye saatlerdir alkole batırılmış vaziyette duruyordu. Kolyeye bulaşmış olan kanın çoğu yok olmuş, sıvı açık pembe bir renge bürünmüştü. Doktor kolyeyi hafifçe sallayarak, sıvının fazlasını akıttı ve kolyeyi nazikçe kızın paramparça olmuş boynuna taktı.

Koyu renkli gözlerini kızın bedeninden arta kalanlara dikip, "Ne diyebilirim ki, Will Henry?" dedi. "Bir zamanlar gülüp ağlayan, hayal kuran varlık, hayvan yemine dönüşecek. Onu yarattığın eline düşüren şey kader. Şayet yaratık onu öldürmeseydi, en az yaratık kadar dehşetli ve açgözlü yaratıklar olan solucanlar onu ele geçireceklerdi. Toprağa girdiğimizde, hepimizi bekleyen başka yaratıklar var. Ne diyebiliriz ki?"

Kızın suratını çarşafıla örttükten sonra, arkasını döndü.

"Fazla vaktimiz yok. Bu yaratıkların birinin olduğu yerde, daha fazlası da olmalı. Anthropophaguslar pek doğurgan değildir. Senede ancak bir-iki yavruları olur. Ancak, ne kadar süredir Yeni Dünya'da olduklarını bilmiyoruz. Sayılarını kesin olarak bilmesek de Yeni Kudüs'te insan yiyen ve üreyen yaratıklar. Onları derhal durdurmalı ve yok etmeliyiz. Yoksa bizi gafil avlarlar."

"Evet, efendim," diye yanıt verdim. Başım dönüyordu, kollarımla bacaklarım da külçe gibi ağırlaşmıştı. Doktoru bulanık görüyordum.

"Neyin var?" dedi. "Ne oldu? Beni şu anda yarı yolda bırakamazsın, Will Henry."

"Bırakmam, efendim," dedim ama olduğum yere yığılıverdim.

Doktor beni kucaklayıp merdivenlerden yukarı taşıdı. Ilık ilkbahar güneşiyle aydınlanmış mutfaktan geçirip ikinci kata, daha sonra da bir üst kata, yani tavan arasına çıkardı. Kan içinde kalmış giysilerimi çıkarmaya yeltenmeden, beni

yatağıma yatırdı. Sadece şapkamı çıkarıp duvardaki kancaya astı. Lime lime olmuş minik şapkamın sahipsiz bir biçimde kancadan sarktığını görünce, daha fazla dayanamadım. Şapka, kaybettiğim her şeyi temsil ediyordu. Tüm gücümü ve metanetime kaybetmek, doktoru hayal kırıklığına uğratmak, benim için söz konusu bile olamazdı ama şapkamın ve temsil ettiği tüm hatıralarımın önceki saatlerde yaşadığım o dehşetli ve akıl almaz olaylara şahit olmasına dayanamamıştım.

Gözyaşlarına boğuldum. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım ve yatağıma kıvrıldım. Doktor üstüme eğildi, ama amacı beni teselli etmek falan değildi. Bana tıpkı erkek Anthropophagus'u incelediği anki gibi büyük bir merakla bakıyordu.

Yavaşça, "Onları özölüyorsun, değil mi?" dedi.

Hıçkırıklardan yanıt veremeyince, evet manasında kafamı salladım.

Doktor tahmininin doğru çıktığını görünce, kafasını salladı. "Ben de Will Henry," dedi. "Ben de."

Bunu büyük bir samimiyetle söylemişti. Ebeveynlerim ölmeden önce, doktor için çalışmışlardı. Annem doktorun evini çekip çevirirdi, babam da tıpkı benim gibi sırlarını saklardı. Ebeveynlerimin cenazesinde, doktor elini omzuma koymuş ve şöyle demişti: "Artık ne yapacağım bilemiyorum, Will Henry. Hizmetleri benim için çok önemliydi." Gelgelelim, annesiyle babasının ölümünden sonra hayatta yapayalnız ve evsiz kalmış bir çocukla konuştuğunun farkında değil gibiydi.

Babamın, Dr. Warthrop'a taptığını söylemek abartılı bir ifade olmaz. Ancak aynı şeyi annem için söylemek hem utanmaz bir yalan hem de abartı olurdu. Aradan geçen bunca sene sonra, geriye dönüp bakınca anlıyorum ki annemle babamın arasındaki sürtüşmenin nedeni doktordu. Daha doğrusu, babamın doktora karşı hisleri ve sadakatiydi. Babam ona öylesine bağlıydı ki karısına ve tek oğluna karşı tüm sorumluluklarını ezip geçiyordu. Babamın bizi sevdiğine dair en ufak bir şüphem yok; ama doktoru daha fazla sevdiğini biliyorum. İşte, annemin doktordan nefret etmesinin nedeni de buydu. Onu kıskanıyordu.

Aldatıldığını hissediyordu. Zaten babamla arasında geçen en ateşli tartışmalarının kökeninde de bu aldatılma hissi yatıyordu.

Ebeveynlerimi benden çalan o yangından uzunca bir süre önce, Clary Sokağı'nda bulunan evimizdeki odamda oturup tartışmalarını dinlediğimi bilirim. Bir gece öylesine şiddetli bir biçimde tartışmaya başlamışlardı ki sesleri bir dalgakırana çarpan azgın dalgalar gibi odamın duvarlarına çarpıyordu. Tartışma genellikle babamın akşam yemeğine geç kalışıyla başlar, saatlerce devam ederdi. Geç kalmasının nedeni doktorun işlerinin uzaması olurdu ki bu sık sık tekrarlanan bir durumdu. Babam bazen günlerce eve gelmezdi. Nihayet eve geri döndüğünde de bakışlarını onu sevinçle kapıda karşılayan oğlundan, onu pek de hoş karşılamayan ve öfkeyle kendisine bakan anneme kaldırırdı. Sonra, omuz silker, mahcup bir gülümsemeyle, "Doktorum bana ihtiyacı vardı," derdi.

Annemse, "Ya ben?" diye bağıırdı. "Ya oğlun? Bizim ihtiyaçlarımızı kim karşılayacak James Henry?"

Babam her seferinde, "Onun başka kimsesi yok," derdi.

"Bizim de başka kimsemiz yok. Nereye gideceğini, ne zaman geri geleceğini kimseciklere söylemeden günlerce ortadan kayboluyorsun. O düşüncesiz bedenini buraya sürüklemeyi becerdiğinde de ne nereye gittiğini, ne de ne yaptığını anlatıyorsun."

Babam sert bir ses tonuyla, "Yine başlama, Mary," derdi. "Sana söyleyebileceğim şeyler var, söyleyemeyeceğim şeyler var."

"Söyleyebileceklerin var, öyle mi? Bunların ne olduğunu çok merak ediyorum doğrusu James Henry, çünkü bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Anlatabildiklerimi anlatırım. Şu an için tek söyleyebileceğim doktorun çok önemli işlerinin olduğu ve benim de ona yardım etmem gerektiği."

"Benim yardıma ihtiyacım olmadığını mı sanıyorsun? Beni günah işlemeye zorluyorsun, James Henry."

"Günah mı? Nasıl bir günahmış bu?"

"Yalancı tanıklık! Komşular bana 'Kocan nerede, Mary Henry?' diye soruyorlar. Ben de senin için, onun için yalan söylemek zorunda kalıyorum. Onun için yalan söylemek beni nasıl incitiyor, bir bilsen!"

"O halde, yalan söyleme. Gerçeği anlat. Bırak istediklerini söylesinler. Kocamın nerede olduğunu bilmediğini söyle onlara."

"Ama bu yalan söylemekten de kötü. Hakkımda neler derler sonra? Kocasının nerede olduğunu dahi bilmeyen kadın mı diyecekler?"

"Bu durum seni neden bu denli kırıyor, bunu anlamıyorum, Mary. Doktor olmasaydı, hiçbir şeyimiz olmayacaktı. Her şeyimizi ona borçluyuz."

Annem buna itiraz edemediği için, babamı duymazdan geldi. "Bana güvenmiyorsun," dedi.

"Hayır. Sadece onun güvenini sarsamam."

"Dürüst bir adamın sır saklaması gerekmez."

"Neden söz ettiğini bilmiyorsun, Mary. Dr. Warthrop bugüne dek tanıdığım en dürüst ve saygıdeğer adam. Ona hizmet etmek, benim için bir ayrıcalık."

"Ona nasıl hizmet ediyorsun?"

"Çalışmalarına yardımcı oluyorum."

"Hangi çalışmalarına?"

"O bir bilimadamı."

"Hangi bilim dalıyla uğraşıyor?"

"Bir... birtakım biyolojik fenomenlerle ilgili çalışmalar yapıyor."

"Bu da ne demek? Hangi 'biyolojik fenomenden' bahsediyorsun? Kuşlardan mı? Pellinore Warthrop bir kuşbilimci mi, James Henry? Ona kuşları izlerken kullandığı gözlüklerini falan mı veriyorsun?"

"Bu konuda daha fazla tartışmak istemiyorum, Mary. Sana onun yaptığı işle ilgili bir şey anlatmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü bilmek istemezsin!" Babam tartışmanın başından beri ilk kez sesini yükseltmişti. "İnan ki bazen ben bile keşke bilmeseydim diye düşünüyorum! Bu konuda üsteleme, Mary. Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Bu konudan bihaber olduğun ve yalancı şahitlik yaptığın için rahat ol! Dr. Warthrop çok önemli işlerle uğraşiyor. Onu asla yüzüstü bırakmayacağım. Cehennem ateşinde yansam bile ona ihanet etmeyeceğim."

Babamın bu sözlerinden sonra, tartışma bir süreliğine sona ererdi. Genellikle babam beni yatağıma yatırdıktan sonra tekrar başlardı. O salona geri dönüp de annemin cehennem ateşini aratmayan öfkeli bakışlarıyla yüzleşmeden önce, hep alnımdan öper, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirir ve gece duamı ederken hep benimle birlikte gözlerimi yumardı.

Duamı ettikten sonra, gözlerimi açar ve babamın sevecen suratıyla ve gözleriyle karşılaşırdım. Her çocuk gibi ben de büyük bir saflıkla onun her zaman yanımda olacağını düşünürdüm.

Bir keresinde ona, "Her gün nereye gidiyorsun baba?" diye sormuştum. "Söz veririm ki ne anneme, ne de bir başkasına söyleyeceğim."

"Çok yere gidiyorum, Will," diye yanıt verirdi. "Öylesine tuhaf ve harikulade yerlere giderim ki anlatsam bunların rüya olduğunu düşünürsün. Bazıları da tuhaf ve harikulade değil. Tam aksine, kâbusları süsleyecek türden, ürkünç yerler. Öylesine akıl almaz şeyler gördüm ki bunları ancak bir şair söze dökebilir. Kocaman adamların korkudan çığlık çığlığa kaçtıklarını da gördüm. Çok şey gördüm. Çok yer gördüm..."

"Bir dahaki sefere beni de götürür müsün?"

Babam gülümsedi. Suratında hüznü ve bilge bir gülümseme belirdi. Sanki içgüdüleri ona bir gün şansının tükeneceğini ve son macerasına atılacağını söylüyordu da o anda bunu fark etmişti.

Babam yanıt vermeyince, "Artık yeterince büyüdüm," dedim. "Neredeyse on bir yaşındayım baba. Artık resmen erkek

sayılırım! Seninle birlikte gitmek istiyorum. Lütfen, lütfen beni de götür!"

Babam eliyle yanağımı okşadı. Eli sıcacıktı.

"Belki bir gün, William. Belki bir gün."

Yaratık avcısı beni kederimle baş başa bıraktı. Ancak, kendisi dinlenmek üzere odasına çekilmedi; merdivenlerden aşağı indiğini ve mahzenin kapısının hafif bir gıcırtyla açıldığını duydum. Doktor o gün hiç uyumayacaktı: İçini av tutkusu bürümüşü.

Yavaş yavaş hıçkırıklarım dindi. Biraz yukarıda, tavana yakın bir yerde bir pencere vardı. Dışarı bakınca, yarı saydam bulutların parlak mı parlak, camgöbeği rengine bürünmüş gökyüzünde devasa boyutlardaki gemiler gibi ilerlediklerini gördüm. Eski arkadaşlarım okulun bahçesinde beysbol oynuyorlardı. Bay Proctor, yani okulun müdürü onları öğleden sonraki derslere çağırırdı. Daha sonra, derslerin bittiğini müjdeleyen zil çalınca, çocuklar heyecanla kapıya doğru koşturmaya başladılar. Tatlı ilkbahar havasına kavuşacakları için sevinç içinde koşan yüzlerce çocuk hep bir ağızdan, "Özgürlük! Özgürlük!" diye bağırıyorlardı. Günümüzü gün etmenin vakti geldi, der gibiydiler. Öğleden sonraki dersler de bittiğine göre, belki de çocuklar beysbol oyununa devam edeceklerdi. Yaşıma göre ufak tefektim ve çok da iyi bir atıcı değildim, ama hızlı hareket edebiliyordum. Dr. Warthrop'tan özel eğitim almak üzere okulu bıraktığımda, takımdaki en hızlı koşucu ve yer kapan çocuk bendim. Hedefe diğer takımın oyuncularından tam on kat daha çabuk ulaşma rekoru da bende idi.

Gözlerimi yumdum ve kendimi oyunda hayal etmeye başladım. Üçüncü hedefi geçmiş, sınır çizgisine doğru koşuyordum. Gözlerim bir top atıcısına, bir yakalayıcıya gidiyordu. Yüreğim ağızda atışı bekliyordum. Atıcı topu fırlattı ve top boşa gitti. Topu tekrar attı, yine boşa gitti. Atıcı tereddüt etmeye başlamıştı; gözünün ucuyla bana baktı. Acaba topu üçüncü sınır çizgisine mi fırlatmalıydı? Koşmamı beklemeye başladı. Bense onun topu fırlatmasını bekliyordum.

Hâlâ atıcıyı bekliyordum ki birisi seslendi:

"Will Henry! Haydi kalk!"

Gözlerimi güçlükle açtım. Gözkapaklarım külçe gibi olmuştu. Doktorun elinde bir fenerle yatağımın üstüne eğilmiş olduğunu gördüm. Tıraş olmamıştı, saçları karmakarışıktı ve üstünde önceki gece giydiği giysiler vardı. Onun tepeden tırnağa kanla kaplı olduğunu ancak birkaç saniye sonra idrak edebildim. Panik içinde yataktan fırladım.

"Doktor, iyi misiniz?"

"Ne demek istiyorsun, Will Henry? Tabii ki iyiyim. Bir kâbus görmüş olmalısın. Haydi gel. Vakit geç oldu. Şafak sökmeden yapmamız gereken tonla iş var!"

Dediklerini vurgulamak istermiş gibi parmaklarını elini duvara vurdu, sonra da merdivenlerden aşağı inmeye koyuldu. Hemen üstüme temiz bir gömlek geçirdim. Acaba saat kaç olmuştu? Pencereden dışarı bakınca, kapkaranlık gökyüzünün yıldızlarla kaplı olduğunu gördüm. Ay görünmüyordu. Karanlıkta duvara tutuna tutuna yürümeye başladım. Hâlâ kancada asılı durmakta olan şapkamı alıp kafama geçirdim. Daha önce de dediğim gibi, şapka başıma ufak geliyordu, ama onu takınca kendimi güvende hissediyordum.

Doktor mutfaktaydı. Ocağın üstündeki tencerenin içinde iğrenç bir şeyi karıştırıyordu. Onun Anthropophagus'un kemiklerini değil de akşam yemeğini pişirmekte olduğunu fark ettim. Belki de giysilerinin üstündeki lekeler kan değildir, diye düşündüm. Belki de pişirmekte olduğu her neyse, üstüne o bulaşmıştır. Doktor bir dâhi olabilirdi, ama birçok dâhi gibi o da bazı konularda hiç becerikli değildi. Anlayacağınız, berbat bir aşçıydı.

İğrenç karışımdan bir kepçe alıp bir kâseye koydu ve bunu masaya getirdi.

Sandalyeyi işaret ederek, "Otur," dedi. "Yemeğini ye. Daha sonra bir şey yemeye fırsat bulamayabiliriz."

Kaşığım la kâsede duran karışıma dokundum. Koyu kıvamlı, kahverengi çorbanın içinde grili yeşilli bir nesne yüzüyordu. Bu bir fasulye miydi acaba? Bir bezelye tanesi olamayacak kadar büyüktü.

Çekinerek, "Biraz ekmek var mıydı efendim?" diye sordum.

Doktor ters ters, "Ekmek yok," dedi. Sonra, tek bir laf daha etmeden, mahzenin yolunu tuttu. Hemen yerimden fırlayıp dolabın yanında duran sepete göz attım. Sepetin içinde bayat ve küflenmiş bir dilim ekmek vardı. Etrafıma şöyle bir bakınca, ikinci kâse göremedim. İçimi çektim. Doktor her zamanki gibi ağzına tek lokma bile koymamıştı. Önümde duran çorbaya, sulu yemeğe, ya da karışıma baktım ve kusmayayım diye dualar ederek, biraz suyla birlikte birkaç kaşık yutmaya çalıştım. Doğrusu bu yemek için minnet duası falan edilmezdi, ancak aç kalmadığım için dua edebilirdim.

Doktor açık duran mahzen kapısından, "Will Henry?" diye seslendi. "Will Henry, neredesin? İşe koyul, Will Henry!"

Dualarım kabul olmuştu. Kaşığımı koca kâsenin içindeki süngerimsi karışımın içine koyunca, hafifçe geriye doğru zıpladı. Derhal mahzene indim.

Doktor tezgâhın başında bir ileri, bir geri yürüyordu.

Daha önceden kızın bedeninin durduğu muayene masası boştu ve temizlenmişti. Bir an için paniğe kapılıp sanki yaratığın cansız bedeni dirilmiş de mahzende saklanıyor olabilirmiş gibi etrafıma bakındım. Sonra, yaratığın bedeninin, iç organlarının dizili olduğu raflarla tezgâhın arasında tavandan sarkan halatın ucunda sallandığını gördüm. Halat yaratığın bedeninin ağırlığını taşımakta zorlanıyor, tavandan gıcırtı sesleri geliyordu. Hemen altındaysa, yaratığın yarı pıhtılaşmış, leş kokulu kapkara kanının aktığı koca bir küvet duruyordu. Doktorun üstünün başının o hale gelmesinin nedeni anlaşılmıştı: Yaratığın leşindeki kanı akıtıyordu. Daha sonradan, yaratığın bedenini mumyalayacak, keten bir örtüye saracak ve özel bir kargo şirketiyle New York'a yollayacaktı. Ancak, yaratık şu an için bir kasap dükkânında sergilenen bir et parçası gibi tavandan sarkan

halatta asılı duruyordu. Kocaman kaslı kolları küvetin iki yanına sarkmıştı. Halat bedeni taşımakta zorlanıp hafifçe sallanırken, yaratığın pençelerinin ucu da zemine sürtünüyordu.

Hemen gözlerimi kaçırdım; yaratığın bedeninde kalan kapkara, hiç kapanmayan ve donuk gözü dosdoğru bana bakıyordu. Kocaman gözbebeğinin üstünde kendi aksimi görebiliyordum.

İçeri girdiğimde, doktor volta atmayı bırakıp şaşkınlıkla bana bakmıştı. Sanki aşağı gelmemi söyledikten sonra birdenbire beni karşısında görünce irkilmişti.

"Will Henry! Nerelerdeydin?"

"Dediğiniz gibi yemeğimi yiyordum," diyecektim ki lafımı yarıda kesti.

"Will Henry, düşmanımız kim?" diye sordu.

Doktorun gözleri ıslık ıslık, yanakları al aldı. Onun bu çılgın hâline eskiden de çok kereler şahit olmuşum. Suratında öyle bir ifade vardı ki sanki bana soru sormamış, bir emir vermişti. Titreyen parmağımı Anthropophagus'a doğru uzattım.

Doktor bir kahkaha patlatıp, "Saçmalama!" dedi. "Düşmanlık doğal bir fenomen değildir, Will Henry. Antiloplar aslanların düşmanı mıdır yani? Geyikler kurtlara karşı bitmek tükenmek bilmeyen bir düşmanlık besleyeceklerine dair yemin mi ederler? Bizler Anthropophaguslar için tek bir anlam ifade ederiz. Onlar için birer et parçasıyız, o kadar. Onların düşmanı değil, avıyız.

"Hayır, Will Henry, bizim düşmanımız korku. İnsanın gözlerini kör eden, tüm mantığını devre dışı bırakan korku. Korku gerçekleri ve kanıtları örtbas eder, yanlış hipotezlerde bulunmamıza ve saçmasapan hükümlere varmamıza neden olur. Dün gece, düşmanın beni ele geçirmesine müsaade ettim; korktuğum için büyük bir tehlikede olduğumuza kanaat getirmiştım, ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordum, ama doktorun bilge sözlerinin ne manaya geldiğini anlamamıştım. Doktor halatın ucundan sarkan yaratık yüzünden tehlikede olduğumuzu söylememiş miydi?

"Tipik bir Anthropophagus sürüsü yirmi-yirmi beş kadar üreyebilen dışıden, birkaç yavrudan ve bir alfa erkekten oluşur."

Doktor salak salak sırtarak, heyecanla bana baktı ve bir tepki vermeme bekledi. Onun gibi rahatlamadığımı ve sevinmediğimi fark edince de açıklama yapmaya girişti.

"Anlamıyor musun, Will Henry? Bu yaratıklardan bu civarlarda iki-üç taneden fazla olamaz. Yeni Kudüs bölgesinde üremeleri mümkün değil!"

Doktor yine volta atmaya başladı. Ellerini gür siyah renkli saçlarının arasında gezdiriyor, varlığım tıpkı kararmakta olan bir güz akşamı misali bilincinden silinmiş gibi davranıyordu.

"İşte, bu gerçek korkmama neden olmuştu. Öylesine büyük bir korkuya kapılmıştım ki bu olayla ilgili diğer olasılıkları göz önüne bile almadım. Evet, tipik bir sürünün yaklaşık olarak otuz kadar üyesinin olduğu doğru. Ancak, Anthropophagusların Amerika Kıtası'nda var olmadığı da bir gerçek. Bu tür ilk keşfedildiğinden bu yana, bu kıtada bir kez bile görülmedi. Bu kıtada yaşadıklarına dair bir kanıt asla bulunmadı. Yerlilerin onlarla ilgili herhangi bir efsanesi ya da miti de yok."

Doktor volta atmayı bırakıp bana döndü.

"Şimdi demek istediğimi anladın mı, Will Henry?"

"Sa... sanırım, efendim," dedim.

Doktor, "Saçmalama!" diye bağırdı. "Açıktça görülüyor ki anlamamışsın! Bana yalan söyleme, Will Henry. Ne bana, ne de bir başkasına asla ama asla yalan söyleme. Yalancılık en büyük adildir!"

"Peki, efendim."

"Bu tür bu kıyılarda yaşamıyor, ama oldukça saldırgan olduklarını göz ardı etmemeliyiz. Üreme yeteneğine sahip bir sürünün fark edilmeden bu topraklarda yaşaması imkânsız, çünkü bir şey eksik. Sence bu nedir, Will Henry?"

Doktor büyük bir ihtimalle yanıtı bilmediğimi fark edip sorusunu kendisi yanıtladı.

"Kurbanlar! Bildiğimiz gibi, bu yaratıkların hayatta kalabilmesi için yiyeceğe ihtiyacı var. Ancak, burada yaşadıklarına dair ne doğrudan ya da dolaylı olarak bir şey duyuldu, ne de onları gören ya da saldırı ihbarında bulunan oldu." Halatın ucundaki yaratığı gösterip, "Elimizdeki tek kanıt o," dedi. Sonra, tezgâhtaki üstü örtülü cesedi işaret edip, "Bir de o," dedi. "Bu yüzden, sayıları çok fazla olamaz, Will Henry. Şimdi düşmanımız korkunun imkânsız olanı bile mümkünmüş gibi gösterebileceğini anladın mı? Hayır. Bence bu kıtaya kısa süre önce sadece bu erkekle büyük bir ihtimalle bir üreyebilen dişi gelmiş olabilir. Dişilerin sayısının ikiye aştığını sanmam. Asıl mesele, bu yaratıklardan kaç tane olduğu değil, bu kıtaya nasıl geldikleri. Bu yaratıklar hem denizde, hem karada yaşamazlar; o yüzden, buraya yüzerek gelmiş olamazlar. Kanatları olmadığına göre, uçmuş da olamazlar. Peki, buraya nasıl geldiler? İşte, bu gece işlerimizi bitirdikten sonra, bu sorunun yanıtını vermemiz gerek, Will Henry. Bu arada, liste nerede?"

"Liste mi dediniz, efendim?"

"Evet evet, liste dedim, Will Henry. Neden bana öyle bakıyorsun? Ben deli miyim, Will Henry? Yabancı bir dilde mi konuşuyorum? "

"Ben... ama... bana liste vermediniz ki efendim."

"Will Henry, şu anda dikkatimizin dağılmasına müsaade edemeyiz. Dikkatimizin dağılması, hayatımıza mal olabilir. Bir-iki dişi bile son derece tehlikelidir. Tıpkı dişi aslanlar gibi, Anthropophagusların dişileri de oldukça yırtıcıdır. Dişiler kadar atik olmayan erkek Anthropophaguslar avı genellikle dişiler öldürdükten sonra yer."

Kızın cesedinin üstünde duran kâğıdı aldı. "Hah, buradaymış. İşte, Will Henry, liste burada. Birisi onu buraya bırakmış." Doktorun sesinde itham edici bir ton vardı. Sanki yeterince zaman ve kanıt olsa, kâğıdı oraya benim bıraktığımı ispatlayabilirmiş gibi konuşmuştu. Kâğıdı eline alıp bana doğru salladı.

"Al bakalım, listedekileri toparlayıp arka kapının oraya götür. İşe koyul, Will Henry!"

Listeyi aldım.Elyazısı eğri büğrüydü, ama ne yazdığını anlayabilecek kadar uzun süredir onun yanında çalışıyordum. Merdivenlerden yukarı çıkıp define avına başladım. Doktorun benden yapmamı istediği resmen bir define avıydı. Ne diyebilirim ki? Doktor düzenli olmakta da aşçılığı kadar kötüydü. Örneğin, sırf tabancayı bulmam on dakika sürdü ki bu, listenin en başındaydı. Tabanca her zamanki yerinde, yani dolabının en üst sol çekmecesinde değil, dolabın arka tarafında duran kitaplığın üzerindeydi. Ancak, yılmadan listedekileri bulmaya devam ettim.

Eğri av bıçağı. Meşaleler. Örnek çantaları.

Barut. Kibrit. Kazıklar.

Gazyacı. Halat. İlaç çantası. Kürek.

Doktorun tavsiyesine uymaya, yani dikkatimi yaptığım işe vermeye ne kadar çalışırsam çalışayım, bu listedeki şeyleri ne yapacağını düşünmeden edemedim. Bunun tek bir anlamı vardı: Bir keşif seferine çıkacaktık.

Listedeki her şeyi bulabilmek için merdivenlerden inip çıkıyor, evdeki tüm dolaplara ve çekmecelere bakıyordum. Derken aşağıdan doktorun tiz sesini duydum. "Will Henry? Will Henry, neredesin? İşe koyul, Will Henry, işe koyul!"

Vakit gece yarısı olduğunda, arka kapının orada durmuş, bir parça sicimle kazıkları birbirine bağlamaya çalışıyordum. Doktorsa onca işimin arasında bana mütemadiyen nutuk çekiyordu. "Senden yapamayacağın şeyler istemiyorum ki Will Henry. Bugüne dek senden imkânsız şeyler istedim mi?" Derken, kapı sert bir biçimde çalındı. Hem ben yaptığım işi bıraktım, hem de doktor beni azarlamayı

kesti. Tam, "Doktor!" diye hafifçe aşağıya seslenmişim ki doktor merdivenlerin başında beliriverdi. "Kapıda birisi var!"

Doktor sabırsızlıkla, "O halde, kapıyı aç, Will Henry!" dedi. Üstündeki kanlı önlüğü çıkarıp bir sandalyenin üstüne fırlattı.

Verandada dün gece ziyaretimize gelen yaşlı mezar soyguncusu Erasmus Gray duruyordu. Yaşlı adam hemen hemen aynı saatte gelmişti. Kafasında da önceki gece giydiği kocaman yırtık pırtık şapka vardı. Onun arkasında da pusların arama gizlenmiş sıska atla, külüstür araba duruyordu. Bir an için kendimi aynı kâbusu ikinci kez görüyormuşum gibi hissettim. Eski arabanın arkasında tuhaf bir şeyler olduğuna emindim.

Kapıyı açınca, Erasmus şapkasını çıkarıp gözlerini kısarak suratıma baktı ve nemli gözleri ufalmış suratında adeta kayboldu.

Alçak bir sesle, "Doktora geldiğimi söyle," dedi.

Bir ziyaretçimiz olduğunu doktora söylememe gerek kalmadı. Doktor öne çıkıp kapıyı ardına kadar açtı ve Erasmus Gray'i kolundan tuttuğu gibi mutfağa soktu. Yaşlı adamı bu şekilde içeri sokması gerekmişti, çünkü adam tereddütle kapının önünde dikiliyor, sanki ayakları geri geri gidiyordu. Haksız da değildi hani. Mutfaktaki üç kişiden biri o gece yapılacakları iple çekiyordu, ama bu ne Erasmus Gray'di, ne de doktorun genç asistanı.

Doktor, Erasmus'un kolunu sıkı sıkı tutarak onu mahzene inen merdivenlere doğru götürmeye koyuldu. Bana da, "Yükleri arabaya yerleştir, Will Henry," dedi.

Dışarısı serin ve nemliydi. Pus hafifçe yanaklarımı okşuyordu. Arabanın arkasındaki ilk yüke uzanmak üzereyken, at anlamı anlamı kafasını aşağı eğdi. Sanki arabaya yerleştireceğim yükü memnuniyetle kabul ediyormuş gibi bir hali vardı. Durup atın sırtını okşadım. Sonra onun duygulu gözlerine baktım. Aklıma mahzende tavandaki halattan sarkan yaratık ve yıldızların arasındaki boşluğu andıran kapkara gözleri geldi. Acaba yarattığın gözlerini o denli dehşetli kılan şey ölüm müydü, yoksa ölümden de başka bir şey miydi? Kendi aksimi

Anthropophagus'un donuk ve cansız gözlerinde de görmüştüm; şimdiyse karşımdaki bu sevecen ve narin hayvanın gözlerinde ne kadar farklı görünüyordu! Acaba aradaki fark hayat dolu bakışlarla ölümün nazarı arasındaki fark mıydı? Yoksa aksim ata dost, yaratığa av olarak görüldüğümün bir emaresi miydi?

Son paketi de arabaya yükledikten sonra, doktorla yaşlı adam kapıda belirdiler. Üstü eğreti bir bezle örtülü olan kızın cesedini taşıyorlardı. Hemen yollarından çekildim ve evin arka kapısını biraz daha açıp dışarısının aydınlanmasını sağladım. Kızın üstündeki örtü bir parça kaydı ve altından işaretparmağı yeri işaret edercesine çıktı.

Doktor alçak bir sesle, "Kapıyı kilitle, Will Henry," diye seslendi, ama buna zaten gerek yoktu. O bana seslendiğinde, elimde anahtar, yolu çoktan yarılamıştım bile.

Eski at arabasının ön tarafında bana yer kalmadığından, kızın cesediyle birlikte arka tarafa geçtim. Yaşlı adam kafasını çevirip bana baktı. Kızın kefene sarılı bedeniyle aynı yerde oturduğumu görünce, suratını ekşitti. Sonra da doktora meşum bir bakış fırlattı.

"Çocuk bizimle mi gelecek?" diye sordu.

Dr. Warthrop sabırsızca kafasını salladı. "Tabii ki bizimle gelecek," dedi.

"Affedersiniz doktor ama gideceğimiz yer bir çocuğa hiç uygun değil."

Doktor gülümseyerek, "O benim asistanım," dedi. Sonra da babacan bir tavırla kafamı okşadı. "O bir çocuk gibi görünüyor olabilir, ama yaşından çok daha olgun ve dayanıklıdır," dedi. "Onsuz yapamam."

Doktorun ses tonundan Erasmus Gray gibilerine pabuç bırakmayacağını anlamıştım. Arabanın arkasına çömelip titreye titreye dizlerimi göğsüme çektim. Serin ilkbahar gecesi içimi ürpermişti. Erasmus Gray'in gözlerinde bir acıma ifadesi gördüm gibi geldi. İçinde bulunduğum durumu çok iyi anlıyormuş gibi bakıyordu bana. Üstelik sadece doktorun karanlık işlerine ortak olduğum için

değil. Belki de Dr. Warthrop'un "bensiz" yapamayacağını ne manaya geldiğini ve bunun bedelini anlamıştı, kim bilir.

Bana gelince, yaklaşık bir sene önce, büyük bir saflıkla babama, Seninle birlikte gitmek istiyorum. Lütfen beni de götür! diye ısrarla dil döktüğüm zamanı düşünüyordum. Ne tuhaftır ki babam da yanımdaki kızla aynı kaderi paylaşmıştı.

Yaşlı adam önüne döndü, ama bu işten hiç hoşlanmıyormuş gibi cık cık edip kafasını salladı. Sonra, dizginleri eline aldı, araba hareket etti ve karanlık yolculuğumuz böylece başladı.

İşte sevgili okur, 1988'teki o dehşet verici ilkbahar gecesinden bu yana aradan seneler geçti.

Ancak, gün olmuyor ki hayretle ve giderek artan bir dehşetle, bir çocuğun yüreğine hayal kırıklığının serpildiği o ilk zamanı anmayayım. O anı geciktirebiliriz. Var gücümüzle bu tohumların yeşermemesine gayret edebiliriz, ama o korkulan an her zaman gelip çatar.

Ebeveynlerimin yanına gideceğim güne dek zihnimi kurcalayan bir soru olacak. Şayet doktor bizi mezarlıkta bekleyen korkunç olayların bilincinde olsaydı, yine de onunla birlikte gitmem için ısrar eder miydi? Küçük bir çocuğun insanoğlunun acı çektiği ve feda edildiği bir kuyuya, bir kan gölünün ortasına atlamasına izin verir miydi? Bu sorunun yanıtı evetse, o halde bu dünyada Anthropophaguslardan çok daha dehşetli canilerin de olduğunu söyleyebilirim. Öyle bir canı ki suratında bir gülümsemeyle, bir çocuğun kafasını güven verircesine okşarken, onu kendi hırsının ve gururunun sunağında feda etsin.

Üç

"İlk Hipotezimi Tekrar Gözden Geçirmem Gerek "

Yaşlı Tepe Mezarlığı, Yeni Kudüs'ün dışındaki bir tepeye kurulmuştu. Mezarlığın önünde kapkara demir kapılarla, insanları önceki gece Erasmus Gray'i ta kapımıza değin getiren türden işlerden caydırmak için taş bir duvar yükseliyordu. Mezarlıkta koloninin ta ilk kuruluşunda bu topraklara yerleşen ve on sekizinci yüzyılın başlarında ölümün soğuk nefesine yenik düşen kişilerin mezarları bulunuyordu. Hem ebeveynlerim, hem de doktorun sülalesi burada gömülüydü. İşin aslı şu ki Warthrop kabri buradaki en büyük ve görkemli yapıydı. Kabir tepenin ta en üst kısmındaydı ve mezarlıktaki her işaretin ve mezar taşının oradan görülebiliyordu. Gotik tarzda inşa edilmiş olan kabir, minyatür bir kale biçimindeydi ve adeta bir ortaçağ prensinin yaşadığı daha alt sınıfa ait bir yeri gölgede bırakacak biçimde tasarlanmıştı. Aslında Warthrop ailesi, Yeni Kudüs'ün prensleriydiler. Doktorun büyük büyük büyükbabası Thomas Warthrop taşımacılık işiyle ve ticaretle büyük bir servet yapmıştı ve şehrin önde gelen kurucularından biriydi. Oğlu, yani doktorun büyük büyük babası tam altı kez vali olarak görev yapmıştı. Eminim ki New Englandlı ataları var gücüyle çalışmış, eli sıkı ve pragmatik bir tutum izlemiş olmasaydı, Dr. Warthrop gereksiz işlerle uğraşmayı bırakıp, "bir yaratık bilim filozofu" olma lüksünü elde edemezdi. Bunu tek başına gerçekleştirmesi asla mümkün olamazdı. Onun bu tuhaf "seçimi," kasabada herkes tarafından bilinen bir sır niteliği taşıyordu. Kasabanın dörtte biri onu kötüler, geri kalanıysa ondan korkardı. Ama birkaç istisnai durum haricinde, ona bulaşmazlardı ki bunun nedeni ona filozof olarak saygı duyulması değil, ailesinden miras kalan, bitmek tükenmek bitmeyen yüklü servetti. İşte, Yaşlı Tepe Mezarlığı'ndaki koca aile kabristanı da bu durumu yansıtıyordu.

Erasmus Gray demir kapıya gelince, dizginleri çekti. Yaşlı beygir yokuş yukarı kıvrıla kıvrıla çıkan yolda zorlanmış, nefes nefese kalmıştı. O biraz soluklanmaya çalışırken, biz de arabada bekledik.

Doktor alçak sesle, "Tabancamı ver, Will Henry," dedi.

Yaşlı adam tabancayı doktora uzatışımı izledi, sonra dilini dudaklarının üstünde gezdirip hemen kafasını geri çevirdi.

Doktor, "Umarım yanında silah vardır," dedi.

Erasmus Gray, "Winchester'ımı getirdim," diye yanıt verdi. Sonra da düşünceli bir tavırla, "Onunla bir sülünden başka bir şey vurmam," dedi.

Doktor sakın bir tavırla, "Midesine nişan al," dedi. "Yani, ağzının hemen altına."

Erasmus tatsız tatsız, "Tamam doktor," dedi. "Arkama bakmadan kaçarken, yapabilirsem yaparım."

Sonra bakışlarını yine arabanın arkasına, yani bana çevirdi.

"Çocuk ne olacak?"

"Will Henry'yi ben korurum."

Yaşlı adam, "Bence çocuk burada kalmalı," dedi. "Bize bir gözcü gerekecek."

"Onu burada tek başına bırakmam mümkün değil."

"İsterse tüfeğimi ona bırakabilirim."

Doktor kararlı bir ses tonuyla, "Çocuk benimle geliyor," dedi. "Will Henry, kapıyı aç."

Arabadan aşağı atladım. Önümde kapı, onun ardında da yaşlı meşe, dişbudak ve kavak ağaçlarının dallarının gizlediği tepeye doğru uzanan bir sürü mezar taşı duruyordu. Tam arkamdaysa, pusların içine gömülmüş Yeni Kudüs vardı. Kasaba halkı bir şeyden habersiz, yataklarında mışıl mışıl uyuyordu. O tepede, yani narin bir ilkbahar sisinin arasında dirilen ölülerin hayattakileri kucakladığı bu yerde, gece görülen kâbusları gölgede bırakacak bir kâbusun gerçekleşmek üzere olduğunu ne bilebilirler, ne de tahmin edebilirlerdi.

Erasmus Gray arabayı mezarlığın etrafını çevreleyen patikada sürmeye başladı. Sağımızda duvar, solumuzda ölümler, yukarıdaysa ayın yüzünü göstermediği ama yıldızlarla kaplı kapkara gök vardı. Hava durgundu; tek bir yaprak dahi kırmılamıyordu. Nalların yolda çıkardığı tak tak seslerinden, at arabasının gıcirtısından ve takirtısından, cırcırböceklerinin hafif uğultusundan başka bir şey duyulmuyordu. Yol engebeliydi. Araba ilerledikçe bir sağa bir sola sallanıyor, yanımdaki ceset de bir ileri bir geri gidiyordu. Birden gözümün önünde çok tuhaf bir şey canlandı: Cesedin beşikte sallanan bir bebeği andırdığını düşündüm. Mezar soyguncusu gözlerini yoldan ayırmıyor, dizginleri gevşek bir biçimde kucağında tutuyor, bir yandan da endişeyle etrafına bakmıyordu. Doktorsa pür dikkat öne eğilmiş, ağaçlara bakıyordu. Ağaçlar yer yer yola doğru eğiliyor, kocaman dalları üstümüze üstümüze geliyordu. Ağaçların sık olduğu yerlerde, doktor kafasını kaldırıp dikkatle dalların arasına bakıyordu.

Bana dönüp, "Gözünü dört aç, Will Henry," diye fısıldadı. "Yaratıklar iyi tırmanıcıdırlar. Aralarından biri aşağıya atlayacak olursa, en zayıf olduğu yere, yani gözlerine nişan al."

Kazıkların arasından bir tanesini alıp doktorun baktığı yere çevirdim bakışlarımı. Başımın üstündeki karmakarışık dalların arasındaki karanlığın içinde, sipsivri dişleri, iri gövdelerinden sarkan devasa boyutlarda kolları ve meşum bir niyetle parıldayan kapkara gözleri olan insanımsı yaratıklar gördüğümü sanıyordum.

Bu arada, mezarlığın doğu bölgesine yaklaşmıştık. Gözlerimi kısarak karanlıkta bir şeyler seçmeye çalışırken, karşımıza aniden çıkan yüksek duvarı fark ettim. Erasmus tam o anda arabayı ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla giden bir patikaya doğru yönlendirdi. Bu patika mezarlığın tam ortasına çıkıyordu. Araba patikada ilerlerken, bir sincap ya da kuş olduğunu tahmin ettiğim bir hayvanı ürkütmüştük. Hayvan hemen çalılıkların arasına giriverdi. Doktor telaşla tabancasını hışırtının geldiği yöne doğrulttu, ama görünürde hiçbir şey yoktu.

Doktorun, "Düşman!" diye fısıldadığını duydum.

Ağaçlık bölgeden çıkıp mezarların bulunduğu geniş bir alana vardık. Sütbeyazı mezar taşları yıldızlarla bezeli göğün altında parılıyordu. Birkaç metre sonra, Erasmus arabayı durdurdu. Hemen yerimden fırlayıp en yakındaki mezar taşının üstünde yazan isme baktım: Bunton.

Yaşlı adam sıska parmağını patikanın ucundaki mezara doğrultarak, "İşte, orada," dedi. "Bu mezardı, Doktor."

Dr. Warthrop arabadan atlayıp mezara doğru yürümeye başladı. Etrafında dolanıp dikkatle zemini inceledi. Doktor kendi kendine bir şeyler mırıldanırken, Erasmus Gray ve ben arabada kalmıştık. Bakışlarım ister istemez doktorun incelediği mezar taşında yazanlara kaydı: Eliza Bunton, d. 7 Mayıs, 1872, ö. 3 Nisan, 1888. Zavallı kız, on altı yaşma basmasına bir ay kala ölümün soğuk nefesiyle karşılaşmış, genç bir kadın olmasına ramak kala akıllara durgunluk verecek derecede korkunç ve kaçınılmaz bir sona kavuşmuştu. Eliza iki hafta zarfında, ölümün esir aldığı bakire gelinden, yaratığın yavrusunu taşıyan bir kuluçkaya dönüşmüştü. Bakışlarımı soğuk mezar taşından, bembeyaz kefenin altında yatan kıza çevirdim. Yüreğim büyük bir kederle sarsıldı; kızcağz bir anda isimsiz bir ceset ya da kimliği belirsiz bir kurban olmaktan çıkmıştı. İsmi Eliza'ydı; ailesinin sevgili kızıydı. Sevenleri onu harikulade giysilerle toprağa vermiş, boynuna en nadide incilerden bir araya getirilmiş bir kolye takmış, hatta gür lülelerini özenle taramıştı. Ancak, Eliza ebedi uykusunda bile rahat yüzü görmemiş, meşum bir yaratık tarafından bedeni yenmişti.

Erasmus Gray canımın ne kadar sıkıldığını fark etmiş olacak ki elini omzuma koyup, "Üzüme evlat, üzülme," dedi. Şefkatli ses tonu bir anda öfkeli bir çıkmıştı.

"Seni buraya getirmemeliydi," dedi. "Bu karanlık ve pis bir iş; içinde Tanrı korkusu olan Hristiyanların bulunacağı bir yer değil."

Omuz silkip yaşlı adamın elinden kurtuldum. Böylesine dehşet verici bir iş yapan bir adamın merhametine ihtiyacım yoktu.

"Ben çocuk değilim," dedim.

"Çocuk değilsin, öyle mi?" dedi. "Demek yaşlı Erasmus Gray'in gözleri artık iyi görmüyor! Dur sana yakından bir bakayım..." Lime lime olmuş şapkamı geriye itip dikkatle suratıma baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Ona kızmama rağmen, surat ifadesi o kadar komikti ki elimde olmadan ben de ona gülümsedim.

"Hah! Haklısın, sen bir çocuk değilsin," dedi. "Bir delikanlısın. Beni neyin yanılttığını biliyor musun, Will Henry? Bu şapka! Senin gibi bir delikanlının kafasına fazlasıyla küçük. Kocaman adam olmuştun, ne diye bu minnacık şapkayı takıyorsun?"

Derken, ani bir hareketle ufak şapkamı aldı ve diğer eliyle kocaman şapkasını çıkarıp başıma kondurdu. Şapka alınımdan gözlerimin üstüne kaydı. Erasmus keyifle gülmeye başladı; öyle ki tüm araba yaşlı adamın kahkahalarıyla sarsılıyordu. Şapkayı geriye itince, adamın karanlıkta belli belirsiz seçebildiğim silüetinin pürüzsüz gökyüzünün altında bir karaltı oluşturduğunu ve minik şapkamı kelleşmekte olan kafasına oturttuğunu gördüm. Onunla birlikte gülmeye başladım.

"Ne dersin, Will Henry?" dedi. "Adamı adam yapan giysiler mi gerçekten? Şu anda kendimi tam elli yaş genç hissediyorum! Tanrı şahidim olsun ki gençleştim!"

Yaşlı adamla konuşmamızı doktorun sabırsız sesi bölüverdi.

"Will Henry, fırla! Bana hemen bir meşaleyle kazıkları getir! Fırla, Will Henry!"

Yaşlı adam kederli bir ses tonuyla, "İşinin başına, Bay Henry," dedi. Şapkalarımızı değiş tokuş ettik. Kendi şapkamı kafama koyduktan sonra, sıkıca başıma oturttu ve nazikçe çenemi havaya kaldırdı.

"Sen beni kolla, ben de seni kollayayım, Will Henry. Anlaştık mı?"

Bana elini uzattı. Hemen elini yakalayıp sıktım ve arabadan aşağı atladım. Doktor bana seslenmişti, o yüzden yanma gitmem gerekiyordu. Arabaya uzanıp meşalelerden tekini ve kazıkları aldım. Eliza Bunton'ın mezarının başında bekleyen doktorun yanına gittiğimde, Warthrop ellerinin ve dizlerinin üstüne

çökmüş, burnunu yeni kazılmış mezara iyice yaklaştırmış, tıpkı bir av tazısı gibi yeri kokluyordu. Nefes nefese yanında dikildim. Ne yapacağımı bilemez halde, bir elimde meşale, diğerinde kazıklar doktorun talimatlarını beklemeye başladım. Doktorsa gözlerini yummuş, içine derin derin nefes çekip toprağı kokluyordu.

"Ben aptalın tekiyim, Will Henry," dedi. Ama bunu söylerken, ne kafasını kaldırmıştı, ne de gözlerini açmıştı. "Çünkü ancak bir aptal zeki bir adamın aptalların inanmasını istediğı şeye inanır."

Kafasını kaldırmadan yana eğdi ve gözlerini açtı.

"Will Henry, bana yanan bir meşale getirmeni istemiştım," dedi.

Şaşkınlıkla arabaya doğru yöneldim ki doktor tekrar bana seslendi. "Kazıkları buraya bırak, meşaleyi yak ve bana getir. Fırla, Will Henry!"

Nefes nefese geri döndüğümde, Yaşlı Erasmus Gray arabadan aşağı atlamış, arabanın yan tarafına yaslanmıştı. Winchester'ı da elindeydi. Malzemelerin arasında bir kutu kibrit ararken, o da ifadesiz bir biçimde bana bakıyordu. Sonra, cebinden bir pipoyla bir kese tütün çıkardı. Ben panik içerisinde malzemeleri gözden geçirirken, o da piposunu tütünle doldurmaya başladı. Kibrit kutusunu evden çıkmadan önce şöminenin üstünden aldığı mı gayet iyi hatırlıyordum. Ama kutuyu çantaya mı koymuştım, yoksa arka kapının orada mı bırakmıştım?

Erasmus cebinden bir kibrit çöpü çıkarıp ayakkabısının tabanına sürtüp yaktı ve, "Ne arıyorsun evlat?" dedi. Ona bakıp kafamı salladım. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Geride bıraka bıraka kibritleri bırakmıştım! Yaşlı adam kibriti piposuna götürüp tütünleri yaktı. Birden etrafı tatlı bir koku kapladı.

Doktor, "Will Henry!" diye seslendi.

Erasmus'un elinde bir kibrit çöpü olduğunu ancak bir-iki saniye sonra idrak edebildim. Hemen yalvara yakara ondan bir kibrit çöpü daha istedim. Titreyen ellerle meşaleyi yaktım ve doktorun yanına gittim. Onun panikle ve korkuyla ilgili

söyledikleri beni de etkilemişti: Kibritler yok diye öylesine paniklemiştim ki gözlerimin önünde duran şeyi görmemiştim.

Doktor meşaleyi titreyen elimden aldı ve, "Düşmanımız kim, Will Henry?" diye sordu.

Yanıt vermemi beklemeden arkasını döndü ve yine mezarın etrafında dolanmaya başladı.

"Kazıklar nerede, Will Henry? Yanımdan uzaklaşma!"

Elimde bir deste kazıkla peşinden gittim. Doktor yürürken meşaleyi zemine doğru tutuyordu. Bir ara durdu, benden bir kazık istedi ve elini arkaya doğru uzatarak elimden aldı. Bunu toprağa sapladı. Daha sonra, iki kaziğı mezar taşının iki tarafına, diğer üçünü de yeni kazıldığı belli olan toprağın etrafına sapladı. Kazıkları neden özellikle bu noktalara sapladığını anlayamamıştım; kazıkları saplamadığı alanlar da tıpkı kazıkları sapladığı noktalara benziyordu. Doktor mezarın etrafında iki tur daha attıktan sonra, mezardan birkaç adım ötede durdu ve meşaleyi havaya kaldırıp kazıkları sapladığı noktalara baktı.

"Çok ilginç," diye mırıldandı. "Will Henry kazıkları sağlamlaştır." "

"Kazıkları mı sağlamlaştırayım?"

"Evet. Onları biraz daha derine saplamaya çalış."

Kazıkları ancak yarım santim daha derine itebildim. Tekrar doktorun yanına gittiğimde, şaşkınlıkla kafasını sallıyordu.

"Bay Gray!" diye yaşlı adama seslendi.

Yaşlı adam silahını kolunun kıvrıma dayamış halde, yavaş yavaş yanımıza geldi. Doktor meşaleyi havaya kaldırarak, ona döndü. Meşalenin ışığı, mezar soyguncusunun avurtları çökmüş suratını aydınlatıyordu.

Doktor, "Mezarı nasıl buldun?" diye sordu.

"Bunton ailesinin nerede gömülü olduğunu biliyordum doktor," dedi mezar soyguncusu.

"Hayır, yani sen buraya geldiğinde mezar kazılmış mıydı? Kazıldığına dair herhangi bir ize rastladın mı?"

Erasmus kafasını salladı. "Kazılmış olsaydı, kendim kazmak için uğraşmazdım doktor," diye yanıt verdi.

"Neden?"

"Çünkü birisi benden önce davranmış olabilirdi."

Aslında, doktorun anlamak istediği mezarı birisini değil, "bir şeyin" kazıp kazmadığıydı.

"Yani dün gece burada olağandışı bir durum yoktu, öyle mi?"

Yaşlı adam tatsız tatsız, "Sadece tabutu açtığımda bir tuhaflik olduğunu fark ettim," dedi.

"Mezarın yakınlarında delik ya da toprak öbekleri yoktu, öyle mi?"

Erasmus kafasını salladı. "Hayır, efendim. Öyle bir şey görmedim."

"Tuhaf bir koku hissettin mi peki?"

"Koku mu?"

"Tuhaf, çürümüş meyve gibi bir koku."

"Sadece tabutu açtığımda tuhaf bir koku hissettim. Ama ölüm kokusuna alışığımdır, Doktor Warthrop."

"Peki, tuhaf bir ses duydun mu? Homurtu ya da tıslama gibi?"

"Tıslama mı?"

Doktor dişlerini kenetleyip nefesini dışarı verdi. "Bunun gibi bir ses."

Erasmus tekrar kafasını salladı. "Tabutu açana dek, burada hiçbir tuhaflik yoktu, doktor," dedi. Sonra da o anı hatırlamış gibi ürperdi.

"O ana dek herhangi bir tuhaflik olmadı, öyle mi?"

Mezar soyguncusu buna da olumlu yanıt verdi. Doktor tekrar mezarı, Bunton ailesine ait diğer mezarları, bunların arka tarafında kalan bölgeyi ve sağ tarafta sık çalılıkların arasından kalmış olan duvarın yanında bir sınır oluşturan ağaçları incelemeye koyuldu.

Yine, "Çok ilginç," dedi.

Sonra düşüncelerinden sıyrıldı. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi artık düşünceli değil, oldukça heyecanlıydı. "Bu iş daha da gizemli hale geldi ama bunu bu gece halletmek zorunda değiliz," dedi. "Kazmaya başla, Bay Gray. Will Henry, sen de ona yardım et. Şafak sökünce geri gelip şansımızı tekrar deneriz. Belki de gecenin zifiri karanlığında göremediklerimizi sabah daha iyi görürüz! İşe koyul, Will Henry, elini de çabuk tut."

Doktor yanımızdan uzaklaşıp ağaçlara doğru yürümeye başladı. Meşaleyi zemine doğru tutuyor, dikkatle zemini inceliyor, sonra meşaleyi sağdan sola doğru oynatarak kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Erasmus Gray buz gibi bir ses tonuyla, "Onun yerinde olsaydım, oraya gitmezdim," dedi. "Ama Yaratık Avcısı olan ben değilim, öyle değil mi?" Nasırlı elini omzuma koydu. "Efendinin dediği gibi, işe koyulsak iyi olacak William Henry. Bir elin nesi var, iki elin sesi var derler!"

Aradan yirmi dakika geçtikten sonra, belim ve omuzlarım fena halde tutulmuştu. Tabuta ulaşmamıza yaklaşık bir metre kala avuçlarım alev alev yanmaya başladı. Erasmus'un söylediği atasözü o anda geçerliliğini kaybetmiş gibiydi. İki kişi çalışıyor olsak da yeterince hızlı bir biçimde kazamıyorduk. New England'ın birçok diğer bölgesi gibi, Yeni Kudüs toprağı da kayalık ve direngendi. Erasmus Gray'in önceki gece mezarı kazıp soymaya kalkışmasına rağmen, Eliza Bunton'ın tabutunun üstündeki toprak kürek darbelerimize direniyor gibiydi. Küreğimi sallarken, gözlerimin önüne sert zemini çelik gibi pençeleriyle delip avına ulaşan erkek bir Anthropophagus geldi. Doktorun da dediği gibi, bu civarda yaratığın izine nedense rastlamamıştık. Dahası, Erasmus da önceki gece yaratıklardan biriyle karşılaşmadığını söylemişti. Acaba yaşlı adam yaratıkları karanlıkta görmemiş olabilir miydi? Mezarda bulacağı ganimetin peşindeyken, acele edip de etraftaki izleri gözden kaçırmış olabilir miydi?

Bu arada, Dr. Warthrop'un elli metre kadar ötede ağaçların arasında ilerlediğini duyabiliyorduk. Çalılıkların ve geçen sonbaharda ağaçlardan dökülüp zemini kaplayan yaprakların arasında yürüyordu. Arada bir şaşkınlıkla hafifçe bağıyordu ki ilk bağıışında Erasmus Gray telaşla kafasını kaldırıp o yöne bakmıştı. Yaşlı adam doktorun mahzende asılı duran yaratıklardan birini dipdiri karşısında bulduğunu, ya da onlar tarafından ele geçirildiğini düşünmüş olmalıydı. Ancak doktor acıyla ya da korkuyla bağırıyordu. Yaşlı adama bunu anlatıp içini rahatlattım. Doktor hiçbir kanıt bulamadığı için, tıpkı madenden eli boş dönen bir madenci gibi hayal kırıklığıyla bağıyordu.

Doktor yanımıza dönüp gitgide derinleşen çukurun yanına oturdu ve meşaleyi mezarın yanındaki toprak yığının ortasına sapladı. Suratından hayal kırıklığı okunuyordu. Sonra, dizlerini göğsüne çekti ve uzun kollarını dizlerinin etrafına sardı. Adeta çok önemli bir kayıp vermiş bir adamın ifadesiyle kan ter içinde kalmış suratlarımıza baktı.

Erasmus Gray, "Doktor, bir şey buldunuz mu?" diye sordu.

Doktor ters ters, "Hiçbir şey bulamadım!" diye yanıt verdi.

Erasmus Gray rahatlamıştı, ama doktor hiç de öyle görünmüyordu.

Doktor kendi kendine, "Bu hiç mantıklı değil," dedi. "Bunun mantıklı hiçbir açıklaması yok. Bu yaratıklar ne hayalet, ne de şekil değiştirici. Bir yerden bir yere gitmek için de ne periler gibi havada uçabilirler, ne de astral yolculuk yapabilirler. Kızı keskin koku alma becerileriyle bulmuş olmalı. Bunu da ancak yerde sürünerek yapabilir, ama kendisi hiçbir yerde yok." Doktorun hemen yanında kazıklardan biri duruyordu. Uzanıp kazığı eline aldı ve bunu becerikli ve narin parmaklarının arasında evirip çevirmeye başladı. "Yaratığın en azından hava alabilmek için yerde bir delik bırakmış olması gerekirdi, ama bu da yok," dedi. "Ardında bir iz bırakmış olması gerekirdi, ama burada tek bir ot dahi ezilmemiş."

Sonra bize baktı. Oturduğu yerden aşağıya baktı, biz de ona baktık. Bir süre kimse bir şey demedi.

"Ne bekliyorsunuz? Kazmaya devam edin! Devam edin dedim!"

Doktor öfkeyle ayağa kalktı ve kazığı ağaçların arasına fırlattı. Kazık birkaç ağacın dalını kırarak, zemindeki yaprakların arasına düştü ve boğuk bir hışırtı sesi duyuldu.

Derken, arkamızdaki engebeli patikadan soluma ve kişneme sesleri geldi. Hepimiz sesin nerden geldiğini görmek için kafamızı o yöne çevirdik. Yaşlı beygir burnundan soluyarak ve gözlerini devirerek, şaha kalktı ve hafifçe kişnedi.

Erasmus Gray alçak bir sesle, "N'oldu Bess?" diye beygire seslendi. "Neyin var kızım?"

Beygir kafasını öne eğip incecik boynunu gerdi ve sert bir biçimde yeri eşelemeye başladı. Yıkık dökük at arabası gıcırdadı, eğreti tekerleklerinden kulak tırmalayıcı bir ses çıktı. Doktora baktığımda, onun kollarını iki yana sarkıtmış, beygire bakmakta olduğunu gördüm. Tüm dikkatini huysuzlanan ata vermişti.

Erasmus Gray, "Bir şey onu huzursuz etti," dedi.

Doktor, "Sessiz ol!" dedi fısıltıyla. Yavaşça arkasını döndü ve yıldızların altında birer gözcü gibi parıldayan mezar taşlarını izlemeye koyuldu. Sonra, sırtını bize döndü ve öylece kalakaldı. Ağaçların bulunduğu yere, zifiri karanlığın içine bakıyordu. Uzunca bir süre hiçbir ses duyulmadı. Sadece yaşlı beygir hafifçe kişnemeye ve toynaklarıyla toprağı eşelemeye devam ediyordu. Doktor sol elini havaya kaldırıp parmaklarını açıp kapadı. Sırtındaki kaslar heyecandan gerilmişti. İçime çok kötü bir his çöktü. Sessizlik birkaç saniye daha sürdü, ama bu arada hem beygir, hem de ben fena halde huzursuzlaşmıştık.

Derken, o dehşet verici sessizliğin içinde, ağaçların arasından bir tıslama geldi.

Ses yüksek değildi. Ritmikti. Hafifti. Sanki tek bir yerden değil, aynı anda birçok yerden geliyor gibiydi. Bu ses bir eko muydu, yoksa... yanıt mıydı? Sesler sürekli değildi, kesik kesik geliyordu: tıslama... sessizlik... tıslama... sessizlik... tısssslama...

Doktor kafasını çevirip bana baktı. "Will Henry, teneke kutuları barutla doldurmuştun değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet, efendim," diye yanıt verdim.

"Hemen gidip kutuları buraya getir." Çukurdan alelacele çıkmaya çalışırken, doktor sakın bir ses tonuyla beni, "Sessiz ol, Will Henry," diye uyardı. Sonra elini cebine attı ve silahını çıkardı.

Erasmus, "Tüfeğimi arabada bırakmıştım," dedi. "Kutuları ben alayım, çocuk burada kal..."

"Hayır! Olduğun yerde kal! Haydi git, Will Henry. Taşıyabildiğin kadarını getir buraya."

Erasmus titrek bir sesle, "Tüfeğimi de getirir misin, Will?" dedi. Sonra, doktora şöyle fısıldadığını duydum: "Hiçbirimiz burada olmamalıydık! Şafak söktüğünde gelip kızı mezara koyarız. Burada olmak büyük bir çılgınlık, şeytana kafa tutar gibi..."

Doktor adamın sözlerini yarıda kesti. Ne dediğini duyamamıştım, ama tahmin edebiliyordum. Sonradan meydana gelecek olayların ışığında, en temel içgüdümüze, doktorun kendi tabiriyle "düşmana" karşı gelişimizin bedeli çok ama çok feci olacaktı. Korkunun insanın düşmanı olmadığı durumlar da vardır. Korku bazen en samimi dostumuz olur, hatta bazen tek dostumuz olur.

Malzeme çantasını arabanın arkasına boşalttım ve teneke kutuları aldım. Barutla dolu, kahve tenekesi büyüklüğünde dört tane kutu vardı. Bunları hemen çantaya attım. Bess kafasını bana çevirip yüksek sesle kişnedi. Tıpkı efendisi gibi, o da bir an önce gitmemiz için adeta kederli bir sesle yalvarıyordu. Hiçbirimiz burada olmamalıydık!

Hemen doktorun yanma dönmem gerektiği halde, atın zarif boynunu okşadım. Sonra, bir elime teneke kutularla dolu çantayı, diğerine de Erasmus'un tüfeğini aldım ve mezara doğru yürümeye başladım. Yarı kazılmış çukura varana dek aradan sanki asırlar geçmişti! Ancak geri döndüğümde, aradan hiç vakit geçmemiş

gibi hissettim. Erasmus hâlâ çukurun içindeydi; doktorsa çukurun yanında dikiliyordu. Sol tarafında, az önce toprağa saptığı meşalenin ışığı doktorun ince uzun silüetini aydınlatıyor, gölgesi zemine vuruyordu. Erasmus tüfeğini adeta elimden kaptı ve tıpkı sipere gizlenen bir asker gibi çukurun dibine uzandı. Öyle ki dışarıdan bir tek kafası görünüyordu.

Tıslama sesleri aniden kesildi. Artık sadece beygirin korku dolu kişnemeleri duyuluyordu. Beygir kaçacak olsa, ne yapardık? Yaratıklar bize saldırarak olsa, kurşunlarımız hepsine yetmese, tek sıçrayışta havaya on iki metre yükselebilen bu yaratıklardan nasıl kurtulacaktık?

Aradan dakikalar geçti. Etraf çok sessizdi. Nihayet, Erasmus saklandığı yerden, "Şükürler olsun ki gittiler," diye seslendi. "Biz de gitmeliyiz doktor. Sabah geri geliriz. Yaratıklarla değil, insanlarla karşılaşmayı..."

Doktor, "Kes sesini sersem!" diye fısıldadı. "Will Henry, bana teneke kutulardan birini ver."

Çantadan silindir biçimindeki teneke kutulardan birini aldım ve doktorun sol eline uzattım. (Sağ elinde tabancasını tutuyordu.) Kutunun üstündeki fitili meşaleye uzattı ve kutuyu zarif bir hareketle ta ağaçların arasına fırlattı. Kutu bir fotoğrafçının kullandığı fotoğraf makinesinin flaşı gibi, gözleri kamaştıran bembeyaz bir ışık saçarak patladı. Arkamızda duran ve koşum takımına bağlı olan Bess irkildi. Çukurda bekleyen Erasmus da çılgılığı bastı. Işığın aydınlattığı alanda hiçbir şey görememiştım. Zaten ışık bir anda ağaçların arasında kayboluverdi. Gözlerim kamaşmıştı, o kadar. Yani, ağaçların arasında iki metre boyunda, göğüslerinde sipsivri dişleri olan yaratıklar falan görmemiştım.

Doktor, "Çok ilginç," dedi. "Bir tane daha ver, Will Henry."

"Size söyledim ya, onlar gittiler." Erasmus Gray'in korkusu öfkeye dönüşmüştü. Zaten genellikle böyle olurdu, korku başka bir hisse dönüşürdü. "Burada olup olmadıklarından bile kesinlikle emin değiliz. Geceleri mezarlıkta insan tuhaf sesler duyar. Bana inanmalısınız, her gece buradayım! Dr. Pellinore

Warthrop dilerseniz siz burada kalabilirsiniz, ama ben ve atım derhal gidiyoruz. Size bu gece buraya gelmememiz gerektiğini, çocuğu yanımıza almamamız gerektiğini söylemiştim. Şimdi ben gidiyorum, isterseniz sizi de kasabaya bırakabilirim."

Erasmus tüfeğini ayağımızın dibine bırakıp çukurdan çıkmaya yeltendi.

Ama o çukurdan asla çıkamadı.

İnsan elinin tam iki misli, jilet gibi sipsivri tırnaklı ve ceset gibi bembeyaz kocaman bir el, Erasmus'un ayaklarının arasından çıktı. Elin ardından tüysüz, kaslı bir kol görüldü. Kolun üstüne toprak ve beyaz taşlar yapışmıştı. Derken, okyanusun derinliklerinden yüzeye fırlayan bir deniz yaratığı misali, dalgalanan topraktan dışarı geniş omuzlar çıktı. O dehşet verici gözler, meşalenin ışığı altında parlıyor, yaratığın üçgen biçimli gövdesinin tam ortasında ardına kadar açık duran ağızındaki yedi santimlik dişler tıpkı suda kan kokusu alan bir köpekbalığının gibi heyecanla açılıp kapanıyordu. Yaratığın pençesi Erasmus'un bacağına kaptı ve sipsivri dişlerini baldırına sapladı. Erasmus kollarını bize doğru uzattı. Ağızı dehşetle ve acıyla açılmış, tiz bir çığlık koyuvermişti. Bu manzarayı asla unutmadım. Yaşlı adamın ağızındaki eğri bükürü dişleri, tiz çığlığını ve yaratığın baldırına sapladığı sipsivri dişlerini hafızamdan kazımam asla mümkün olmadı.

Doktorun tüm uyarılarına karşın, içgüdüsel ve aptalca bir hareketle yaşlı adamın bize doğru salladığı bileğini yakaladım. Mezarın içindeki Anthropophagus yaşlı adamın bacağına ağızına tıktı ve dişlerini titreyen baldırına geçirdi. Yaratığın kapkara gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönmeye başladı. Yarım metre kadar öne kaydım. Kafam ve omuzlarım çukurun içine girene dek kaymaya devam ettim. Yaşlı adamın çığlıkları bir fırtına uğultusu gibi kulaklarımda çınlıyordu. Bu arada, aşağıdaki yaratık yaşlı adamın bacağına yemeye devam ediyor, iri pençesi adamı gitgide aşağı çekiyordu. Erasmus yaratıktan kurtulabilmek için serbest kalan bacağına çılgınlar gibi oraya buraya savuruyordu. Doktorun beni belimden

kavradığını hissettim. Yaşlı adamın çığlıkları arasında, doktorun sesini güçlükle duyabiliyordum.

"Onu bırak, Will Henry! Bırak onu!"

Ancak yaşlı adamı sıkı sıkı tutan ben değildim. Tam aksine, o beni bırakmamak için koluma yapışmıştı. Parmakları bileğimin etrafına kenetlenmişti ve beni çukura çekmeye çalışıyordu. Aniden, biraz daha öne kaydım. Warthrop beni bırakmıştı. Sonra, göz ucuyla doktorun tabancasının kabzasının yaşlı adamın kafasında patladığını gördüm.

Kafamı çevirdim. Doktor tetiği çekerken, yaşlı adama bakamazdım. Doktor tek bir atışta, yaşlı adamın çığlıklarına ve acısına son verdi. Saçlarıma ve boynuma yaşlı adamın kafasından fırlayan ılık kan damlaları, kemik ve beyin parçaları bulaştı.

Bileğimi sıkı sıkı tutan parmaklar gevşedi ve yaşlı adamın cansız eli bedeninin geri kalanıyla birlikte tam altındaki tuhaf, ağzı kanlı yaratığın üstüne düştü. Ancak, yaratığın dişlerinin iç bulandırıcı sesler çıkararak adamın bedenini kemirdiğini, kemiklerini kırdığını, kaslarını yırttığını ve çalılıkların arasında dolanan yabani bir domuz gibi homurdandığını duyabiliyordum.

Doktor pantolonumun belini kavrayıp beni şaşılacak bir güçle geriye doğru çekti. O anda kaslarının adrenaline dolduğundan emindim. Beni çukurdan çıkarıp ayağa kaldırdı. Sonra, aniden yola doğru itti ve aslında söylemesine hiç gerek olmayan bir şey söyledi:

"KAÇ!"

Anında dediğini yaptım. Ne yazık ki Bess de yarı yaşındaki bir beygirin hızıyla öne doğru atılmıştı. Arabaya doğru koşmaya başlamıştım, ama araba panik içerisinde kaçan ve yoldan çıkan atın peşinde benden gitgide uzaklaşıyordu. Zavallı beygir çılgınlar gibi mezarların arasına dalmış, mezar taşlarını aşmaya çalışıyordu. Geriye dönüp bakacak cesaretim yoktu, ama hem doktorun peşimden

geldiğini, hem de dört bir yanımdan havlamaya benzer bir sesin yayıldığını duyabiliyordum.

Daha önce de dediğim gibi, yaşıma göre atik bir çocuktum, ama doktor benden çok daha büyük adımlar atarak koşuyordu. Nihayet, bana yetişti. Arabanın arka tarafına benden önce ulaştı, üstüne atladı ve kızın cesedinin tam üstüne düştü. Sonra da kollarını bana uzattı.

Korkudan hayal mi görüyordum, yoksa gerçekten de enseme ılık bir nefes hissediyor, toprak zeminde küt küt ayak seslerinin geldiğini mi duyuyordum, emin değildim. Ancak küt küt ayak sesleri ve öfkeyle karışık asabi bir homurtu sesi de giderek artıyordu.

Doktor yüzüstü vaziyette Eliza'nın cesedinin üstündeydi. Sol elini bana uzatmıştı. Öne doğru atılınca, parmaklarımız birbirine değdi ama araba bir sağa, bir sola sallanıyordu. Yaşlı Bess önce sağa saptı, sonra sola. Derken, nereye gideceğini bilmeksizin mezar taşlarının arasına daldı ve panik içerisinde içgüdülerine uyarak koşmaya devam etti. Doktor bana bir şey söyledi, ama ondan sadece bir-bir buçuk metre ötede olduğum halde, ne dediğini duyamadım. Tabancasını tuttuğu sağ kolunu bana doğru uzattı ve tam arkamdaki bir şeyi işaret etti. İkinci kere bağırarak bir şey söyledi ve bu sefer tabancasını ateşledi. Tam arkamdaki yaratık öne atılıp gömleğimden bir parça koparmıştı. Demek duyduğum sesler hayal ürünü değildi.

Doktorun sol elinin parmaklarını bileğime değdi. Mezarda beni kendisine doğru çeken Erasmus gibi, o da arabaya çekti. Tabii, bu sefer birisi ölüme değil, kurtuluşa doğru çekiyordu. Nihayet, beni arabaya çıkarmayı başardı. Şaşkınlıkla elimi bıraktığını ve titreyen ellerime tabancayı tutuşturduğunu gördüm. "Ön tarafa geçiyorum!" dedi.

Ellerinin ve ayaklarının üstünde, arabanın ön koltuğuna doğru emekleyerek, hayatımızı kurtaracak olan dizginleri ele geçirmeye çalıştı. Daha önce hayatımda hiç tabanca kullanmamıştım, ama arkamızdan koşturan yaratıklara mermiler

tükenene, namludan dumanlar çıkana dek ateş ettim. Düzinelerce yaratık ağaçlardan atlıyor, Eliza'nın mezarından çıkıyor, kollarını ve ağızlarını aça aça peşimizden geliyorlardı. Renksiz bedenleri yıldızların altında parılıyordu. Sanki mezarlıktaki her mezar açılmış da dışarıya bir yaratık ordusu küsmüştü.

Yaratıklar bize yetişmek üzereydi. Dehşet verici yaratıklar aradaki mesafeyi kapatmak üzereyken, ben de çaresizlik ve dehşet içinde onları izliyordum. Yaşlı Bess ise yorulmuş, önceki gibi hızlı koşamaz haldeydi.

Doktor arabanın ön koltuğundan bir denizciyi aratmayacak küfürler savuruyordu. Derken büyük bir gümbürtü koptu ve araba sarsılarak durdu. Dengemi kaybedip geriye doğru kaykılmış, kafamı arabanın zeminine çarpmaktan Eliza Bunton'un esnek bedeni sayesinde kurtulmuştum. Doğrulunca, yaşlı beygirin iki koca akça ağacın arasından geçtiğini gördüm. Beygir ağaçların arasından geçmeyi başardı ama araba ağaçların arasına sıkışıp geride kaldı. Oracıkta kalakalmıştık.

Dr. Warthrop hemen harekete geçti. Derhal arabanın arka tarafına atlayıp yanıma geldi. Anthropophagus bizden yaklaşık otuz metre kadar ilerideydi. Kokularını alıyordum. Bu koku hayatımda daha önce hiç duymadığım türden, mide bulandırıcı bir kokuydu. Çürümüş meyve kokusu gibi mayhoş ve ilkel bir niteliği vardı.

Doktor, "Önümden çekil, Will Henry!" diye bağırdı. Sırtüstü arabanın gerisine doğru çekildim. Doktor genç kızın cesedini kollarının altından tutup tam yaratıklar canhıraş çığlıklarıyla üzerimize atılmak üzereyken, arabadan aşağı fırlattı. Kızın cansız bedeni iç bulandırıcı bir ses çıkararak yere düştü.

Doktor, "Koşum takımları!" diye bağırdı. "Koşum takımlarını çöz, Will Henry!"

Hemen dediğini yaptım. Arabadan atlayıp nefes nefese kalmış olan atın yanma gittim. Zavallı beygir korkudan çılgına dönmüştü; burun delikleri açılıp kapanıyor, ağzından köpükler saçıyordu. Derken, atın diğer tarafında bir şekil belirdi.

Elimde olmadan ıglık attım, ama bu doktorun ta kendisiydi. Atın diğer tarafındaki koşum takımını çözmeye uğraşıyordu.

"Will Henry!" diye bağırdı.

"özdüm!" diye yanıt verdim.

Doktor çevik bir hareketle atın üstüne atladı ve öne doğru uzattığım kolumu kavrayıp beni de atın üstüne oturttu. Bess'i koşmaya başlasın diye teşvik etmemiz de gerekmedi. Doktorun dizginleri ele geçirmesiyle birlikte, yaşlı beygir bizi mezarlığın giriş kapısına ve oradan da kasabaya götürecektir olan daire biçimindeki yola çıktı. Arkama sadece ve sadece bir kez döndüm, sonra da yanağımlı doktorun sırtına yaslayıp beline sıkı sıkı sarıldım. Gözlerimi de sıkıca yumdum ve arkama son döndüğümde gördüğüm o dehşet verici manzarayı aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Doktorun oynadığı büyük kumar işe yaramıştı. Sürü peşimizi bırakmış, cesede saldırmıştı. Yaratıklar cesedi paramparça etmeye koyulmuş, kudurmuş gibi önce kızın üstündeki beyaz örtüyü lime lime etmişler, sonra da bacaklarını, kollarını ve kafasını bedeninden ayırıp ağızlarına koca koca et parçaları tıkmaya girişmişlerdi. Suratımı doktorun paltosuna gömmeden önce gördüğüm son şey, kızın gür lülelerinin yaratıklardan tekinin ağzından sarkışıydı.

Ana kapıya vardık ve ilerlemeye devam ettik. Sonra, Yaşlı Tepe Mezarlık Yolu'na çıktık. Sonra da Yeni Kudüs yoluna... Bess iyiden iyiye yorulmuş, dörtmala koşamaz hale gelmişti. Toynaklarını güçlükle oynatıp can havliyle ilerlerken, kafasını ve incecik, terden ıslanmış omuz başını eğmişti. Biz de beygirin yavaşlamasıyla birlikte biraz olsun sakinleşmiş, çılgın kaçışımızdan sonra biraz kendimize gelir gibi olmuştuk. O gece at sırtında eve dönerken, son olarak doktorun şöyle dediğini hatırlıyorum:

"Eh, Will Henry, sanırım ilk hipotezimi tekrar gözden geçirmem gerek."

DÖRT

"Vakit Geç Oldu "

Harrington Sokağı'ndaki eve döndüğümüzde, doktor yıkanmam ve leş gibi olmuş giysilerimi değiştirmem için beni yukarı yolladı. Tepeden tırnağa tozla ve kirle kaplanmıştım; suratımın sağ tarafıysa Erasmus Gray'i altmış seneyi aşkın bir süredir canlı tutan beyninin irili ufaklı gri parçalarıyla, kurumuş kanıyla ve kafatasından kopan kemik parçalarıyla kaplıydı. Yıkanırken, karmakarışık olmuş saçlarımın arasından küvete çakıl taşları ve dal parçaları düşüp deliği tıkadı. Küvetteki su bir anda Erasmus Gray'in üstüme bulaşmış kanıyla pembeleşmişti. Suratımı ekşitip elimi pislenmiş suya daldırdım ve tıkanıklığı açmaya çalıştım. Bir yandan da çocuk halimle suda yüzen gri renkli beyin parçalarına bakıyordum. Aslında merakımı bu denli cezp eden şey dehşet değil, meraktı. Erasmus'un altmış senelik hayalleri, arzuları, açlığı, umudu, sevgisi ve dilekleri tek bir kurşunla yerle bir olmuş, beyni havaya uçmuştu. Erasmus Gray'in zihni yok olmuştu; zihnini muhafaza eden beyniyse mısır patlağı misali önemsiz bir şey gibi suyun yüzeyinde yüzüyordu. Hangi beyin parçası arzularını barındırıyordu, Erasmus Gray? Hangisi onurunu taşıyordu? Ah, insanoğlunun giyinip kuşanması ne de saçmaydı! Biyolojik özelliklerimizden çok daha fazlasına sahip olduğumuzu düşünmemiz küstahlık değil miydi? Eski Ahit'te Süleyman'ın kitabında, "Anlamsızlığın anlamsızlığı; her şey anlamsız," der. Şimdi, kim buna karşı iddia geliştirebilir, kim geçerli bir itirazda bulunabilir?

Doktor alt kattan, "Will Henry!" diye seslendi. "Will Henry, hangi cehennemdesin? İşe koyul, Will Henry!"

Doktoru kütüphanede buldum. Zeminden tavana kadar uzanan raflardan birinin önünde, merdivene çıkmış bir şey arıyordu. Üstünde hâlâ aynı giysiler ve çamur kaplı çizmeler vardı. Görünen oydu ki odasına gidip üstünü değiştirecek

vakti bile olmamıştı. Hiçbir şey demeden sağ tarafındaki rafları işaret etti. Tekerlekli merdiveni o yöne doğru ittim. Hemen arkamızda, odanın büyük bir kısmını kaplayan büyük masanın üstünde Yeni Kudüs'ü ve civarını gösteren bir harita seriliydi. Haritanın dört bir kenarına da dört kitap öbeği konmuştu.

Doktor cılız parmağını kaim kitapların yıpranmış kapaklarının üstünden geçirip, "Neredeydi?" diye mırıldandı. "Neredeydi acaba? Hah, buldum! Yakala, Will Henry!" Doktor raftan kalınca bir kitabı çekti ve üç metre yüksekten aşağı bıraktı. Kitap büyük bir gümürtüyle hemen yanıma, halının üstüne düştü. Doktora bakınca, suratını öfke bürüdüğünü, yüzünün bir yanının ve saçlarının bir sokak köpeği gibi toz toprakla kaplı olduğunu fark ettim.

Alçak bir sesle, "Sana kitabı tutmanı söylemiştim," dedi.

"Özür dilerim, efendim" deyip kitabı yerden aldım ve masanın üstüne koydum. Sonra, kitabın başlığına baktım: Herodot'un Tarih Kitabı. Kitabın incecik sayfalarını şöyle bir karıştırdım. Kitap eski Yunancaydı. Kafamı kaldırıp yaratık avcısına baktım.

Doktor paldır küldür merdivenden aşağı indi. "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Bay Gray..." dedim, ama doktor lafı ağzıma tıkadı.

"Hepimiz, ama hepimiz köleyiz, Will Henry," dedi. Kitabı elimden alıp en yakınında duran kitap öbeğinin üstüne koydu. "Bazılarımız korkunun kölesiyiz. Bazılarımız da mantığın ya da en ilkel arzularımızın kölesiyiz. Köle olmak kaderimiz. Will Henry, asıl mesele neye inanacağımız. Gerçeğe ya da yalana mı bağlı kalmalıyız, umuda ya da çaresizliğe mi, yoksa ışığa ya da karanlığa mı? Ben ışığa hizmet etmekten yanayım, ama ne yazık ki çoğu zaman kendimi karanlıkta buluyorum. Tetiği çaresizlikten çekmedim, Will Henry. Merhamet beni bunu yapmaya zorladı."

Hiçbir şey demedim. Gözlerime yaşlar dolmuş, yutkunmakta zorlanmaya başlamıştım. Doktor beni teselli etmek için hiçbir şey yapmadı ki zaten amacının

beni teselli etmek olduğunu sanmıyordum. Yaşlı adamın hayatını aldığı için onu affedip affetmemem umurunda bile değildi. O bir bilimadamıydı. Affolunmak değil, anlaşılma önemliydi.

"Yaratık onu ele geçirdiği anda işi bitmişti," dedi doktor. "Hani 'İnsan hayatta olduğu müddetçe umudu tükenmez' derler ya, bundan daha saçma, daha sinsî bir fikir duymadım. Nasıl bir alabalık yemi yuttuğu anda işi biterse, yaratık dişlerini baldırına geçirdiği zaman Erasmus'un da şansı kalmamıştı. Elinde olsa, bunu yaptığım için bana teşekkür ederdi. Aynı durumda kalmış olsam, ben de sana teşekkür ederdim, Will Henry."

"Bana teşekkür mü ederdiniz, efendim?" dedim şaşkınlıkla.

"Şayet bir gün aynı sonla karşılaşacak olursam, umarım sen de benim için aynı şeyi yaparsın."

Doktorun açıkça söylemediği o meşum dileğini, koyu renkli gözleri açıkça ortaya koyuyordu: Ben de senin için aynısını yaparım, diyordu adeta. Şayet o çukurda yaratık beni ele geçirmiş olsaydı, hiç kuşkusuz doktor bana da bir mermi sıkacaktı. Ancak, ona itiraz etmedim. İtiraz edecek sözcükleri bulmakta zorlanıyordum. O zaman sadece on iki yaşında bir çocuk olan ben, adalet duygumun otoriter bir yetişkin tarafından göstermelik bir bahaneyle yerle bir edildiğini hissediyor, ama bunu söze dökemiyordum. Bunu yapamadım. Ama doktora hiçbir şey söylemememin nedeni sadece söyleyecek bir şey bulamamamdı. O yüzden, evet der gibi kafamı salladım. Kafamı salladım! Gelin görün ki öfkeden kıpkırmızı kesilmiş suratım beni ele veriyordu. Belki de ben doktorun aptalca ve batıl inanç olarak kabul ettiği bir şeyin kölesiydim: Yani, hayatın savunmaya değer olduğu ve yok edici güçlere teslim olmanın hiçbir savunulur yanı olmadığı fikrinin kölesiydim. O gece, karanlık topraktan fırlayacak o dehşetli şeyin neler yapacağını biliyor olsaydım, küçük yumruklarımın ona vurmaya değil, ancak karanlık bir yola baş koymuş birisinin verebileceği teselli aramak için kollarına atılmak isteyebilirdim.

Doktor, "Bu kadar felsefe yeter!" dedi. "Daha önemli ve aciliyet içeren meselelere bakalım, Will Henry!" diye bağırıp beni fütursuzca bir kenara itti. Zaten acı çeken ruhuma da böyle yapmamış mıydı? Uzun masanın diğer tarafına geçip haritayı incelemeye koyuldu. Ben odaya girmeden önce, Yeni Kudüs bölgesinin etrafına kırmızı bir daire çizmişti. "Açıkçası, bu gece olanlar ilk hipotezimin geçersiz olduğunu gösteriyor," dedi. "Mezarlıkta gördüklerimiz, alfa erkeği mahzenimizde asılı duran olgun bir Anthropophagus sürüsü," dedi. "Sürüde yirmi-yirmi beş tane üreyebilen dişi ve birkaç tane de yavru var. Toplam otuz tane yaratık olmalı, ama o kargaşada tam olarak kaç tane olduklarını görmek güçtü."

Kafasını haritadan kaldırıp bana baktı. "Onları sayabildin mi, Will Henry?" diye sordu. "Sayıları yirmi beş ile otuz arasında olabilir mi sence?" dedi büyük bir ciddiyetle. Sanki canımı kurtarmak için kaçarken, geriye dönüp kaç yaratık olduğunu sayacak halim vardı da.

"Hayır, efendim," dedim.

"Peki, söylediğim rakam sana da mantıklı geliyor mu? Sayıları yirmiyle otuz arasında olabilir mi? Gözlemlerine dayanarak yanıt ver."

Gözlemlerime dayanarak yanıt verecek olsam, herhalde yüz otuz derdim, ama gözlem yeteneğimi korkudan yitirmiştim. Mezarlığın her yerinde yaratık vardı sanki. Her gölgenin ve ağacın ardından yaratıkların fırladığını gördüğümü sanmıştım.

"Evet, efendim," dedim. "Bence orada yirmi beş tane yaratık vardı. Daha doğrusu, yirmiyle otuz arası."

Doktor elini masaya indirerek, "Saçmalama!" diye bağırdı. İrkildim. "Bana asla duymak istediğimi söyleme, Will Henry. Asla! Eğer bir papağan gibi her söylediğimi tekrar edeceksen, sana güvenemem. Ezbere konuşmak sadece çocuklara özgü kötü bir alışkanlık değildir. Her zaman doğruyu söyle, her konuda doğruyu söyle! Bugüne dek kimse dalkavukluk ederek bir yere varamamıştır."

Şimdi, dürüst ol. Orada kaç tane yaratık olduğuna dair hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Başımı önüme eğip, "Yok, efendim," dedim. "Onları sayamadım."

Doktor, "Ben de," dedi. "Sadece okuduklarım doğrultusunda, akılcı bir tahminde bulunabilirim, o kadar." Kitap öbeğinin üstünden, Herodot'un kitabını aldı ve yıpranmış sayfaları karıştırmaya başladı. Sonra, dikkatini çeken bir bölüm buldu ve bunu kendi kendine eski Yunanca dilinde okumaya başladı. Birkaç dakika sonra, kitabı kapatıp öbeğin üstüne koydu. Sonra, tekrar haritanın başına dikildi. Cebinden bir cetvel çıkarıp Yeni Kudüs'le en yakın kıyı arasındaki mesafeyi ölçtü. Daha sonra da ufak bir not defteri açıp hesap yapmaya koyuldu. Doktor kendi kendine mırıldanırken, az önce öfkeyle bağırdığı kişiyi, yani beni tamamıyla unutmuş gibi görünüyordu. Doktorda hayatta tanıdığım kimsede bulunmayan bir konsantre olma yeteneği vardı. Dilediği zaman herhangi bir konuya öylesine yoğunlaşıyordu ki bunun onu oldukça yorduğunu fark ediyordum. Sanki bir şeye yoğunlaşmayı kestiğinde, bir kuyuya düşüyormuş gibi oluyordu. Yani, aydınlıktan zifiri karanlığa düşüp boğuluyordu.

Doktor eyaletimizin sınırlarıyla kıyı şeridinde bulunan birkaç liman arasında bazı ölçümler yaptı ve cetvelinin kenarıyla mesafeleri birleştirip büyük bir dikkatle not defterine yazdı. Kasabamızla kıyı şeridi arasında bir günlük bir mesafe vardı. Çok geçmeden, kâğıdın üstü bir örümcek ağını anımsatan bir sürü ince çizgiyle doldu. Tam olarak emin değildim, ama doktor sanki yaratıkların Yeni Kudüs'e hangi yoldan geldiğini anlamaya çalışıyor gibiydi.

Aslında, paçamızı yaratıklardan zor kurtardıktan sonra, onun nasıl olup da bu ilginç ama faydasız işi yaptığına akıl sır erdirememiştim. Bu yaratıkların nereden geldiği, ya da nasıl geldikleri neden önemliydi? Hemen kasabadan eli silah tutan adamları toparlayıp yaratık avına çıkmak daha akıllıca bir iş olmaz mıydı? Anthropophaguslar aramızdaydı ve bu yaratıklar açtı. Eliza Bunton'un saçlarının vahşi yaratıklardan birinin çenesinden sarkışı bir türlü gözlerimin önünden

gitmiyordu. Neden eve tıkmış, eski kitapları karıştırıyor, ölçümler yapıyorduk? Kâbuslardan fırlamış otuz tane yaratık bu bölgede cirit atarken, neden boşa vakit harcıyorduk? Derhal kasaba ahalisini durumdan haberdar etmeli ve yaratıklardan gelecek olası bir saldırıya karşı barikatlar kurmalıydık. Yaratıkların Yeni Kudüs'e nasıl geldiklerini hayatımız tehlikedeyken değil, onları yok ettikten sonra da araştırabilirdik pekâlâ. Acaba doktor haritanın üzerinde ölçüm yapıp eski Yunanca kitaplar okurken ve defterine notlar alırken, daha kimler bu gece Erasmus Gray gibi hayatını kaybedecek? diye düşünmeden edemedim. Şayet bu tür sorular on iki yaşındaki bir çocuğun aklına gelebiliyorsa, Warthrop gibi akıllı bir adamın da aklına gelmiş olmalıydı.

Bunları düşünürken, doktorun bana daha önceden korkunun yarattığı tehlikelerle ilgili olarak söyledikleri geldi aklıma. Acaba ona olan da bu muydu? Acaba zamanımızın gelmiş geçmiş en büyük yaratık avcısı dehşete kapılmıştı da gecenin bir vakti bana göre son derece gereksiz olan işlerle uğraşıp içinde bulunduğumuz durumun vahametini görmezden mi geliyordu? Bir başka deyişle, acaba Pellinore Warthrop korkuyor muydu?

Kendim için değil de kasaba ahalisi için konuşmaya karar verdim. Yanı başlarındaki ölümcül tehlikeden habersiz yataklarında mışıl mışıl uyuyan masum insanlar için, yaşlılardan bebeklere kadar herkes için, konuşmaya karar vermiştim.

"Dr. Warthrop?"

Doktor yaptığı işi bırakmadan, "Ne var, Will Henry?" dedi.

"Polis memurunu çağırayım mı?" dedim.

"Polis memurunu mu? Ne diye çağıracaktıydın onu?"

"Bi... bize yardım etsin diye," diye kekeledim.

"Kime yardım etsin diye? Ne için yardım edecek?"

"Bize, efendim," dedim. "İstila konusunda..."

Doktor beni başından atmak ister gibi, elini salladı ve ölçümlerine devam etti. "Anthropophaguslar bu gece tekrar avlanmaya çıkmayacak, Will Henry," dedi. Dudaklarını büzüp haritanın üstüne eğilince, koyu renk saçları alnına düştü.

Aslında doktor ilk tahmininde, yani Yeni Kudüs civarlarında bir-iki taneden daha fazla yaratık bulunmadığı hipotezinde yanılmamış olsaydı, hiç sesimi çıkarmayacaktım. Ancak, doktorun kendinden emin tavrı bir adamın hayatına mal olmuştu.

Bu yüzden, hiç yapmadığım bir şey yaptım ve ısrarımı sürdürdüm.

"Bunu nereden biliyorsunuz, efendim?" dedim.

"Neyi nereden biliyorum?"

"Yaratıkların bu gece yine saldırmayacaklarını."

"Çünkü okuma yazmam var," dedi. Sesi asabi çıkıyordu. En yakınında duran kitap öbeğinin üstüne vurdu. "İki bin senelik gözlemler bu sonuca varmama neden oldu, Will Henry," dedi. "Herodot'u oku; Plinius'u incele, Walter Raleigh'nin araştırmalarına göz at. Anthropophaguslar obur yaratıklardır; avlanırlar, kendilerine güzel bir ziyafet çekerler, sonra tekrar ava çıkmadan önce günlerce, hatta bazen haftalarca dinlenmeye çekilirler."

Beni dikkatle süzdü. "Ne demek istiyorsun, Will Henry? Olanlar benim suçum muydu? Yaşlı mezar soyguncusunun kanı mı bulaştı elime? Öyle olabilir. Yaratıkların sayısı konusunda yanıldım mı? Öyle görünüyor. Ancak, bu sonuca elimdeki verileri değerlendirerek ve mantık yürüterek ulaşmıştım. Aynı veriler şu anda da elime geçecek olsa, o kadar kısa sürede yine aynı sonuca varırdım. Erasmus bu işi aceleye getirdi. Daha fazla vaktim olsaydı, bu yaratıkların yeni ortamlarına hiç tahmin edemeyeceğimiz bir biçimde uyum sağladıkları ihtimalini de göz ardı etmezdim ki açıkçası, durum bundan ibaret. Ancak bir şeyi anlamalısın, Will Henry: İhtimal' sözcüğünü 'olasılık' sözcüğüyle karıştırmamak gerek. Güneşin yarın batıdan doğması gibi bir ihtimal vardır, ancak bu olasılık

dahilinde değildir. Dolayısıyla, vardığım sonucun arkasındayım, ama bu sonuca varmama neden olan şeyin beni yanılttığını söylemeliyim."

Yaratık avcısı elini omzuma koydu ve bakışları biraz yumuşadı. "Onun öldüğüne üzüldüm. Eğer biraz içini rahatlatacaksa, sana şunu söyleyebilirim: Onun uzun bir hayat sürmüş, yaşlı bir adam olduğunu sakın unutma. Uzun ve yoksulluk içinde geçen bir hayat yaşadı. Bu gece ne yapacağımızı biliyordu; tehlikeyi göze almıştı ve ona kendim göze almaktan çekineceğim hiçbir şeyi önermedim. Ona bizle gelmesi için diretmedim, benden daha fazla tehlikeye atılması için de bir ricada bulunmadım."

Doktor tir tir titrediğimi fark etmiş olacak ki bakışları yine sertleşti ve bana şöyle dedi: "Will Henry, iyi talihine ve başına neler gelebileceğine değil de yaşlı adamın aptalca ve hazin bir sonla karşılaşmış olmasına kafa yorman beni hayretler içerisinde bırakıyor. Şayet onu vurmasaydım, sen de ölmüş olacaktın. Anladın mı? Şimdi, elinde olsa Erasmus'un neden bana teşekkür edeceğini anlıyorsun?"

"Hayır, efendim, anlamıyorum," dedim.

"O halde, seni gözümde fazla büyütüyorum demektir. Senin akıllı bir çocuk olduğunu sanıyordum."

Omuz silkip doktorun elini ittim. "Anlamıyorum! Özür dilerim doktor ama dediklerinizi hiç mi hiç anlamıyorum," diye bağırdım. "Bu gece oraya gitmemeliydik. Kızı mezarlığa geri götürmek için sabahı bekleyebilirdik. Beklemiş ve polis memuru çağırmış olsaydık, Erasmus hâlâ hayatta olabilirdi!"

Doktor sakın bir ses tonuyla, "Dediklerinde doğruluk payı yok," dedi. "Beklemedik. Polis memuru da çağırmadık. Asıl meselenin ne olduğunu hâlâ anlamıyorsun, Will Henry. James Henry olsaydı anlardı. Baban neyi neden yaptığımı anlardı. Beni ne azarlar, ne de yargılardı. Tam aksine, bana teşekkür ederdi."

"Teşekkür mü ederdi?"

"Evet. Tıpkı senin de hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmen gerektiği gibi."

İşte, bu sözler hakaret sayılırdı; doktorun lafları insanı incitiyordu, çünkü babamın sorgusuz sualsiz yaratık avcısına hizmet etmesinin sonuçlarını biliyorduk. Babam onun yüzünden ölmüştü, ben de canımdan çok sevdiğim babamı, her şeyimi kaybetmiştim. Hem de benden teşekkür bekleyen bu adam yüzünden!

Doktor, "Onu kurtarmış olsaydım, hayatta olmayacaktın. Seni kaybedecektim, Will Henry. Yaşlı adama da dediğim gibi, sensiz yapamam."

Bu yalnız ve tuhaf adam hakkında başka ne diyebileceğimi bilmiyorum. Bu adam hayatını büyük bir gizem içerisinde geçirmiş, en muğlak bilim dalıyla uğraşmıştı. Kaldı ki dünya onu ne hatırlayacak, ne de takdir edecekti. Dünya bu adama mı çok şey borçluydu? Doktorda en ufak bir sevecenlik, ya da insaniyet emaresi yoktu. Yaratık avcısı empatiden ve merhametten yoksundu. Dahası, tüm dünyası yıkılan on iki yaşındaki bir çocuğun yüreğini kaplayan acıdan da habersizdi. Böyle bir anda nasıl olur da babamın ismini ağzına alabilirdi? Bu adamın ancak Yunan trajedilerinde ya da Shakespeare'in oyunlarında görülebilen, zaman zaman doruk noktasına ulaşan, zaman zaman da yerin dibine batan türden bir kibri olduğunu size başka nasıl anlatabilirim? Benimle kaçamak bir tavırla bile konuşmamıştı. Sözlerini sıradan klişelerin ardına da gizlemeye gerek görmemişti. Hayatımı kurtarmasının tek nedeni hayatımın onun için önemli olmasıydı. Hayatımı kendisi için kurtarmıştı, kendi tutkularını devam ettirebilsin diye. Yani, merhameti bile egosuna yerleşmişti.

Yumuşak ama ısrarcı bir ses tonuyla, "Bana teşekkür et, Will," dedi. Sanki kendisi sabır küpü bir öğretmendi de serkeş öğrencisine laf anlatmaya çalışıyordu. "Hayatını kurtardığım için bana teşekkür et."

Ayaklarıma baka baka ona teşekkür ettim. Yüksek sesle değil, adeta fısıldayarak konuşuyordum, ama o yine de tatmin olmuştu. Omzumu sıvazladı ve hızlı adımlarla odanın diğer tarafına geçti.

Arkasını dönüp, "Onu unutmayacağım!" diye seslendi. İlk önce hâlâ babamdan bahsettiğini sandım, ama ondan bahsetmiyordu. "Pek iyi niyetli bir adam değildi belki, ama bu keşfi hiç şüphesiz hayat kurtaracak, belki de yepyeni bir türe ışık tutacak. Akademi'ye bu yaratığa onun isminin verilmesini teklif edeceğim: Anthropophagi americanis erasmus."

Bu bana pek de kayda değer bir şey gibi gelmemiştir, ama gıkımı çıkarmadım.

"Şayet şüphelerim doğru çıkarsa, Anthropophagusların anavatanı olan Afrika'dan çok farklı bir ortama uyum sağladığını kanıtlamış olacağız. New England, Savana Çölü'ne benzemez, Will Henry. Hah! Hiç benzemez."

Doktor bunları söylerken, bir yandan da raflardaki gazetelerin arasında bir şey arıyordu. Yaratık avcısı düzinelerce günlük, haftalık ve aylık yayına aboneydi. Bunların arasında Yeni Kudüs Gazetesi'nden, Globe'a, New York ve Londra Times gazetelerine kadar her şey vardı. Doktor abartısız en küçük köylerin dahi yayınlarını alırdı. Her salı günü, kapıya kocaman bir gazete öbeği bırakılır, ben de bunları kütüphaneye taşıdıktan sonra alfabetik olarak ve tarih sırasına göre dizerdim. Doktorun yanında ilk çalışmaya başladığım sıralarda, onun bütün yayınlara abone olmasını tuhaf karşılamıştım, çünkü o bunların hiçbirini okumuyordu. Ancak, en önemsizinden en saçmasına kadar, güncel olayların hepsinden haberdardı. Para piyasasındaki iniş çıkışlardan tutun da Paris modasına kadar her konuda saatlerce konuşabilirdi. Onun tüm bu yayınları ben odama çekildikten sonra okuduğuna emindim. Bir ara, onun haline tavrına bakarak, geceleri de uyumadığına kanaat getirmiştım. Yoğun bir melankoliye kapıldığı zamanlarda, hiç uyumadığına kendi gözlerimle şahit olmuşum. Bu tür bir ruh haline girdiğinde, iki hafta, hatta daha da uzun bir süre uyumadığını bilirim. Tabii, daha sonra hastalanıp yatağına giderdi.

Harrington Sokağı'ndaki ilk aylarda, beni de uyku tutmuyordu. Hem uyumak istiyordum, hem de ebeveynlerimi kaybettiğim geceyi kâbuslarımda gördüğüm için, uyumaktan korkuyordum. Nihayet yorgunluktan bitap düşene dek aradan

saatler geçer, ara sıra alt kata inip doktorun yatak odasına baktığımda yatağının boş olduğunu görürdüm. Sonra, merdivenlere yönelir, giriş katma göz atardım. Koridorun diğer ucunda bulunan kütüphaneden dışarı ışık sızıyor olurdu, mutfaktan tabak çanak ya da gümüş çay takımlarının sesleri gelirdi. Ancak, daha da sık olan bir şey, doktorun laboratuvara girip kemiklerle ve kurutulmuş organlarla dolu kavanozlarıyla oyalanmasıydı. Gecenin geç vakitlerinden sabah kadar orada olur, şafak sökünce de bin bir türlü tuhaf şeyle dolu olan o odadan mutfığa gider kahvaltımızı hazırlardı. (Daha doğrusu, benim alelacele hazırladığım birkaç lokma şeyi atıştırırdı.) Üstü başı kanla, deri parçalarıyla ve diğer biyolojik sıvılarla kaplı olurdu. Bunların ne olduğunu ve nereden geldiğini asla merak etmezdim.

Ancak, bazı zamanlarda geceleri aşağıya inip onun ne yaptığını kontrol etmem gerekmezdi. Gece yarısından biraz sonra, derin bir uykuya dalmak üzereyken, merdivenlerde ayak seslerini duyardım. Şayet beni uyandıramayacak olursa, yumruğunu eğimli tavana indirir, kapı aralığından yüksek sesle içeri seslenirdi: "Will Henry, uyan! Sana aşağıda ihtiyacım var!" Yorgun olsam dahi apar topar merdivenlerden aşağı inerdim. Hem de en hoşlanmadığım yere, mahzene gitmek zorunda kalırdım. Uykulu uykulu tabureye oturur, doktorun ya bana dikte ettiği bir mektubu yazardım, ya da Yaratık Avcıları Akademisi'ne bir yazı yazardım ki bu iş bana göre pekâlâ da ertesi güne de kalabilirdi.

Bazen, doktor beni hiçbir neden olmaksızın yatağımdan kaldırırdı. Esneye esneye tabureye oturur, şafak söküne dek de doktorun ezoterik bir bilgiden ya da en son bilimsel gelişmelerden bahsedişini dinlerdim. Bunu neden yaptığını o zamanlar bir türlü anlayamazdım, çünkü beni her seferinde güçbela uyandırırdu. Nihayet, apar topar uykumdan kaldırmasının nedenini anladım. Bensiz yapabilmesi gerçekten de zordu, Ona öylesine büyük bir hizmette bulunuyordum ki bu, evde yaptığım diğer işlerden de önemliydi: Yalnızlığına deva oluyordum.

Doktor raflarla uzun masanın arasında birkaç kez mekik dokuduktan sonra, yardımına ihtiyacı olabileceğini fark ettim. Ama yerimden fırladığım anda beni bir güzel azarladı ve biraz kâğıtla kalem getirmemi istedi. Sonra gazeteleri taramaya başladı. Onun özellikle ölüm ilanlarına göz attığını fark ettim. Doktor bunları okuyup defterine notlar alıyor, arada sırada gazeteyi ve defterini bir kenara koyup haritada bazı şeyleri işaretliyordu. Haritaya dikkatle işaretlediği noktalar belirli bir bölgede toplanmaya başladı. Bunlar daha ziyade batıdan doğuya, yani Atlantik kıyısına doğru ilerliyordu. Bu işaretlerin anlamı son derece açıktı. Doktor haritada bir göçün izini sürüyordu.

Bana yazdırdığı ilk mektup Akademi'ye yollanacaktı. Doktor onlara bir keşifte bulunduğunu söylüyordu. Mektupta kısaca mezar kazıcısının iri erkek yarattığı Eliza Bunton'm mezarında buluşundan, bahsediyordu. Çılgınlar gibi mezarlıktan kaçışımızdan ve hayatımızı kıl payı kurtardığımızdansa hiç söz etmiyordu. Belki de kaçtığını anlatacak olsa, bir ödleğ gibi görünmekten çekiniyor olabilirdi; ancak bunun asıl nedeni ilk hipotezinin yanlış çıkmasından dolayı itibarının lekeleneneğinden korkması ve bu gerçeğı herkesten saklamak isteyişiydi. Doktor mektubun sonuna eklediğı bir dipnotta, Akademi'ye otopsi notlarının kopyasını çıkarır çıkarmaz yollayacağını, yetişkin örneğıyse daha sonradan özel bir kargo şirketiyle onlara göndereceğini söylüyordu.

Doktor bunları dikte ederken, bir yandan da düzenli bir biçimde çalışıyordu. Hem defterine notlar alıyor, hem de dikkatle okuduğı gazeteleri iki ayrı gruba ayırıyordu. Bu oldukça zor bir işti, çünkü önünde neredeyse üç senedir biriktirmekte olduğı gazetelerin tamamı duruyordu. Arada sırada, tiz ya da genizden gelen bir hayret çığığı atıyordu ki bunun ne manaya geldiğini bilmiyordum. Bazen de tatsız tatsız gülüyor, hızlı hızlı not defterine bir şeyler yazarken, kafasını sallıyordu.

Doktor, "Şimdi de Washington D.C.'de, Smithsonian Kurumu'nda çalışan Dr. John Kearns'e bir mektup yazacağız," dedi. "Sevgili Jack," diye başladı, ama

birden duraksadı. Altdudağını ısırıp kaşlarını çattı. Kendi kendine, "Aslında Stanley'ye yazmalıyım," dedi. "Bu konunun asıl uzmanı Stanley, ama o şu anda Bermuda'da... Stanley hemen yola çıkarsa dahi, bu iş o Bermuda'ya varana dek bitmiş olur... Peki, Kearns olmazsa, kime yazacağım?" Doktor suratında tatsız bir ifadeyle, düşünmeye devam etti. John Kearns denen bu adamın ismini daha önce hiç duymamıştım. Onun da bir yaratık avcısı, ya da ilgili bir bilim dalında uzman olduğunu düşünmüştüm. Her iki tahminim de yanlış çıkacaktı. John Kearns ne bir yaratık avcısıydı, ne de doğa tarihi okuyan bir öğrenciydi. O hem bunlardan daha fazlası, hem de daha sonradan öğreneceğim gibi, çok daha azıydı.

Diğer yaratık avcılarına dikte ettirdiği mektuplar bir hayli uzun olmasına rağmen, John Kearns'e yazdırdığı mektup oldukça kısaydı:

Sevgili Jack,

Yeni Kudüs civarında yeni bir tür Anthropophagus görüldü. Sürü yirmi beş ile otuz yetişkin Anthropophagus'tan oluşuyor ve bunlar Afrika'daki kuzenlerinden daha iri ve çok daha saldırgan. Çok kıymetli yardımlarına acilen ihtiyacım var. Hemen buraya gelmen mümkün mü? Tüm masraflar benim tarafımdan karşılanacaktır.

Umarım mektubum eline geçer. vs. vs.

Her zaman emrindeyim,

Pellinore Warthrop

Mektubu dikte ettikten sonra, doktor bir süre konuşmadı. Masaya yaslandı. Öne doğru eğildiğinde, omuzları neredeyse kulaklarına değiyordu. Bu vaziyette haritaya ve haritanın üzerine çizdiği, bir yılanı andıran ve denize doğru ilerleyen noktalara baktı. Sonra, derin bir iç çekip doğruldu ve ellerini ensesine götürüp asabi bir tavırla uzun ve soluk parmaklarıyla siyah saçlarını düzeltti. Defterini eline alıp ölçümlerine göz attı. Bir yandan da kalemini ritmik bir biçimde sayfaya vuruyordu. Altdudağını ısırılmış vaziyette dalmış gitmişken, orada olduğumun bir kez daha farkında değil gibiydi. Aslında, bana orada yokmuşum gibi davranmasına

alıştım, ama bunun üzerimde bıraktığı etkiye alışamamıştım. Çünkü, bence insanın hayatındaki tek kişi tarafından görmezden gelinmesi korkunç bir yalnızlık hissidir. Bazen aradan günler geçerdi ve doktorla birlikte yemek yerken, laboratuvarı yan yana çalışırken, ya da Harrington Sokağı'nda yürüyüş yaparken, ondan tek bir laf dahi işitmezdim. Benimle konuştuğundaysa, bunu pek sohbet amaçlı yapmazdı; çünkü ikimizin de rolü son derece açıktı. Onun görevi konuşmak, benimki de onu dikkatle dinlemektir. O anlatır, ben dinlerdim. O anlatıcıydı, bense dinleyici. Benimle konuşmadığı zamanlar onunla konuşmam gerektiğini, bana ne kadar gizemli ya da saçmasapan bir emir verse dahi bunu hemen ve sorgusuz sualsiz yapmam gerektiğini ve emre amade bir asker gibi her daim onun amacı doğrultusunda yanında olmam gerektiğini çabuk öğrenmiştim. Gerçi amacının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ya, neyse.

Yıldızlar yavaş yavaş kayboluyordu; karanlık nihayet dağılmaya başlamıştı; ancak yaratık avcısı hâlâ haritalarının, kitaplarının ve gazetelerinin üstüne eğilmiş ölçümler yapıyor, ufak not defterine notlar alıyor, arada sırada sinir içinde masadan uzaklaşıyor, ellerini ovuşturuyor, alnını sıvazlıyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıp volta atıyordu. Doktor tutkusu ve art arda içtiği demli çaylar sayesinde ayakta durabiliyordu ki yoğun bir zihinsel güç sarf etmesi gereken bu tür çılgınlık anlarında bir tek çay içmeyi tercih ediyordu. Onu tanıdığım onca sene boyunca, onun sert bir içki içtiğini görmedim. Doktor içkiden bahsedilince suratını buruşturur ve bile bile kendilerini gerzek durumuna düşüren insanlara hayret ederdi.

Şafağın sökmesine az bir süre kala, mutfakta beşinci kez çay demlerken, ayakta durabilmek için birkaç tane bayat kraker yedim. Çünkü sizin de bildiğiniz gibi, uyandığımdan beri, ağzıma sadece doktorun hazırladığı o ne olduğu belirsiz, nahoş çorbadan birkaç kaşık almıştım. Sırtım ağrıyordu ve bir ruh gibi oradan oraya koştururken, bedenimdeki her kas sızlıyordu. Mezarlıktan döndüğümüzden beri beni ayakta tutan adrenalin de çoktan yok olmuştu. Yorgunluktan bayılmak

üzereydim. Hem zihnim, hem de bedenim yavaşlamıştı. Adeta bedenime hapsolmuş bir yabancı gibi hissediyordum kendimi. Demliği alıp kütüphaneye gittim. Doktor aynen onu bıraktığım gibi çalışıyordu . Odaya büyük bir sessizlik hâkimdi. Odada bir tek şöminenin üstündeki saatin tik takları ve doktorun iç geçirmesi duyuluyordu. Doktor bir öbek gazeteyi gözden geçirip daha önceden incelediği bir dergiyi eline aldı. Dergide işaretli olan makaleyi birkaç dakika inceledikten sonra, aynı sözcüğü tekrarladi ve dergiyi gazete öbeğinin üstüne bıraktı. Sonra da haritada tekrarladiği sözcükle alakalı olan ve renkli bir kalemle daire içine alınmış olan noktaya baktı: Dedham.

Yaratık avcısı kendi kendine, "Dedham, Dedham," diye mırıldandı. "Neden bu isim bana tanıdık geliyor?" Neredeyse burnu haritaya değecek kadar masanın üstüne eğildi. İşaret parmağıyla, işaretli bölgeye vurdu ve aynı sözcüğü üç kez tekrarladi. "Dedham." Pat. "Dedham." Pat. "Dedham." Pat.

Sonra da onay beklercesine, suratında ciddi bir ifadeyle bana döndü. Uykusuzluktan öylesine afallamıştım ki onun bu ani hareketi beni irkiltti. Bir anda beni hatırlayacağı tutmuştu. Önce ölmüştüm, sonra yeniden doğmuştum. Bir saniyede unutulmuş, bir saniyede anımsanmıştım.

Doktor kâğıdı kafasının üstünde sallayarak, "Dedham!" diye bağırdı. Sesi tozlu ve havasız kütüphanede yankılandı. "Dedham, Will Henry! Bu ismi daha önce de duyduğumu biliyordum! Çabuk... hemen mahzene git. Merdivenlerin altında bir eşya sandığı göreceksin. Onu derhal bana getir. Hemen dedim, Will Henry. İşe koyul, işe koyul!"

Doktorun ağzından çıkan ilk "işe koyul" lafı sırf âdetten, ikincisiyse, kızgınlıkla söylenmişti. Daha doğrusu, güçbela zapt edilen bir öfkeyle söylenmişti, çünkü hemen "işe koyulmayı"becerememiştım. Doktorun ağzından çıkanları pek anlayamamıştım, çünkü "mahzen" sözcüğü beni bir an için sağır etmişti. Doktor yüksek sesle konuştuğu için değil, oraya girmeyi hiç sevmediğim için. İkinci "işe koyul" lafına gelince, herhalde sağır sultan olsa duyardı.

Hemen kütüphaneden çıktım ve yavaşça mutfağa girdim; daha da yavaş adımlarla karanlık mahzene açılan kapıya doğru yürüdüm. İşte, o dehşetli karanlığın dibinde, çelik bir kancanın ucunda yaratık asılıydı. Dahası, raftaki kavanozun içinde, bakire bir taşıyıcının karnından çıkan, yaratığın yapış yapış, tiz çığlıklar atan yavrusu duruyordu. Yavru Anthropophagus kâbusları süsleyecek kadar ürkünç bir piçti; insan kanıyla lekelenmiş, kafasız bir pençe yığınıydı adeta. Cılız beyaz kollarıyla ve ilkel bir öfkeyle kavanozu dahi dişlemeye çalışan jilet gibi keskin dişlerinin bulunduğu göğsüyle, insanın kanını donduruyordu.

Sabah güneşi olanca ihtişamıyla açık pencerelerden içeri doluyor, daracık merdivenleri aydınlatıyordu; ancak, merdivenlerin dibindeki karanlık adeta geriye itiliyor, bir deniz duvarı gibi dikiliyordu. Işık bu boyun eğmez duvara çarpınca aciz kalıyor ve kırılıyordu. Güneş ışığı kapıyı açmamla birlikte, karanlığı doldurdu. Ölü Anthropophagus'un iç bulandırıcı, çürük meyveleri anımsatan nahoş kokusu, bir de biyolojik çürüme kokusuyla birleşince, dayanılmaz hale gelmişti. Başımı açık kapıdan öteye çevirip içime derin bir nefes çektim ve basamaklardan aşağı inerken, nefesimi tuttum. Bir elimle ağzımı ve burnumu tıkamış, diğer elimle de buz gibi taş duvarın yanındaki tırabzanlara tutunmuştum. Yıpranmış ahşap zemin titreyen adımlarımın altında ezilip gıcırdıyordu. Tüylerim diken diken olmuştu; hayal gücüm tüm zihnimi ele geçirmişti sanki. Baldırlarım uyumuş, karıncalanmaya başlamıştı. Attığım her adımla birlikte, kalbim daha da gümbür gümbür atıyordu; çünkü gözlerimin önünde kaygan taş zeminde dört ayak üstünde durmuş, kafasız, boş ve kapkara gözleri omuzlarına gömülmüş, kocaman ağzının içinde sipsivri dişlerin sıralandığı bir yaratık geliyordu. Yaratık çöldeki bir aslan, yahut sığ kayalıkların ardına gizlenen bir köpekbalığıydı, bense otlayan bir ceylan, ya da dalgalarla oynaşan yavru bir ayıbalığı. Merdivenlerden indiğimde, yaratık üstüme atılacaktı. Basamakların arasından pençesini uzatıp yedi santimlik tırnaklarıyla bileğimi kapacaktı. Beni yakaladığı anda da işim bitecekti. Tıpkı, Erasmus Gray'in Eliza Bunton'm döllendiği mezarın içinden fırlayan yaratığa yem olması gibi, ben

de mahzendeki yaratığa yem olacaktım. Acaba çığlıklarımı duyan yaratık avcısı koşa koşa gelir, daha birkaç saat önce sözünü ettiği gibi beni vurur muydu? Yaratık eğreti basamakları kırıp beni tamamıyla yutmak için harekete geçtiğinde, acaba doktor bana merhamet gösterir, beynime bir kurşun sıkar mıydı?

Basamakları yarıladığımda, artık aşağıya inecek gücüm kalmamıştı. Nefesimi tutmaktan başım dönmeye, kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Ayak tabanımdan çıplak başıma kadar her yanımda tir tir titriyordu. (Bu arada panik içinde, Şapkam nerede, diye düşündüm. Acaba mezarlıkta mı düşürdüm?) Basamaklarda kalakaldım. Tuhaf bir biçimde upuzun görünen gölgem ta karanlık duvara kadar ulaşıyordu. Yavaş yavaş nefes almaya başladım. İçerisi nefesimin buharlaşarak başımın etrafını saracak kadar serindi. İçime biraz daha nahoş kokulu havadan çekip bunun yukarı çıkana dek beni idare etmesini umdum. Kendimi Elini çabuk tut, Will Henry! diye azarladım. Doktor seni bekliyor! Doktorun yanına elim boş dönmeyi düşünemezdim dahi.

Böylece korkumu, yani her savaşçının ortak düşmanını bir kenara itip kendime o yaratığın bedeninin parçalanışını gözlerimle gördüğümü ve hâlâ canlı olamayacağını hatırlatarak geri kalan basamaklardan inmeye başladım. Sandık doktorun dediği gibi merdivenin altındaydı. Duvara yaslanmış, sanki senelerdir hiç açılmamış gibi, üstünü bir karış toz bürümüştü. Sandığı taş zeminde kendime doğru çektiğimde, adeta kış uykusundan ani bir biçimde uyandırılan bir yaratık gibi tiz bir gıcirtı sesi çıktı. Sandığın yıpranmış deri tutacaklarını kavrayıp yerden birkaç santim havaya kaldırdım. Ağırdı, ama merdivenlerden yukarı taşıyamayacağım kadar ağır değildi. Sandığı tekrar yere koyup merdivenlerin başına kadar ittim. Bu arada, bakışlarımı önümden ayırmıyordum, ama gözümün ucuyla kasvetli mahzende her zamankinden de kara bir gölge gördüm. Bu, Anthropophagus idi. Sandığı yukarı taşımak için tekrar kaldırınca, düşmanımın sesini duydum; korku kulağıma Warthrop'un sözlerini fısıldıyordu: Döllenmiş yumurta dişinin partnerinin ağzına koyulur ve yumurta erkeğin altçenesinde

bulunan bir kesenin içinde gelişir. Fetüs koruyucu keseden çıkmadan önce erkeğin yavru için taşıyıcı bir beden bulması gerekir. Yoksa erkek ya fetüsü yutar ya da boğulur.

Ya doktor otopside yavruyu gözden kaçırdıysa? Ya iriyarı erkeğin ağzında başka bir yaratık yavrusu kaldıysa ve bu deri kozasını yırtıp şu anda bana doğru geliyorsa? Doktor mezarlığa giderken, bu yaratıklar iyi tırmanıcıdır, demişti. Ya yaratık sipsivri tırnaklarıyla tavana asılmış, her an kafama atlamak üzereyse? Ya incecik, solgun renkli kollarıyla gözlerimi yuvalarından oyarsa? Kendimi boş göz deliklerimden kanlar aka aka laboratuvarında dört dönerken hayal edebiliyordum. Mini minnacık, yumruk büyüklüğündeki yavru ya suratıma iner, dehşetli çığlıklarımı bastırmak için dilimi minik dişleriyle ve pençeleriyle parçalara ayırırsa? Tabii, bu panik yüzünden aklıma gelen saçmasapan bir düşünceydi, ancak o anda hiçbir panik hissi insana saçma gelmiyordu. Paniğin de kendine has mantıksal bir üstünlüğü vardır. Merdivenlerden çıkmamı sağlamış, bana olağanüstü bir güç ve dayanıklılık hissi vermişti. Yukarı çıkarken, parmaklarımın uyuşması, sandığın ağırlığının altında ezilen omuzlarımın ve dizlerimin acısı yok olmuştu. Yukarıdaki basamaklara vuran harikulade güneşışığı bana güç veriyordu. Sandığı mutfak zeminine bıraktım ve içeri doğru ittim. Sonra da son üç basamağı çıkıp kendimi mutfağa attım. Hemen kapıyı ardımdan kapayıp derin derin nefes aldım. Başım dönmeye, gözlerimin önünde siyah noktacıklar uçuşmaya başlamıştı. Sanki büyük bir tehlikeden kıl payı kurtulmuştum... Ama o büyük tehlikenin ne olduğunu bilmiyordum. O anda, zihinlerimizi işgal eden yaratıkların, aslında korku dolu hayallerimizin birer ürünü olduğuna kanaat getirdim.

Doktor, "Will Henry!" diye seslendi. "Uyuya mı kaldın? Gizli gizli bir şeyler mi atıştırıyorsun? Daha sonra uyuyacak ve yemek yiyecek yeteri kadar vaktimiz olacak. İşe koyul, Will Henry, işe koyul!"

Mahzenden sonra mutfağın havası ne kadar da güzeldi! İçime derin bir nefes çekip sandığı kucakladım ve kütüphaneye açılan koridora götürdüm. Doktor

kütüphanesinin kapısında sabırsızlıkla beni bekliyordu. Sandığı hemen benden alıp masaya bıraktı. Sandık ahşap zemini titreten büyük bir zangırtıyla masaya indi.

Doktor dizlerinin üstüne çöküp sandığın yanma eğildi. Sürekli olarak, "Dedham, Dedham," diye mırıldanıp duruyordu. Eski sandığın menteşeleri gıcırdayarak açıldı. Merakla ben de sandığın yanma gittim. Son bir senedir, o ürkünç laboratuvarıda çalıştığım halde, sandığın merdivenlerin altında durduğunu fark etmemiştim. Sandığın içinde ne olduğunu, içindekilerin yaratık avcısının çözmeye çalıştığı muamma konusunda nasıl bir faydasının olacağını bilemiyordum. Öyle görülüyordu ki doktor bu meseleyi çözmeye kararlıydı. Hem de daha önceden bu civarda cirit attığından habersiz olduğumuz bir Anthropophagus sürüsü olduğu halde.

Doktorun sandıktan çıkardığı ilk nesne bir insan kafasıydı. Kafa mumyalanıp bir portakal kadar ufalmış, derisi pekmez rengine bürünmüştü. Gözkapakları dikilmişti. Dişsiz ağzıysa sessiz bir çığlık atıyormuş gibi ardına kadar açıktı. Doktor kafaya şöyle bir bakıp bir kenara koydu. Yanında durduğumu fark edince, dönüp bana baktı. Suratımdaki şaşkın ifadeyi komik bulmuş olacak ki nadiren gülümseyen doktor bana bir gülücük fırlattı.

"Bu babamındı," dedi.

Bu itiraf karşısında merakım bir anda dehşete dönüştü. Doktorun tuhaf bir adam olduğunu biliyordum, ama böylesine tuhaf bir şeyi de hayatımda duymamıştım doğrusu. Nasıl bir adam, babasının ufalmış kafasını mahzenindeki bir sandığın içinde muhafaza ederdi ki?

Doktor zihnimden neler geçtiğini tahmin etmiş olacak ki yine hafifçe gülümsedi. "Bu babamın kafası değil, Will Henry," dedi. "Bunu seyahatleri sırasında bulmuş."

Doktor sandıktakileri çıkarmaya devam etti. Sandıkta bir yığın kâğıt, deste deste mektuplar ve resmi belgeler, aşınmış bir kumaş parçasına sarılı büyükçe bir

paket ve doktor masaya koyduğunda içinden metalik sesler gelen deri bir kese vardı.

Doktor Anthropophagus'u ima ederek, "Asıl ilginç olan bu bölgede olmaları, Will Henry," dedi. "Eminim ki sekiz yüz kilometrelik bu alandaki tek yaratık avcısı olmam ve bu yaratıkların bulunduğu bölgede ortaya çıkması senin de dikkatini çekmiştir. Son derece ezoterik ve tuhaf işim için önemli olan bu türün her gittiğim kasabanın on beş kilometre civarında bulunması büyük bir tesadüf değil mi sence de? Aslında, tarafsız bir gözlemci bana bu durumun bir tesadüf olamayacağını nedenlerini upuzun bir liste halinde sıralayabilir ve bana yaratıkların her gittiğim yerde olmasıyla bir alakamın bulunduğunu söyleyebilir. Yoksa yaratıkların bu topraklarda işi ne? Tabii, benim yaratıkların burada olmasıyla hiçbir ilgim yok; hatta bu konuda kafam karışmış durumda. Az önce bahsini ettiğim o hayali gözlemci de bu konuya mantıklı bir açıklama getirmezdii zaten. Olağanüstü bir tesadüfün meydana gelmiş olabileceği ihtimalini göz ardı etmemek gerek elbet, ancak bunun bir tesadüf olduğuna inanmıyorum. Hiç inanmıyorum."

Bir gözlük. İçinde bir erkek kol saati ve nikâh yüzüğü bulunan kadife bir kese. Eski püskü, ahşap oyuk kısmı kullanıla kullanıla aşınmış bir pipo. Fildişi bibloların bulunduğu ufak bir tahta kutu. Doktor bibloları eline alıp sandığın dibinde kalan birkaç şeyi daha alırken, biblolar da birbirlerine çarpıp ses çıkarıyorlardı.

Doktor, "Yaratık avcılığı ya da bilimi konusunda eğitim veren tek bir üniversite yok, Will Henry," dedi. "Akademi düzenli olarak seminerler düzenler. Ancak yaratık bilim konusunda uzman profesörlerin konuşmacı olarak davet edildiği bu seminerlere sadece davetliler katılabilir. Hepimiz değilse de birçoğumuz Akademi tarafından tayin edilen uzman bir kişi tarafından eğitiliriz. Hah, işte buradaymış!"

Doktor bir zafer kazanmış gibi lime lime olmuş bir sicimle tutturulmuş deri kaplı bir defteri gösterdi. Defterin kapağı ve sırtı yıllardır kullanılmaktan dolayı aşınıp parlak bir görünüme bürünmüştü.

Doktor fildişi bibloları elime tutuşturup, "Şunları tutuver, Will Henry," dedi. O defterin etrafındaki sicimi çözerken, ben de elimdeki bibloları baktım. Doktor bibloları bir süredir elinde tutmakta olduğu için, hâlâ ılıktılar. Tam altı tane biblo vardı. Bunlar özenle biçimlendirilmişti ve birer iskeleti andırıyordu. Kafatasları bedenlerinin geri kalanına göre oldukça büyüktü. Kollarını göğüs kafeslerinin üstüne kavuşturmuşlardı. Göğüs kafesleri kavisli değil, domino taşları gibi dümdüzdü. Doktor bir günlüğü andıran ve güzel bir elyazısıyla yazılmış notlarla yer yer çizimlerin bulunduğu deftere göz atarken, elimdeki bibloları merakla incelediğimi fark etmiş olacak ki, "Bunlar kutsal kemikler, ta Yeni Gine'den geldiler," dedi. "Babam ölmeden önce, şaman kabilelerin okült ayinlerine merak sarmıştı. O elindeki biblolar bir rahibin rakibinin kemiklerinden yaptığı biblolardır."

Demek bunlar balina kemiği değil, düpedüz insan kemiğiydi. Doktor, "Aslında, babamın bu ayinlere 'merak sarması' hafif bir ifade kalır. Kendisi daha ziyade bunları 'takıntı' haline getirmişti. Ölümünden korkuyordu. Birçok kişi gibi, o da ölümün küçük düşürücü bir şey olduğunu düşünüyordu. Son yıllarını doğaya karşı gelmek, bir başka deyişle, ölümün soğuk pençesinden birkaç sene daha kaçabilmek için harcadı. Elindeki kemiklerin, bunları kullanan kişiye geleceği gösterdiği söylenir. Tıpkı şu herkesçe bilinen kozmik zarlar gibi. Bibloları yere atıp kafataslarının konumuna göre ne anlattıklarını yorumlayabilmek zor bir iştir. Babam bunu yapmayı asla tam manasıyla öğrenememişti, ama bu uğurda saatlerini harcadığını bilirim. Ne yazık ki bibloların nasıl yorumlanması gerektiğini unuttum. Ancak, altı biblonun da kafatası yukarı bakarsa, bunun ani ölüm, çok önemli bir haber ya da sonsuz bir lanet gibi bir manası olduğunu hatırlıyorum."

Doktor bir zafer ılığı atarak ayağa fırladı. O kadar rkmştm ki elimdeki biblolar yere düştü ve zeminde pat kt sesler çıkararak dört bir yana saçıldı. Korkudan tir tir titreyerek, bibloları hemen toparlamaya girdim, çünkü gzukurlarını bana dikmiş, sinsi sinsi sırttan altı tane bibloyla karşılaşmak istemiyordum. Biblolaran dördü dimdik ayakta duruyordu, ikisi de yan yatmıştı. Tabii, bibloları yanlışlıkla düşürdüğüm için bunun bir anlamı olup olmadığını, ya da bibloların bu konumunun nasıl yorumlanması gerektiğini bilmiyordum. Ama altı kafatasının da yukarıya bakmadığına yine de sevinmiştim. Bibloları hemen cebime indirdim.

Yaratık avcısı, "Dedham!" diye haykırdı. "Bu ismi daha önce bir yerlerde gördüğümü biliyordum! Bak, Will Henry, defterdeki sayfaya atılmış tarihe bak: 19 Kasım 1871. 'Dedham. Son kez Motley Tepesi'ne gittim. Bir daha oraya gidip suratındaki o ürkünç ifadeyi ve kendi gnahlarımın aksini görmeye katlanamam. Beni görünce, çok fkelen-di ve benden derhal öyküsünü doğrulamamı, kendisine af çıkarmamı ve onu özgürlüğüne kavuşturmamı istedi. Ancak, hem bilim adına, hem de kendi ıkarlarım adına, bunu yapmayı reddettim. İnsafa gelmenin ve böyle-si bir itirafta bulunmanın sonuçları aksi sonuçlar doğurabilirdi. Onu kurtarmak şöyle dursun, kendim de sonsuza dek orada tutsak kalabilirdim. Bunu göze alamazdım. Kendisine bunu açıklamak istedim, ama bana karşı fiziksel güç kullanınca, oradan ayrılmak zorunda kaldım... Zavallı biçare yaratık! Affet beni, V, affet beni! Sen bir başkasının günahlarının bedelini ödeyen ilk kişi değilsin! Haddimi bir kez değil, birçok kereler aştığım için, beni affet. Mahşer gününde tekrar karşılaşacağız. O zaman sana yaptıklarımın bedelini ödeyeceğim...

"Artık devam edecek halim kalmadı... Vakit gece yarısını geçiyor, 'Kilise mezarlıkları açılıp dünyaya cehennemi kustuklarında / Her yere yayılacaklar.' Korkudan damarlarımda akan kan donmak üzere olsa dahi, bu meşum çağrıya karşılık vermeliyim. an alar, vakit gelir ve İsa alay konusu olur..."

Warthrop okumayı kesip parmağını okuduğu sayfaya koydu ve defteri kapattı. İnce suratı karardı. İç çekip gözlerini tavana dikti ve yavaşça çenesinin altını kaşımaya başladı.

"Böyle devam ediyor. Defterdeki yazılar insanı bunaltıyor, babam sürekli olarak kendisini suçluyor. Babam mesleğinin zirvesindeyken, onunla kimse boy ölçüşemiyordu. Hem çok zekiydi, hem de bitmek tükenmek bilmez bir merakı vardı. O sadece bilginin ve gerçeğin peşindeydi. Bilim dalımız babamın gençliğinde yaptığı çalışmalarla şekillendi, ancak babam yaşlandıkça, ölüm korkusuna kapıldıkça, saçmasapan batıl inançlara ve gereksiz; bir pişmanlık hissine saplanıp kaldı. Korku içinde ve aptal bir adam olarak öldü. Pişmanlık hissi onu çıldırtmıştı. Hayali bir utanç hissi de tüm çabalarını boşa çıkardı."

Doktor tekrar iç çekti. Bu sefer, öncekine göre çok daha uzun bir biçimde iç çekmiş, kedere boğulmuştu. "Dahası, babam yalnız bir adam olarak öldü. Annem yirmi sene önce tüberküloza yenik düşmüştü; babam elden ayaktan düşüp bunayınca ve dini bir çılgınlığa kapılınca, meslektaşları da onu teker teker yalnız bıraktılar. Babamın işlerini yoluna koymak için Amerika'ya döndüğümde, bunu keşfettim..."

Doktor eski defteri havaya kaldırdı. "İşte, bu defterde babamın yavaş yavaş nasıl çıldırdığı yazıyor. Gerçi bu günlüklerinden sadece bir tanesi, ama bilmediğim bir nedenden ötürü yok etmediği tek defter. Bu defterde yazanlar üzerine çok kafa yordum, ama bundan önceki ve sonraki defterlerinde yazanların bir zamanlar parmakla gösterilen ama sonradan pişmanlık hissine ve şüphe denen hastalığa yakalanıp aklını kaybeden bir adamın saçmalıkları olmadığı konusunda kesin bir karara varamamıştım.

"Babam bu defterin diğer sayfalarında bir daha Dedham'dan, Motley Tepesi'nden ya da şu gizemli V'den bahsetmiyor. Dahası, Akademi'ye sunmuş olduğu diğer raporlarda da bu isimlere hiç rastlamadım." Doktor önünde duran gazete öbeğinden bir gazete aldı. "Dedham ismini tam üç senedir bende olan bu

gazeteden başka hiçbir yerde duymadım. Düşünsene, Will Henry, onca senedir bu gazete bendeymiş! Ne yazık ki artık babamın günahlarını sırtlanmamın vakti geldi."

Doktor gazeteyi tekrar öbeğin üstüne koyup gözlerini ovuşturdu. "Tabii, yaptıklarına 'günah' denebilirse," dedi. "Günah, bilime aykırı bir kavram, ama bilimadamlarına değil! İşte, bu noktada karşımıza bilimsel bir soru çıkıyor, Will Henry: Acaba kaç tane Anthropophagus buralara kadar gelmeyi başardı? Bu sorunun yanıtı her şeye ışık tutacak olan kilit nokta. Yanıtı bilmeden, şu anda bu topraklarda, Yeni Kudüs'te ya da New England'm tümünde bu yaratıklardan kaç tane olduğunu bilemeyiz. Mezarlıkta gördüğümüz yaratıklar bizi yanıltmasın, sayıları çok daha fazla olabilir."

Doktor haritayı birkaç saniye daha gözden geçirdikten sonra, ani bir hareketle masadan uzaklaşıp sandığı tekmeledi. Sanki o anda okuduğu dizelerde, üç senedir gözden kaçırdığı makalede ve seneler önce ölmüş bir adamın notlarında Gorgon'un gözlerini görmüştü. Sanki bunlara bakmaya devam etse, taş kesilecekti.

Yaratık avcısı, "Vakit geç oldu," dedi. "Yaratıklar tekrar saldırmadan önce iki-üç günümüz daha var. Will Henry, derhal mektupları postaya ver. Yolda oyalanma, kimseyle de konuşma. Dosdoğru postaneye git, sonra da hemen buraya geri dön. Bu gece Dedham'a gideceğiz."

BEŞ

"Bazen Kendimi Yapayalnız Hissediyorum"

Bir saatten az bir süre içerisinde, doktorun isteğini yerine getirmiş, postaneye gidip geri dönmüştüm. Yolda hiç oyalanmamıştım, ama fırının yanından geçerken leziz çöreklerin kokusu bir ara aklımı çecek gibi olmuştu. Harrington Sokağı'ndaki eve dönünce, dosdoğru kütüphaneye gittim, ama doktor orada değildi. Çalışma masasının üstü bir sürü ıvır zıvırla doluydu. Sandık hâlâ devrik vaziyette duruyordu; sandığın kocaman bir ağız andıran kapağı ardına kadar açıktı ve içindekiler etrafa saçılmıştı. Tüm bunlar adeta babasının ağızından yayılan kötü bir koku gibi etrafa yayılmıştı. Ufalmiş kafa da sandığın yanında duruyordu. Ağız sanki çığlık atıyormuş gibi ardına kadar açıktı. Pellinore Warthrop ise görünürde yoktu. Kütüphaneye çıkmadan önce, evin arka kapısından içeri girmiş, mutfaktan da geçmiştim. Ama doktoru görmemişim. Gerisingeriye mutfağa dönüp yarı aralık duran mahzenin kapısının önünde tereddütle dikildim. Aşağıda ışık yanmıyordu ve zifiri karanlıkta çıt çıkmıyordu. Yine de belki orada olabilir diye yavaşça doktora seslendim. Belki de asistanı gibi, o da yorgunluğa yenik düşüp odasına çıkmış olabilirdi. Yok, bu düşünce son derece saçmaydı. Doktorun bir şey yapmayı aklına koyduğu zamanlarda dinlenmek ya da yemek yemek gibi şeyler yaptığına hiç şahit olmamıştım. Doktor ince uzun bedenini bilmediğim bir besin kaynağıyla besliyor olmalıydı. Yine de parmakucunda yürüyüp odasının bulunduğu kata çıktım. Yatağı boştu.

Mahzen kapısının önünde kapıldığım korku aklıma geldi... Acaba mahzendeki yaratıklardan biri hayatta kalmayı başarmış mıydı? Tekrar alt kata inip aralık mahzen kapısının önünde durdum ve doktora seslendim.

"Doktor Warthrop? Efendim, orada mısınız?"

Sessizlik. Geri dönüp koridorda ilerlemeye başladım. Bu sefer kütüphaneye hiç girmeden, doktorun çalışma odasına girdim. Doktorun kafasının karışık olduğu zamanlarda sığınmayı en sevdiği yer olan çalışma odası da bomboştu. Misafir odası ve alt kattaki odaların hepsi boştu. Kütüphaneye geri döndüm. Doktorun çalışma masasının başında dururken, onun gazetede daire içine aldığı haber ilişti gözüme. Bu makale ona bir şeyler hatırlatmıştı. Bunu daha önce gördüğümü biliyordum! demişti. Gazetedeki haberi okumaya koyuldum:

KAPTAN VARNER AKIL HASTANESİNE GERİ DÖNDÜ

Dün akıl hastanesine kapatılışının üstünden neredeyse yirmi yıl geçtiği halde, Temyiz Mahkemesi Kaptan Hezekiah Varner davasında nihai karara vardı. Kaptan Varner 1865 yılının Mart ayında, ablukayı yarmak ve açık denizde gemisini terk etmekten dolayı tutuklanmıştı. Gemisi Feronia ise Svampscott yakınlarında bulunmuştu. İlk duruşmada Kaptan Varner, Konfederasyon yandaşları tarafından isyana "mal mülk" getirmesi için işe alındığını ve tüm tayfasının ve mallarının "bu dünyaya ait olmayan, cehennem kaçkını yaratıklar tarafından yendiğini" ifade etmişti. Sağlık sorunları olan yetmiş iki yaşındaki Kaptan Varner duruşmada kendisini savundu ve daha önceki ifadesini yalanlayarak, gemisini terk ettikten sonraki iki gün boyunca açık denizde kaldığı esnada, başına güneş geçtiğini söyledi. Eyalet adına söz alan Dr. J.F. Starr, Kaptan Varner'in akli dengesinin yerinde olmadığını ifade etti. "Kaptan yirmi sene önce de deliydi, şimdi de öyle," dedi. Mahkeme Kaptan Varner'in yirmi sene önce ilk duruşma sonrasında yollandığı Motley Tepesi Akıl Hastanesi'ne geri götürülmesine karar verdi.

Bu dünyaya ait olmayan, cehennem kaçkını yaratıklar. Aşağıdaki odada kancaya asılı olan yaratığı düşündüm. Yaratığın solgun renkli, kaslı elinin Eliza Bunton'm mezarından çıkışı, yaşlı adamın bacağına çıtır çıtır yemesi, iğrenç beyaz gövdesi, parıldayan kapkara gözleri ve bir nisan gecesi karanlıkta birer inci gibi ışıldayan dizi dizi üçgen biçimli dişleri, kocaman, hantal ve kafasız yaratıkların her

gölgenin ardından fırlayışı ve koca adımlarla peşimizden koşuşu, Eliza Bunton'm cesedinin paramparça edilişi ve kafasının bir yaratık tarafından yutulması, her akli başında insanın bu yaratıkların cehennem kaçkını olduğunu düşünmesine yol açardı. Makaleyi ve günlükteki pek de açık olmayan ifadeleri okuduktan sonra, doktorun tahmininde yanılmadığını düşünmeye başladım. Kaptan Varner denen bu adam, yani doktorun babasının V olarak bahsettiği kişi Anthropophaguslarla karşılaşmıştı. Ama tüm bunlar tam yirmi sene önce olmuştu! Bu tuhaf ve meşum yaratıklar nasıl olmuştu da hayatta kalmışlar, daha doğrusu çiftleşip üremiş ve bunca zamandır kimsenin dikkatini çekmemişlerdi?

Derin düşüncelere dalmışken, arka kapının kapandığını ve yaratık avcısının ayak seslerini duymamıştım. Doktor kapıda belirene dek, onun içeri girdiğinin farkında değildim. Doktorun yanakları al al olmuş, saçları toz toprak içinde alnına yapışmış, ayakkabıları çamura bulanmıştı. Elinde hasır bir şapka tutuyordu. Şapkanın kime ait olduğunu biliyordum; birkaç saat önce saçlarımdan beyin parçalarını ayıkladığım yaşlı adam şapkayı kafama oturtmuştu.

Doktor yavaşça, "Will Henry," dedi. "Ne yapıyorsun?"

Yanaklarımın kızardığını hissederek, "Hiçbir şey, efendim," dedim.

Doktor tatsız bir ses tonuyla, "Bunu görebiliyorum," dedi. "Mektupları postaya verdin mi?"

"Evet, efendim."

"Başka bir yere uğramadın, değil mi?"

"Hayır, efendim."

"Kimseyle de konuşmadın?"

"Sadece posta şefiyle konuştum, efendim."

"Mektupları hızlı posta servisiyle yolladın, değil mi?"

"Evet, efendim."

Doktor kafasını salladı. Bir şeyler düşünüyor olmalıydı ki bir süre hiçbir şey demedi. Boş boş bakıyordu. Kimildamadan orada dikilmekte olduğu halde, çok

sıkıntılı olduğu her halinden belliydi. Diğer elinde leş gibi bir bez parçası tuttuğuunu fark ettim. İlk önce bir paçavra olduğuunu sandım, ama sonradan bunun Eliza Bunton'm cenaze elbisesinden kopan bir parça olduğuunu górdüm.

"şu anda ne yapıyorsun peki?"

"Hiçbir şey, efendim."

Doktor, "Tamam, tamam," dedi ters ters. "Bunu söylemiştin, Will Henry."

"Nerede olduğuunuzu bilmiyordum, o yüzden..."

"Bir şey yapmıyordun."

"Sizi arıyordum."

"Ne o, yoksa babamın sandığına girdiğimi mi sandın?"

"Belki bana bir not bırakmışsınızdır diye düşünmüştüm."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" Doktor neden bana bir açıklama yapması gerektiğini idrak edememişti.

"Mezarlığa mı gittiniz?" diye sordum. En iyisi konuyu değiştirmekti. Doktor üstüne gidildiğinde, fena halde öfkelenirdi ve o anda da son derece sinirli görünüyordu.

Konuyu değiştirmek iyi olmuştu. Doktor evet manasında kafasını sallayıp, "Orada en azından iki düzine kadar belirgin ize rastladım," dedi. "Dört-beş tane genç yaratık, diğerlerinin saklandığı yere gitmiş olmalılar. Sanırım, orada yaklaşık olarak otuz-otuz beş yaratık var. Bu insanı ürküten bir rakam, öyle değil mi Will Henry?"

Doktorun elindeki hasır şapka, bana hayatta sahip olduğum tek şey olan kendi şapkamı hatırlattı. Mezarlıktan çılgınlar gibi kaçarken, şapkamı bir yere düşürmüş olmalıydım. Acaba doktora şapkamı bulup bulmadığını sorsa mıydım? Doktor şapkaya baktığımı görünce, "Elimden geldiğince temizledim," dedi. "Sonra kızın mezarını doldurdum. Mezarlıkta bıraktığımız malzemeleri topladım. Arabanın kırık parçalarını da ormana götürdüm. şansımız yaver giderse, kimsenin ruhu duymadan bu işi bitireceğiz."

Kimsenin bunlardan haberdar olmamasının neden önemli olduğunu soracaktım ki doktorun halinden ve tavrından bu sorunun yanıtının gayet açık olduğunu fark ettim.

Doktor babasının yaptıkları yüzünden kasabada paniğe yol açmaktan çekiniyor olmalıydı. Bir başka deyişle, babasının ve tabii ki kendisinin itibarı, o anda insanların güvende olmasından daha önemliydi.

Belki de ona haksızlık ediyordum. Belki de doktor yaratıklar tekrar saldırıya geçmeden önce insanları bu konuda uyarmaktansa, önce etraftaki delilleri yok etmenin daha önemli olduğunu düşünmüştü. Ancak, bunca senedir bu olaya kafa yorduktan sonra, buna pek de ihtimal veremiyorum. Yaratık avcısının egosu uçsuz bucaksız evren gibiydi, kesinlikle sınır tanımıyordu. Kendini işine kaptırıp melankoliye boğulduğu zamanlarda, doktor için önemli olan tek şey kendisi, bir bilimadamı olarak önemi ve tarihte alacağı yerdı. Ne de olsa kendine acımak da saf bir egoya sahip olmakla aynı şeydir. Böylesi durumlarda kişi her şeyi bir kenara bırakıp kendisine yoğunlaşır.

Doktor, "Yukarı çıkıp yıkanacağım," dedi. "Sandığı toparlayıp kapatıver, Will Henry. Sonra, atları eyerle ve bir şeyler ye. Haydi, işe koyul bakalım."

Doktor tam odasına yönelmişti ki aklına bir şey gelmiş gibi geri döndü ve şapkayla kanlı kumaş parçasını odaya fırlattı.

"Bunları da yak."

"Yakayım mı?"

"Evet."

Doktor bir an tereddüt içinde orada dikildikten sonra, odaya girip babasının defterini masadan aldı ve bana verdi.

"Bunu da yak, Will Henry," dedi. "Bunu da yak."

Dediğini yapmış, defteri, eski püskü hasır şapkayı ve kanlı kumaş parçasını yakmıştım. Bunlar kütüphanenin şöminesinde yanarken, alevlerden yayılan ısıyı yanaklarımda, dizlerimde, burnumun ucunda ve alnımda hissedebiliyordum. Isı

sanki derimi geriyordu. Annemle babamın hayatını kaybettiği yangından sonra, günlerce saçlarımda ve tenimde yanık kokusu hissetmiştim. Küllü sabunla yıkanmış, tüm bedenim kıpkırmızı kesilene dek her yerimi bir güzel ovalamıştım. İsin kara bir örtü gibi her tarafımı kapladığını düşünüyordum. Bu hissi üzerimden atana dek aradan haftalar geçmişti. Ancak, yangından sonraki birkaç hafta boyunca, New England'daki en temiz çocuk hiç şüphesiz bendim.

Yorgunluktan bayılmak üzere olduğum halde, mutfağa gidip yiyecek bir şeyler hazırlamadan önce, kütüphanedeki işi bitirmeye niyetliydim. Sandığı doğrultup birkaç zarf dışında içindeki her şeyi boşalttım. Zarflardan birinin üstünde Pellinore Warthrop'un adresini görünce, merakım kabardı. Zarfta mektubu yollayan kişinin doktor olduğu yazıyordu. Mektubu Sn. Dr. A.F. Warthrop'a, Harrington Sokağı, 425 numara, Londra, İngiltere'ye yollamıştı. Elyazısı kesinlikle doktora aitti, ancak biraz daha düzgündü. Sanki düzgün yazmak için büyük bir çaba sarf etmiş gibiydi. Sandığın içindeki on beş zarfın üstündeki mühür kırılmamıştı ve her birinde de aynı gönderici adresi vardı. Dünyayı dolaşan bir oğuldan babasına yollanan mektuplar, açılmadan bir sandığın içine tıkılmıştı. Ah, Warthrop! Ah, insanlık! Acaba doktor babasının mektuplarını okumadığını fark etmiş miydi? Doktor babasının günlüğünü okumuş, Kaptan Varner ismini de kolaylıkla bulmuştu. Ama bu eski sandığı karıştırırken, açılmamış mektupları fark etmemiş olabilir miydi acaba? Daha önceden fark etmediyse, bu gece fark etmiş olabilir miydi?

Mektupları açıp okumam, son derece yersiz ve saygısız bir davranış olurdu. Doktorun mahremiyetini ayaklar altına almış olurdum. Bunları okumalı mıydım? Buna cesaret edebilir miydim? Nefesimi tutup kapıya baktım. Şöminenin üstündeki saatin tik taklarından ve kulaklarımda uğuldayan kan akışından başka bir ses duymuyordum. Her saniyemi birlikte geçirdiğim, yanından bir an olsun ayrılmadığım adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Doktorun geçmişi hakkında en ufak bir bilgim dahi yoktu. Ancak, elimdeki mektuplar bana çok şey

anlatabilirdi. Mektupları ya şimdi okursun, ya da hiç Will Henry, dedim kendi kendime. Ya mektupları derhal yerine koy ya da hemen aç ve oku Böylece, zarflardan birini açtım.

Zarfın içinde büyükçe bir dosya kâğıdı vardı. Mektup aynı elyazısıyla yazılmıştı. 14 Mart 1865 tarihli mektupta şöyle yazıyordu:

Sevgili Babacığım,

Son yazdığımдан beri aradan üç hafta geçmiş. O yüzden, sizi unuttuğumu sanmayın diye bir mektup daha yazmak istedim. Son yazdığımdan beri, pek bir şey olmadı, ancak bu arada fena halde üşüttüm. Ateşim çıktı, biraz da öksürüyorum, ama bu yüzden derslerimi bir gün dahi ihmal etmediğimi size bildirmek isterim. Müdür sağlığımla ilgili olarak size bir mektup yollayacağını söyledi. Mektup elinize geçtiğinde, müdüre bir yanıt verme nezaketini gösterirseniz, çok memnun olurum. Müdür size tıpkı benim gibi, sizi tanıyan birçok kişi gibi çok saygı duyuyor.

Keşke siz de bana mektup yazsaydınız. Her hafta Amerika'dan mektuplar geliyor ve sınıf arkadaşlarımla birlikte ben de heyecanla sıraya girip ismimin okunmasını bekliyorum. Ancak ismim hiç okunmuyor. Sakın bu itirafımı bir şikâyet saymayın Babacığım. Bazen kendimi çok yalnız hissediyorum ve evimi özlüyorum. Derslerimin olmadığı zamanlarda tek başıma vakit geçiriyorum ve bazen hava bugünkü gibi kapalı olduğunda, yağmur bir türlü yağmadığında ve bulutlar gökyüzünü kara bir kefen gibi kapladığında, kendimi çok yalnız hissediyorum. Sizden gelecek olan bir mektup tüm kederimi dağıtacak. Bildiğiniz gibi, keyfim olmadığında, son derece asık suratlı olabiliyorum. Araştırmalarınız ve seyahatleriniz yüzünden çok meşgul olduğunuzu biliyorum. Mektuplarımin evin girişinde yığıldığını ve sizin seyahatlerinizden geri dönüşünüzü beklediğini tahmin edebiliyorum. Sizden herhangi bir haber alamadığım için başınıza bir şey mi geldi diye, bana kimse haber vermedi mi diye endişeleniyorum. Bu mektup elinize

geçerse, birkaç dakikanızı ayırıp bana yanıt yazar mısınız? Sizden yanıt aldığımda, sevinçten havalara uçacağım. Sevgilerimle, Oğlunuz. Pellinore.

Yukarı kattaki ahşap zeminin gıcırdadığını duydum. Hemen mektubu katlayıp zarfın içine soktum. Sonra da parmağımla mührün üstüne bastırdım. Ancak bu çabam nafileydi. Mühür tam yirmi üç seneden sonra, çivi gibi katılaşmıştı. Zarf eskisi gibi dümdüz görünmüyordu. Zarfı hemen diğer açılmamış mektuplarla birlikte sandığın içine attım.

Doktor mektubunda, Sevinçten havalara uçacağım, diyordu, ama görünen oydu ki babası pek de aynı hisleri paylaşmıyordu. Oğlu sürekli olarak babasına mektup yazıyordu, ama babası bunları okumaya dahi tenezzül etmiyordu. Acaba Warthrop Londra'da benim yaşlarımda yalnız bir çocukken ve evinden herhangi bir haber almayı dört gözle beklerken, babası gerçekten de dünyanın ücra bir köşesinde bir macera mı yaşıyordu? Şayet durum böyleyse, neden babası geri döndüğünde mektupları açıp okuma zahmetine girmemişti? Neden sanki oğluna hiç değer vermiyormuş gibi bunları bir kenara atmıştı? İşin tuhaf tarafı, doktor hakkında bir şeyler öğrenmek için okuduğum mektup onu gözümde daha da gizemli kılmıştı.

Ancak mektubu okumamın bir faydası da olmuştu. Çoğu zaman olduğu gibi, karşımıza çıkan bilgiler genellikle aradığımız bilgiler değildir. Gözümün önünde, doktorun küçükken yatağında oturup ateşler içinde kıvranıp öksürürken gecenin bir vakti bu mektubu yazdığı geliyordu. O da benim gibi ailesinden ayrıydı ve onu teselli edecek tek bir arkadaşı dahi yoktu. Yaratık avcısına karşı hayatımda ilk kez korku ve hayranlık harici bir şey hissetmiştim. Hayatımda ilk kez ona acıyordum. Yüreğim evinden çok uzaklarda, ailesinin hasretini çeken o küçük çocuk için burkulmuştu.

"Will Henry! Ne yapıyorsun?"

"Hi... hiçbir şey, efendim," diye kekeledim.

"Hiçbir şeymiş! Yine sana ne yaptığını soruyorum, yine bana bir şey yapmadığını söylüyorsun! Hiçbir şey yapmamak vaktinin büyük bir bölümünü alıyor galiba, Will Henry."

"Evet, efendim, yani hayır efendim! Özür dilerim, efendim! Bir daha yapmam."

"Neyi bir daha yapmazsın?"

"Hiçbir şey yapmayı."

"Sana bir şeyler yapmanı söylediğimde bunun tam aksini yapacaksan, işime yaramazsın, Will Henry. Dedham'a varmamız en azından üç saat alacak."

Doktor bir yanıt vermemi beklemeden, mutfığa yöneldi. Sonra, mahzenin kapısının kapandığını duydum. Suçüstü yakalanmaktan kıl payı kurtulduğum için, suratım alev alev yanıyordu. Hızla etrafa saçılmış olan eşyaları sandığa tıkmaya başladım. Midem çok hassas olduğundan, ufalmış kafayı hemen sandığın içine yerleştirmek istiyordum. Kafa umduğumdan da hafifti. Kafanın kime ait olduğunu merak ediyordum. Acaba bu doktorun babasına o gizemli seyahatlerinde bir kabile reisi tarafından hediye edilen bir şey miydi, yoksa kafa daha iyi tanıdığı birisine mi aitti? Kafanın cinsiyetini ve yaşını kestirmek çok güçtü. Ne hangi ırktan olduğunu, ne de cinsiyetini söylemek mümkündü. Krallarla köleler, erkeklerle kadınlar, kahramanlar ve ödleler arasındaki farkı ortadan kaldıran o büyük eşitleyici güç, kafanın kime ait olduğunu gizlemişti. Yorick, gir bakalım sandığa! Dikişli gözkapaklarını ve o sessiz çılgınlığını da al git! Bir gün bizler de senin gibi mezara gireceğiz.

Kafayı sandığın içine atıverdim. Kafa sandığın kapağına çarpıp diğer eşyaların yanına düşmeden önce yana doğru devrildi. Sandığın kapağına çarptığında, kafanın boyun kısmından dışarı bir şey fırlamıştı. Parlak kırmızı renkli bir şey. Kafayı tekrar sandıktan çıkardım ve kırmızı renkli kumaş parçasını çekmeye başladım. Kurukafanın içinde saklı olan şey açığa çıkana dek de kumaşı çekmeye devam ettim. Bu bir anahtardı. Neyin anahtarı olduğunu bilmiyordum, ama bir sandığın ya da kapının anahtarı olamayacak kadar büyüktü.

Doktor mahzenin basamaklarından, "Will Henry!" diye seslendi.

Kafayı tekrar sandığın içine koyup anahtarı cebime attım. Anahtarı doktora daha sonra göstermeye karar verdim. Doktor daha önceden sandıktaki şeylerin bir listesini yapmıştı. Bu yüzden, belki de anahtarın onun içinde olduğunu biliyordu.

"Atlar, Will Henry! Yiyecekler, Will Henry!"

Daha önceki gibi laboratuvara inmekten çekinmedim. Çünkü doktor ışıkları yakmış ve tavandaki kancaya asılı olan erkek Anthropophagus'un başına dikilmişti. Sandığı aşağı indirirken, doktor bana bakmadı. Sırtı bana dönük, kollarını göğsüne kavuşturmuş vaziyette orada duruyor, kafasını yana eğmiş, önünde asılı duran yaratığı inceliyordu. Babasının sandığını merdivenlerin altına ittim ve nefes nefese yanına gittim.

Yavaşça, "Doktor?" dedim. "Ne yemek istersiniz?"

Doktor bana bakmadı. Sağ elini havaya kaldırıp beni başından atmak istiyormuş gibi, parmaklarını oynattı. Bana bir şey demeyince, ona anahtardan bahsetmek istedim, ama sonra keyfi yerine gelene dek beklemeye karar verdim. Yukarı kata çıkıp mutfaktaki açması durumdaki erzaklarımızı gözden geçirdim ve yiyecek bir şeyler hazırlamaya giriştim. Açlıktan ölüyordum.

Doktor yarım saat sonra mutfağa geldi. Mezarlıktan döndükten sonra, yıkanıp giysilerini değiştirmesine rağmen, mahzendeki ölü yaratığın kokusu üstüne sinmiş, adeta içine işlemişti. Bir de şimdi üstüne aeresol kokusu da sinmişti. Masanın başında oturduğumu ve önümde üstünde buharlar tüten bir kâse olduğunu görünce, hemen karşıma oturdu ve özenle katlanmış peçeteye, gümüş kaşığa, demliğe ve kapkara bir fincan taze demlenmiş çaya baktı.

"Bu da ne?" diye sordu.

"Çorba, efendim."

"Çorba mı?" doktor sanki bu sözcüğü hayatında ilk kez duyuyordu.

"Patates çorbası."

"Patates çorbası mı?"

"Evet, efendim. Dolapta iki tane patates, birkaç havuçla soğan buldum. Kremamız ya da etimiz yoktu, o yüzden çorbayı kıvama getirmek için biraz unla su kullandım."

"Kıvama getirmek için mi?"

"Evet, efendim; unu çorbayı koyulaştırmak için kullandım."

Doktor, "Un," diye tekrarladı.

"Tadı çok da kötü değil," dedim. "Postaneye giderken, fırının yanından geçmiştim, ama siz bana hiçbir yere gitmememi söylemiştiniz. O yüzden, ekmeğimiz yok. Biraz içsenize, doktor."

"Aç değilim."

"Ama yola çıkmadan önce bir şeyler yiyelim demiştiniz..."

Doktor ters ters, "Ne dediğimi gayet iyi biliyorum," diye yanıt verdi. "İnsanın geri zekâlı yerine konup dediklerinin kendisine başkası tarafından tekrarlanması kadar sinir bozucu bir şey yoktur, Will Henry. Dediklerimi hatırlayamayan asıl sensin. Yola çıkmadan önce, sana bir şeyler yemeni söylemiştim."

"Ama şu anda bir şeyler yiyorum, efendim."

Doktor, "Of Tanrım!" diye inledi. "William James Henry, şaşkaloz musun nesen sen? Farkına varmadığım bir akıl hastalığının falan mı var?"

"Hayır, efendim; yani, bir şeyim olduğunu sanmam. Sadece çorba içmek istersiniz diye düşünmüştüm." Altdudağımın titrediğini hissedebiliyordum.

Doktor, "Yanlış varsayımdan yola çıkmışsın," dedi. "Aç değilim."

Gözlerimi masaya çevirdim. Doktorun bakışları beni delip geçiyor, bense buna tahammül edemiyordum. Koyu renkli gözleri müthiş bir öfkeyle parıltıyor, tüm bedeni sarsılıyordu. Nesi var acaba? diye düşündüm. Düşünceli davranmamı yanlış anlamış, itaatsizlik ettiğimi mi düşünmüştü? Yoksa sandığı açtıktan sonra, babasıyla arasındaki resmi ilişki aklına gelmiş de ona çorba yapmış olmam

yarasına tuz mu basmıştı? Babasının asla geri gelmeyeceği gerçeği onu yiyip bitiyor muydu?

Masanın üstüne eğilmiş tir tir titrerken, doktor ayağa kalkıp başıma dikildi. Ancak o bir yetişkin olduğu halde, bir bilimadamı olduğu halde, karşımda hasta, yalnız ve evinden uzak bir çocuk görüyordum. Bu çocuk çaresizce babasından ilgi bekliyor, babasıysa onun mektuplarını okumadan bir sandığın içine tıkıp onu baba sevgisinden mahrum etmeyi tercih ediyordu. Kader ne kadar da tuhaf, ne kadar da trajik ve beklenmedik sürprizlerle doluydu! İnsanoğlu geçmiş günahların acısını masumlardan çıkarmayı ve bize karşı suç işlemiş olanların suçlarını tekrarlamayı âdet haline getirmiştir. Bu duygulardan yola çıkarak, intikam hissiyle dolup taşan insanların elinde düşen masumlar da sonsuza dek acı çekmeye mahkûmdur. Babası doktorun yakarışlarına yanıt vermemişti, doktor da bu yüzden ona karşı sergilediğim herhangi bir yakınlaşma çabasına sırt çeviriyordu. Ne tuhaftır ki aslında ben, oydum. Yani, hayatındaki en önemli insandan şefkat ve ilgi bekleyen küçük çocuktum. Ancak, bu yaklaşım onu hem öfkelenlendirmiş, hem de onurunu zedelemişti. İhtiyaçlarına yanıt vermediği için babasına, babasına ihtiyaç duyduğu için de kendisine öfkelenmişti.

"Yeter artık," diye böğürdü. "Burnunu çekip durma öyle. Seni bana aşçılık ya da hizmetçilik yap diye almadım yanıma. Babanın büyük bir fedakârlıkla verdiği hizmetlerden dolayı benimle birliktesin. Sen de iş var, Will Henry. Zeki, meraklı bir çocuksun. Kafan çalışıyor. Bunlar da iyi bir asistanda olması gereken özellikler. Belki ileride bir bilimadamı olacaksın. Ancak, kendini kandırma. Bizi talihsiz olaylar bir araya getirdi. Sen bana bakacaksın, ben de sana. Şimdi bu böbürlene böbürlene anlattığın çorbayı iç de atları hazırlamak için ahıra gidiver. Hava kararınca yola çıkacağız!"

ALTI

"Sineklerin Burada Ne işi Var?"

O gece Dedham'a doğru yola çıktık. Engebeli ve ıssız yollarda ilerleyerek, üç saatlik yolda sadece kasaba sınırlarının hemen dışında atlarımızı dinlendirmek için mola verdik. Birileri tarafından görülmemek için de sessize orman yoluna girdik. Ağaçların gölgelerinin arasına dalarken, hava atların ağzından buharlar çıkaracak kadar serindi. Doktor yola devam etmeden önce, toynak patırtıları ve arabanın ahşap tekerleklerinin gıcirtısı kesilene dek bekledi. Kasabanın dışındaki ilk birkaç eve varana dek de hızımızı kesmedik. Bu güzel kulübelerden dışarı hafif bir ışık yayılıyordu. İçeride ailelerin güven içinde sıradan bir salı gecesini geçirmekte olduklarını tahmin ediyordum. Babalar ateşin başında dinlenirken, annelerse çocuklarının hayal gücünü süsleyen yaratıklardan bihaber bir biçimde çocuklarıyla ilgileniyor olmalıydılar. Yanımda oturan adam çocuklarının korkularını şefkat dolu konuşmalarla ve güven veren bir ses tonuyla yatıştırmaya çalışan ebeveynlerden habersizdi. O gerçeği biliyordu. Henüz emekleyen ve korkmuş bir bebeğe dahi, Evet evladım, yaratıklar gerçektir, diyebilirdi. Hatta o yaratıklardan biri mahzenimde bulunuyor.

Warthrop arabayı kavak ağaçlarıyla bezeli dar bir patikaya sokmadan önce Dedham'ın anacaddesinde bir süre yol almıştık. Bu patikanın başında, ufak bir tabelada MOTLEY TEPEŞİ AKIL HASTANESİ yazıyordu. Patikanın her iki tarafında ağaçlar ve karmakarışık asma dallan vardı ve patika yukarı doğru eğim kazanıyordu. Çok geçmeden, sık ağaçlıklı ormanlık bir alana daldık ve gökyüzünü örten ağaç dalları giderek sıklaşmaya ve alçalmaya başladı. Adeta karanlık bir tünele girmişiz gibi, yıldızlar dahi gözden kaybolmuştu. Etrafta toprak yolda ilerleyen atların nal seslerinden başka bir şey duyulmuyordu. Ne cırcırböcekleri

ötüyordu, ne de kurbağalar vıraklıyordu. Üstümüze üstümüze gelen zifiri karanlıkta ilerlerken, etrafı saran derin ve ürkünç sessizliği hiçbir şey bölmüyordu. Yokuş yukarı çıkarken, atlar huysuzlanıp kişnemeye ve toynaklarını yere vurmaya başladılar. Doktor gayet sakin görünüyordu, ama ben de tıpkı arabayı çeken beygir gibi her yanı saran karanlığa tedirginlikle bakmaktan kendimi alamıyordum. Yol bir patika olmaktan çıkmış, bir keçi yoluna dönüşmüştü. Nihayet, düzlüğe çıktık ve ağaçların arasından sıyrılarak, ay ışığının aydınlattığı ot bürümüş bir araziye çıktık. Hem ben hem de arabayı çekmekte olan ufak beygir rahatlamıştı. Yaklaşık yüz metre ileride siyah kepenkli, ön tarafında upuzun sütunlar bulunan beyaz renkli bir ev vardı. Pencereerde ışık yoktu. Sanki bu evde oturanlar daha güzel bir yere kaçmış da burayı terk etmişler gibi bir hava esiyordu. İlk aklıma gelen akıl hastanesinin Kaptan Varner'in üç sene önce buraya geri yollanmasının ardından kapanmış olduğuydu. Ağzını sık sıkı kapamış ve karanlık gözlerinin ardında bir parıltı varmış gibi bakışlarını yola dikmiş olan doktora baktım.

Eve doğru ilerlerken, doktor bana, "Orada ağzını açmayacaksın, Will Henry," dedi yavaşça. Kimsenin gözlerinin içine bakmayacaksın. Şayet birisi seninle konuşacak olursa, ona yanıt vermeyeceksin. Onları duymazdan geleceksin. Onlara hiçbir şekilde yanıt vermeyecek ve konuşmayacaksın. Kafanı sallayıp gözlerini dahi kırpmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Doktor iç çekti. "Akıl hastanesindeki zavallılara uğraşmaktansa bir düzine Anthropophagusla uğraşmayı yeğlerim!" dedi.

Eve daha yakından bakınca, renginin beyaz değil, grimsi olduğunu fark ettim. Belli ki ev eskiden, çok seneler önce beyaz renkliydi, ama zamanla kirlenmiş, sıvaları dökülmeye başlamıştı. Sıvalar uzun şeritler halinde çıplak, küflü duvarlardan aşağı sarkmıştı. Pencereeler aylardır silinmemiş gibi görünüyordu. Pencereelerin köşelerini rüzgârdan titreyen örümcek ağları bürümüştü. Metafiziğe daha yatkın bir aklım olsaydı, bu evin perili olduğunu falan

düşünebilirdim, ama yaratık avcısı gibi, ben de perilere, hortlaklara ve doğaüstü fenomenlere inanmıyordum. Yaratık bilim bin bir türlü akıl almaz şeyi barındıran bir bilim dalıdır, ancak Anthropophaguslar gibi fiziksel ve tamamıyla doğal yaratıklar sayesinde, şeytani niyeti olan yaratıklara karşı merakımızı ve hayretimizi giderir. O yüzden, doğaüstü fenomenler kalsın, almayayım.

Doktor ucunda zümrüt yeşili renginde, tıslayan meşum bir yaratığın başı olan bastonuyla sertçe kapıya vurdu. İçeriden hemen yanıt gelmedi. Warthrop tekrar üç kez kesik kesik kapıya vurdu. Tak tak tak... Biraz bekleyip aynı şeyi yineledi. Tak tak tak... Tak tak tak...

Ağaçların arasında esen rüzgârdan ve binanın yıkık dökük verandasına dolmuş, geçen güzden kalma kuru yaprakların hışırtısından başka bir ses duyulmuyordu. Doktor ellerini bastonuna dayayıp Buda gibi sabırla beklemeye başladı.

Yanıt gelmeyince rahatlamıştım. Doktora, "Bina terk edilmiş," diye fısıldadım.

"Hayır," dedi. "Ziyaretçi beklemiyorlar, o kadar."

Derken, içeriden doktorun telaşla çaldığı kapıyı açmak için güçlkle yürüyen çok yaşlı ya da sakat birisinin ayak seslerine benzer sesler gelmeye başladı. Metalik bir gıcırta duyuldu ve birkaç sürgünün kapının diğer tarafından çekildiğini duydum. Sonra, kapı büyük bir gıcırtaıyla açıldı ve bir el lambası verandayı aydınlattı. Kapı aralığında, yaşlı mı yaşlı, siyahlara bürünmüş bir kadın duruyordu. Kadın bumburuşuk elindeki el lambasını suratımıza doğru tuttu. Dişsiz ağzını yayarak, "Saat dokuzdan sonra ziyaretçi kabul etmiyoruz," dedi.

Warthrop, "Ziyaretçi değiliz," diye yanıt verdi.

Kadın sanki doktor onu duymamış gibi sesini yükseltip tekrar, "Saat dokuzdan sonra ziyaretçi kabul etmiyoruz," dedi. "İstisnalar da kabul değil!"

Doktor yaşlı kadına kartını uzatıp, "Belki bu seferlik bir istisna yapabilirsiniz," dedi. "Lütfen Dr. Starr'a Pellinore Warthrop'un kendisini görmeye geldiğini söyleyin."

"Dr. Star rahatsız edilmek istemediğini söyleyerek odasına çekildi," dedi kadın.

"Sevgili hanımefendi, doktor geldiğimizi duysa, eminim ki bizi kapıdan çevirmenizi istemezdi."

"Ama kendisi uyuyor."

Sabrı taştan Doktor, "O halde onu uyandırın!" diye bağırdı. "Çok aciliyet içen bir mesele hakkında kendisiyle görüşmem gerek."

Kadın gözlerini kısarak doktorun kartını inceledi. Gözlerini kıstığında, gözçukurları neredeyse etrafındaki bumburuşuk deri katmanlarının altında kaybolmuştu.

"Dr. Warthropmuş, hah!" dedi. "Dr. Warthrop öldü. Bunu kesin olarak biliyorum. Siz bir sahtekârsınız."

"Hayır, ben onun oğluyum."

Kadının ağzı bir an için sessizce hareket etti. Bakışları elindeki karttan doktorun suratına, sonra tekrar karta çevrildi.

Nihayet, "Onun bir oğlu olduğunu bilmiyordum," dedi.

Doktor tatsız bir edayla, "Eminim ki size anlatmadığı daha bir sürü özel bilgi vardır," dedi. Daha önce de dediğim gibi, buraya acil bir meseleyi görüşmek için geldim. Şimdi, zahmet olmazsa yaşınızın elverdiği en hızlı biçimde gidip patronunuza burada olduğumu ve mümkünse sabah olmadan kendisiyle konuşmak istediğimi söyleyin."

Kadın aniden kapıyı suratımıza kapatıverdi. Doktor sabırsızlıkla iç çekti. Saniyeler dakikalara dönüşürken, doktor hâlâ bir heykel gibi kımıldamadan bekliyordu. Bastonuna yaslanmış, başını yere eğmiş, gözlerini de kısmıştı. Sanki enerjisini ve aklını az sonra gerçekleşecek bir dava için topluyor gibiydi.

Beklemeye tahammülüm kalmadığında, "Kadın geri gelecek mi?" diye sordum. Sanki saatlerdir verandada dikiliyorduk. Doktor yanıt vermeyince, tekrar, "Kadın geri gelecek mi?" dedim.

Doktor, "Kadın sürgüleri çekmedi, o yüzden geri geleceğini umuyorum," diye yanıt verdi.

Nihayet, kapıya doğru telaşla yaklaşan ayak seslerini duydum. Kapı ardına kadar açıldı ve karşımızda kapıyı daha önceden açan kocakarı kadar yaşlı olmasa da yine de yaşlı bir adam belirdi. Adam besbelli alelacele giyinmiş, pijamalarının üstüne eski püskü bir sabahlık geçirmişti. Ancak, saçlarını taramayı ihmal etmişti. Adamın bembeyaz uzun saçları omuzlarına dökülüyordu, yarı şeffaf bir perde gibi koca kulaklarını örtüyor, lekeli kafa derisiniyse açıkta bırakıyordu. Burnu uzun ve ince, buğulu mavi gözleriyse ufacıktı. Çenesi suratına göre küçük kalıyordu ve tıraşsızdı.

Yaratık avcısı, "Dr. Starr," dedi. "İsmim Pellinore Warthrop. Sanırım babamı tanıyordunuz."

Yaşlı adam titreyen ellerinde tuttuğu fincanını aşağı indirirken, "Çok acıklı bir öykü," dedi. Porselen fincan sallandı ve bir miktar çay bardağın kenarında kahverengi bir çizgi oluşturdu. "Özellikle de babanız için."

Doktor, "Sırf babam için değil," diye yanıt verdi.

Binanın ön girişinin hemen ardındaki ufak oturma odasında oturuyorduk. Bu oda da binanın geri kalanı gibi serin, loş ve havasızdı. Tuhaf, iç kaldıran, tatlı ekşi bir koku vardı havada. Kokuyu içeri girer girmez fark etmiştim. Daha doğrusu, hem kokuyu hissetmiş, hem de loş binanın diğer odalarında kalan insanların belli belirsiz seslerini duymuştum. Bina farklı yerlerinden boğuk inlemeler, öksürükler, çığlıklar, çaresizlik, öfke ve korku dolu haykırımlar duyuluyor, tiz ve histerik kahkahalara karşı bir ses karışımı oluşturuyordu. Hem doktor, hem de Dr. Star arka plandan gelen sesleri duymazdan geliyor, gerektiği zaman seslerini hafifçe yükseltmekle yetiniyorlardı. Ancak, ben bu seslerden rahatsız olmuştum ve doktora dışarı çıkıp atların yanında bekleyip bekleyemeyeceğimi sormamak için kendimi zor tutuyordum.

Ruh doktoru, "Demek babanızın mesleğini sürdürüyorsunuz," dedi. "Size karşı dürüst olmalıyım, Dr. Warthrop. Siz buraya gelene dek, babanızın bir oğlu olduğunu dahi bilmiyordum."

Doktor, "Babam oldukça ketum bir adamdı," dedi. "İnsanlarla yakınlaşmayı... nahoş bulurdu. Ben kendisinin tek oğluydum, ama onu çok da iyi tanıdığımı söyleyemem doğrusu."

Starr, "Babanız gibi kişiler hep öyle değiller midir zaten?" dedi. "Babanız için işi her şey demekti."

"Benimle ilgilenmemesini benden hoşlanmamasına bağladım," dedi doktor.

Dr. Starr güldü. Göğsünden hırıltılı sesler yükseldi.

"Affedersiniz" deyip cebinden lekeli bir mendil çıkardı. Sonra, leş gibi olmuş mendile birkaç parça balgam tükürdü. Daha sonra da mendili gözlerine yaklaştırarak, balgamı inceledi. Doktora bakıp esefle gülümsedi. "Affedersiniz, Dr. Warthrop" dedi. "Sanırım ölüyorum."

Warthrop nazikçe, "Teşhis koyuldu mu?" diye sordu. Son derece sakın bir biçimde konuşuyordu, ama ayağını sürekli olarak hafifçe yere vurduğu da gözünden kaçmamıştı.

"Teşhis falan koyulmadı," dedi Starr. "Öldüğümü söylemedim, sanıyorum ölüyorum dedim."

"Zaman zaman hepimiz öldüğümüzü düşünürüz."

"Ama ben bunu sürekli olarak düşünüyorum. Ancak, ölümden korktuğum için de bir teşhis koyulmasını erteliyorum."

Doktor bu yanıtı pek ikna olmamış gibi, "İlginç," dedi.

"Babanız öldükten sonra çalışmalarını sürdürecektir bir oğlu vardı, gördüğüm kadarıyla sizin de var, ama benim yok."

"Will Henry 'oğlum' değil," dedi Warthrop.

"Öyle mi?"

"O benim asistanımdır."

"Asistanınız mı? Bu çocuk böylesine önemli bir iş için fazla küçük değil mi?" Yaşlı adam zayıf gözlerini bana dikince, hemen bakışlarımı başka yöne çevirdim. Doktorun sözleri kulaklarımda çınliyordu: Kimsenin gözünün içine bakmayacaksın. Birisi seninle konuşacak olursa, yanıt vermeyeceksin.

"Annesiyle babası talihsiz bir biçimde ölünce, onu yanıma aldım."

"Ha, anladım. Hayırseverliğinizden ötürü yanınızda."

"Hiç de değil. Daha küçük olabilir, ama onda potansiyel var."

Dr. Starr bana bakıp, "Başın sağ olsun," dedi, ama ne kafamı kaldırmaya ne de teşekkür etmek için kafamı sallamaya cesaret edebiliyordum. Doktor bana, onları duymazdan gel, demişti. Dahası, Motley Tepesi Akıl Hastanesi'nin başhekimini için de bir ayrıcalık tanımamıştı.

Starr, "Warthrop demek Kaptan Varner'la konuşmak istiyorsunuz," dedi.

"Şayet çok önemli bir konu olmasaydı, bunu sizden istemezdim."

"A, eminim ki gecenin bir vakti buraya haber vermeksizin gelmenizi gerektiren şey acil bir durumdur! Hastamız son üç senedir yamyamlıkla ve cinayetle ilgili öyküsünü kimselerden saklamıyor zaten. Bunu saklamış olsaydı, ya özgür bir insan olurdu ya da şu anda ölürdü; çünkü suçlu bulunup idam edilirdi."

Yaratık avcısı, "Babam bana davadan hiç bahsetmedi," dedi. "Konuyu günlüklerinden birini okurken öğrendim."

"Ve neler olup bittiğini merak edip buraya kadar geldiniz."

"Aslında, bu konuda merak ettiğim tek bir şey var," dedi doktor dikkatle.

"Öyle olmalı, sevgili Dr. Warthrop! Merak ettiğiniz bir konu vardır elbet!" Yaşlı adam bir öksürük nöbetine daha tutuldu ve narin bedeni yaklaşık bir dakika boyunca sarsıldı. Cebinden kirli mendili çıkarıp mendilin leş gibi katmanlarının arasına balgam tükürme işini tekrarlardı. "Ancak bu konuya duyduğunuz yalın ya da yoğun bir merak, neden buraya gelip belki de dikkatsizce bu durumu, Bayan Bratton'a da dediğiniz gibi acil bir durum ya da önemli bir konu olarak ifade ettiğinizi açıklamıyor."

"Babam kendisinin iddialarının gerçek olduğuna inanırdı."

"Eh, mesleği gereği, bu son derece doğal."

"Ancak, kendisi de tıpkı benim gibi seneler önce buraya gelmişti. Hastanızın çok yaşlı ve sağlıksız olduğunu biliyorum..."

"Yani, uygun bir dille kendisiyle görüşmek istediğinizi haber vermeksizin ta Yeni Kudüs'ten buraya kadar merakınıza yenildiğiniz için mi geldiniz? Sizi meraka düşüren şey tam olarak nedir acaba?"

Doktor yine dikkatle, "Daha önce de dediğim gibi," dedi, "Varner'in durumu vahim, yaşı da oldukça ilerlemiş. Ayrıca, konuyla ilgili diğer unsurlar da buraya gelmemi..."

"Hah, şimdi oldu! Tamam! 'Konuyla ilgili diğer unsurlar.' İşte, beni ilgilendiren de bu ya! Lütfen söyleyin, Dr. Warthrop şu 'konuyla ilgili diğer unsurlar' da neyin nesi?"

Doktor derin bir nefes çekip sandalyesinde doğruldu. "Ne yazık ki bunu size söyleyemem," dedi.

Dr. Starr alaycı bir tavırla, "O halde, müsaade edin de size şunu söyleyeyim," dedi. "Anthropophaguslar. Buraya geliş nedeniniz Anthropophaguslar değil mi? Yoksa onlardan bahsedildiğini hiç duymadığımı mı sanmıştınız? Yaşlı kaptan kendisini dinleyen dinlemeyen herkese bu konuda bir şeyler anlatırdı. Cahil bir adam değilim, Warthrop. Zamanında Shakespeare okumuştum: 'Anthropophaguslar... Kafaları omuzlarının altında olan yaratıklar.' Tabii tabii, sizin buraya neden geldiğinizi gayet iyi biliyorum!"

Yaratık avcısı sakın bir tavırla, "Pekâlâ," dedi. "Kaptanla görüşebilir miyim?"

Dr. Starr önce salonun kapısına, sonra doktora baktı. "Bildiğiniz gibi, kendisi çok yaşlı ve sağlığı da benimkinden kötü. Ben öleceğimi sanıyor olabilirim doktor, ama kaptan gerçekten de ölmek üzere. Ne yazık ki şuuru da gidip geliyor. Buraya boşu boşuna gelmiş olabilirsiniz, Dr. Warthrop."

Warthrop sabrı iyiden iyiye tükenmiş bir halde, "Onu görmeme müsaade etmeyecek misiniz yani?" diye sordu. "Kendisine sadece babamın eskiden araştırmakta olduğu bir konu hakkında birkaç soru soracağım. Ama onu göremeyeceksem, size ısrar etmeyeceğim doğrusu. Bu konu o kadar da ilgimi çekmiyor."

"Ama kâhyama ve özellikle de bana verdiğiniz izlenim pek de bu yönde değil, Dr. Warthrop."

Doktor, "Neyse," diye kükredi ve ayağa kalktı. Omuzlarını geriye atmış, yumruklarını sıkıyordu. "Gel, Will Henry. Burada boşa vakit harcıyoruz."

Starr muzip muzip gülümseyerek, "Bunu demek istememiştım," dedi. "Bu konu hakkında benimle konuşursanız, daha fazla bilgi edinebileceğinizi ve değerli vaktinizi boşa harcamayacağınızı söylemek istemiştım sadece. Bildiğiniz gibi, Kaptan Varner yirmi üç senedir gözetimim altında. Anlattığı öyküyü herhalde yüzlerce kere dinlemiştir. Detayların hepsini bildiğime de eminim. Dahası, kendisi konuşmakta güçlük çekiyor ve benim kadar seri konuşmıyor."

Warthrop, "Öyküyü kaptandan dinlemek isterim," dedi.

"Akli başında olmadığı halde mi?"

"Bırakın da buna ben karar vereyim."

"Siz gerçekten de çok yönlü birisiniz, Dr. Warthrop. Hem psikolojiden, hem de... Neydi uzmanlık dalınız, hah, yaratık bilimden anlıyorsunuz doğrusu!"

Doktor ona yanıt vermedi. Fena halde öfkelenmişti ve onun her an kendisi kaybedip yaşlı adamı gırtlaklayacağından korkmaya başlamıştı. Yaşlı ruh doktoru onu benim kadar iyi tanımıyordu. Dışarıdan bakıldığında, Dr. Warthrop sakin ve kendine hâkim bir adam olarak görünebilirdi, ama içinde fırtınalar kopuyordu. Öfkesiniyse ancak kendi iradesi sayesinde kontrol altında tutabiliyordu.

Starr sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi, bakışlarını tekrar kapıya çevirdi. Gizemli bir tavırla gülümseyerek, "Sakin beni yanlış anlamayın,

Warthrop" dedi. "Uzmanlık alanım sizinkinden çok da farklı değil. İşinizi ne hafife alıyorum, ne de sizinle dalga geçiyorum. Çünkü sizin işiniz benimkini taklit ediyor: Her ikimiz de hayatımızı hayaletlerin peşinde koşmaya adanmışız. Aradaki tek fark hayaletlerde. Benimkiler insanların iki kulaklarının arasında, sizinkiyse kendi zihninizde."

Bu noktada, doktorun Starr'ı Yeni Kudüs'e davet edip o ürkünç ve karanlıklara saklanan yaratıkları kendi gözleriyle görmesi ve ne iş yaptığını tam olarak anlaması için çağıracağını sandım. Ancak, doktor dilini tuttu ve o da kapıya baktı. Her ikisi de bir şeyi bekliyor gibiydi.

Yaşlı adam öncekinden daha yumuşak bir ses tonuyla, "Zor ve yalnız bir hayat yaşıyorum," dedi. "Warthrop her ikimiz de karanlıkta avaz avaz yükselen sesler gibiyiz. Tam elli senedir kasaba halkına hizmet ediyorum. Bugüne dek tek geçim kaynağım hayırseverlerin bağışları oldu. Akla gelen her türlü fedakârlığı yaptım. Üniversitede çok daha kazançlı bir iş yapabiliirdim, ama bunun yerine, kaderin ve talihsizliğin sillesini yemiş zavallılara yardım etmeyi tercih ettim. Beni yanlış anlamayın, şikâyet etmiyorum, ama tüm bunları yapmak gerçekten de zor. Çok zor!"

Adamın kendine has gülümsemesi kaybolmuş, altdudağı titremeye başlamıştı. Hatta kırışık yanaklarından aşağı bir damla yaş süzülüyordu.

Alçak bir sesle, "İşte, her günüm böyle geçiyor!" dedi. "Cebinde kendi cenazesinin masraflarını karşılayabilecek kadar parası dahi olmayan zavallının tekiyim ben. Rahatsızlığıma bir teşhis koyulup koyulmadığını sormuştunuz ya, size teşhis koyulmadığını söylerken, dürüst davrandım. Ama bunun nedeni doktora gidecek paramın olmaması. Ben de bir doktorem, ama kendi sağlığını başkalarının iyiliği için feda eden bir doktorem. Paraya tapmadım diye böyle utanç içinde mi ölmem gerekecekti? Ah, Warthrop acınacak haldeyim, ama kimsenin bana acımasını istemiyorum! Beni perişan eden şey gururum, ama ondan vazgeçemem!

Bu yüzden de pişman değilim. Ciğerlerim iflas etmiş halde, ama şerefsizce yaşamaktansa, şerefli bir adam olarak ölmeyi yeğlerim!"

Yaşlı adam yine feci bir öksürük krizine tutuldu ve iskeletimsi ellerini boğazına götürdü. Üstündeki gömleğin kolları dirseklerine kadar sıyrılarak, cılız kollarını ortaya çıkardı. Adamcağız resmen gözlerimizin önünde eriyip bitiyordu. Bedeni adeta soluyor, sarımtırak renkli kocaman dişlerden ibaretmiş gibi görünüyordu.

Doktor yerinden kıpırdamadı. Bir şey de söylemedi. Yaşlı adamın mendilini çıkarıp aynı şeyleri yapmasını izledi, ama gözlerinde yine o kaygılı ifade vardı. Hâlâ yumruklarını sıkıyordu.

Starr'ın öksürüğü kesilene dek bekledi, sonra da sessizce öne doğru eğilip adamın fincanının tabağına altın bir para bıraktı. Adamın yaşlı gözleri önce paraya, sonra da doktora çevrildi.

"Dr. Warthrop sizin sadakanıza ihtiyacım yok," dedi huysuz adam. "Kederime keder kattınız."

Doktor, "Niyetim kesinlikle bu değildi," dedi. "Bunu borç olarak kabul edin. Bana bu miktarı geri ödemelisiniz. Diğer şartım da bu parayla gidip bir doktor görmemiz gerektiği."

Yaşlı adamın gözleri fıldır fıldır oynamaya başladı. "Tek umudum bu konuda uzman bir doktor bulabilmek," dedi.

Doktor adama bir altın para daha verdi.

"Aradığınız doktor Boston'da."

Sonra, ona üçüncü bir altın para verdi. Starr konuşmadı, ama altın paranın tabağa çarpıp çıkardığı metalik sese karşılık olarak derin derin iç çekti. VVarthrop adama bir altın para daha verdi. Starr öksürmeye başladı ve göğsündeki hırıltılı ses bir sukabağı testisine atılan fasulyeler gibi öttü. Warthrop beşinci altın parayı diğerlerinin yanına koydu. Starr doğruldu, elleri iki yana düştü ve yüksek sesle, "Bayan Bratton? Bayan Braattttton?" diye seslendi.

Bayan Bratton kapıda bitiverdi. O, bizi kapıda karşılamış olan kocakarıydı. Kadın sanki Starr'ın kendisine seslenmesini bekliyormuş gibi hemencecik gelivermişti. Yanımıza geldiğinde, içeri keskin bir klor kokusu yayıldı.

Starr ona, "Dr. Warthrop'u Kaptan Varner'm odasına götür," dedi, ama kendisi bizimle birlikte gelmek için bir girişimde bulunmadı. Sandalyesinde oturmuş, çayını birkaç dakika öncesine göre çok daha sabit ellerle yudumluyordu. Doktorun fincanın yanına koyduğu altınlar, adamcağızı iyileştirmişti.

Yaşlı kadın, "Peki, doktor," dedi. Sonra, Warthrop'a dönüp, "Beni takip edin," dedi.

Odadan çıkarken, Starr doktora, "Çocuk benimle kalsa daha iyi olur," diye seslendi.

Doktor sert bir ses tonuyla, "Çocuk benim asistanım," diye hatırlattı. "Hizmetleri benim için çok önemli." Yaşlı kadının peşinden dışarı çıktı ve ne bana gelmemi söyledi, ne de gelip gelmediğimi görmek için arkasına baktı. Peşinden gideceğimi biliyordu.

Karalara bürünmüş, klor kokan Bayan Bratton ile birlikte ikinci kata çıkan loş basamaklara yöneldik. Tam basamakları yarılamiştık ki doktor bana, "Sana dediklerimi unutma, Will Henry," dedi. Yukarı çıkarken, ürkünç inleme sesleri ve çığlıklar duydum. Gitgide yükselen sesler ne bu dünyaya aitti ne de bir fantezi dünyasına. Boğuk bir ses diğerlerini bastırdı. Konuşan kişi zırvalayıp duruyordu. Bir kadın tekrar tekrar Hanna isimli birisine sesleniyordu. Bir adam hüngür hüngür ağlıyordu. Bu bedensiz ses kalabalığının gerisinde azgın bir dalga gibi sürekli olarak devam eden o çılgın kahkahaları da duyabiliyordum. Akıl hastanesinin misafir odasında hissettiğim o tiksiniç koku da yukarı çıkarken artmış, midemi altüst etmişti. Koku hastaların yıkanmamış bedenleriyle, lazımlıkların içinde birikmiş olan sidik ve dışkı kokusunun bir karışımıydı.

İkinci katın koridorunun her iki tarafına ahşap kapılar sıralanmıştı. Kapıların her birinin üstüne hem demir kilitler asılıydı, hem de göz hizasında on beş santimlik

delikler vardı. Delikler menteşeli bir demir parçasıyla kapatılmıştı. Eski ahşap zemin, adımlarımızın altında gıcırıyordu, adeta odalarda kilitli olan hastalara o kata çıktığımızı haber veriyordu. Hastaların sesleriyse gitgide tizleşip yükseliyordu. Kapılardan tekinin menteşeleri içeride hastanın bir darbesiyle zangırdadı. Tek başına bir şeyler zırvalayıp duran hastanın odasının önünden geçtik. Adam dudaklarını kilide yapıştırıp kaşarlanmış bir denizcinin savurabileceği türden küfürler savurmaya başladı. Bu arada, Hanna isimli kişiye seslenen kadının sesi de kulaklarımızı tırmalamaya başlamıştı. Belki beni teselli eder, insanların azap içinde oldukları bu Babilimsi yerden beni korur diye doktora baktım, ama o hiç renk vermeden yürümeye devam ediyordu. Öyle ki sanki ılık bir bahar günü, güzel bir parkta salına salına dolaşan bir adamın rahatlığı vardı üzerinde.

Kasvetli koridordaki korku dolu ufak gezinti, bana kilometrelerce sürmüş gibi geldi. Dahası, güzel bir parktan da milyonlarca kilometre uzaktaymışım gibi hissediyordum kendimi. Koridorun en sonundaki kapının önünde durduk. Tiksinç kokuyu içime çekmemek için, yarı aralık duran ağızımdan nefes almaya çalışmış, nefes nefese kalmıştım. Rehberimiz önlüğünün cebinden koca bir deste anahtarlık çıkarıp düzinelerce anahtar arasından kapıyı açacak olanı aramaya koyuldu. Bu tahmin ettiğinizden de zor bir işti. Kadın anahtarlığın üstüne eğilmiş, her bir anahtarın dişli kısmının üzerinde parmağını gezdiriyor, adeta anahtarları dokunarak birbirlerinden ayırabiliyormuş gibi davranıyordu. Tam arkamızdaki odanın kapısından bir gümbürtü gelince, ödüm patladı. İçeriden tiz bir ses, "Merhaba, kimsiniz? Kim var orada?" diye seslendi. İçerideki hasta burnunu kilide dayamış, dışarısını koklamaya başlamıştı. "Orada olduğunuzu biliyorum, kokunuzu alabiliyorum."

Bayan Bratton anahtarlarını okşarken doktora, "Hastayı son kontrol ettiğimde uyuyordu," dedi.

Doktor da, "O halde onu uyandırınız," diye yanıt verdi.

Kadın, "Ağzından pek bir laf alabileceğinizi sanmam," dedi. "Haftalardır tek kelime ettiği yok."

Warthrop bir şey demedi. Bayan Bratton nihayet doğru anahtarı buldu ve yıpranmış kilidi açtı. Sonra kilidin üstündeki üç sürgüyü çekti ve ağır kapıyı omuzlayarak açtı.

Oda minnacıktı. Neredeyse Harrington Sokağı'ndaki odam kadardı ve içeride kapıdan iki adım ötede duran yataktan başka mobilya yoktu. Yatağın yanına, yere bir gaz lambası koyulmuştu. Lambadan sızan cılız ışık dışında, odayı aydınlatan başka hiçbir şey yoktu. Işık duvarda gölgeler oluşturuyor, pis pencerenin tam karşısındaki duvarda soyulmuş sıvaları aydınlatıyordu. Pencerenin bir karış tozla kaplı pervazının üstündeysen bir yığın kurumuş sinek duruyordu. Ölü sineklerin üstünde, başka sinekler uçuşuyor, cama konup duruyorlardı. Gözlerim odadaki keskin klor kokusundan sulanmaya başlamıştı. Demek Starr bu yüzden bizi alt katta oyalamıştı. Bizler Kaptan Varner'la tanışmadan önce, Bayan Bratton buraya gelip odayı bir güzel dezenfekte etmişti.

Kaptan Varner kat kat çarşafların ve battaniyelerin serili olduğu bir yataкта yatıyordu. Çarşaflardan en üstteki bir kefen misali bembeyazdı ve ütülüydü. Kaptanın sadece başı ve boynu açıktaydı. Yatak büyük değildi, ama kaptanın cüssesine kıyasla olduğundan da küçük görünüyordu. Kaptanın yirmi sene burada kaldıktan sonra çelimsiz ve zayıf görüneceğini, ufacık kalacağım sanıyordum. Ancak, bunun tam aksine, yataкта yatan adam devasa boyutlardaydı ve herhalde yüz seksen kilo ağırlığındaydı. Bu haliyle, battaniyelerin arasına gömölüp kalmıştı. Kaptanın özellikle kafası çok büyüktü; başını yasladığı yastık topluığne başı gibi görünüyordu.

Gözleri grimsi bir renge bürümüş olan suratında kaybolmuştu. Kıpırmızı ve kocaman olan burnu tıpkı çorak bir arazide bitmiş kırmızı bir patates gibi çökük suratının ortasında yükseliyordu. Dişsiz ağzıysa, karanlık bir tüneli andırıyor, şişmiş dili tahriş olmuş dişetlerinin üstünde gidip geliyordu.

Doktor yatağın başına geçti. Yaşlı kadınsa çelimsiz ellerinde endişeyle anahtarlığını çevirip duruyordu. Minnacık, boğucu odada duyulan tek ses içeridekilerin nefes alıp verişleri ve camın önünde uçuşup duran sineklerin vızıltısıydı.

Kadın, "Yerinizde olsam ona dokunmazdım," dedi. "Kaptan Varner kendisine dokunulmasından nefret eder. Öyle değil mi, Kaptan Varner?"

Kaptan yanıt vermedi. Gözleri kırışık suratında kaybolmuş olduğu halde açıktı. Grimsi lekeli teniyle aynı renkte olan diliyle dudaklarını ıslattı. Boynuyla üstdudağı arasında yumruk büyüklüğündeki bir çıkıntıyı andıran çenesinin üstüne tükürükleri akmıştı.

Warthrop uzunca bir süre hiçbir şey demeden, boş boş zavallı adama baktı. Nihayet, düşüncelerinden sıyrıldı ve ani bir hareketle yaşlı kadına döndü.

"Bizi yalnız bırakın," dedi.

Kadın sert bir tavırla, "Bunu yapmam," diye karşılık verdi. "Bu kurallara aykırı."

Doktor ters ters istediğini tekrarladı. Bunu söylerken sesini yükseltmemişti, ama kadın sanki ne dediğini anlamamış gibi, sözcükleri tane tane söylemişti.

"Bizi... yalnız... bırakın."

Kadın doktorun gözlerinde bir şey görmüş olacak ki ürkmüştü. Hemen bakışlarını başka yöne çevirdi ve otoritesini temsil eden anahtarlığı asabi bir tavırla sallayarak, "Doktoru bu durumdan haberdar edeceğim," dedi.

Warthrop bu arada çoktan yatakta yatan iri cüsseli adama dönmüştü. Çıngır çıngır öten anahtarlığın sesi koridorda uzaklaşmaya başladı; kadın kapıyı aralık bırakmıştı. Doktor kapıyı kapatmamı işaret etti. Kapıyı kapattıktan sonra, sırtımı kapıya yasladım. Nedense bu şekilde kendimi daha güvende hissediyordum. Warthrop yatağın üstüne eğilip iri cüsseli adama yaklaştı ve yüksek ve anlaşılır bir ses tonuyla, "Hezekiah Varner! Kaptan!" dedi.

Varner yanıt vermedi. Gözlerini tavandan ayırmamıştı; ağzı açıktı ve dili sürekli olarak altdudağının üstünde gidip geliyor, arada bir karanlık gırtlığında kayboluyordu. Göğsünden inlemeyle hırlamaya benzer belli belirsiz bir ses yükseliyordu. Ancak sürekli olarak hareket eden dili haricinde, bedenindeki tek bir kas dahi oynamıyordu. Tabii, kat kat battaniyelerin altında rahat hareket edip edemediği de belirsizdi.

Doktor, "Varner, beni duruyor musun?" diye sordu. Kaptanın yanıt vermesini bekledi. Omuzları gerilmiş, çenesini sımsıkı kapatmıştı. Hemen arkasındaki pencerenin önünde sinekler uçuşup duruyordu. Odadaki hava gerçekten de boğucuydu; etraf buram buram klor kokuyordu. Mümkün olduğunca yavaş yavaş nefes almaya çalıştım. Bir yandan da acaba pencereyi açıp içerinin biraz havalanmasını sağlasam doktor bir şey der mi diye de düşünüyordum.

Warthrop sesini yükseltip adamın suratına bağırdı: "Kim olduğumu biliyor musun, Varner? Bu geceki ziyaretçinin kim olduğu söylendi mi sana?"

Yatakta yatan obez dev inledi. Doktor iç çekip bana baktı.

"Sanırım çok geç kalmışsınız," dedi.

Yaşlı denizci aniden doktorun sözlerinin doğru olmadığını anlatmak istercesine, "Kim..." dedi. "Kimsiniz?"

Yaratık avcısı, "Warthrop" dedi. "İsmim Warthrop."

Kaptan, "Warthrop mu?" diye bağırdı. Bu ismi duyunca, gözleri de tıpkı dili gibi hareket etmeye, fıldır fıldır dönmeye başladı. Ama doktora bakmadı. Bakışları gaz lambasının ışığıyla tavana vuran doktorun gölgesinin üstünde gidip geliyordu. Doktorun gölgesi Varner'in bedenini karanlık, tuhaf ve iri bir iblis gibi kaplıyordu.

Doktor, "Bu ismi daha önce de duymuş muydun?" diye sordu.

Kaptan kocaman kafasını belli belirsiz evet manasında salladı.

"Biliyorum," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Tanrı beni korusun ki biliyorum," dedi tükürükler saçarak. "Her şey o Warthrop'un başının altından çıktı, her şey o lanet olası adamın ve ailesinin suçu!"

Doktor ters ters, "Lanetli olması yaptıklarına dair verebileceğimiz açıklamalardan sadece bir tanesi," dedi. "Ben Darwin'i öne sürmeyi tercih ederim doğrusu. Zaman beni haksız ya da haklı çıkarabilir Hezekiah Varner, ama bildiğim kadarıyla ben Alistair Warthrop'un oğluyum."

Kaptan yanıt vermedi, ama göğsünden hırıltılar yükseldi.

Yaratık avcısı, "Babam seni '63 yılının sonlarına doğru ya da '64 yılında işe almıştı," dedi. "Batı Afrika'ya, Senegambiya'ya ya da Gine'ye doğru açılmanı istemiş olabilir. Görevin gemiye bir yük alıp geri dönmektir. Doğru mu? Babam senden bunu mu istemişti?"

Yaşlı adam, "Hayır..." diye mırıldandı.

Doktor suratını ekşiterek, "Hayır mı?" dedi.

"Senegambiya'ya ya da Gine'ye gitmemi istememişti. Benin'e gitmem gerekiyordu," diye homurdandı kaptan. "Benin Krallığı'na gidecektim! Tanrısız bir krallık müsveddesi olan lanetli toprakların lanetli hükümdarı olan Oba'yı bulacaktım. Yemin ederim ki hayatımda ondan daha meşum bir vahşi, ya da ahlaksız bir adamla karşılaşmadım!"

Doktor, "Yani, Benin Krallığı'nın Oba kabilesi canlı Anthropophagus örnekleri mi ele geçirmişti?" diye sordu şaşkınlıkla. Kaptanın söylediklerine gerçekten de hayretler içinde kalmıştı.

"Kral sarayının mahzeninde o korkunç yaratıkları tutuyordu."

"Ama Anthropophaguslar esaret altında hayatta kalamaz ki. Açlıktan ölürler."

Yaşlı denizci, "Bu yaratıklar ölmedi, Warthrop" dedi. "Bu yaratıklar oldukça besili ve mutluydu! Onları kendi gözlerimle gördüm. Şayet daha cesur bir adam olsaydım, onları oracıkta öldürürdüm!"

Doktor iyiden iyiye afallamıştı. "Yani, onları besliyorlar mıydı?" diye sordu. "Nasıl?"

"Onları genellikle çocuklarla besliyorlardı. On iki on üç yaşlarındaki kızları veriyorlardı. Gençecik kızları onlara yem ediyorlardı. Ancak, bazen yaratıklara minnacık bebekler de yediriyorlardı. Bebekleri çırılçıplak vaziyette bir delikten aşağı atıveriyorlardı. Tapmağın tam ortasında yaratıkların bulunduğu odaya açılan bir tünel, tünelin sonunda da bir delik vardı. Rahiplerin bu delikten aşağı kızları ve bebekleri attıklarını gözlerimle gördüm, Warthrop! Onları tam altı metre yükseklikten aşağı atıyorlar, kurbanlar kendilerini sunak niyetine kullanılan boşluğun kaygan duvarlarına tutunmaya çalışırken buluyorlardı, ama tabii, tutunacak hiçbir şey yoktu. Oradan kaçış yolu yoktu! Başrahip bir sinyal veriyordu ve kocaman ahşap kapılar açılıyor, yaratıklar içeri giriyorlardı. İlk önce, burnunuza ölüm kokusu gibi leş kokusu geliyordu; sipsivri dişlerinin birbirine çarptığını ve homurtularını duyabiliyordunuz. Masum kurbanlar çığlıklar atarak, merhamet dilerken boşluktan aşağı düşüyordu, Warthrop! Düşünsene, merhamet diliyorlardı! Rahipler ifadeden yoksun suratlarıyla kurbanlara bakıyor, kıllarını dahi kıpırdatmıyorlardı. Yaratıklar kurbanların düştüğü alana girerken, kurbanda gururdan eser kalmıyordu: Korkudan idrar kesesini ve bağırsaklarını boşaltıyordu. Sonra, kendi pisliğinin ve çamurlu zeminin üstüne yığılıp kalıyordu. Yaratıklar çılgınlar gibi kurbanın üzerine hücum ediyor, yetişkin olanları sunak alanı olarak kullanılan mağaranın ta öteki ucundan on beş metre havaya sıçrayarak, kurbanın yanı başında bitiveriyorlardı. Kurban, pagan efendilerin boyunduruğu altında bir koyun gibi en korkunç canilerin dahi hak etmeyeceği bir kadere terk ediliyordu. Ancak, kana susamış tanrılar kurban verilmesini istedikçe, bu böylece devam ediyordu.

"Kurbanın kafası yaratıkların en sevdiği kısım. Kurbanın yanına ilk varan yaratık önce kurbanın kafasını koparıyor. Hâlâ atmakta olan kalbi, bedende oluşan bu yarıktan kan pompalamaya devam ediyor; bir anda bir gayzer misali bu yarıktan

dışarı kanlar fışkırıyor ve yaratıkların kaymaktaşını andıran bedenlerini kırmızıya boyuyor. Yaratıklar hırlayarak, kurbanın bedeninden bir parça et koparabilmek için harekete geçiyorlar. Artık kurban et niteliği taşıyor, insanlıktan çıkıyor. Yaratıklar kurbanın bedenini hunharca parçalamaya başlıyorlar. Mağaranın dört bir yanında et parçaları havada uçuşuyor ve bu manzarayı izleyenlerin üstüne kurbanın bedeninden geriye kalan kanlı parçalar saçılıyor. Şahit olduğum bu olayda, çıkan karmaşada kurbanı daha sonra ne olduğunu göremedim,ama iyi ki de görmemişim. Orada olanlar cehennemde olan bitenden çok daha dehşet vericiydi, Warthrop. İnsanoğlu o gün, orada şahit olduğum manzarayı tasvir edecek sözcükleri bulamaz!"

(Yaşlı adamın anlattıklarını hatırlayabildiğim kadarıyla buraya olduğu gibi yazdığım halde, adamın bunları okunduğu gibi seri ve rahat bir biçimde anlattığını söyleyemem. Kaptan arada bir anlaşılmasın bir şeyler mırıldanıyor, inliyor ve homurdanıyordu. Bu monolog neredeyse yarım saat kadar sürdü. Arada sırada doktor lafa karıştı ve kaptan soluklanmak ve balgam tükürmek için konuşmayı kesti. Kaptan bazı sözcükleri o kadar alçak bir sesle söylüyordu ki kaptan onun ne dediğini anlamak için eğilmek zorunda kalıyor, kulakları neredeyse kaptanın gri bir renge bürünmüş olan dudaklarına değiyordu. Bu yüzden, konudan sapmamak için okuyucuya bu yorucu ve bezdirici konuşmayı olduğu gibi sunmamayı tercih ettim.)

Varner sadece sineklerin vızıltısının duyulduğu rahatsızlık verici bir sessizlikten sonra, "Daha doğrusu, kelimelerin kifayetsiz kalacağını düşünüyordum," dedi.

"Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?"

"Kral yaratıklardan ayrılmak istemiyordu. Ne de olsa onlar sayesinde güç sahibi oluyordu."

"Ama Oba yine de onları sana sattı, öyle değil mi?" diye sordu doktor. "Öyle yapmış olmalı."

"Evet evet, tabii ki sattı. İki hafta süren sıkı bir pazarlık sonrasında, onları bana sattı, ama bana Warthrop'un istediği sayıda yaratık vermedi. Warthrop dört yetişkin yaratık istemişti. Bunlardan ikisi çift olacaktı, diğer ikisi de onların meşum yavruları olacaktı. Ancak Oba'dan sadece üç yaratık satın alabildik; iki yaşında bir yavru, genç bir erkek ve sonuncusu da..." Kaptan gözlerini yumup içine derin bir nefes çekti. "Sonuncusu dişi bir şeytandı. Üçü arasında en iri olanı oydu. En irikiyim erkek yaratık neredeyse iki buçuk metre boyunda olduğu halde, bu dişi ondan da uzundu. Benin tüm yaratıkların içinde en çok ondan korkardı. İşte, satın aldığımız yaratıklardan biri oydu. Ala ala onu satın almıştık. Onu." Kaptan bu öyküyü aradan yirmi sene geçtikten sonra anlatıyor olsa da yatağa serilmiş olan kat kat örtünün altında dehşetten tir tir titriyordu.

"Peki, babam neden özellikle dört tane yaratık istemişti? Nedenini söylemiş miydi?"

"Hayır, söylememişti, ben de sormamıştım! O kahrolası ülkeye doğru denize açılana dek, neyle karşılaşacağımı dahi bilmiyordum. Warthrop bu iş karşılığında bana tonla para ödeyecekti. O yüzden, benden kaç tane yaratağı geri getirmemi istediği umurumda bile değildi! Feronia savaş yüzünden zor günler geçirmişti. Doktorun teklifini hiç düşünmeden, tereddütsüz kabul ettim!"

Warthrop ayağa kalkıp iki adımda pencerenin önüne gitti ve ellerini arkasında kavuşturarak, pencerenin pervazını incelemeye koyuldu. Dikkatle ölü sineklerden birini eline aldı; sineğin kanadını başparmağıyla işaretparmağının arasında kıstırmıştı; sineği biraz havaya kaldırıp ölüm nedenini anlamaya çalıştı.

Yatakta yatan perişan dev ona bakmadı. Bakışları sanki kendisini güvende hissediyormuş gibi sarımtırak renkli ve yer yer sıvası dökülmüş tavana çevrilmişti. Koca bedeni hiç kımıldamıyor, tiril tiril çarşafların altında bir ceset gibi yatıyordu. Onun ne kadar süre boyunca felç geçirmiş gibi orada yattığını düşündüm. Acaba kaç zamandır gözlerini tavana dikmiş halde orada yatıyor, gözlerinin önünden hangi dehşet verici görüntüler geçiyordu? Zamanımız

Viktorya döneminin katı kurallarına uymak zorunda kalmaksızın, merhametli hafızası hayal gücünün canlı renkleriyle ona nasıl bir tablo çizdiriyordu? Zavallı felçli yaratık! Warthrop'un seni yüzüstü bıraktığına şaşmamak gerekl Zihnini terk ettiği bir bedene sahip bir adama kim yardım eli uzatabilirdi ki? Haydi yardım eli uzattı diyelim, insanın kanını donduran, eklemlerini felç eden bir dehşeti ona ne unutturabilirdi? Hezekiah Varner, en korunaklı zindanda bulunan demir zincirlerden de kaim zincirlere vurulmuşsun!

Doktor sineği incelerken, "Demek kelimelerin kifayetsiz kalacağını düşünüyordun?" dedi. "O gün şahit olduğun dehşetli olayları hiçbir şey aşamaz... Daha doğrusu, sen öyle sanıyorsun."

Varner güldü. Gülüşü tıpkı irikiyim bir adamın adımlarının altında ezilen kuru yapraklar gibi hışırtılı, tiz bir sesi andırıyordu.

Yaratık avcısı, "Geri dönerken, bir şeyler fena halde ters gitti, değil mi?" diye sordu ısrarla.

Yaşlı adam hırıltılı bir ses tonuyla, "O beni uyarmaya çalıştı," dedi.

"Kim? Kim seni uyarmaya çalıştı?"

"Oba! Denize açılacağımız sabah, o yaşlı şeytan gözleri parıldayarak, suratında pis bir gülümsemeyle yaratıklar için ne gibi hazırlıklar yaptığımızı sordu. Bana onlara birkaç gün boyunca 'yiyecek' verilmediği takdirde, çok 'hırçın' olabileceğini söyledi. Bu yüzden, yolculuk boyunca yaratıklara yedirmek için bize kölelerinden ikisini vermeyi teklif etti. O rezil vahşinin teklifini şiddetle geri çevirdim. O adam kendisine kral diyordu, ama aslında tanrı korkusu bilmez bir vahşiydi. Ona Hristiyan olduğumu söyledim. Tanrı'dan, onun hükmünden korktuğumu anlattım!"

Warthrop, "Ama sonradan onu bu şekilde azarladığın için pişman oldun," dedi.

Varner, "İnançlıydım diyelim," diye mırıldandı. Yaratık avcısı bana harfi harfine ne yapmam gerektiğini söylemişti. Yaratıkları tutacağımız hücreyi sağlamlaştırdık, pencerelere demir parmaklıklar, kapılara da çifte kilitler taktık.

Gemide doksan kilo kadar domuz eti vardı. Sapele'de aynen Warthrop'un bize söylediği kadar canlı çiftlik hayvanı satın aldık: on iki tane keçi, iki tane küçük buzağı ve yedi tane de şempanze. Doktor bana, "Hiçbir şey yemezlerse, şempanzeleri yedirmeyi denersin," demişti. "Yaratıkların en sevdiği avın yerini ancak şempanzeler tutabilir." Düşünsenize, şempanzeleri tavsiye etmesinin nedeni, bunların insana benzemesiydi! Tanrı yardımcımız olsun, diye geçirmiştim içimden!"

Warthrop ölü sineği bıraktı. Sinek süzüle süzüle yere düştü. Doktor çizmesinin ucuyla kurumuş sineği ezdi.

Dalgın dalgın, "Sinekler," dedi. "Sineklerin burada ne işi var?" Varner'a dönmeden önce, bir süre pencerenin camına çarpıp duran sinekleri izledi. "Yaratıklar onlara sunduğunuz şeyleri yemediler, değil mi?" dedi nihayet. Ancak, bu bir soru değildi.

"Evet, aynen öyle oldu, öykünün gerisini biliyorsunuz. Artık bu konuyu kapatalım. Gecenin bir vakti neden buraya geldiğinizi, yanıtı bildiğiniz soruları niye sorduğunuzu bilmiyorum. Hasta ve ölmek üzere olan bir adama niye eziyet ettiğinizi de bilmiyorum. Bana acı çektirmenin size keyif verip vermediğini de bilmiyorum, Warthrop. Tek bildiğim, tıpkı babanıza benziyor olunuz! Babanızın bana ne emir verdiğini ve Feronia tayfasının başına gelenleri biliyorsunuz. O halde, hangi sadist amaçla buraya, ölüm döşeğimin başına kadar geldiniz? Bana o dehşetli günleri ve sonrasını bir kez daha hatırlatmak için mi, kara melek beni alıp götürmeden önce babanızın bana sapladığı hançeri bir kez daha saplamak için mi? Merhamet edin bana! Merhamet edin, Warthrop. Merhamet edin dedim."

Doktor yaşlı kaptanın yakarışlarını, inleyip sızlamalarını duymazdan geldi. "Yaratıklara ne verseniz öldürüyorlardı, çünkü onlar bulundukları bölgeye kimsenin girmesini istemezler. Ama öldürdüklerini yemiyorlardı, değil mi? Birkaç güne kalmadan, geminin ambarı bir mezbahadan da beter bir biçimde kokmaya başladı."

Varner gözlerini yumup, "Hayır," dedi. "Artık konuşmayı kesin, yalvarırım size."

"O yüzden, yaratıklar hapis tutuldukları hücreden kaçtılar. Literatürde onların yüzebildiklerine dair herhangi bir bilgi olmadığına göre, gemiden kaçmış değil, gemide kalmış olmaları gerekir. Swampscott'a varana dek de en azından ikisinin hayatta kalmış olması gerek. Sanırım hayatta kalan yaratıklar yetişkinlerdi."

Varner iç çekti. Göğsünden çakıl taşlarının üstüne sürtünen bir ayakkabı gibi bir ses çıktı. Gözlerini ve ağzını açıp dilini dışarı çıkardı ve şöyle dedi: "Yaratıklar küçük olanı yediler. Oba bana küçük yaratığın dişinin yavrusu olduğunu söylemişti. Dişi yaratık kendi yavrusunu gözlerimin önünde lime lime etti. Ah, kör olsaydım da o manzarayı görmeseydim! Yaratığın yavrusunun hâlâ atan kalbini lanet olası ağzına atışını gördüm. Yavrudan geriye kalan parçaları da partnerine bıraktı."

"Demek baskın olan yaratık dişiydi?"

"Erkeğin dişiden ödü kopuyordu, o kadarını söyleyebilirim."

"Buna rağmen, dişi erkeği öldürmedi... Neden?"

Varner yanıt vermedi. Tekrar gözlerini yumdu. Sanki gözlerini kapadığında, o dehşet verici görüntüler tavandaki korkunç görüntüler gibi silinecek, kaybolacaktı. Kaptan bir ara o denli kasılıp hareketsiz kaldı ki kalbinin durduğunu sandım.

Warthrop kaptanın yanına gidip, "Buraya neden geldiğimi sormuştun," dedi. "Beni buraya getiren şey o dişi, Hezekiah. Çünkü tıpkı senin gibi, o da Feronia'dan kurtuldu ve yavruları yeni vatanlarında büyüdüler. Dişini torunlarının sayısı şu anda otuzu buluyor. Nerede olduklarını biliyor musun? Buradan sadece üç saatlik mesafe ötedeler."

Varner inledi. Pencereye çarpıp duran sineklerin vızıltısı gibi kaptanın da inlemesine o kadar alışmıştık ki artık inlemeleri bizi o kadar rahatsız etmiyordu. Warthrop Sineklerin burada ne işi var, demişti. Sineklerin burada ne işi var?

Doktor, "Babam başınıza gelenler yüzünden kendisini yedi bitirdi," diye sözlerine devam etti. "Ancak, gemideki yük konusunda hiçbir endişesi yoktu. Babam çok yönlü bir adamdı, ancak her şeyden önce o bir bilimadamıydı. Anthropophagusların denizde boğulup gittiğini, ya da açlıktan öldüğünü düşündüğünü sanmam. Birisi ona bu konuyu kafasına takmaması gerektiğini, olanlara kimsenin şahit olmadığını söylemiş olmalı. Ancak, gemiden tek bir kişi kurtulmayı başarmıştı. Babam bu yüzden mi yirmi sene sonra, gemideki yaratıkların akıbetini sorgulamak için seni görmeye gelmişti?"

Varner kat kat çarşafların altında ter dökerken, beti benzi iyice atmıştı. Burnuma odaya girdiğimizden beri ilk defa klor kokusundan başka bir koku geldi. İçeride keskin bir leş kokusu vardı. Acaba bir fare öldü de leşi yatağın altında mı, diye düşünmeye başladım. Şayet böyle bir durum varsa, odadaki sineklerin varlığına bir açıklama getirmiş olurum. Sineklerin vızır vızır önünde uçuştığı pencereye baktım. Sineklerin burada ne işi var?

"Feronia'nın başında iki lanet vardı: doğanın dönecliği ve insanoğlunun aptallığı." Varner nihayet doktorun ısrarcı sorularına dayanamayıp tekrar konuşmaya başlamıştı. "Denize açıldığımızın on dokuzuncu gününde, rüzgârsız bir bölgeye vardık. Sekiz gün boyunca hiç rüzgâr esmedi. Deniz çarşaf gibiydi. Tam sekiz gün boyunca, güneşten kavrulduk. Tayfa sıkılmaya ve içmeye başladı. Eğlenmek maksadıyla da yaratıkları taciz ediyorlardı. Yaratıkların yanma attıkları canlı hayvanların içeride ne kadar süre dayanacaklarına, hangi yaratığın hayvanları öldüreceğine dair bahse giriyorlardı. Hücrenin kapısını aralıyorlar, parmaklıkların arasından yaratıkları kışkırtıyorlar, yaratıklar öfkeden çılgına dönünce de zevkten dört köşe oluyorlardı. Dişi yaratık yerden altı metre yukarı sıçrayabiliyordu ki bu yükseklik parmaklıkların yaklaşık otuz santim aşağısı

demekti. Wilson isimli ikinci kaptan bu oyundan en çok zevk alan kişiydi, çünkü oyunu kendisi icat etmişti. Aptallığın bedelini ilk ödeyen de o oldu."

Varner bize rüzgârsız geçen sekizinci günde tayfaların yine bolca rom içtiklerini anlattı. Wilson ve tayfalardan ikisi buzağılardan birisini kesip kanlı bir parçayı Anthropophagus'a yedirmeye karar vermişler. Wilson romlardan iyice kafayı bulunca şöyle düşünmüş: Yaratıklar onlara verdiğimiz şeyleri yemiyorlar, çünkü ne olduğunu bilmiyorlar! İnsan eti yiyen ve kendisine saygısı olan hiçbir yaratık, kahrolası bir keşiyi mideye indirmez. Ancak, etin ne eti olduğunu bilmezlerse, insan eti sanıp yiyebilirleri Tabii, kaptan bu plana destek vermemiş. Kendisini kötü hissettiği ve sıtmaya tutulduğunu sandığı için kamarasına kapanmış. Bu arada, tayfası cıyaklayan hayvanı güvertede bir güzel kesmiş ve bağırsaklarını geminin etrafında dolanıp duran köpekbalıklarına atmış. O anda köpekbalıklarının çılgınlar gibi ete saldırmasının daha sonra meydana gelecek dehşetli olayların emaresi olduğunu bilmiyorlarmış.

Wilson ve Smith isimli bir iskele hamalı buzağının böğründen bir parça kesip bunu bir kancaya takmışlar. Kancayı da dokuz metrelik bir halatın ucuna bağlamışlar. Wilson deneyinin sonuçlarını daha iyi görebilmek için karın üstü yere uzanıp yemi parmaklıkların arasından içeri sarkıtmış.

Kaptanın bize söylediğine göre, tayfa yaratıkların rahat edip huysuzlanmaması için saatlerce onlara samanlardan yataklar hazırlamış. Wilson'ın halatı içeri sarkıttığı saatlerde de hava kararmak üzereymiş ve yaratıklar samanların üzerine uzanmış, uyukluyorlarmış. Anthropophaguslar gece avlanan ve gündüzleri vakitlerinin çoğunu uyuyarak, yavrularını besleyerek, ya da sürünün diğer fertleriyle kaynaşarak geçirirlermiş. Yaratıkların en sevdiği eğlencelerinin başında da ortaparmaklarında bulunan en uzun tırnaklarıyla birbirlerinin dişlerine takılan insan eti parçalarını ayıklamak çekermiş. Bu aktivite, birbirlerine güven aşılama ve kendilerini kontrol etmek açısından önemliymiş. Çünkü dişi temizlenen yaratık, sürüden bir başka yaratık elini ağzının içine soktuğunda hiç kıpırdamadan

durmak zorundaymış. Şayet dişi temizlenen yaratık hareket edecek olursa, diğer yaratığın jilet gibi keskin olan pençesi damağını yarabilir, çenesinin ani bir hareketle kapanmasına yol açabilirmiş. Çenesi kapandığı takdirde de yanlışlıkla kendisine büyük bir hizmette bulunan diğer yaratığın pençesini koparabilirmiş.

Yaratıklar hücrenin en ücra köşesindeki samanların üzerinde yattıkları için Wilson onları zar zor görebiliyormuş. Pencerelelere takılan parmaklıklar en güneşli günde dahi içeri fazla ışığın girmesine mani oluyormuş. Üstelik o saatte güneş batmak üzereymiş. Dolayısıyla, yaratıklar dışarıdan samanların arasına uzanmış birer gölge gibi görünüyormuş. Bu yüzden de kimse onların tam olarak hücrenin neresinde durduğunu seçemiyormuş. Wilson halatı ileri geri sallamaya ve alçak bir sesle yaratıklara seslenmeye, onlara akşam yemeği vereceğini söylemeye başlamış. Yaratıklar son yemek yediklerinden beri aradan tam üç hafta geçmiş. Bu yüzden de Wilson onların açlıktan kudurmuş halde olduklarına eminmiş. Smith ve Burns isimli rotacı, Wilson'ın iki yanına geçmiş, tıpkı onun gibi karın üstü yere uzanıp kıkırdarak olacakları beklemeye başlamışlar. Wilson'a sürekli olarak, "Halatı daha aşağı sarkıt!" diye kışkırtıyorlarmış. "Halatı daha da aşağı sarkıt ki etin kokusunu alsınlar!" diyorlarmış. Bir zamanlar Georgia'daki pamuk tarlalarına ve Louisiana'daki plantasyonlara götürülecek olan köleleri taşıyan geminin kokmuş karanlık hücresinin tepesinde, yaratıkları daha da kışkırtmışlar. Feronia savaştan önce köle taşıyan, yasadışı işlere alet edilen bir gemiymiş. Doktorun babasının kaptanı bu özel görev için tutmasından sonraysa, çürümeye yüz tutmuş keçi leşlerini, tanınmaz hale gelmiş zavallı şempanzelerin paramparça olmuş cesetlerini ve hayvanları bir sineğin kanatlarını koparır gibi lime lime eden yaratıkların dışkılarını taşıyan bir gemi haline gelmiş. Adamlar yaratıkları, "Haydi, yaratıkcıklar! Uyanın da akşam yemeğinizi yiyin!" gibi laflarla iyice azdırmışlar. Wilson, yemi yaratıkların koku alabileceği mesafeye kadar aşağı sarkıtamayınca, sağ kolunu parmaklıkların arasından geçirmiş ve halatı biraz daha sarkıtmış. Buzağının bedeninden kestikleri ve üstünden kan damlayan et parçasını

aşağı sarkıtırken de arkadaşlarına, "Beni her an yukarı çekmeye hazır olun" demiş. "Bu yaratıkların ne kadar hızlı..."

Wilson cümlesini tamamlamaya fırsat bulamamış. Ama dehşet verici otuz saniye içerisinde sonu gelmiş.

Daha sonradan Wilson'la aynı kaderi paylaşacak olan Burns korkudan neredeyse aklını kaybetmiş vaziyette eğreti barikatların arkasındaki kaptan kamarasının kapısına dikilip o otuz saniye içerisinde Wilson'a neler olduğunu anlatmış.

Dişi yaratığın samanların ardından mı başka bir yerden mi fırladığını kimse anlayamamıştı. Burns neler olup bittiğini görmemişti. Wilson ve Smith ölmüştü. Wilson aşağı sarkıttığı yemi düşüreceği endişesiyle halatı iki kez bileğine dolamıştı. Dişi yaratık saldırıya geçip halata asılınca, ağılığı Wilson'ı aşağı çekmiş ve omzu parmaklıkların arasından geçmişti. Wilson halatı hemen elinden bıraktığı halde, çok geç kalmıştı. Halat bileğinden sıyrılıp hücreye düşmüştü, ama omzu parmaklıkların arasına sıkışmıştı. Wilson romdan ve korkudan kalınlaşan boğuk bir ses tonuyla arkadaşlarından kendisini yukarı çekmelerini istemişti. Wilson dişi yaratığı karanlıkta görmüş müydü? Dişi yaratığın kapkara ruhsuz gözleri, batmakta olan güneşe karşı parıldarken, koca ağzını ardına kadar açıp tam altı metre yukarı sıçradığında, acaba Wilson'ın kilerle karşılaşmış mıydı?

Yaratık tek pençesiyle Wilson'ın kolunun ön tarafındaki kasları ve tendonları parçalamış, diğer pençesiyle de parmaklıklardan birine tutunmuştu. Wilson içeri sarkmamış olsaydı, yaratık bunu yapamayacaktı. Wilson adeta yaratığın yukarı tırmanması için gerekli olan her şeyi yapmıştı. Arkadaşları, Wilson'ın insanın kanını donduran çığlıklarını ve hırıldayan yaratığı görünce, korkuyla geri çekilmişlerdi. Wilson'ın ayakları titremeye başlamıştı. Yıpranmış tahta zemini itip yaratıktan kurtulmaya çalışmıştı, ama dişi yaratık Wilson'ın kolunu çektikçe çekmiş, onu parmaklıklara hapsetmişti. Wilson kafasını geriye atıp bir sağa, bir sola sallamaya başlamıştı. Tam o sırada, dişi yaratık paramparça olmuş kolunu

serbest bırakmış ve kanlı tırnaklarıyla suratını ve Wilson'ın korunaksız bıraktığı boynunu yarmıştı. Yaratığın tırnaklarından biri Wilson'ın şahdamarını delmiş olacaktı ki Burns, Wilson'ın aniden çığlık atmayı kestiğini, anlamsız sesler çıkarmaya başladığını ve boynundan bir gayzer gibi kanlar fışkırdığını anlatmıştı. Fışkıran kanların çoğu doğrudan yaratığın ağzına girmişti. Wilson'ın başı parmaklıklara çarpıp korkunç bir ses çıkarmıştı. Bacakları son bir kez şiddetle titredikten sonra, Wilson son nefesini vermişti.

Smith belinde Colt marka bir tabancası olduğunu hatırladığında, iş işten geçmişti. Tabancasını kınından çıkararak dek, yaratık iki parmaklığı yerinden sökmüştü. Tayfanın sağlamlaştırdığını sandığı iki parmaklığı "kürdan kırar gibi" kırmıştı. Bunlar, Wilson'ın cansız bedeninin hemen altındaki iki parmaklıktı. Wilson'ın kolu nihayet serbest kalmıştı, ama artık çok geçti. Wilson yaratıkların heyecanla bağırıştığı hücreye düşmüştü. Aşağıdaki yaratıklar ekşi kan kokusundan çılgına dönmüş vaziyette çekecekleri ziyafeti bekliyorlardı. Yaratık tek pençesiyle parmaklıklara tutunurken, diğer pençesiyle de iki parmaklığı daha kırmıştı. Bu arada, Burns çılgınlar gibi ateş etmeye başlamıştı, ancak mermilerin yaratığa isabet edip etmediğini bile görememişti. Arkasını döndüğü gibi koşmaya başlamıştı. Koşarken güvertenin ahşap zemini zangırdamıştı. Tüm güverte Burns'ün silah sesleriyle ve dehşet dolu çığlıklarıyla inim inim inliyordu. Burns dar basamaklardan kış güverteye çıkarken, silah sesleri de aniden kesilmişti. Ya Smith'in mermisi bitmişti, ya da yaratık açılan delikten yukarı fırlamış ve tıpkı Wilson gibi Smith'i de paramparça etmişti.

Feronia karaya vardktan sonra, ittifak güçleri gemiye çıktı ve Varner'in dediğine göre, Smith'ten arta kalanlar bir çuvala sığmıştı.

Varner anlattığı kasvetli öyküye ara verdi. Beti benzi atmış, suratı kireç gibi olmuştu. Bedeni çarşafların altında tir tir titriyordu. Hatıralar hem yaşlı ve hastalıklı kimseleri rahatlatılabilir, hem de amansız düşmanlara dönüşüp huzur içinde geçirmek istediğimiz yıllarımıza karabasan gibi çöken, kötü niyetli bir

hayalet ordusu da olabilir. Kaptan Varner doktora zaten aklından çıkmayan bu hatıraları canlandırmaması için yalvarmıştı. Benim de gayet iyi bildiğim gibi, bazı hatıralar seneler sonra dahi insanın zihninde capcanlı kalır.

Ancak, kaptan susunca, Warthrop onu konuşması için zorlamadı. Belki de onun neler hissettiğini anlamıştı. Ben de biliyordum ki bazı hatıralarımız gözlerimizin önünde canlanınca, ne geriye dönmek mümkündür, ne de kaçmak. İşte, bu tatsız hatıraları yerli yerinde bırakmak da en iyisi. Zaten korkunç bir kazayı, ya da bir sirkte küçük bir gösteri yapan zavallı bir kurbanı bize hatırlatan da aynı güdü değil midir? Lanetli Feronia'da geçen dehşet dolu son günler Kaptan Varner'ı ele geçirmişti. Kaptan ise gemisini ele geçirmeyi becerememişti.

Yaşlı adam son bir gayretle, "Ambara inip elimize geçirebildiğimiz tüm yiyecekleri ve suyu yanımıza aldık ve alt güverteleri kilitledik," dedi. "Saat başı etrafa nöbetçiler yerleştirdik. Derken, hava aniden değişiverdi; altı yönünde bir rüzgâr esmeye başladı. Hava da açıldı. Hızla yolumuza devam ettik ve rüzgârsız geçen onca günü telafiye giriştik.

Günler sessiz geçiyordu, ancak bu meşum ve hain bir sessizlikti. Güneş güvertenin ön tarafında kaybolur kaybolmaz, hücreden güm güm sesler ve ürkünç çığlıklar gelmeye başlıyordu. Yaratıkların ayaklarımızın dibindeki tavanı zorladıklarını, sipsivri tırnaklarıyla orayı burayı eşelediklerini ve dışarı çıkacak bir delik aradıklarını duyabiliyorduk. Tayfa gece nöbeti için kura çekiyordu, ama geride kalanların gözüne de bir-iki saatten fazla uyku girmiyordu. Geceleri vakit geçmek bilmiyordu. Sanki bir gece bir yıla eşitti. Tayfanın sinirleri bozulmuştu. Herkes birbiriyle didişiyordu. Bazıları filikaları alıp gemiden kaçmamız ve birileri bizi kurtarsın diye dua etmemiz gerektiğini düşünüyordu. Hep bir ağızdan, 'Gemiyi yakalım,' diyorlardı. 'Gemiyi yakıp batıralım!' diye bağışıyorlardı. Diğerleriyse, tek şansımızın yaratıklara düzenleyeceğimiz sürpriz bir saldırı olduğunu öne sürüyor; onları uykuda gafil avlamaktan söz ediyordu. 'Yaratıkların hücreden çıkması an meselesi,' diyorlardı. 'Onlarla kendi belirleyeceğimiz yerde ve vakitte

karşılaşmak çok daha iyi.' Ancak, ben her iki öneriye de karşı çıkıyordum. Gemi hızla yol almaya başlamıştı; gemi yaratıkların saldırısına dayanacak gibiydi. Gemiden ayrılacak olursak, güneşten korunamayacak, açlıktan ölecek ve Wilson'la aynı kaderi paylaşacaktık. Böylece, yolumuza devam ettik."

İlk başlarda, kaptanın kararı yerinde bir kararmış gibi görünmüştü, çünkü hava sanki gemiyle bir ateşkes anlaşması yapmış gibi, bir daha bozmamıştı. Bir hafta, iki hafta derken, tekrar yol almaya başladıkları kırk birinci günde kuzeyde Bermuda takımadaları belirdi. Günlerce düzenli bir biçimde doğudan esen rüzgâr, aniden yön değiştirmişti. Gökyüzü güney yönünde kömür gibi kapkara bir renge bürünmüş, deniz de bir saat boyunca çalkalanıp durmuştu.

Dalgalar giderek yükseldi, yükseldi ve güneş hızla hareket eden kapkara bulutların ardına sığındı. Feronia bir ceviz kabuğu gibi sallanırken, dalgalar altı metreye ulaştı. Rüzgâr elli deniz mili süratle esmeye başladı ve tayfayı yelkenleri indirmeye zorlandı. Böylesine sert bir rüzgâr eserken, yelkenlerin paramparça olması an meselesiydi. Şiddetli bir yağmur başladı. Amansız bir rüzgâr beraberinde acımasız bir yağmur getirmişti. Adamlar saatlerce güvertede yağmurun altında koşturup durdular; bu arada, yamyam yaratıklar hücrelerinde rahat rahat oturuyorlardı. Tabii, bu durum birçok kişinin sinirini bozdu ve yeni bir tartışma patlak verdi. Bunlar olup biterken, adamlardan biri azgın dalgalara yenik düşmüştü. Saatler geçtikçe, fırtına şiddetleniyordu. Şimşekler çakmaya, ana direğin etrafına düşmeye başladı. Rüzgâr yağmuru adeta bir perde haline getirmişti. Ufacık bir adım atmak dahi azap vericiydi. Zaman geçip hava serinledikçe hipodermi tehlikesi de artıyordu. Tüm nöbetler ve devriyeler iptal edilmişti. Hava kararınca, Feronia tayfası tir tir titreyerek kış güvertede toplandı. Herkes birbirine yaslanmış, adeta tek beden olmuştu. Bir yandan doğanın gazabına uğramaktan, bir yandan da hücredeki açgözlü yaratıklara yem olmaktan korkuyorlardı.

Varner, "Yaratığı ilk kimin gördüğünü bilmiyorum," dedi. "Yağmur lambalarımızı yakmamıza müsaade etmiyordu; fırtınanın karanlık suratını aydınlatan tek ışık kaynağı şimşeklerdi. Derken birisi, 'Güvertede bir şey var!' diye seslendi. Herkes nefesini tutmuş, neler olup bittiğini görebilmek için bir sonraki şimşegin çakmasını beklemeye başladı. Ancak, şimşek çaktığında hiçbir şey göremedik. Etraf kapkaranlıktı ve yağmur aynı şiddetle yağmaya devam ediyordu. Bir şimşek daha çaktı, derken bir tane daha çaktı ve birisi, 'İşte, orada, işte!' diye bağırdı. "Gördünüz mü? Ana direğin orada!" Herkes tüfeğini oraya yöneltti, ama hemen silahların indirmelerini emrettim. Böylesine berbat bir fırtınada nişan almak imkânsızdı. İşin aslı şu ki karanlıkta gördüğüm o gölgelerin hücredeki yaratıklar olduğu aklıma dahi gelmedi. Adamlardan biri yaratığı küpeştede gördüğünü söylemişti, ama şiddetli rüzgârda ve yağmurda, nasıl bir yaratık Feronia'nın gövdesine tırmanabilirdi ki? Adamın gördüğü olsa olsa dalgaların fırlattığı bir balık, köpekbalığı ya da kılıçbalığı olmalıydı. O gölgeler yaratıklara ait olamazdı."

Warthrop sessizce, "Hayır," dedi. "Yanılmışsın." Doktor yatak başlığının dayalı olduğu duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu; başını eğmiş, gözlerini yummuş, dikkatle kaptanı dinliyordu. Aklıma bana mezarlıkta söylediği sözler geldi: Gözlerini dört aç, Will Henry. Bu yaratıklar iyi tırmanıcıdır.

Varner, "Büyük bir ihtimalle pencereden çıktılar," dedi. "Sonra da geminin yan tarafına tırmanmış olmalılar, ama bu sadece bir tahmin. Benin'de bir kurbanın kafatasını görmüştüm de üstünde yaratıkların tırnaklarıyla açtığı hilal biçiminde delikler vardı. Geminin gövdesi uzun mu uzun, yüzeyi de çelik gibi serttir, Warthrop. İnanması çok güç biliyorum. Gemideyken, bunun mümkün olabileceğini dahi düşünemezdim, ama yaratıklardan biri ta güverteye kadar, tırnaklarını geminin gövdesine geçire geçire tırmanmış olmalı. Ancak, neden gemi tehlikeyken hücreden dışarı çıktığını ben de bilmiyorum."

Doktor, "Belki de acıkmıştı," dedi. "Gerçi asıl nedenin bu olduğunu sanmam. Bu yaratıklar bulundukları yeri başkalarıyla paylaşmak istemezler, ama o sırada onları kötü hava şartlarından başka tehdit eden bir şey yoktu. Mesele şu ki Anthropophaguslar bu tür hava koşullarına hiç alışık değildir... Yahut diğer yaratık için endişelenmiş olabilir. İnsanlarla ortak olan yönleri şu: Onlar da birbirlerine muhtaçlar."

Varner inleyerek, "O gece değil, Warthrop" dedi. "O gece, yaratık kolay avları seçti. Yaratığı saldırmaya iten şey korku muydu, açlık mıydı bilmiyorum, ama tıpkı şimşek gibi hareket etti ve aşağı güverteden metrelerce yukarı sıçrayarak, bulunduğumuz yere çıkıverdi. Bundan sonra dehşetengiz bir kargaşa başladı. Tayfalar çığlıklar atıp bağırmaya başlamış, yaratıksa hırlayıp sivri tırnaklarını etrafa savurmaya. Silahlı olanlar oraya buraya ateş ediyorlardı. Rüzgârın, geminin gövdesine vuran azgın dalgaların ve gürleyen göğün sesi, mahşer gününü aratmayacak bir kanlı bir görüntü yaratmıştı. O hengâmede paldır küldür aşağı sürüklendim ve kendimi kamaramın önünde buluverdim!"

Güvertede kan gövdeyi götürürken, kaptanı kamarasına sürükleyip kapıyı kapatan kişi ilk saldırıdan sağ kurtulan rotacı Burns idi. Henüz birkaç gün önce geçirdiği hastalık yüzünden güçsüz düşmüş ve sersemlemiş olan kaptan yere yığılıvermişti. Burns duvarın önünde duran koca gardırobu çekip kapının önüne itti. Sonra, kaptanın yanına gitti, ama ondan bir teşekkür duymak yerine, kaptanın azarlarına maruz kalmıştı. Kaptan ona bir güzel fırça çekmişti. Burns güvertede piştovunu kaybetmişti ve şimdi fareler gibi kamaraya tıkılıp kalmışlardı. Tabii, güvertedeki farelere kıyasla en azından yağmurdan korunuyorlardı, ama bu durum kamarada mahsur kalmış oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Burns kaptanın azarlarını hiç renk ve yanıt vermeden dinlemiş, kaptanı yatağa yatırıp yerinden kımıldamamasını söylemişti. Oturdukları yerden, hem kapıyı görebiliyorlardı, hem de yatağın arkasındaki pencereden içeri bakan olursa, ondan saklanabileceklerdi.

Kaptan güverteden gelen sesleri bastırmaya çalışarak, "Dolap!" diye bağırdı. "Çabuk ol, Burns!"

Burns yerde sürünerek dolaba doğru ilerlemeye başladı. Yürümeye korkuyordu, çünkü pencereden birisinin onu göreceğinden endişeleniyordu. Dolapta bir fil tüfeği ve bir miktar mermi buldu. Varner tüfeği Burns'ün elinden kapıp mermileri tüfeğe doldurmaya başladı.

"Bu, Aşanti kralının bir hediyesi," dedi. "bugüne dek hiç kullanmadım. Dua et de bunu bu gece denemek zorunda kalmayalım, Burns!"

İki adam yatağın ucuna oturup beklemeye başladılar. Şimşekler pencereleri aydınlatıyor, kamaranın zeminine uzun, bir görünüp bir kaybolan gölgeler oluşturuyordu. Silah sesleri yavaş yavaş dinerken, gemi azgın dalgalarla boğuşmaya devam ediyordu. Bir-iki silah sesinden sonra, tayfaların çığlıkları da tamamıyla dindi. Dalgalar ve kulakları sağır eden gök gürültüsünden başka hiçbir şey duyulmuyordu. Kaptanla rotacı güverteden ses gelip gelmediğini duymaya çalıştılar. Şayet tayfalar güvertede sürmekte olan katliamdan sağ kurtulduklarsa, hemen aşağı güverteye koşup saklanmaya çalışmazlar mıydı? Acaba kaç kişi kurtulmuştu? Kurtulan olmuş muydu? Ya yaratığa ne olmuştu? Ya ölmüş, ya da ölümcül bir yara almış olmalıydı. Öylesine iri ve çevik bir yaratık dahi eli silahlı yirmi adama karşı koyamazdı... Yoksa koyabilir miydi? Kaptanla Burns her şimşek çaktıktan sonra, her gök gürültüsünden sonra, fısıldayarak birbirlerine bu soruları soruyorlardı. Dişleri birbirine vura vura, sıırıslıklam vaziyette beklerken, parmakları da endişeyle silahlarının tetiğinde duruyordu. Derin derin düşüncelere dalmışlardı, ama ikisi de bu sorulara bir yanıt veremiyordu. Olaysız geçen her dakika onlar için kazanılmış bir zafer niteliğindeydi; olaysız geçen her saniyeyse başarıydı.

Ancak saniyeler dakikalara dönüştükçe, iki adam da sessizleşti. Yanıt veremedikleri sorular sormak onları yormuştu. İkisi de konuşmaktan kaçmıyordu.

Nihayet, Varner kasvetli ve alçak bir sesle Burns'e kaç mermisinin kaldığını sordu.

Rotacı, "Güvertede iki el ateş etmişim, efendim," dedi. "demek ki dört mermim daha olmalı."

Varner, "İki tanesini sakla," dedi.

"Saklayayım mı dediniz?"

"Ateş etmen gerekirse, iki el ateş et, ama diğer iki mermiyi sakla. Biri benim, diğeri de senin için Burns. Şayet işler o hale gelecek olursa, mermiler bize lazım olacak. Wilson'ın başına gelenleri yaşamak istemiyorum doğrusu."

Burns yutkundu ve yanıt vermeden önce biraz düşündü. Belki de kaptana verecek bir yanıt arıyor, inancını ya da mantığını öne sürerek kaptanın teklifine karşı bir mazeret bulmaya çalışıyordu. Ancak, verecek yanıt bulamayınca, "Peki, kaptan," dedi.

Kaptan, "Söylesene Burns," dedi. "İnançlı bir adam mısındır?"

"Hristiyanım efendim."

Varner cık cık edip kucağındaki silahı eline aldı. Silah oldukça ağırdı ve bacakları uyuşmuştu.

"Ben de öyleyim, ama bu ikisi aynı şey değil, Burns. Sana dua edip etmediğini sormuştum."

Burns bir itirafta bulunarak, "Gençken hiç dua etmezdim,efendim," diye yanıt verdi. "Artık daha sık dua ediyorum kaptan."

Kaptan, "Güzel," dedi. "Haydi benim için de dua et, Burns."

Burns hemen başını eğip İsa duasını etmeye başladı. Sözcükleri tane tane, içtenlikle söyledi. Dua bittikten sonra, iki adam da duygulanmıştı. Varner ona yirmi üçüncü ilahiyi bilip bilmediğini sordu.

Varner, "En sevdiğim ilahidir," dedi. "'Ölüm vadisinde yürüdüğüm halde...' Bu ilahiyi bilir misin, Burns? Biliyorsan, söylesene."

Burns yirmi üçüncü ilahiyi biliyordu. İlahiyi okumaya başladı, Varner da gözlerini kapatıp huşu içinde onu dinlemeye koyuldu. Tanrı çobanımdır; Eksişim olmaz... Bu sözcükler onu rahatlatıyor ve ona çocukluğunu, annesini, kilisede elini tutuşunu, ılık pazar öğleden sonraları yaptıkları araba gezintilerini ve akşamın geç saatlerine dek süren harikulade aile yemeklerini anımsatıyordu. Canımı tazeler... O huzurlu günler nasıl da geride kalmıştı! Çocukken gelecek nasıl da uzakta görünür, ama sonra bir kartalın kanatlarında gelip çatıverir! Göz açıp kapayınca kadar, kilise sırasında annesinin yanında oturan tombul çocuk nasıl da karanlıkta saklanan orta yaşlı bir adam oluverir. Düşmanlarım karşısında bana bir sofraya kurarsın...

"Harika, Burns," diye mırıldandı Varner. "Harika."

Burns, "Teşekkür ederim, efendim," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Derken, Burns'ün ayakları titredi. Başı gümbürtüyle ahşap zemine çarptı. Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi oldu ve ağzından kanlar fışkırmaya başladı. Kanlar önce gömleğine, sonra da titreyen bacaklarının arasına aktı. Midesi içine hava üflenmiş bir balon gibi şişti. Gömleğinin düğmelerinden biri kamaranın öteki ucuna uçtu. Sonra, yetişkin bir adamın iki katı görünen bir el kanlı gömleğin içinden çıkıverdi. Burns'ün kanla kaplı midesinden fırlayan bembeyaz elin sipsivri tırnaklarına Burns'ün parçalanan bağırsaklarının parçaları yapışmıştı. Devasa boyutlardaki kaslı el doksan derece ilerledi ve bir-iki saniyede Burns'ün başını kavradı. İç bulandıran bir çatırtıyla Burns'ün kafasını kopardı ve kafayı Burns'ün bedeninde açılan yarıktan içeri çekiverdi.

Varner dehşet dolu bir çığlık atarak, elindeki koca silahla birlikte geri çekildi. Derhal ayağa fırlayıp silahı arkadaşının cansız bedeninin üstüne indirdi. Varner istemsiz bir şekilde titremeye başlamış, kolunun ön tarafı silahın ağırlığından uyuşmuş halde bir beşik gibi sallanan gemide ayakta durmaya çalışıyordu. Nefesini tutup gümbür gümbür atan kalbini yatıştırmayı denedi. Artık aydınlık

karanlıkla savaşıyordu. Şimşekler bir çakıyor, bir her tarafı zifiri karanlığa boğuyordu.

Ancak, yatağın altındaki yaratık sabırlıydı; savaşı kazanmak için karanlığı bekleyecekti. Avı en güçsüz anında gafil avlayacak, üstüne atılıp işini bitirecekti. Bir milyon senedir geçirdiği evrim onu bu ana hazırlamıştı. On bin senedir türünden üstün olan avının, yani insanoğlunun aksine doğanın en üstün avcısı haline gelmişti. Anavatanı olan ovalardan ve kuyu düzlüğünden ayrılan ve Benin'deki kabileler tarafından tanrılara kurban edilmek üzere öldürülemeyen Anthropophaguslar ya yeraltına ya da Kongo'nun yağmur ormanlarına ve Gine kıyılarına kaçmıştı. Zamanla yaratıkların sayısı azalmıştı. İnsanoğlunun bu bölgelere yerleşmesiye, yaratıklara yeni bir besin kaynağı sunmuştu. Anthropophaguslar giderek küçülen bir yaşam alanında daha da irileşmiş, çevikleşmiş ve güçlenmişti. Piramitler Mısır topraklarına ilk inşa edildiğinde, ortalama bir Anthropophagus erkeğinin boyu bir metre seksen santim olmuştu; sadece beş bin sene sonraysa, evrimsel zamanda bir sıçrama yaparak boyu iki metreye ulaşmıştı. Pençeleri, güçlü kolları ve bacakları da uzamıştı. Gözleri karanlıkta yaşadıkları için insan gözünün tam üç misli büyüklüğe ulaşmıştı. Yaratıklar kendilerine Kinşasa'daki ve Atlas Dağları'ndaki nemli mağaraların serin orman örtüsünden akasya ağaçlarıyla kaplı alanları mesken bellemişti. Doğa yeraltında yaşayan yaratıkların gelişmesine yardımcı olmuş olabilirdi, ama insanoğlunun gelişmesi onları resmen mükemmelleştirmişti.

Varner'in kurtulmak için tek şansı vardı: Mermiyle dolu kutuyu panik içerisinde yerde bırakmıştı. Şayet, yaratığı vuramayacak olursa, işi bitmişti. Kaptanın gözlerinin önünden, Benin'de kurban verilen genç kızın kafasız, çamura bulanmış ve kendi pisliği içerisinde yere yığılan cansız bedeni geçiyordu.

Derken, sanki gözlerinin önünden geçen bu dehşet verici olay bir yanıtmış gibi, yaratık saldırıya geçti.

Dişi yaratık saklandığı yerden çıkarken, ahşap zemini ikiye ayırmıştı. Varner'ı irkiltten şey de büyük bir gıcırtyla kırılan ahşap zemin olmuştu. Ne yaptığıını düşünmeksizin ateş etti. Tam o sırada, bacağında bir şey hissetti. Yaratık pençesini kaptanın çizmesinin tabanına geçirmişti. Dişi yaratık onu ardına kadar açık duran ağızına doğru çekerken, kaptan kurtulmak için debelenmeye ve silahının kabzasıyla karşı koymaya başladı. Diğer çizmesinin topuğunu yaratığın pençesini geçirdiğı ayağına bastırıp sert bir tekme attı. Ayağı yaratığın pençesinden kurtuldu. Kaptan azgın dalgaların savurduğu gemide dengesini güçlükle korumaya çalışarak, masaya doğru atıldı.

Seneler önce Borneo'da askeri silah yapımında ün salmış bir nalburdan ucu tırtıklı bir hançer satın almıştı. Varner bunu o güne dek sadece mektup zarflarını açmak, ya da dişlerini temizlemek için kullanmıştı. Tam o sırada, şans yaver gitti ve bir şimşek daha çaktı. Şimşek masanın üstündeki hançeri aydınlattı. Kaptan hançeri kapıp hızla arkasına döndü ve göz gözü görmeyen karanlıkta hançeri yaratığa doğru fırlattı.

Tüm bunları yirmi üç sene önce yaşamış olan yatalak kaptan hırıltılı bir sesle, "Bana neyin yardım ettiğini bilmiyorum," dedi. "Kader miydi, yoksa şans mıydı, bilemiyorum. Hançerin yaratığın kapkara gözüne saplanmasını sağlayan şey ya şanstı, ya da koruyucu meleğim bana yardım etmişti. Evet, kör bir atış yapmıştım ama hedefi isabet ettirip yaratığı kör etmiştim! Dişi yaratıktan yükselen dehşet dolu çığlıklar şimşegin ve gök gürültüsünün sesinden de beterdi. Yaratığın yatağımın üstüne düştüğünü duydum. Yaratık belki de bu sırada zavallı Burns'ün bedenine takılmıştı. Bilemiyorum. Onun yatağa yığıldığını duyduğum anda kapıya yöneldim."

Şans ya da kader demişti kaptan. Ancak harekete geçmesini sağlayan şey korku ve beraberinde gelen adrenalindi. Kaptan cesaretlenmiş ve fırsatı değerlendirmişti. Kapının önünde duran gardırobu kenara çekip kapıyı açmış ve aynı şiddetle yağmakta olan yağmura rağmen güverteye çıkmıştı.

Kaptan, "Ne sağıma, ne soluma baktım," dedi. "Deli bir dalga beni alacak ya da azılı bir şimşek beni vuracak diye de düşünmedim. Dosdoğru filikalara yöneldim."

Ancak Feronia'nın kenarında asılı duran filikaları tutan halatlar, sert rüzgâr yüzünden karmakarışık hale gelmişti. Filikanın içine dolmuş olan buz gibi suya giren kaptan, çılgınlar gibi rüzgâra karşı halatın düğümlerini açmaya çalışmıştı.

Kafası eğik, gözleri hâlâ kapalı olan Warthrop, "Hançer," dedi.

"Evet, Warthrop! Hançer. Tir tir titreyerek halatın düğümleri açmaya çalışırken, hançeri dişlerimin arasına kıştırdığım aklıma dahi gelmemişti! Kendi aptallığıma ve iyi talihime gülerek, halatı kestim ve filikayı suya indirdim."

Kaptan öyküsü bitirdikten sonra, bir süre kimse konuşmadı. Warthrop hâlâ duvara yaslanmış duruyordu. Varner ise odaya girdiğimizden beri yattığı yatakta bir ceset gibi uzanıyor, dili morarmış dudaklarının arasından çıkıyor, gözleri karanlık tavanda gidip geliyordu. Bense saatler önce kendime seçtiğim noktada, kapının önünde duruyordum. Şayet Eliza Bunton'ın cesedinin başına gelen o dehşetli şeyleri ya da Erasmus Gray'in yaratık tarafından nasıl öldürüldüğünü görmemiş olsaydım, kaptanın anlattıklarının hayal ürünü olduğunu, hastalıklı bir zihnin saçmalıkları olduğunu düşünebilirdim. Kaptanın öyküsünü sıradan bir denizkızı masalı ya da koskoca gemileri yutan deniz yaratıkları öyküsü gibi dinleyebilirdim. Ne tuhaf değil mi? Kaptan gemiden kurtulmuştu, ama kendisini bir akıl hastanesinde bulmuştu. Hem de tüm çocukların doğru olduğunu bildiği bir şey yüzünden: Yatağımızın altında gerçekten de her an bize saldırmaya hazır yaratıklar vardır.

Doktor nihayet sessizliği bölerek, "Çok şanslıymışsın," dedi. "Hem gemiden kaçmayı başarmışsın, hem de filikadan kurtulmayı, Hezekiah."

Varner, "Hepsi ölmüştü, hepsi," dedi. "Son yirmi üç senemi bu meşum yerde geçirdim. Son beş senemse yatalak olarak geçti. Bana bunca süredir eşlik eden tek şeylerse hatıralarım ve elindeki anahtarlığı sürekli olarak sallayan tiksiniç bir kadın oldu. Demek şanslı olduğumu düşünüyorsun, Warthrop! Şayet hayat bir

soruysa, buna verecek bir yanıtlım var: hiçbir şeyden kaçış yok. Kaderden kaçmak asla mümkün değil. Ben o geminin kaptanıydım. Feronia bana, ben de ona aittim, ama gemime ihanet edip onu terk ettim. Oysa kaderi terk etmek, ya da ona ihanet etmek gibi bir şey söz konusu değil. Kaderi ancak erteleyebilirsin. O yaratığın beni yemesi gerekiyordu, kaderim buydu. Görüyorsun ya, yirmi üç sene sonra yaratık beni burada buldu. Hatalarımın bedelini şimdi ödemem gerek."

Warthrop gerildi. Bir an için yaşlı adamın şişkin suratına, nemli fıldır fıldır oynayan gözlerine ve dudaklarının üzerinde gezinen diline baktı. Sonra, yerde duran gaz lambasını eline alıp bana uzattı.

"Will Henry, şunu tutuver," dedi. "Daha yukarı doğru tut. Şimdi de geriye çekil."

Doktor kaptanın üstündeki örtüleri iki eliyle kavradı. Varner yan gözle doktora baktı ve kımıldamadığı halde, "Hayır," diye fısıldadı. Warthrop örtüleri kenara çekince, irkilip geriye kaçtım.

Hezekiah Varner anadan doğma vaziyetteydi. Tüm bedeni yağ tabakalarıyla kaplıydı ve teninin rengi tıpkı suratı gibi grimsi mavili bir hal almıştı. İri bedeninin çeşitli yerleri gelişigüzel gazlı bezlerle örtülmüştü. Hayatımda hiç bu kadar iri bir insan görmemiştim, ama beni asıl tedirgin eden ve hayretle geri kaçmama neden olan şey kaptanın cüssesi değil, kokuşuydu. Daha önce hissettiğim mide bulandırıcı çürümüş et kokusunun on misli kadar berbat bir koku yayılmıştı odaya. Bu feci kokunun yatağın altında ölmüş olduğunu düşündüğüm bir fareye ait olabileceğini sanmıştım. Doktora bakınca, suratını kasvetli bir ifadenin kapladığını gördüm.

"Lambayı yukarı tut, Will Henry," dedi. "Şuna bir göz atarken, sen de lambayı kaptanın üstüne tut."

Tabii, yavaş yavaş ağızımdan nefes alarak, kaptanın dediğini yaptım. Ağızımdan nefes alınca kokuyu o kadar hissetmiyordum, ama ağızımda iğrenç ve ekşi bir tat peyda olmuştu. Lambayı kaptanın hareketsiz bedeninin üstüne tutunca, doktor

öne doğru eğilip bandajlardan tekini kaldırdı. Varner hafifçe inlemiş, ama kımıldamamıştı.

"Yapma," diye inledi. "Bana dokunma!"

Warthrop onu duymazdan geldi. "Bunu nasıl daha önceden fark etmediğime şaşıyorum," dedi. "Onların burada oluşuna dair tek bir açıklama var, Will Henry."

Evet manasında kafamı sallayıp bir elimle lambayı kaptanın üstüne tutarken, diğer elimle de ağzımı ve burnumu kapatmaya çalışıyordum. Evet manasında kafamı sallamıştım, ama doktorun ne demek istediğini anlamamıştım. Neye dair tek bir açıklama vardı? Warthrop gazlı bezi geriye doğru çekerken, Varner'in derisi gerildi. Bandaj Varner'in bedeninin diğer yerlerindeki bandajlar gibi, grimsi tenine kıyasla bembeyaz görünüyordu. Bandajın yeni olduğu belliydi. Starr bizi akıl hastanesinin misafir salonunda oyalarken, Bayan Bratton bayağı iş yapmış olmalıydı. Önce odayı klorla temizlemiş, Varner'in leş gibi giysilerini değiştirmiş, bandajları sarmış, sonra da bir şeyleri saklamak için kaptanın üstüne kat kat çarşafklar ve örtüler sermişti. Saklamak istediği neydi peki? Varner gibi yatalak ve iri cüsseli bir adamın bedeninde yaraların oluşması son derece doğaldı. Yanıt arkamızdaki pencereye çarpıp vızıldayan yaratıklardı.

Sineklerin burada ne işi var?

Yataktaki insan müsveddesi, "Bana dokunma," diye fısıldadı.

Warthrop'un çıkardığı bandaj, Varner'in bedeninin sağ kısmının çoğunu örtüyordu. Bandajın altında oval biçimli, tatlı tabağı boyutlarında bir yara vardı. Yaranın kenarları pürtüklüydü ve kızarmıştı. Yara kaptanın ta kaburgalarına kadar inen bir yarıktan ibaretti. Yarığın içi görebildiğim kadarıyla iltihapla doluydu ve gaz lambasının cılız ışığı altında buğulu gri renkli bir fırtına bulutu gibi parıltıyordu. Yarığın kenarlarından kanlı bir irin akıyor, kaptanın midesinin kıvrımlarının üstünde altındaki nemli çarşafın üstüne akıyordu. Bayan Bratton kaptanın altındaki çarşafı değiştirememişti. Varner gibi irikıyım bir adamı kaldırması mümkün değildi.

Warthrop homurdandı; doktor yaranın üstüne eğilip dikkatle iltihaplı bölgeyi yakından incelemeye başladı.

Kafasını sallayarak, "Hayır," dedi. "Burada değil... Hah! Evet, sevgili Bayan Bratton birkaç yeri gözden kaçırmış. Görüyor musun, Will Henry? Yakından bak; ikinci kaburganın altındakileri görüyor musun?"

Doktorun işaret ettiği bölgeye bakınca, kaptanın ele geçirilmiş gövdesindeki organik pisliği gördüm. İltihaplı yaranın içinde kafaları parlak boncuklar gibi parıldayan tam üç tane kurtçuk kıvrıla kıvrıla dans ediyordu.

"Sakin... bana... dokunma."

Doktor sıkıntıyla, "Algılarımız yeterince kuvvetli değil, Will Henry," dedi. "Kâbuslarımızı yanlış etoburlarla donatıyoruz. Düşünsene: Minnacık bir kurtçuk aslanlardan, kaplanlardan ve kurtlardan daha fazla et tüketebiliyor. Ama bu da ne böyle?"

Doktor yanımdan geçip yatağın başına gitti. Kaptanın tamamıyla çıplak olduğunu düşünerek yanılmıştım. Kaptan çıtırçıplak falan değildi. Ayaklarında çizimleri vardı. Çizmelerinin derisi çatlamış, bağcıkları lime lime olmuştu. Doktor nazikçe elini doktorun sağ ayağındaki çizmenin hemen üstündeki kızarmış bölgeye bastırdı. Varner acıyla haykırdı. Warthrop elini kaptanın topuğuyla çarşafın arasına sokunca, kaptan acıyla irkildi.

"Tanrı aşkına, içinde bir parça merhamet varsa, dur Warthrop..."

"Ayak şişmiş, çok daha kötü bir biçimde iltihap toplamış. Sol ayak da aynı durumda," dedi doktor. Bir kez daha kaptanı duymazdan gelmişti. "Lambayı buraya biraz daha yakınlaştırsın, Will Henry. Orada, yatağın ayak kısmında dur. Keşke keskin bir bıçağım olsaydı da şunu kesebilseydim."

"Hayır, çizimlerimi çıkarma. Lütfen, çizimlerime dokunma!"

Warthrop çürümüş çizmeyi iki eliyle tutup çıkarmaya çalıştı. Acaba bunlar yirmi üç sene önce kaptanın hayatını kurtaran çizimler miydi? Yani, kaptan bunca senedir sırf çizimleri hayatını kurtardı diye, onları çıkarmayı ret mi etmişti?

Doktor çizmeyi çekerken, boynundaki kaslar gerildi. Varner istemsiz bir biçimde ağlamaya başladı. Sonra da bir küfür savurdu. İnsanın yüreğini burkacak bir biçimde ağlarken, ağza alınmayacak küfürler etmeye, lanetler okumaya da devam ediyordu.

Doktor nihayet çizmeyi çıkarmayı başarmıştı. Odayı bir anda mide bulandırıcı, tuhaf bir çürük et kokusu kapladı. Çizme kaptanın ayağından çıkarken, içine yapışmış olan deri tabakasını da soymuş, deri pis ve tek parça bir tabaka halinde çarşafa akmıştı.

Warthrop tiksintiyle ve dehşetle geri çekildi. Alçak ve tekinsiz bir ses tonuyla, "Tanrı onları lanetlesin," dedi.

Kaptan, "Çizmemi giydir!" diye bağırdı. "Ayağım acıyor! Ayağım acıyor!"

Warthrop, "Artık çok geç," diye mırıldandı.

Bana bakınca, yanaklarımdan akan gözyaşlarını gördü. "İltihap kemiklerine de yayılmış diye fısıldadı. "Ne yazık ki fazla yaşamaz, belki birkaç saat, belki de bir gün ancak dayanır."

Doktor elinde parçalanmış çizmeyi yere bırakıp Varner'ın yanına gitti. Son derece müşfik bir tavırla ve sevecen bakışlarla elini büyük bir acı çeken kaptanın alnına dayadı.

"Hezekiah, Hezekiah! Durum çok fena. Elimden geleni yapacağım, ama..."

Varner, "Senden istediğim tek bir şey var," dedi.

"Ne istersen söyle; elimden geleni yaparım."

Kaptan son gücünü de kullanarak, içinde bulunduğu dehşet verici duruma rağmen kafasını yastıktan azıcık kaldırıp, "Öldür beni," diye fısıldadı.

Doktor yanıt vermedi. Bir süre hiç konuşmadı. Kaptanın boncuk boncuk terle kaplı alnını okşamakla yetindi. Sonra, doğruldu ve kafasını tamam manasında belli belirsiz salladı. Bana döndü.

"Will Henry, beni dışarıda bekle," dedi.

"Dı... dışarıda mı bekleyeyim, efendim?" diye kekeledim.

Doktor her zamanki gibi emirlerine uyacağımdan hiç şüphe etmeden, ölmek üzere olan kaptana döndü. Bir elini kaptanın boynunun altına geçirdi, diğer eliyle de başının altındaki yastığı çekti. Kafasını bana çevirmeden, gayet sert bir ses tonuyla, "Dediğimi yap Will Henry," dedi.

Lambayı yere koydum; yatağın üstüne çöken gölge, doktorun suratını, yapacağı meşum işi ve üstüne eğildiği adamı kapkara bir kefen gibi örtüyordu. Bu kasvetli manzaraya daha fazla tahammül edemediğimden, kapıyı ardımdan kapattım ve koridora çıkınca, uzun süre suyun altında kalmış bir yüzücü gibi, ciğerlerime derin derin nefes çektim. Sırtımı kaptanın odasıyla yandaki odanın kapısının arasındaki duvara dayayıp yavaşça yere çöktüm. Kollarımı dizlerimin etrafına doladım, gözyaşlarıyla ıslanmış suratımı da dizlerime yasladım. Yan odadan bir hışırtı sesi geldi. Daha önce duyduğum ses, "Merhaba, minik dostum. Yoksa beni görmek için mi geri döndün?" dedi. Kapının ardındaki kişi insanın tüylerini diken diken eden bir biçimde kapıyı koklamaya başladı. "Kokunu alabiliyorum. Haydi, şimdi uslu uslu gel de kapıyı aç. Birlikte bir oyun oynayabiliriz. Sana iyi davranacağım, söz."

Dizlerimin etrafına doladığım kollarımı kaldırıp kulaklarımı tıkadım.

O ürktücü koridorda ne kadar süre öylece beklediğimi, o meşum sesin ne kadar süre bana bir şeyler fısıldadığını, kapısını açmam için yalvardığını bilmiyorum. Yanımda beni teselli edecek kimse yoktu. Kulaklarımda kaptanın odasında vızıldayıp duran sineklerin ve Hezekiah Varner'ın hırıltılı sesi çınılıyordu. Çizmelerimi çıkarma. Lütfen, çizmelerime dokunma! Motley Tepesi Akıl Hastanesi gibi yerlerde zaman farklı bir biçimde ilerliyor. Feronia'nın çıktığı talihsiz yolculukta, bir saat bir günden, geceler de senelerden uzunmuş gibi gelirdi. Öylesine tüyler ürpertici bir yerde, her gecenin ardından gündüzün geleceği gerçeği neyi değiştirebilirdi ki? Gündüzler de insanı canından bezdirici bir rutin halinde geçerken, insan sürekli olarak günahlarını temizlemek için aynı işleri yaparken, bunun kime ne faydası vardı? Bir saat diğerine benziyorsa, ne anlamı kalıyordu? Yeni bir gün başlar, yeni bir mevsim başlar ve sona erer, aradan bir sene geçer,

sonra bir sene daha geçer, ta ki yirmi üç sene zamanın nasıl geçtiğini anlamadan geçip gidene dek, bu böylece devam eder. Ah, Hezekiah, tuzlu sulardan medet umup filikayla denize açıldığın o son yolculuğunu dünmüş gibi hatırlamana şaşmamak gerek! Ondan sonraki yıllar, sen çaresizce olay ufkuna doğru yürürken, Akheron Irmağı'nı andıran ve zamanın boğucu bir ortamda bir sineğin kanadı çırpışıyla ölçüldüğü bu koridorlarda bir kara delik tarafından yutulmuş gibi yitip gider.

Şimdi Erasmus Gray'i öldürdüğü için doktora ne kadar büyük bir haksızlık ettiğimi anlıyorum. Doktor bana, İnsan hayatta olduğu müddetçe umudu tükenmez derler ya, bundan daha saçma, daha sinsi bir fikir duymadım, demişti. Lanetli Feronia'nın kaptanı Hezekiah Varner bunun en iyi ispatı değil miydi? Hayattaydı ama umudu mu kalmıştı sanki? Oba'nın yaratıkları tutsak ettiği kurban çukuruna atılan bakire kızıdan ne farkı vardı? Hayır, ondan daha da beter bir haldeydi. Vahşi yaratıkların çılgınlığı en azından birkaç saniyede sona eriyordu. Kurtçukların cinnetiyse haftalarca... Bundan daha dehşet verici bir kader var mıydı? Bedeninizin diri diri yendiğini bilmek nasıl bir şeydi? Hiç kuşkusuz Erasmus da tıpkı Varner gibi, Öldür beni, diye yalvarırdı. Doktorun da dediği gibi, şayet mümkün olsaydı, ona teşekkür bile ederdi.

Doktor kapıyı açınca, yerde duran lambanın oluşturduğu uzun gölgesi karşı duvara yansdı. Doktor yanıma çöküp tıpkı benim gibi yıkılmış bir ifadeyle kara kirpikli gözlerini ovuşturunca şaşırmıştım. "Bunu yapamam, Will Henry," dediğinde, daha da şaşırmıştım.

Doktor tatsız bir edayla gülüp, "Bunun bir başarı mı yoksa yenilgi mi olduğuna karar veremiyorum," dedi. "Belki de her ikisidir. Şimdi neden bilimi ahlaka tercih ettiğimi anladın mı, Will Henry? Her şey neyse o. Olabileceklerse birer olasılıktan ibaret. Kaptanın onca sene boyunca o yatakta yatmasına, ağırlığının bedeninden o yaraları oluşturmasına, sineklerin yaralarının içine yumurtlamasına

müsaade edilmiş. Şimdi, yaralardaki iltihap ta kemiklerine kadar yayılmış. Onun iyileşmesi mümkün değil, Will Henry; kaptan ölüme mahkûm."

"O halde neden onu..." diye fısıldadım.

"Çünkü kendi kararlarıma güvenemiyorum. O yastığı tutan ellerin kime ait olduğunu bilmiyorum. O eller ona mı ait, yoksa... bana mı?"

Doktor pişmanlıkla kafasını sallayıp ayağa kalktı. Bana da ayağa kalkmamı işaret etti. "Gel, Will Henry. Burada son bir işimiz daha var. Burada olanlar bir şeylerin bedelini ödemekle ve mükâfatlandırılmakla ilgili. Sineklerin burada ne işi var derken, pek de haksız değilmişim! Varner'in bedenini yiyen kurtçuklar, hiç şüphesiz babamın ruhunu şüpheyle ve suçluluk hissiyle kemiren kurtçuklarla aynı. Bir Anthropophaguslar gibi yaratıklar vardır, bir de daha sıradan yaratıklar. Her şey neyse o, Will Henry, bu her zaman böyle olacak!"

Doktor arkasına bakmadan koridorda yürümeye başladı. Akıl hastanesindeki ziyaretimiz nihayet sona ereceği için rahatlamış, doktorun peşinden koşturmuştum. Gecenin bu saatinde bile hastanenin "konuklarının" çığlıklarıyla ve cıyıklamalarıyla inleyen koridordan geçip dar basamaklardan birinci kata indik. Suratsız Bayan Bratton orada bizi bekliyordu. Cadı gibi sivri burnunun ucuna beyaz renkli bir toz bulaşmıştı. Üstüne hem bir önlük geçirmiş, hem de suratına sahte bir gülücük yerleştirmişti.

"Doktor, hastayla işiniz bitti mi?" diye sordu.

Warthrop, "Henüz işim bitmedi," dedi ters ters. "Ama onun işinin bittiğini söyleyebilirim. Starr nerede?"

Kadın doktorun tavrını aratmayacak kadar tatsız bir ses tonuyla, "Doktor Starr odasına çekildi," dedi. "Vakit çok geç oldu."

Yaratık avcısı acı bir kahkaha patlattı. "Eminim ki öyledir, sevgili hanımefendi!" dedi. "Burada ağrısı olanlara ne veriyorsunuz?"

Kadının suratında gülümsemesinden de sahte bir endişe ifadesi belirdi. "Ağrısı olanlara mı dediniz?" diye sordu.

"Afyon ruhu... Ya da morfin var mı?"

Kadın hayır manasında kafasını salladı. "Bir tek aspirin var. Şayet hasta çok rahatsızsa, doktor onlara arada sırada bir-iki yudum viski verir."

Warthrop, "Bunların ikisi de işe yaramaz," dedi.

Kadın istifini hiç bozmadan, "Hastanın ağrısı mı var?" dedi. "Bana hiç şikâyet etmedi."

Doktor kıpkırmızı kesilerek, "Yarına kadar dayanacağını sanmam," dedi. Doktorun kadını yakasından tutup gırtlığına çökmek için kendisini zor tuttuğunu biliyordum. "Bana biraz viski getirin."

Kadın, "Doktorun izni olmadan bunu yapamam," diye doktora karşı geldi. "Kendisi kesinlikle rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

Warthrop, "Onu rahatsız edebilirsiniz, Bayan Bratton, size ben müsaade ediyorum," diye hırladı. "Yoksa kasaba polisi buraya gelip onu bayağı rahatsız edecek."

Doktor arkasını döndüğü gibi, yukarı kata yöneldi. Hayal kırıklığına uğramıştım. Oradan bir türlü çıkamayacağımızı düşünmeye başlamıştım. Misafir salonunun önünden geçerken, Warthrop bana şöminenin önündeki sallanan sandalyeyi işaret etti. Sandalyeyi ardımdan sürükleyerek, doktorla birlikte ikinci kata çıktım.

Doktor, "Viskiyi derhal getirin, Bayan Bratton," diye seslendi. "Bir kutu da aspirin getiriverin!"

Varner'in odasına geri döndük. Warthrop kaptanın üstünü örtmüştü, ama içerisi hâlâ çürümüş insan eti gibi kokuyordu. Sandalyeyi yatağın yanına koydum. Warthrop sandalyeye oturdu ve ölüm bekleyişi başladı. Bayan Bratton viskiyle aspirini getirdi ama odaya girmemekte ısrar etti. Elindeki tepsiyi alırken, Warthrop'a pis bir bakış fırlattı.

Odadaki kederli havaya rağmen, tuhaf bir sükûnetle, "Yabanmersinli kurabiyeler pişirmiştım," dedi. "Siz ya da oğlunuz bir şeyler yemek ister miydiniz?"

Doktor, "Hayır, teşekkürler," diye yanıt verdi. Sonra da yutkundu. "Aç değilim."

Kadın bilmiş bilmiş, "Siz bilirsiniz," dedi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olacak mı doktor?"

Doktor onu duymazdan geldi. Kadın bana bakınca, bakışlarımı ondan kaçırdım. Kocakarı başka bir şey demeden gitti.

Doktor alçak bir sesle, "Kapıyı kapat, Will Henry," dedi. Varner'ın başını kaldırıp yarı açık ağzına dört tane aspirin koydu. Sonra viski şişesini kaptanın dudaklarına dayayıp, "İç, Hezekiah. İç," dedi.

Kaptan sonraki bir saat boyunca bir bilincini kaybetti, bir kendine geldi. Gözleri açık da olsa, kapalı da olsa, sürekli olarak bir şeyler sayıklıyor, inliyor, homurdanıyor, iç geçiriyor, anlamsız bir şeyler söylüyordu. Bu arada, Dr. Starr ortalarda yoktu.

Warthrop kaptanın alnını okşarken, "Burada bir Hidra durumuyla karşı karşıyayız, Will Henry," dedi. "Çözdüğümüz her sorundan sonra, karşımıza iki yeni sorun daha çıkıyor. Şu anda topraklarımıza bu yaratıklardan iki tanesinin kesin olarak geldiğini biliyoruz. Bu yaratıkların senede sadece iki yavru yavruladığını düşünecek, bu arada aksilikler olmuş olabileceğini, hastalığa yakalanmış olabileceklerini ve erkek yaratığın yavrulama döneminde hayatını kaybedebileceğini de hesaba katarak, Feronia'nın kıyıya yanaşmasının ardından, iki yaratığın hayatta kaldığı sonucuna varabiliriz. Karşılaştığımız sürü orijinal çiftin tek yavrularıydı. Yani, bu yaratıklardan sadece otuz-otuz beş tane daha var, sayıları daha fazla değil."

Doktor iç çekti. "Ama şimdi de neden sorusunun yanıtını bulmamız gerekiyor. Babam neden birden fazla yaratık istemişti? Şayet amacı Benin'deki tutsak

edilen, ya da vahşi doğada yaşayan bu türle ilgili bir araştırma yapmak olsaydı, neden kendisi Afrika'ya gitmedi? Annem ölmüştü; Ben Londra'da okuyordum; onu Yeni Kudüs'te tutan hiçbir şey yoktu. Geçmişte araştırmaları doğrultusunda bir yere gitmekten hiç çekinmemişti; dahası, tehlikeli seyahatlere daha önce de çıktığı olmuştu. Bu topraklara canlı örneklerin getirilmesini istemiş ve bunun karşılığında büyük miktarda para ödemiş. Neden?"

Doktor sanki kaptana iyi bakarsa, sorularına yanıt bulabilecekmış gibi adamın alnını okşamaya devam ediyordu. "Neden?"

Ne ölmek üzere olan adam, ne de ben doktora akla yatkın bir yanıt verebilirdik. Kaptan bilincini kaybetmişti, ben de tahammül sınırlarımı çoktan aşmıştım. Duvara sırtımı yaslayıp yere çömelmiştim. Ne esnememe, ne de gözkapaklarımın ağırlaşıp kapanmasına engel olabiliyordum. Doktorun görüntüsü bir gidip bir geliyor, sesi ufacık odanın içinde kayboluyordu. Sineklerin vızıltısı, kaptanın kesik nefes alıp veriş sesleri, sallanan sandalyenin gıcırtiları, hatta koridordan gelen boğuk sesler kulaklarıma ninni gibi geliyordu. Şafağın sökmesine yakın uyuyakalmıştım, ama doktor gözünü dahi kırpmamıştı. Kaptanın yanı başından bir an olsun ayrılmamış, babasının korkunç hatasının bedelini ödemeye çalışmıştı. Dinlenmemiş, gece hiç uyumamıştı. Bedeni hareketsiz olduğu halde, zihni uyanıktı.

Boynum tutulmuş, başıma feci bir ağrı girmiş vaziyette gözlerimi açtım. Kirli pencerelerden içeri yoğun miktarda güneş ışığı giriyor, sabah güneşi tozla ve kirle kaplı bir deniz duvarına çarpan dalgalar gibi odayı aydınlatıyordu. Loş odada doktorun sallanan sandalyede oturduğunu gördüm. Gayet uyanık görünüyordu. Kan çanağına dönmüş gözleriyle yataktaki hareketsiz adama bakarken, ellerini çenesinin altına dayamıştı. Warthrop uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken, kaptanın başını çarşafıla örtmüştü.

Hezekiah Varner ölmüştü.

Titrek dizlerimin üstünde doğrulup duvara tutunarak ayağa kalktım. Doktor bana bakmadı, ama derin bir iç çekip suratını ovuşturdu. Elleriyle tıraşsız suratını ovuştururken çıkan hafif hışırtıyı duyabiliyordum.

"Bitti, Will Henry," dedi.

Cılız bir ses tonuyla, "Üzüldüm, efendim?" dedim.

"Üzüldün mü? Evet, ben de üzüldüm," dedi. Eliyle yatağı göstererek, "Tüm bunlar son derece üzüntü verici, Will Henry," dedi.

Ayağa kalkıp en az benimkiler kadar titreyen dizlerinin üstünde durmaya çalıştı. Peşinden odadan çıktım. Mahmur mahmur hastaların sesleriyle yankılanan uzun koridoru geçtik. Bayan Bratton bizi basamakların dibinde bekliyordu. Doktora bakıp hafifçe kafasını salladı.

Warthrop, "Öldü," dedi. "Starr nerede?"

"Dr. Starr'ın acil bir işi çıktı."

Yaratık avcısı kadının suratına uzun uzun baktı, sonra da tatsız tatsız güldü. "Eminim ki çok önemli bir işi çıkmıştır!" dedi. "Tabii, onun yokluğuna sizin de yapacak bir sürü işiniz olmalı. Eyalet polisine haber vereceğim, daha sonra yapacak çok işiniz olacak, öyle değil mi Bayan Bratton?"

Kadın renk vermeden, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, Dr. Warthrop?" diye sordu.

"Gerçekten de bilmiyor olabilirsiniz," dedi doktor. "Ne kadar da hayret verici bir durum, değil mi? Hastaya karşı takındığınız ilgisiz tavır utanç verici, hatta insanlık dışı diyebilirim. Lütfen patronunuza burada işimin henüz bitmediğini söyleyin. Benim işim bitmedi, ama Motley Tepesi Akıl Hastanesi'nin işi bitti. Hezekiah Varner'in ölümüyle ilgili olarak kendisinin gerekli olan cezayı alması için elimden geleni ardıma koymayacağım."

Doktor kadına yanaştı. Kocakarı doktorun öfkeli tavrı karşısında irkilerek geriledi.

"Umarım adalet her ikinize karşı, tıpkı bu zavallı insanlara gösterdiğiniz kadar merhamet gösterir."

Doktor kadının yanıt vermesini beklemeden yanından geçti. Binanın ön kapısını öylesine hiddetle iterek açtı ki kapı duvara çarpıp büyük bir gümbürtü kopardı. Bakımsız bahçeyi yarılamıştık ki doktor dizginleri çekip sıvaları dökülmüş, çatısı sarkmış, sabah güneşinin altında kasvetli bir biçimde duran binaya bir kez daha baktı.

"Varner hayatı için mücadele etmiş olabilir, ama ölümü için aynı şey söylenemez, Will Henry," dedi. "Kaptan Varner boşu boşuna ölmüş olmayacak. Adalet Hezekiah Varner ve bu lanetli binanın duvarları arasındaki zavallı hastalar için yerini bulacak. Bu konuda elimden geleni yapacağım. Tanrı şahidim olsun ki yapacağım!"

İKİNCİ CİLT
Artıklar

YEDİ

"Beni Hayal Kırıklığına Uğrattın"

Harrington Sokağı'ndaki 425 numaralı eve döndüğümüzde, tek istediğim karnımı doyurup kafamı yastığa koymaktı. Önceki gün acele postayla yolladığım mektuplar yüzünden, doktorun Anthropophagus'a karşı saldırıya geçmeden önce, John Kearns'ün gelmesini bekleyeceğini düşünüyordum. Ancak, her dakika daha da suskunlaştığı için ona bir şey sormaya cesaret edemiyordum.

Doktor atları doyurmam için beni ahırda bırakıp eve girdi. Atlara su ve yiyecek verip üstlerini başlarını temizledikten sonra, yaşlı Bess'e de uğradım. Sonra, ayaklarımı sürüye sürüye eve girdim. İçimden belki de masada lezzetli bir şeyler olabilir diye geçiriyordum, ama bunu boşuna umut etmişim. Mahzenin kapısı açıktı ve ışıklar yanıyordu. Aşağıdan çekmecelerin açılıp kapandığını, ağır eşyaların çekildiğini ve taş zeminde sürüklendiğini duyabiliyordum. Birkaç dakika süren bu karmaşadan sonra, doktor nefes nefese, yanakları al al olmuş vaziyette yukarı kata çıktı. Beni görmezden gelerek, koridorda ilerledi ve çalışma odasına girdi. Oradan da bir gürültü patırtı başladı. Kapıdan içeri göz attığımda, doktorun masasının başına oturmuş, çekmeceleri açıp kapattığını gördüm.

Kendi kendine, "Bir şeyler olmalı," diye mırıldamıyordu. "Bir mektup konşimento, hizmet sözleşmesi, bir şey olmalı..."

Doktor hızla çekmeceyi kapatınca irkildim. Sanki hayattaki tek yakını, yani beni orada görmeyi beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne var?" diye sordu. "Orada dikilip ne yapıyorsun, Will Henry?"

"Bir şey soracaktım..."

"Evet, evet. Sor bakalım. Sor..."

"Peki, efendim. Şey diyecektim, markete gidip geleyim mi?"

"Markete mi? Ne için, Will Henry?"

"Yiyecek bir şeyler almak için efendim. Evde hiçbir şey yok, siz şeyden beri ağzınıza bir lokma koymadınız..."

"Tanrı aşkına evladım, yemekten başka bir şey düşünmez misin sen?"

"Düşünürüm, efendim."

"Ne düşünürsün?"

"Ne mi efendim?"

"Evet, ne dedim. Yemekten başka ne düşünürsün?"

"Şey... Birçok şey düşünürüm, efendim."

"Tamam, ama nedir bunlar? Öğrenmek istediğim buydu."

Doktor öfkeli bakışlarını bana dikmiş, incecik parmaklarını çalışma masasının cilalı yüzeyine vuruyordu

"Pisboğazlık nedir bilir misin, Will Henry?"

"Evet, efendim. Açlığın da ne demek olduğunu bilirim."

Doktor gülmek için kendisini zor tuttu. Az önce eline bir şey alıp kafama fırlatmamak için kendisini zor tutan adam, şimdi gülmemeye çalışıyordu.

"Eee?" dedi.

"Evet, efendim?"

"Aklından yemekten başka neler geçer?"

"Şey... Anlamaya çalışırım, efendim."

"Neyi?"

"Ne yapmam gerektiğimi... bana öğretmeye çalıştığınız şeylerin manasını... ama dürüst olmam gerekirse, çünkü yalancılık en büyük adildir, en çok da düşünmem gerekenden fazlasını düşünmemeye çalışırım, efendim. Bilmem anlatabildim mi?"

Doktor, "Pek bir şey anladığımı söyleyemem," dedi. "Yok, ne demek istediğini anlayamadım."

Sonra, beni başından defetmek istermiş gibi elini sallayıp, "Parayı nereye koyduğumu biliyorsun. İstersen markete git, ama sonra derhal buraya geri dön, Will Henry. Kimseyle konuşma. Birisi sana bir şey söyleyecek olursa, her şeyin

yolunda olduğunu, son araştırmamla meşgul olduğumu falan söyleyebilirsin. Ama sakın gerçekleri anlatma. Bazı yalanlar mecburiyetten söylenir, aptallıktan değil."

Markete gideceğim için rahatlamış, doktoru işiyle baş başa bırakmıştım. Azar işitmiş olmak haricinde, keyfim yerindeydi. Çünkü doktor gibi asabi bir yaratık avcısının asistanı olmak kolay bir iş değildi. Birçok çırağın sorgusuz sualsiz kabullendiği, hatta ileriye görmedikleri için şikâyet ettiği şeyler açısından da halimden memnundum. Gündüzleri yapmam gereken basit işler ve görevler, geceleri yapmak zorunda kaldığım karanlık işlerden, kapımıza gelen gizemli paketlerden ve beklenmedik konuklardan sonra içime su serpiyordu. Kısacası, günlük işler bana zor gelmiyordu. Kâbusumsu bir yaratığın iç organlarını katalogladıktan sonra, tabak çanak yıkamak eğlenceli bile sayılırdı.

Böylece, hopyaya zıplaya merdivenlerden yukarı çıktım. Gömleğimi değiştirdim. (Gömleğim Kaptan Varner'in odası gibi kokuyordu; üstüne hafif bir klor ve çürük et kokusu sinmişti.) Ancak, kıyafetimin önemli bir parçası eksikti. Bu yüzden, markete gitmeden önce, doktora bir şey sormak için evin içinde onu aramaya başladım. Doktor kütüphanedeydi. Raflardaki kitapları gelişigüzel çekiyor, sayfalarını karıştırıp paldır küldür yere atıyordu.

"Hah, geri mi döndün? Güzel; yardımına ihtiyacım var," dedi. "Şuradaki rafın diğer tarafından başla."

"Efendim, aslında daha markete gidip gelmedim."

"Kusura bakma, Will Henry, epeydir ortalıkta yoksun."

"Yıkanmak için yukarı çıkmıştım, efendim."

"Neden, üstün başın mı kirlenmişti?" doktor yanıt vermeme beklemeden, "Yoksa karnının aç olmadığına mı karar verdin?"

"Evet, efendim."

"Aç değilsin yani?"

"Açım, efendim."

"Ama az önce aç olmadığını söyledin."

"Efendim!"

"Az önce aç olup olmadığına karar verdin mi dedim, sen de 'Evet, efendim' dedin. Hatırladığım kadarıyla böyle dedin."

"Hayır, efendim. Yani, evet efendim. Yani... Şey diye düşünüyordum... Yani, buraya şapkamı bulup bulmadığınızı sormak için geldim."

Doktor sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi şaşkınlıkla bana baktı.

"Şapka mı?"

"Evet, efendim. Şapkam. Sanırım şapkamı mezarlıkta kaybettim."

"Bir şapkan olduğunu bilmiyordum."

"Evet, efendim. O gece mezarlığa giderken, şapkamı takmıştım. Onlar... bize saldırdıklarında düşürmüş olmalıyım, efendim. Mezarlığa... ortalığı toparlamak için geri döndüğünüzde şapkamı bulup bulmadığınızı merak etmiştim."

"Orada sana yakman için verdiğim haricinde şapka mapka görmedim. Sahi, ne zaman bir şapka aldın, Will Henry?"

"Geldiğimde şapkam vardı zaten efendim."

"Nereye geldiğinde şapkan vardı?"

"Buraya geldiğimde, efendim. Sizinle birlikte yaşamak için geldiğimde. O şapka benimdi, efendim. Babam vermişti."

"Anlıyorum. Onun şapkası mıydı?"

"Hayır, efendim. Benim şapkamdı."

"Ha, o halde senin için manevi değeri vardı."

"Vardı efendim. Yani, var demek istedim."

"Neden? O şapka neden o kadar önemliydi, Will Henry?"

"Babam vermişti," dedim bir kez daha.

"Baban vermişti, öyle mi? Will Henry, sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Evet, efendim. Tabii, efendim."

"Maddiyata bu kadar önem vermemelisin."

"Evet, efendim."

"Tabii, bu tavsiye bana ait değil. Yine de herhangi bir şapkadan çok daha değerli olduğu söyleyebilirim. Sorunun yanıtını aldın mı, Will Henry?"

"Evet, efendim. Sanırım şapkam kayboldu."

"Hiçbir şey sonsuza dek kaybolmaz, Will Henry. Babamın ardında bıraktığı o lanet meselenin kanıtlarından söz etmiyorsak, hiçbir şeyin sonsuza dek kaybolmadığını söyleyebilirim. Ben bir şey ararken, sen burada dikilip dururken vakit kaybediyorsun ama."

"Nasıl efendim?" dedim. Ne dediğini anlamamıştıım.

"Ya markete git ya da bana yardım et, Will Henry! İşe koyul! Beni bu felsefi konularla nasıl meşgul ediyorsun anlamıyorum."

"Sadece şapkamı bulup bulmadığınızı merak etmiştim," dedim.

"Söyledim ya, bulmadım."

"Tek bilmek istediğim buydu."

"şayet yeni bir şapka almak için izin istiyorsan, hemen tuhafiyeciye git, Will Henry. Ama gideceksen, hemen git, vakit kaybetmeden de geri gel."

"Yeni bir şapka almak istemiyorum, efendim. Eski şapkamı istiyorum."

Doktor i çekti. Bana bir yanıt vermeden, kütüphaneden ıktım. Ona son derece basit bir soru sormuştıım. Mezarlıkta şapkamı bulup bulmadığını sormuştıım. Bana, Hayır, Will Henry, küçük şapkamı bulmadım, demesi yeterli olurdu. Konuşmamızın dolambaçlı bir hal almasından ben sorumlu değildim doğrusu. Doktor Amerika'da doğduğu, İngiltere'de okuduğu halde, bazen normal bir konuşma yapmayı dahi beceremiyordu.

Kasabaya vardığımda, başımda şapkam yoktu, ama yine de mutluydum. En azından birkaç dakika için bile olsa, yaratık bilimden uzak kalacaktım. Son iki gün çok zor geçmişti. Sahi, yaşlı mezar soyguncusu o meşum haberle kapımıza geleli aradan sadece iki gün m geçmişti? Yeni Kudüs'n kaldırım taşlarıyla döşeli kalabalık sokaklarında yürürken, içime serin ve temiz ilkbahar havasını doyasıya

çekiyordum. Birdenbire, içimden daha önce de defalarca geçirdiğim bir şey geçti. Bunu benim durumumda olan herkes er ya da geç düşünürdü herhalde: Kaçmak.

Doktor evinin pencerelerine parmaklık taktırmamıştı; beni geceleri kafese tıkılan bir kuş gibi minnacık odama kilitlememişti; gündüzleri de zincire vurmamıştı. İşin aslı şu ki "vazgeçilmez" hizmetlerime ihtiyaç duymadığı zamanlarda, farkıma dahi varmazdı. Melankolik ruh haline büründüğünde, ayağının altında dolaşmaktan çekindiğim için karşısına dahi çıkmazdım, o da zaten ortalıkta görünmediğimi fark edene dek aradan bir ay geçerdi. Eskiden güneydeki pamuk tarlalarında çalışan köleler gibi, nereye gideceğimi, oraya nasıl gideceğimi ya da gideceğim yere vardığımda ne yapacağımı düşünmezdim. Bunlar önemsiz detaylardı. Ne de olsa özgürlük demek her konuda özgür olmak demektir.

Zaman zaman oturup neden doktorun evinden kaçıma yeltenmediğimi düşünürdüm. Tüm insanların mustarip olduğu tembellik haricinde, beni kaçıma alıkoyan şey neydi? Onunla kan bağı yoktu. Sonsuza dek yanında kalacağıma dair şeref yemini de etmemiştim. Kanunen de onunla birlikte kalmam gerekmiyordu. Ancak, evden kaçmayı her düşündüğümde, vicdanım sızlıyor, bunun boş bir amaç olduğunu düşünüyor, ruhumun bataklığında aldatıcı bir ışık parıldamaya başlıyordu. Aslında, doktordan kaçmak o kadar da imkânsız değildi. Yani, bunu defalarca düşünmüştüm, ama asıl mesele ondan uzak olmaktaydı. Onunla kalmamı sağlayan şey bilinmezden, tek başına ve başıboş kalkmaktan korkuyor olmam mıydı? Bir yaratık avcısına hizmet etmekten daha da korkunç bir şeylerle karşılaşmak korkusu muydu? O sevimsiz "bilinen," öngörülemeyen "bilinmeyen"den daha mı iyi bir seçenektir?

Belki de bu kaçmamamı sağlayan nedenlerden sadece biriydi, ama başka nedenler de vardı. Hayatımın ilk on bir yılını, sevgili babamın doktora karşı ne kadar saygı duyduğunu, daha doğrusu ona karşı ne kadar müthiş bir hayranlık duyduğunu dinleyerek geçirmiştim. Pellinore Warthrop'la bizzat karşılaşana dek, onu hayalimde defalarca canlandırmıştım. O benim gözümde ailemin her şeyini

borçlu olduğu üstün bir deha olmakla birlikte, aynı zamanda hepimizin gölgesinde yaşadığı karanlık bir varlıktı. Dr. Warthrop çok önemli işlerle uğraşıyor. Onu asla yüzüstü bırakmayacağım... Babamın doktora bir putperest gibi taptığını söylemek de, bu sevginin babamın müthiş bir fedakârlık yapmasına neden olduğunu söylemek de abartı olmaz: Babam Pellinore Warthrop için hayatını feda etmişti. Doktora karşı beslediği sevgi, hayatına mal olmuştu.

Eh, belki de doktorun yanından kaçmamamı sağlayan şey sevgi de olabilirdi. Doktora karşı değil, babama karşı beslediğim sevgi elbet. Doktorla birlikte kalarak babamın hatırasına saygı göstermiş oluyordum. Doktorun yanından kaçarak, babamın yürekten inandığı bir şeye, yani, doktora hem hizmet etmesini sağlayan, hem de hayatına mal olan düşünceye haksızlık etmiş olurdum. Babam doktorun "önemli işler" yaptığına inanıyordu. Dolayısıyla, onun asistanı olmak da bu önemli işlerin bir parçası olmak demektir. Diğer bir deyişle, asistanı olmadan doktorun "işleri" yolunda gitmez, aksardı. Kaçarak babamın onca emeğini boşa çıkarırdım.

Marketin zilini çaldığımda, Flanagan, "Aman Tanrım, kimler gelmiş?" diye bağırarak kapıya koştu. "Karıcığım, bak rüzgâr kimi atmış buraya!"

Karısı huysuz bir ses tonuyla, "İşim var, Flanagan!" diye seslendi arka odadan. "Kim geldi?"

Kırmızı yanaklı manav, ellerini omuzlarıma koyup pırıl pırıl parlayan yeşil gözlerini suratıma çevirdi. Flanagan tarçın ve vanilya kokuyordu.

"Küçük Will Henry geldi!" diye karısına seslendi. Sevimli suratında büyük bir gülümsemeyle, "Yüce Meryem adına, seni neredeyse bir aydır hiç görmedim. Nasılsın evlat?" dedi.

Karısı içeriden, "Kim geldi, kim geldi?" diye sordu.

Flanagan bana göz kırpıp, "Harrington Sokağı'ndaki, 425 numaralı malikânenin sahibi!" dedi.

Karısı, "Harrington Sokağı mı?" diye bağıarak, kapıda belirdi. Kırmızı iri ellerinde kocaman bir et bıçağı tutuyordu. Bayan Flanagan kocasının rahat iki katıydı. Ayrıca, sesi de kocasınıninkine kıyasla tam üç misli daha gürdü. Konuştuğu zaman, pencerelerin camları zangırdardı.

Beni görünce, "Ah, Flanagan!" dedi. "Sadece Will Henry gelmiş meğher."

"Sadece Will Henry de ne demek karıcığım?" dedi Flanagan bana gülümseyerek. "Sakin ona kulak asma Will Henry."

Hemen, "Peki, efendim," dedim. Ancak bu yanıtın Ama zonvari karısının alınmasına neden olabileceğini düşünerek, "Merhaba, Bayan Flanagan. Nasılsınız, hanımefendi?" dedim.

"Kocam beni sürekli olarak işimden alıkoymasa daha iyi olacağım," dedi. "Rahmetli annem kocam olacak bu adamla evlenmemem için beni sürekli olarak uyarırdı. Bütün gün benimle dalga geçiyor baksana!"

Manav, "Bugün pek keyfi yok," diye fısıldadı.

Karısı, "Hiçbir zaman keyfim yok!" diye seslendi.

Flanagan, "'48'deki patates kıtlığından bu yana böyle," dedi fısıldayarak.

"Ne dediğini duydum Flanagan!"

Flanagan abartılı bir biçimde iç çekip, "Tam kırk sene oldu, Will Henry, kırk sene," dedi. "Ama onu seviyorum. Seni seviyorum karıcığım!"

"Of, yeter. Buradan dediğin her şeyi duyuyorum. Will Henry, zayıflamışsın, öyle değil mi? Bana doğruyu söyle."

"Hayır, Bayan Flanagan," dedim. "Boyum uzamıştır."

Flanagan araya girip, "Boyu uzamış olmalı," dedi. "Demek zayıflamamışsın. Sadece aldığın kilolar boyuna gitmiş, değil mi?"

Karısı, "Saçmalama," diye homurdandı. "Gözlerim o kadar da bozuk değil! Ona bir baksana Flanagan. Baksana gözçukurları derinleşmiş, avurtları çökmüş. Bilekleri tavuk boynu kadar incecik kalmış. Bir de kalkmış kıtlıktan bahsediyorsun! Belli ki asıl kıtlık Harrington Sokağı'ndaki malikânede yaşanıyor!"

Flanagan tek kaşını sevimli bir biçimde havaya kaldırıp, "Şayet duyduklarım doğruysa, orada kıtlıktan da fazlası yaşanıyor," dedi. "Eee, Will Henry? Malikâne hakkında birçok şey söyleniyor; yok gizemli konuklarmış, yok gece getirilen paketlermiş, yok gece yarıları malikânenin kapısına dayanan insanlarmış! Bir de patronunun uzun süreler ortadan kaybolduğuna dair söylentiler var. Bunları sen de biliyorsun, değil mi?"

Doktorun bana tembihini anımsayarak, "Doktor bana işlerinden bahsetmez," dedim. Doktor bana Bazı yalanlar mecburiyetten söylenir, aptallıktan değil, demişti.

Bayan Flanagan, "Doktor dedin de sahi o adam tam olarak ne doktoru?" diye seslendi içeriden. Kadıncağızın sözleri bana Erasmus Gray'i anımsattı, ne tuhaf!

Ona da Erasmus Gray'e verdiğim yanıtı verdim: "Felsefe ' doktoru, hanımefendi."

Bay Flanagan kasvetli bir edayla kafasını sallayarak, "O büyük bir düşünür," dedi. "Tanrı biliyor ya büyük düşünürlere çok ama çok ihtiyacımız var!"

Karısı kapı eşiğine gelip, "O tuhaf işler yapan tuhaf bir adam," dedi elindeki bıçağı sallayarak. "Onun babası da dedesi de öyleydi. Tüm Warthroplar tuhaf."

Flanagan, "Aslında doktorun babasını severdim," dedi. "Babası, nasıl desem, Pellinore'dan çok daha candan bir insandı. Çok dost canlısıydı, ama asil de bir adamdı. Ketum ve mesafeliydi, ama kimseye büyüklük taslamazdı. İyi eğitilmiş, okumuş bir adamdı. İyi bir aileden geliyordu."

"Evet, kocacığım, her zamanki gibi dilediğini söyle, ama bence Alistair Warthrop'un diğer aile fertlerinden pek bir farkı yoktu. Tatsız, kendini beğenmiş ve soğuktu. Kapısında biten o karanlık tiplerden başka kimseye bir faydası dokunmazdı."

Flanagan, "Tüm bunlar dedikodudan ibaret," dedi. "Dedikodu ve söylenti, başka bir şey değil."

"O bir sempatizandı. Bunun da bir dedikodu olduğunu söyleyemezsin."

Flanagan, "Ona kulak asma sakm, Will Henry," dedi. "Dedikodu yapmayı çok sever de."

"Dediğini duydum! Kulaklarım da gözlerim kadar keskin hâlâ, Flanagan."

Flanagan, "Umurumda değil!" diye bağırdı.

Karı koca arasında başlayan bu tartışmanın arasında kalmış olmaktan dolayı huzursuz olmuştum. Arkamdaki sepetten bir elma aldım. Alışverişimi yaparsam, belki de Flanaganlar tartışmayı da unuturlar diye düşündüm.

Bayan Flanagan suratı elimdeki kıpkırmızı elma gibi kızarmış vaziyette, "Buraya onun hakkında sorular sormaya gelmişlerdi, bunu sen de gayet iyi biliyorsun," dedi kocasına.

Flanagan yanıt vermedi. İrlandalıları has yemyeşil gözlerindeki gülümseme kaybolmuştu. Dudaklarını büzdü.

Elimde olmadan, "Kim soru sormaya geldi?" diye sordum.

Flanagan, "Hiç kimse," diye homurdandı. "Karım yanılıyor..."

"Pinkertonlar tabii ki, başka kim olacak," dedi Bayan Flanagan.

"Karım fena halde yanılıyor," dedi Flanagan.

"Pinkertonlar da kim?" diye sordum.

Kadın, "Dedektifler!" dedi. "Hem de bir sürü!"

Flanagan, "Sadece iki dedektif geldi," dedi.

Karısı onu duymazdan gelerek, "Buraya ta Washington'dan gelmişler," dedi. "'61 yılının ilkbaharında."

Flanagan, "Hayır, '62 yılının ilkbaharıydı," dedi.

"Hem de Kara Kuvvetleri Komutanlığından gelmişlerdi. Onları şahsen Bakan Stanton yollamış."

"Hayır, onları Stanton yollamamıştı."

"Kesinlikle Stanton yollamıştı!"

"O halde dedektifler '61 ilkbaharında gelmiş olamazlar karıcığım," dedi Flanagan. "Stanton, '62 yılının ocak ayına kadar bakan olmamıştı."

Bana mı anlatıyorsun, Flanagan? Belgeleri kendi gözlerimle gördüm."

"Gizli devlet yetkilileri neden bir manavın karısına resmi belgeleri gösterebilirler?"

"Ne istiyorlardı?" diye sordum. Dedektiflerin soru sormak için buraya gelişinin Benin'e gittiği tarihlere denk geliyordu. Bu iki olay arasında bir bağlantı olabilir miydi? İttifak'a çalışan dedektiflerin buraya gelişleriyle, Feronia'nın denize açılışı bir tesadüf eseri aynı tarihlere denk gelmiş olabilir miydi? Acaba hükümet baba Warthrop'un Anthropophagus'u Amerika'ya getirme planından haberdar mı olmuştu? Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Çünkü bu tesadüfi karşılaşma belki de doktorun içini kemiren endişelere çözüm olacaktı. Neden? Bu muammanın yanıtı bulup da doktorun yanına gitsem, acaba bana ne derdi? Ne de olsa, beni şapşal, en basit soruyu dahi dili tutulmadan ve kafası karışmadan yanıtlamayacak bir çocuk sanmıyor muydu? Doktorun zihnini kurcalayan sorunun yanıtı öğrenip geri dönsem, kim bilir itibarım nasıl da artardı? Bundan böyle gerçekten de "bensiz" yapamayacağına inanırdı.

"Onun İttifak yanlısı olup olmadığından emin olmak istiyorlardı," dedi Flanagan, asabi karısı yanıt vermeye fırsat bulamadan. "Aslında, sordukları sorular doğrudan doktorla da ilgili değildi hatırlarsan karıcığım. O iki Kanadalı beyefendi hakkında soru sormuşlardı... Ne yazık ki adamların isimlerini hatırlayamıyorum. Ne de olsa aradan neredeyse yirmi altı sene geçti."

Karısı, "Slidell ve Mason," dedi. "Ayrıca, adamlar Kanadalı falan değillerdi. Düpedüz isyancı ajanlardı."

Flanagan bana dönüp göz kırptı ve, "Pinkertonlar bize pek bir şey anlatmamışlardı," dedi.

Bayan Flanagan, "Her iki adam da doktorun evine girip çıkarken görülmüşler. Harrington Sokağı'ndaki evi diyorum. Hem de bir kere de değil."

Flanagan, "Bu, hiçbir şey kanıtlamaz," dedi.

Karısı, "Doktorun tahrikçilerle ve hainlerle işbirliği yaptığını kanıtlar," diye seslendi. "Onun bir sempatzizan olduğunu da kanıtlar."

"Eh, sen öyle düşünüyorsun karıcığım. Zaten şimdi de o zaman da herkes doktor hakkında öyle düşünmüştü, ama herkes öyle düşünüyor diye bunun doğru olması gerekmez. Pinkertonlar kasabadan ayrıldıktan sonra, Dr. Warthrop burada kaldı, öyle değil mi? Şayet ellerinde yeterli kanıt olsaydı, onu hemencecik alıp götürürlerdi. Değil mi? Şimdi sen kalkmış hiç kimseye zarar vermemiş, iyi kalpli bu adam hakkında bunları söylüyorsun. Bunlar dedikodudan ibaret dedim sana. Hem ölülerin arkasından konuşulmaz karıcığım."

Karısı, "O isyancı bir sempatzizandı!" dedi ısrarla. Kadının tiz sesinden kulaklarını çınlamaya başlamıştı. "Doktor savaştan sonra çok değişmişti, bunu sen de biliyorsun Flanagan. Haftalarca o evden çıkmazdı. Çıktığı zaman da en yakın arkadaşını kaybetmiş birisi gibi kederli kederli dolanıp dururdu. Sokakta yanından geçtiğinizde, dönüp bir 'Nasılsınız?' dahi demezdi. Sanki yüreği burkulmuş, ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi davranırdı."

Flanagan derin bir iç çekerek, "Dediklerin doğru olabilir karıcığım," dedi. "Ama doktorun savaş yüzünden bu hale geldiğini sanmam. Bir erkeğin yüreği bir kadınınki kadar olmasa da karmaşıktır. Belki de dediğin gibi, doktor gerçekten de bir şeye çok üzölmüştü, ama bunun ne olduğunu bilemezsin."

Doğrusu bunun ne olduğunu ben de bilmiyordum, ama iyi bir tahminde bulunabiliyordum doğrusu. Savaş sona erdiğinde, Alistair Warthrop ellerini kana bulamıştı. Ancak bu, savaş alanında değil, Feronia isimli gemide olmuştu. Dökölen kan, doktorun bin bir zahmetle Amerika'ya getirtmek istediğı yaratıkların öldürdüğü insanların, "felsefesinin" sunağında kurban edilen kişilerin kanıydı.

Geri döndüğümde, doktor çalışma odasındaaydı. Cam kenarındaki en sevdiği koltuğa oturmuştu. Perdeleri çekmişti.

Oda kapkaranlıktı. O kadar karanlıktı ki içeri ilk baktığımda doktorun orada olduğunu fark etmemiştim. Mahzene inmiş, orada etrafa savrulmuş kutulardan ve

masaların üstüne yayılmış dosyalardan başka bir şey görmemiştim. Kütüphaneye girince de benzer bir manzarayla karşılaşmışım. Raflardaki kitaplar yerlere düşmüştü, eski gazetelerle dergiler de aynı şekilde yerleri boylamıştı. Kafamı nereye çevirsem, çekmecelerden ve dolaplardan çıkartılıp yere fırlatılmış bir şeyle karşılaşırıyordum. Sanki tüm ev haydutlar tarafından yağmalanmıştı.

Doktor, "Will Henry," dedi. Sesi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yorgun geliyordu. "Umarım aradıklarını bulmuşsundur. Maalesef bugün şansım yaver gitmedi."

Nefes nefese, "Evet, efendim," dedim. "Eve daha da erken gelebilirdim, ama fırına uğramayı unutmuşum. Ahududulu çörekleri ne kadar sevdiğinizi bildiğimden, geri gittim. Fırında kalan son çöreği ben aldım, efendim."

"Çörek mi dedin?"

"Evet, efendim. Sonra, kasaba ve Bay Flanagan'ın dükkânına da uğradım. Size selamlarını yolladı efendim."

"Neden nefes nefese kaldın? Hasta falan mısın?"

"Hayır, efendim. Eve kadar koştum efendim."

"Koştun mu? Neden? Peşinden birileri mi kovalıyordu?"

"Bayan Flanagan'ın söylediği bir şey yüzünden koştum," dedim. Doktora duyduklarımı anlatmak için can atıyordum. Öğrendiklerimi duyunca, benim ne kadar zeki bir çocuk olduğumu düşünecekti. Böyle olacağına emindim.

Doktor homurdandı. "Kesin benim hakkımda bir şey demiştir," dedi. "O kadınla konuşmamalısın, Will Henry. Zaten kadınlarla konuşmak tehlikelidir. Ama o kadınla konuşmak iyice tehlikelidir."

"Efendim, Bayan Flanagan sizden söz etmedi aslında," dedim. "En azından, konuşmanın önemli kısmı sizinle ilgili değildi. Babanızdan bahsetti."

"Babamdan mı?"

Soluk bile almadan, doktora tüm duyduklarımı bir çırpıda anlatıverdim. Slidell'dan, Mason'dan, Pinkerton isimli dedektiflerden ve kasaba halkına

sordukları sorulardan (ki bu bilgiyi kasap Noonan ve fırıncı Tanner da doğrulamışlardı) ve kasaba halkının genel olarak doktorun babasının bir Konfederasyon sempatzanı olduğuna, onun güneyin düşüşüne verdiği tuhaf ve olumsuz tepkiden ve anlatılanların hepsinin Feronia'nın denize açılmasıyla aynı tarihe denk geldiğinden bahsettim. Doktor lafımı sadece bir kere kesti ve babasının görüştüğü iddia edilen adamların isimlerini tekrarlattı; bunun haricinde suratında hiçbir ifade belirmeksizin, ellerini önünde kavuşturmuş vaziyette beni dinledi. Tüm duyduklarımı anlattıktan sonra, nefes nefese kalmıştım. Doktorun yerinden fırlayıp boynuma atılacağını ve Gordion düğümünü çözdüğüm için tebrik edeceğini düşünüyordum.

Bunun yerine, doktor beni çok üzen bir şey yaptı. Kafasını sallayıp alçak bir ses tonuyla, "Bu kadar mı?" diye sordu. "Yani, bana bunları anlatmak için mi eve kadar koşturdun?"

Yıkılmış bir halde, "Bunları biliyor muydunuz?" dedim.

Doktor, "Babam birçok konuda hatalı davranmıştı, ama ihanet bunlardan biri değildi," dedi. "O adamlarla görüşmüş olabilir, o adamların niyeti kötü de olmuş olabilir. Belki de babamla görüşmek istemelerinin ardında sinsi bir neden yatıyordu. Babamın işine ne derece bağlı olduğu birtakım çevrelerde gayet iyi bilinirdi. Ama bu anlattıkların doğru olamaz. Babam vatan hainlerini hemen kapı dışarı ederdi."

"Ama bunu nereden bilebilirsiniz?" dedim. "Siz onunla birlikte yaşamıyordunuz ki."

Doktor bana bakıp suratını buruşturdu. "Benim ne zaman nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" diye sordu.

Doktorun beni delip geçen bakışlarından korunmak için kafamı önüme eğdim.

"Bana savaş sırasında sizi okula yolladığını söylemiştiniz," diye yanıt verdim.

"Sana hiç böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum, Will Henry."

Doktor haklıydı; bana böyle bir şey söylememişti. Bu bilgiyi eski sandığın içinde bulduğum açılmamış mektuplardan birinde okumuştum. Ama doktorun da dediği gibi, bazı yalanlar mecburiyetten söylenirdi, aptallıktan değil.

"Aradan uzun süre geçti," dedim cılız bir ses tonuyla.

"Öyle olmalı, çünkü sana babamla ilgili bu tür bir şey anlattığımı hiç hatırlamıyorum. Her neyse, bu iki olayın aynı tarihlere denk gelmesi ikisi arasında bir ilişki olduğu manasına da gelmez, Will Henry."

"Ama arada bir bağlantı olabilir," dedim ısrarla. Mantık yürüterek doktoru zekâmla büyülemeye kararlıyım. "O adamlar Konfederasyon ajanlarıysa, babanız ne kimseye onlardan bahseder, ne de Kaptan Varner'ı tanıdığına dair ortalıkta bir kanıt bırakırdı. Bence bir kanıt bulamamanızın nedeni de bu efendim! Dahası, bu durum babanızın neden birden fazla yaratığın buraya getirilmesini istediğini de açıklıyor. Yaratıkları araştırma yapmak niyetiyle buraya getirmediyse, bunun nedeni ne olabilir? Belki de yaratıklar babanıza değil, Slidell ve Mason denen o adamlara teslim edilecekti. Belki de Anthropophagus'u isteyenler onlardı, babanız değil!"

Doktor heyecandan yerimde duramaz halimi dikkatle izleyerek, "Bunu neden istesinler ki?" dedi.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim. "Belki de onları Amerika'da yetiştirmek istiyorlardı. Belki de bir yaratık ordusu yaratacaklardı! İttifak birliklerinin bir yaratık ordusu karşısında gecenin bir yarısı ne hale düşeceğini düşünsenize!"

"Anthropophagusların yılda sadece bir-iki yavrusu olur," dedi doktor. "Yaratıklardan yüz tanesini bir araya getirmek yıllar alır, Will Henry."

"Ama yaratıklardan sadece iki tanesi Feronia'nın tüm tayfasını öldürdü," dedim.

"Bence şansları yaver gitmiş. Yani, Anthropophaguslar açısından demek istiyorum. Savaşa dayanıklı askerlerle karşılaşmış olsalardı, gemiden sağ çıkamazlardı. Bu çok ilginç bir teori Will Henry, ama kanıtın yok. Bu adamlar

isyanı desteklemek ve düşmanları öldürmek ya da korkutmak için babamdan birtakım yaratıklar istemeye gelmiş olsalar, babam onlara en azından Anthropophaguslar kadar riskli ve masraflı olmayan yarım düzine kadar başka yaratık bulabilirdi. Ne dediğimi anlıyor musun, Will Henry? Şayet o adamlar bu amaçla babamla görüşmüşlerse, babamı tanıdığım kadarıyla böyle bir teklifi reddetmiş olduğuna eminim. Teklifi kabul etmiş dahi olsa, Anthropophagusları seçmezdi."

Konunun bu şekilde kapanmasına razı olmadığım için ısrarla, "Ama bundan emin olamazsınız," dedim. Haklı çıkmak için çaresizlik içinde kıvranıyordum. Doktoru haksız çıkarmak için değil, ama haklı çıkmak için...

Doktor ani bir tepki verdi. Oturduğu yerden ayağa fırladı. Köşeli yüz hatları öfkeyle iyice gerilmişti. Betim benzim atıverdi. Onu daha önceden hiç böylesine öfkeli görmemiştim. Kendisine itaatsizlik ettiğim için tokadı her an suratıma yapıştırmasını bekliyordum.

"Benimle nasıl böyle konuşursun?" diye bağırdı. "Babamın dürüstlüğünü ne cüretle sorgularsın? Ailemin ismini nasıl karalarsın? Sanki tüm kasabanın bana cephe alması yetmiyormuş gibi, kendi asistanım, evimi ve işimi paylaştığım, uğruna özel hayatımdan fedakârlık ettiğim çocuk o insanların iftiralarına ortak oluyor ha? Bu yetmezmiş gibi, bir de bana her şeyini, hatta hayatını dahi borçlu olan çocuk emirlerime, daha doğrusu ona verdiğim tek emre karşı geliyor! Sana ne demiştim, Will Henry? Hatırlıyor musun, yoksa çörek satın almaya o denli dalmıştın da unuttun mu? Evden çıkmadan önce, sana ne demiştim?"

Kekelemeye başladım. Doktorun sözlü saldırısının şiddeti karşısında afallayıp kalmıştım. Süklüm püklüm önünde dikilirken, Doktor, "Sana ne demiştim?" diye bağırdı.

"Ki... kim, kimseyle konuşma demiştiniz efendim," dedim.

"Başka?"

"Birisi sizin hakkınızda bir şey soracak olursa, her şeyin yolunda olduğunu söyleyecektim."

"Peki, Konfederasyon ajanlarıyla, hükümet için çalışan dedektiflerle ve Warthrop ailesiyle ilgili sorduğun sorularla insanlar üzerinde nasıl bir izlenim bıraktığını sanıyorsun, Will Henry? Açıkla bakalım."

"Ben sadece... Tek istediğim... Size yemin ederim ki konuyu ben açmadım efendim! Flanaganlar açtılar!"

Doktor öfkeyle, "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Will Henry," dedi. Sonra, arkasını döndüğü gibi, yerdeki kitapları ve gazeteleri tekmeleyerek odadan çıkmaya yeltendi. "Daha da kötüsü, bana ihanet ettin." Karanlık odada aniden bana dönerek, "Hem de ne uğruna?" diye bağırdı. "Dedektifçilik oynamak, bitmek tükenmek bilmez merakını tatmin etmek ve babamın inzivaya çekilip dünyaya küskün bir adam olarak ölmesine neden olan o dedikoduların ve söylentilerin bir parçası olarak beni utandırmak uğruna yaptın bunu. Beni telafisi mümkün olmayan bir duruma soktun Bay Henry. Artık bana göstermiş olduğun sadakatin bencilliğiyle ölçülebileceğini anladım. Üstelik senden istediğim tek şey mutlak bir bağlılıktı. Kimse benden seni yanıma alıp işimin bir parçası haline getirmemi istemedi. Babana karşı hissettiğim gönül borcunun da bununla bir alakası yok. Ama seni yanıma almak kendi tercihimdi. Şimdiyse olanlara ve karşılığında düştüğüm duruma bak... Ne oldu? Bana kızdın mı? Seni kırdım mı? Konuşsanal!"

"Buraya gelmeyi ben istemedim!"

"Ben de seni asistanım yapmak için fırsat kollamıyordum doğrusu!"

"Siz olmasaydınız, buraya gelmem gerekmeyecekti!"

Doktor bana doğru bir adım attı. Karanlıkta yüzünü doğru dürüst seçemiyordum. Aramıza bir gölge düşüyordu.

"Baban bu işin tehlikelerinin farkındaydı," dedi doktor yavaşça.

"Annem farkında değildi! Ben de değildim!"

"Ne yapmamı isterdin, Will Henry? Yangından sonra onları mezarlarından mı çıkarsaydım?"

Yaratık avcısının, beni kahreden adamın gölgesi altında, "Buradan nefret ediyorum!" diye bağırdım. "Buradan, beni buraya getirdiğiniz için sizden nefret ediyorum."

Koşa koşa koridora gidip merdivenleri birer, ikişer çıkarak küçük odama sığındım. Kapıyı da ardımdan çarparak kapattım. Sonra, kendimi yatağıma atıp suratımı yastığa gömdüm ve öfke, keder ve utanç içinde avaz avaz ağlamaya başladım. Evet, utanç dedim. Doktordan başka kimsem yoktu ve onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Doktorun işi vardı; benimse ondan başka hiçbir şeyim yoktu. Her ikimiz de sahip olduklarımızı gayet iyi biliyorduk.

Pencereden dışarı baktım. Nisan ayında gökyüzü masmavi bir renge bürünürdü. Güneş ufka doğru kaymış, bulutların gövdesini altınimsı bir renge boyamıştı. Gözyaşlarını dindikten sonra, sırtüstü uzanıp karanlığın basmasını izlemeye koyuldum. Bedenim dinlenmek ve uyumak için can atıyor, ruhumsa daha uzun bir molaya ihtiyaç duyuyordu. Yemek yiyebilir, uyuyabilirdim, ama içimi kavuran bu yalnızlığı, tesellisi mümkün olmayan kederi ve şifasız dehşeti ne dindirecekti? Yaratığın hain pençesinden kurtulamayarak, beline kadar mezarın içine gömülen Erasmus, ya da bedeni kurtçuklar tarafından kemirilen Hezekiah Varner gibi, acaba ben de tüm kurtuluş ihtimallerinden yoksun mu kalmıştım? Erasmus'u yiyen Anthropophagus, Hezekiah'yı kemiren kurtçuklar gibi, benim de tüm ümidim ebeveynlerimi yutan yangında kül olup gitmiş miydi? Ölüm onların acısına bir son vermişti. Acaba ölüm meleği bana da uğrasa, benim de acılarım son bulur muydu? Beni alsın diye ölümün taklitçisi uykuyu ve beraberinde getireceği rahatlama hissini beklemeye başladım. Ancak, bir kere huzurum kaçmıştı. Onca gözyaşı dökmüş olmaktan dolayı başıma fena bir ağrı saplanmış, midem burulmaya başlamıştı. Yataktan kalkıp ara kapıyı açtım ve parmaklarımın ucunda alt kata indim. Dosdoğru mutfağa gittiğimde, mahzen kapısının kapalı olduğunu gördüm.

Doktorun orada olduğuna emindim; ben nasıl arada bir küçük odama sığınırısam, doktor da rahatlamak için mahzene sığınırdı. Mümkün olduğunca seri ve sessiz bir biçimde çaydanlığı ocağın üstüne koyup açlıktan zil çalan mideme güzel bir yemek hazırlamaya koyuldum. Kasap Noonan'ın verdiği iki parça kuzu pirzolasını haşladım. Tabağımı yemeği hazırladığım hızla silip süpürdüm. Daha önce böylesine leziz bir yemek yediğimi hatırlamıyordum. Tabii, yemeği benim pişirmiş olmam da onu daha leziz kılıyordu. Ancak, o kadar acıkmıştım ki yemeğin tadını doğru dürüst alamadan lokmalarımı mideme indiriyordum.

Fırıncı Tanner'ın vermiş olduğu bir somun ekmeği de pirzola haşlamasının suyuna banmıştım ki mahzenin kapısı açıldı ve Doktor kapıda beliriverdi.

"Bir şey pişirmişsin," dedi.

"Evet," diye yanıt verdim. Bu sefer, ona özellikle "efendim" diye hitap etmemiştim.

"Ne pişirdin?"

"Kuzu eti."

"Kuzu eti mi?"

"Evet."

"Pirzola mı?"

Evet manasında kafamı salladım. "Biraz da taze bezelyeyle havuç haşladım."

Tabağımı lavaboya götürdüm. Tabağı yıkarken, doktorun beni izlediğini hissedebiliyordum. Fincanımla tabağımı kurusun diye rafa koyup arkamı döndüm. Doktor hâlâ mahzen kapısının önünde dikiliyordu.

"Bana ihtiyacınız var mı?" diye sordum.

"Yok..." dedi. "Hayır, sana ihtiyacım yok."

"O halde, odamda olacağım," dedim.

Yanından geçip odama çıkarken, doktor bana bir şey demedi, ama sonra koridora çıkıp arkamdan, "Will Henry!" diye bağırdı.

"Evet?"

Bir an için tereddüt etti, sonra da uysal bir tavırla, "İyi uykular, Will Henry," dedi.

Epey bir süre sonra, yatakta bir o yana, bir bu yana dönüp uyumaya çalışırken, Doktor beni her zamanki gibi tam uykuya dalmak üzereyken çağırdı. Tiz sesi küçük sığınağımın içinde yankılandı.

"Will Henry! Will Henry!"

Tatlı bir uykudan uyanıp mahmur mahmur kalktım ve çaresizlik içinde içimi çektim. Bu ses tonunu gayet iyi biliyordum; daha önce de defalarca duymuştum. Basamakları adeta sürünerek alt kata indim.

"Will Henry! Will Henry!"

Doktor odasındaydı; üstündeki giysileri çıkarmadan, öylece yatağına uzanmıştı. Beni kapının orada görünce, elini kaldırıp sabırsızlıkla içeri girmemi işaret etti. Hâlâ tartışmamızın etkisi altında olduğumdan, yatağın yanına gitmedim; içeri bir adım attıktan sonra olduğum yerde durdum.

Doktor, "Will Henry, ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Beni yanınıza çağırdınız," dedim.

"Yine başlama, Will Henry. Ne yapıyordun orada?" Doktor eliyle koridoru işaret etti.

"Odamdaydım, efendim."

"Hayır, hayır. Mutfaktan sesler geliyordu."

"Odamdaydım," dedim bir kez daha. "Belki de mutfakta bir fare falan vardır."

"Bir fare tabak çanakları yerinden oynatabilir mi? Bana doğruyu söyle, Will Henry. Bir şey mi pişiriyordun?"

"Doğruyu söylüyorum. Odamdaydım."

"Yani, hayal gördüğümü mü ima ediyorsun?"

"Hayır, efendim."

"Bir ses duyduğuma eminim."

"Alt kata inip mutfağa göz atayım efendim."

"Hayır! Hayır, burada kal. Herhalde hayal gördüm. Uyumuş olmalıyım; bilmiyorum."

"Evet, efendim," dedim. "Bu kadar mıydı?"

"Buna alışık olmadığımı biliyorsun."

Doktor susup neye alışık olmadığını sormamı bekledi, ama artık bu oyunu oynayamayacak kadar usanmıştım. Doktor yine o huzursuz ruh hallerinden birine bürünmüş, uğraştığı tuhaf işler ruhunu karartmıştı. Aslında, konuşmamızın nasıl devam etmesi gerektiği belliydi. Genellikle, rolümü iyi oynardım, ama son birkaç gündür olup bitenler keyfimi kaçırmıştı. Canım oyun falan oynamak istemiyordu.

Soru sormadığımı görünce, "Evimi birisiyle paylaşmaktan söz ediyordum," dedi. "İnsan doğru dürüst dinlenmediğinde, akli oyunlar oynar. En son ne zaman uyuduğumu dahi hatırlamıyorum."

"En az üç gün önceydi," dedim.

"En son ne zaman doğru dürüst yemek yediğimi de hatırlamıyorum," dedi.

Yanıt vermedim. Doktor benden ne istediğini sormadıkça, ben de ona bir şey teklif etmeyecektim. İnatçılık etmeyi istiyorsa, ben de ona aynı şekilde karşılık verecektim.

"Biliyor musun Will Henry, daha gençken bir hafta uyumadan ve hiçbir şey yemeden hayatımı sürdürebiliyordum. Hatta bir keresinde, cebimde sadece bir elmayla And Dağları'na tırmanmıştım... Alt kata inmediğine eminsin, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Sana seslendikten hemen sonra sesler kesildi. Belki de uyurgezersindir."

"Hayır, efendim. Yatağımdan hiç çıkmadım."

"Tabii."

"Başka bir şey var mıydı, efendim?"

"Başka bir şey mi?"

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Belki de mutfakta ne yaptığını çörekler yüzünden söylemek istemiyorsundur."

"Çörekler mi efendim?"

"Gece karnın acıkınca, bir şeyler atıştırmak için mutfağa inmiş olabilirsin. O çörekleri ne kadar sevdiğimi bilirsin."

"Hayır, efendim. Çörekleri ellemedim."

"Sahi mi? Ne güzel."

Bu işten kurtuluş yoktu. Doktor ne mutfağa kendisi gidecek, ne de benden gitmemi isteyecekti. Odama çıksam, tam uykuya dalarken beni tekrar yanma çağıracaktı. Will Henryyyyl Sonra da dayanamayıp yine yanına gelecektim. Çaresiz mutfağa gidip su kaynattım ve çörekleri bir tabağa dizdim. Doktora bir fincan çay demlerken, lavaboya yaslandım ve esnemeye başladım. Sonra her şeyi bir tepsiye koyup onun odasına çıktım.

Doktor yokluğumda yatağında doğrulmuştu. Sırtını yatağının başına yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturup kafasını önüne eğmişti. Tepsiyi yatağın yanındaki ufak masanın üstüne bıraktığımda, kafasını kaldırıp bana baktı.

"Bu da ne böyle? Çay ve çörek ha? Ne kadar düşüncelisin, Will Henry!"

Bir sandalyeye oturmamı işaret etti. İçimden iç çekip oturdum: Bundan da kaçış yoktu. Odama geri dönecek olsam, bir dakika sonra beni tekrar yanma çağıracaktı. Hayır manasında kafamı sallasam, parmaklarını şaklatıp sesini yükseltecek, sonra da büyük bir içtenlikle bana yorgun olup olmadığını soracaktı.

Çörekten ufacık bir lokma aldıktan sonra, "Çok lezzetliymiş," dedi. "Ama ikisini birden yiyemem. Sen de yesene, Will Henry."

"Yok, teşekkür ederim efendim."

"Aç olmadığına göre, daha önce gerçekten de mutfağa inmişsin demek ki. Mutfakta bir şey gördün mü?"

"Hayır, efendim."

"Dediğin gibi, sesleri bir fare çıkarmış olabilir. Hazır mutfağa gitmişken fare kapanını kurdun mu?"

"Hayır, efendim."

Yerimden kıpırdamadığım halde, "Şimdi bir yere gitme, Will Henry," dedi. "Kapanı sabah da kurabilirsin." Çayını yudumladı. "Fare epeyi iri olmalı. Aşağıdan o kadar gürültü patırtı geldi ki anlatamam," dedi. "Belki de Proteus gibi şekil değiştirme gücüne sahiptir. Fareden insan dönüşebiliyordur. Herhalde ailesi için bir parça peynir aşırıya çalışıyordu. Hah! Ne kadar gülünç bir düşünce, değil mi Will Henry?"

"Evet, efendim."

"Bildiğin gibi, yorgun olmadığım sürece neşeli bir insan olamıyorum. Şu anda çok ama çok yorgunum, Will Henry."

"Ben de yorgunum, efendim."

"O halde burada ne işin var? Gidip yatsana."

"Peki, efendim. Sanırım gidip yatacağım."

Yerimden kalkıp tatsız tatsız iyi geceler diledim, ama böylelikle sıvışamayacağımı gayet iyi biliyordum. Odadan çıktım, koridoru yarılardım ve içimden on beşe kadar saydım. Tam o sırada, doktor beni geri çağırıldı.

Tekrar sandalyeye oturmamı işaret edip, "Aklımdakilerin hepsini söyleyemedim," dedi. "Şu farazi fareden bahsederken, aklıma Proteus anguinus geldi," dedi.

"Aslında Proteus'dan bahsetmişsiniz," dedim.

Doktor sabırsızlıkla aptallığıma kafasını salladı. "Will Henry, Proteus anguinus Karpat Dağları'nda bulunan bir çeşit kör amfibidir. Tabii, bunu düşünürce aklıma bir de Galton ve soyarıtımı meselesi geldi," dedi.

"Anladım, efendim," dedim, ama doktorun o anda neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Daha önceden ne Proteus anguinus'u, ne Galton'ı, ne de soyarıtımını duymuştum.

Yaratık avcısı, "Olağanüstü yaratıklardır," dedi. "Doğal seçilimin de mükemmel birer örneğidirler. Dağlarda, ışık almayan derin mağaralarda yaşarlar, ama buna rağmen gözleri tam olarak gelişmemiştir. Galton bu yaratıkların ilk örneklerini

Adelsberg'e yaptığı keşif gezisinden sonra kendi ülkesine, yani İngiltere'ye getirmişti. Kendisi babamın ve tabii ki Darwin'in arkadaşıydı. Babam Galton'ın özellikle soyarıtımıyla ilgili araştırmalarına hayrandı. Kütüphanede Kalıtımsal Deha isimli, imzalı kitabı var."

Makine gibi, "Öyle mi?" dedim.

"Düzenli olarak yazıştıklarını biliyorum, ama günlükleri ve hayatı boyunca kendisine gönderilen bütün mektuplar gibi, babamın Galton'dan gelenleri de yok ettiğini sanıyorum."

Bütün mektuplar, demişti Doktor. Eski, unutulmuş bir sandığın dibinden çıkan, bir oğlun babasına yolladığı açılmamış mektuplar geldi aklıma. Doktor mektuplardan birinde babasına, Keşke siz de bana yazsanız, diyordu.

"'83'te babamı defnetmek için Prag'dan geri döndüğümde, kitaplarından çok azı kalmıştı. Geriye bir tek sandığı, bir de özellikle ilgisini çeken bazı türler hakkında almış olduğu notlar kalmıştı. Sanırım bunları yok etmeye kıyamamış. Çoraplarından ayakkabı bağcıklarına kadar, kişisel belgelerinin hepsi ya yok etmiş, ya da atmış. Merdivenin altına koymamış olsa, eminim ki sandığı da yok edecekti. Sanki hayatının son günlerinde yaşadığına dair tüm kanıtları silmek istemiş. O zamanlar, bunu son yıllardaki rahatsızlığına bağlamıştım. Babam nedeni bilinmez bir vicdan azabı çekiyor, dini konulara aşırı bir ilgi gösteriyordu. Hayatı başladığı gibi bitti de diyebilirim: Bir sabah kâhyası babamı yatağına fetüs pozisyonunda ve çırılçıplak uzanmış halde ölü olarak bulmuş."

Doktor iç çekti. "Zekâsına hayran olmuştum. Onun aklını tümünden yitirdiğini sanıyordum," dedi. Kısa bir süre gözlerini yumdu. "Hayatının zirvesindeyken, babam çok onurlu bir adamdı, Will Henry. Görünüşüne gösteriş yapacak denli önem verirdi. Yaşamını öylesine küçük düşürücü bir biçimde sona erdireceği akla hayale gelmez bir şeydi. En azından, benim aklıma gelmemişti."

Doktor sessizleşti ve bakışlarını tavana çevirdi. Aklıma hiçbir seçeneği olmayan Hezekiah Varner geldi. "Ama babam hafızama o gösterişli haliyle

kazınmış bir kere. Onu son görelî aradan on sene geçmişti ve o Alistair Warthrop daha farklı bir insandı. Beş sene önce yatağında ölü bulunan insan müsveddesi değildi."

Warthrop melankolik düşüncelerinden bir anda sıyrılıverdi. Bana dönebilmek için yan tarafına uzandı ve başını avcuna yasladı. Koyu renkli gözleri gaz lambasının ışığı altında parıltıyordu.

"Konudan ne kadar da saptım yine, değil mi Will Henry? Bir ara Kalıtsal Deha'yı okumalısın. Bu kitabı Türlerin Kökeni'nden sonra, ama İnsanın Türeyişi'nden önce oku. Kalıtsal Deha'nın yeri hem konu, hem de kronolojik olarak bu iki kitabın arasında. Zihinsel ve fiziksel özelliklerin bir organizmanın çocuklarına kalıtsal olarak geçtiği fikri çığır açıcı. Babam bunu hemen fark etmiş ve bana kitapla ilgili mektuplar yazmıştı. Zaten hayatı boyunca bana yazmış olduğu nadir mektuplardan biri bu konuyla ilgiliydi. O mektup hâlâ buralarda bir yerlerde olmalı. Galton babama kitabın basılmadan önceki halini göstermişti. Babam bu teorisinin kendi çalışmalarında da geçerli olduğunu düşünmüştü. Sevgili dostlarımız Anthropophaguslar gibi daha vahşi türlerin yakalanmasına ya da yok edilmesine karşılık olarak bu teoriyi bir alternatif olarak değerlendirmişti. Seçici üretim yöntemiyle istenen özellikler geliştirilip istenmeyenler bastırıldığı takdirde, bizim bilim dalımız da bambaşka bir yön çizebilir. Soyarıtımı araştırmalarımıza konu olan türlerin yok olmasını engelleyebilir. Çünkü öncelikli olarak insanoğlunun gelişimi bu türlerin yok olmasına neden olmuştu. Ancak babam bu türleri'evcilleştirmenin' bir yolu olduğuna inanıyordu. Vahşi bir kurdu vefakâr bir köpeğe dönüştürmenin mümkün olduğunu düşünüyordu."

Doktor duraksadı. Belli ki bir şeyler dememi bekliyordu. Benden ses çıkmayınca, yatakta doğrulup, "Anlamıyor musun, Will Henry?" diye bağırdı. "Neden sorusunun yanıtı burada! Babam bu yüzden üreyebilecek bir çift Anthropophagus istemişti. Galton'ın teorisini hayata geçirmek ve bu türü evcilleştirip insan kanına karşı duyduğu istediği yok etmek için! Bu, başlı başına

göz korkutucu, kapsamlı ve masraflı bir projeydi. Babam '62'de o gizemli ajanlarla bu yüzden görüşmüş olabilir. Tabii, bu sadece bir tahmin. Bunu kanıtlamam imkânsız, ama o adamlar hâlâ hayattaysa, onları ya da babamla aralarında yapılmış bir anlaşma belgesini bulabilirsem ki bu tür bir anlaşma yapıp yapmadıklarını bilmiyoruz, o zaman babamın neden onlar gibi adamlarla görüştüğüne bir açıklık getirmem mümkün olabilir. Babam kötü niyetli birtakım insanların, insanlığa faydalı olacak kendi araştırmasının önüne geçeceğini düşünmüş ve onlarla bu yüzden konuşmak istemiş olabilir."

Doktor bir kez daha duraksayıp bir şey söyleyecek miyim diye bekledi. Eliyle yatak örtüsüne vurup, "Orada öylece oturmasana, bir şeyler söyle!" dedi.

Tane tane konuşarak, "Şey, efendim," dedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Onu tanıyan sizdiniz, ben değildim," dedim.

Doktor samimi bir tavırla, "Onu neredeyse hiç tanıımıyordum," dedi. "Birçok baba oğula kıyasla, babam hakkında çok az şey biliyordum. Ama eldeki bilgileri göz önüne alacak olursak, babamın işine karşı beslediği tutkunun onu vatan hainleriyle bir araya getirmiş olabileceğine inanıyorum. İş babamın her şeyiydi; başka hiçbir şeyi sevmezdi. Hiçbir şeyi."

Doktor ellerini başının arkasına koyup yatağa uzandı. Gözlerini tavana çevirdi. Boş bir tuvali andıran tavana bakarken, eşsiz hayal gücünün nasıl bir tablo çizdiğini söylemek güçtü. Kendi kanımızdan canımızdan olanlara aldırış etmemek, varsayımlarımızın dörttnala koşmasına neden oluyordu. Aldırış etmediğimiz kişi, kendi babamız olsa dahi... İşte, bu varoluşsal boşluk, tanıdığımızı sandığımız babamız ve daha farklı olabilecek babamız hakkındaki arzularımızı ve şüphelerimizi, isteklerimizi ve pişmanlıklarımızı oluşturunuyordu. Gerçi kendi babam doktorun babası gibi mesafeli ve soğuk bir adam değildi, ama bu konuda doktorla kardeş sayılırdık. Her ikimizin babası da geride anılardan başka bir şey bırakmamıştı. Bir yangın, ufak şapkam haricinde hayatımdaki en somut şeyleri alıp götürmüştü. Alistair Warthrop Pellinore'a ait olan birçok şeyi almıştı. Geriye

bir tek biz kalmıştık. Bizler göçüp gittiğimizde, anılarımız da yok olacaktı. Bizler, babalarımızın hayatına dair bilgilerin üstüne yazıldığı birer yazıt gibiydik.

Yaratık avcısı, "Başka hiçbir şeyi sevmezdi," dedi. "Hiçbir şeyi..."

O gece boyunca doktorun yanında kaldım. Önceki geceki zahmetli gece nöbetinin aksine, bu sefer ben doktorun huzursuz bir biçimde uykuyla uyanıklık arasında debelenişine şahit oldum. Tabii, elimde olmadan uykuya dalacak olursam, doktor irkilip uyanıyor, panik içinde, "Will Henry! Will Henry, uyudun mu yoksa?" diye soruyordu.

Ben de, "Hayır, efendim; uyanığım," diye yanıt veriyordum.

Doktor, "Ha, tamam" diyordu. "Sen de dinlenmelisin, Will Henry."

"Önümüzde yorucu saatler var. John Kearns mektubumu almış olmalı. Şayet onu iyi tanırıyorsam, ilk trene atlayıp buraya gelmek üzere yola çıkmıştır."

"John Kearns kim?" diye sordum. "O da bir yaratık avcısı mı?"

Doktor acı acı güldü. "Pek sayılmaz," dedi. "Aslında, o bir cerrah. Hem de çok usta bir cerrah. Ama yaradılış olarak diğer cerrahlardan farklı. Henry Stanley'yi nerede bulacağımı bilsem, onu çağırırdım. Her ikisi de vahşi bölgelerde Anthropophagus avlamışlardı. Stanley pek Kearns'e benzemez; o daha eski zaman adamıdır."

"Bir avcı mı yani?" dedim.

"Eh, sanırım öyle olduğunu söyleyebiliriz. Benden çok daha deneyimli olduğu kesin. Ne de olsa benim Anthropophaguslar hakkında hiçbir deneyimim yok," dedi doktor. Sonra, daha ciddi bir ses tonuyla, "Bir konuda seni uyarmalıyım, Will Henry," dedi. "John Kearns'ün felsefesine uzun süre kapılmamak gerek. Ondan elinden geldiğince uzak durmalısın."

Merakına yenilen ve bu yüzden her ikaz edilen her çocuk gibi ben de, "Neden?" diye soracak oldum.

Doktor bana, "Çünkü o çok okur," diye, tuhaf bir yanıt verdi. "Ya da yeterince okumaz. Bu konuda asla emin olamadım. Her neyse, sen Dr. John Kearns'ün

karşısına çıkma, Will Henry! O tehlikeli bir adamdır, ama şu anda tehlikeli adamların yardımına ihtiyacımız var. Elimizdeki her imkânı kullanmalıyız. Yaratıklar en son iki gece önce avlandılar; çok geçmeden tekrar ava çıkacaklar."

Birden bire aklım başıma gelmiş gibi, "Ya çoktan avlanmaya çıktılarsa?" diye sordum. Aniden oda daralmış, içerisi meşum gölgelerle dolmuştu sanki.

"Emin ol ki henüz avlanmaya çıkmamışlardır. Talihsiz Bay Gray onları en azından bir-iki gün daha tatmin edecektir."

Aklıma ilk gelen şeyi doktora söylemedim: Ya yanılıyorsanız? Bunu daha önce söylediğimde, ağzımın payını almıştım. O yüzden, dilimi tuttum. Tanrı beni bir şey demediğim için bağışlasın. Şayet bir şey demiş olsaydım, doktor varsayımını bir kez daha düşünebilirdi. Şayet ısrar etseydim, şüphelerimi dile getirseydim ve doktora güvenmeyip saygısızlık etseydim, altı masum insan korkunç bir biçimde ölmeyecekti. Çünkü doktor beni yatıştırmaya çalışırken dahi, bir aile katlediliyordu. Doktorla ben gecenin en ölü saatlerinde bunları konuşurken, yaratıklar ortalığı kan gölüne çeviriyorlardı.

SEKİZ

"Ben Bir Bilimadamıyım "

Yatağıma geri döndüğümde, şafak sökmüştü. Giysilerimi çıkarıp yatak örtüsünün altına girdim, ama doğru dürüst uyuyamadım. Uykuya daldığım zamanlarda da obur ve iğrenç yaratıklarla ilgili kâbuslar gördüm: nemli, kasvetli kayalıkların ve çürük kütüklerin altında yaşayan solucanlar, kurtçuklar ve kör, isimsiz ve renksiz yaratıklarla uğraştım, durdum. Yatağa uzandığımdan da yorgun bir hale uyandım. Ağzımda ekşimsi bir tat vardı ve yüreğim fena halde sıkışmıştı. Dışarı bakınca, öğle güneşinin ve berrak mı berrak günün keyifsiz halimle alay eder gibi pırıl pırıl parladığını gördüm. Ne kadar denesem de yakında çok kötü bir şeyleri olacağı hissini bir türlü içimden atamıyordum. İçimden geçenleri doktora söylememeye karar verdim. Olacakları tahmin edebiliyordum. Doktor bana gülüp geçecek, sonra batıl inançların ilkel geçmişimizin bir yansıması olduğuna dair bir nutuk çekecekti. Bana o zamanlarda önsezilerimizin korkularımıza memnuniyetle saldıran avcılarla dolu bir çevreye verilen yerinde tepkiler olduğunu söyleyecekti.

Ayaklarımı sürüye sürüye mutfığa indiğimde, mahzen kapısının ve ışıkların açık olduğunu görmek keyfimi kaçırdı. Çay demlemek için çaydanlığı ocağın üstüne koydum ve aşırı fiziksel ve zihinsel yorgunluğa karşı gelmeye çalışarak tezgâha yaslandım. Bu tür bir deneyim yaşamış olanlar, düşüncelerinin kendilerine ne kadar yabancı geldiğini, bedenlerinin sanki başkası tarafından idare ediliyormuş gibi hissettiklerini hatırlayıp beni affedebilirler. Ocağın yanında ayakta güçbela dikilip suyun kaynamasını beklerken, kapının güm güm çalındığını sonradan fark ettiğimi de anlayışla karşılayacaklardır. Kapının güm güm çalındığını fark ettiğimde değil de doktorun mahzenden avaz avaz bağırdığını duyunca, yerimden sıçradığıma ve elimde olmadan bir çığlık koyuverdiğime şaşırmayacaklardır.

"Will Henry! Kapıyı aç! Kapıyı aç!"

"Peki, efendim!" diye aşığıya seslendim. "Hemen kapıya bakıyorum, efendim!"

Kapıyı açtım. Kapı eşığinde ince uzun bir adam duruyordu; adamın başı lületaşı piposundan aheste aheste etrafa yayılan tatlı kokulu bir dumanla örtülmüştü. Narin bedeninin ağırlığını bastonuna vermiş, ha düştü, ha düşecek gibi duruyordu. Adamın kısaç gözlüklerinin camlarına vuran güneş ışığı, mükemmel bir oval biçimindeki suratı ve kalın bıyıkları adama bir baykuş görüntüsü veriyordu.

"A, Will Henry, sen miydin? Güzel, güzel!" Polis müdürü tir tir titreyerek içeri girerken, alçak bir ses tonuyla bana böyle demişti. "Warthrop nerede? Derhal onunla konuşmam gerek!"

Doktor mahzen kapısında belirdi; suratında bomboş bir ifade vardı. Kasabanın polis müdürünün, yani yasaları uygulayan en kıdemli kişinin sebepsiz yere kapımıza gelmesi onu hiç endişelendirmemişti.

Doktor sakın bir ses tonuyla, "Hayrola, Robert?" dedi. Doktor polis müdürünün endişeli halinin aksine son derece rahat görünüyordu.

Polis müdürü, "Tiksinç bir olay!" dedi. Bunu söylerken, ağızından saçılan tükürükler bıyıklarına yapıştı. "Aynen böyle! Dehşet verici! Hayatımda böyle bir şey görmedim!"

"Sanırım, benim görmüş olabileceğimi düşünüyorsunuz," dedi doktor.

Polis müdürü evet manasında kafasını salladı.

Nefes nefese, "Bir şey oldu!" dedi. "Derhal benimle birlikte gelmelisin."

Birkaç dakika sonra, polis müdürünün arabasına binmiş, apar topar Yeni Kudüs'ün çakıl taşlarıyla döşeli dar sokaklarında ilerlemeye başlamıştık. İki adam seslerini arabanın tekerleklerinin gıcirtısından, at nallarının çıkardığı gümbürtüden ve açık pencerelerden içeri dolan sert rüzgâr sesinden birbirlerine duyurabilmek için neredeyse bağıra bağıra konuşmaya başlamışlardı.

Eve geliş amacı besbelli o sabah meydana gelen dehşet verici bir olayla ilgili doktordan bilgi almak olan polis müdürü soru sormak yerine, birçok kişi gibi kendini doktor tarafından sorguya çekilir vaziyette bulmuştu. Adamcağız

doktorun müthiş sorgulama yeteneğinden nasibini almış, doktor tarafından soru yağmuruna tutulmuştu. Kendim de sık sık bu durumda kaldığım için, polis müdürünün neler hissettiğini anlamakta güçlük çekmiyordum doğrusu. Doktor birbiri ardına yönelttiği sorularla, polis müdürüne soluk dahi aldırmıyordu.

Doktor: "Olay ne zaman rapor edildi?"

Polis müdürü: "Bu sabah, şafak söktükten kısa bir süre sonra."

"Görgü şahidi var mı?"

"Evet. Bir kişi var. Hayatta kalan tek kişi. Olayı kendi gözlerimle görene dek, akli başında her insanın düşünebileceği gibi, onun sadece görgü tanığı değil, aynı zamanda olayın faili olduğunu da düşündüm. Anlattığı öykü o kadar akıl almazdı ki her şeyi uydurduğuna emindim."

"Onu tutukladınız mı?"

Polis müdürü evet manasında başını salladı. Bu arada, bastonunun ucunu da endişeyle yere vuruyordu. Adamın hemen yanında oturduğumdan, üstünden başından yayılan tiksiniş kokuyu fark etmeden edememiştim. Bu, polisin piposundan yayılan kokunun dahi gizleyemediği ve artık aşına olduğum ölüm kokuşuydu.

Polis müdürü, "Onu içeri aldık," dedi. "Ama tutuklamak niyetiyle değil, korumak için Warthrop. Olay yerine göz attım da... Hiçbir insan öylesine dehşet verici bir suç işleyemez. Sanırım adam gördükleri yüzünden kafayı iyice sıyırmış."

"Tam olarak ne görmüş?"

"Öyküyü ondan dinleyeceksin, ama benim o evde gördüklerim, adamın anlattıklarıyla örtüşüyor. Oradaki manzarayı anlatacak sözcükler bulamıyorum, Warthrop. Bulamıyorum!"

Doktor bir şey demedi. İlkbaharın altın sarısına boyadığı tarlalara, yemyeşil ovalara ve tomurcuklarla bezeli sık çayırlıklara baktı. İçimden, Yaşlı adamı ya da ondan arta kalanları bulmuş olmalılar; kızı ya da ondan arta kalanları da bulmuş

olabilirler, diye geçiriyordum. Acaba doktor da aynı şeyleri mi düşünüyordu? Polis müdürü bizi mezarlığa götürüyor.

Polis müdürü, Yaşlı Tepe Mezarlığı'na giden yoldan daha dar bir yola saptı ve mezarlığı geçip yola devam etti. Mezarlığın batı duvarını hâlâ görebiliyorduk, ama yol daraldıkça ve yukarı doğru eğim kazandıkça, araba da yavaşlamıştı. Yavaş yavaş yükselmekte olan güneş etrafı ısıtıyor, pencereden içeri ılık bir rüzgâr esiyordu. Hafif rüzgâr polis müdüründen yayılan o pis kokuyu biraz olsun hafifletmişti. Artık burnuma hanımeli kokusu geliyordu. Rahatlamıştım. İçime derin derin nefes çekmeye başladım.

Ancak bu rahatlama kısa sürdü. Polis müdürü dizginleri yolun en tepesinde çekiverdi. Warthrop daha araba durmadan, aşağı atladı. Aslında, müdürün "tiksinç" olarak tanımladığı olayı bir an önce görmek için değil, sorumluluk hissinden dolayı alelacele arabadan atlamıştı. Ne de olsa bensiz yapamazdı. Hemen doktorun peşine takıldım. Karşımızda tepenin en üst noktasında bir kilise duruyordu; Birkaç adım ötede taştan yapılmış, üçgen biçiminde bir çatısı bulunan bir papaz evi vardı. Evin etrafı beyaz, pembe, çivit mavisi ve altın renkli çiçek bir örtüsüyle çevriliydi. Manzaranın hem tuhaf, hem de uğursuz bir görüntüsü vardı. Ev tıpkı Hansel'le Gretel'in neredeyse diri diri pişirildikleri evi andırıyordu. Evin kapısında eli tüfekli iki adam duruyordu. Adamlar bizi görünce biraz gerildiler. Parmaklarını hemen tetiğin üstüne yerleştirdiler, ama polis müdürünün de bizimle birlikte patikadan yukarı çıkmakta olduğunu görünce rahatladılar. Ancak, doktorun kim olduğunu fark edince, ifadeleri yine değişiverdi. Suratlarında bir güvensizlik ve korku ifadesi belirmişti. Warthrop Yeni Kudüs'te pek de sevilen birisi değildi. Bir başka çağda yaşıyor olsaydı, eminim ki şeytanla işbirliği yapmakla itham edilir ve diri diri yakılırdı.

Morgan yokuş yukarı tırmanmaktan nefes nefese kalmış vaziyette, "Tanrıya şükürler olsun ki günlerden pazar değil!" dedi. "İyi yürekli papazın cemaati, böylesine uğursuz bir günde Tanrı'nın merhametinden şüphe edebilirdi."

Polis müdürünün gözlüklerinin ardına saklanmış baykuşumsu gözleri, avcı kuşlara özgü o belli belirsiz sknetten yoksundu. "Eminim ki Warthrop seyahatleri esnasında çok daha kötü manzaralarla karşılaşmıştır, ama sen daha kk bir çocuksun Will Henry. İçeri girmemelisin," dedi.

Doktor sabırsızlıkla, "Onun da içeri girmesi gerek," dedi.

Polis müdürü, "Neden?" diye sordu. "ocuğun içeride ne işı var?"

Warthrop, "O benim asistanım," diye yanıt verdi. "'Bu tür' olaylara alışması gerek."

Polis müdürü doktoru gayet iyi tanıdığından, konuyu uzatmadı. Derin bir i geçirdikten ve tütünle dolu piposundan son bir nefes çekip endişeyle orada beklemekte olan yardımcılarından birine verdi ve cebinden mendilini çıkarıp ağzını ve burnunu örttü.

İçeri girecek olmam onu hâlâ endişelendiriyor olmalıydı; suratıma bakıp mendilin ardından bouk ama yumuşak bir ses tonuyla, "içerideki manzarayı tarif edecek sözcükleri bulamıyorum, Will Henry," dedi. "Bulamıyorum."

stnde TANRI BENİM ÇOBANIMDIR yazılı bir tabelanın asılı durduğu kapıyı iterek açtı. Bu sözcüklerin bir mezar haline gelmiş olan evin kapısındaki tabelada yazıyor olması, durumu daha da tuhaf kılıyordu.

Kapıdan birkaç adım ötede, yüzüstü vaziyette yere yığılmış bir ceset vardı. Cesedin üstündeki gecelik kanla kaplıydı. Bacaklarının ikisi de yoktu. Ayrıca, sol elinin iki, sa elinin de üç parmağı eksikti. Başı bedenine göre dikey vaziyette bir kolunun üstüne yaslanmıştı ve boynu kısmen omuzlarından ayrılmış, omurgası ortaya çıkmıştı. Ana kan damarlarının yılanımsı kıvrımları ve başıyla omuzlarını birleştiren incecik ba dokusu da ortadaydı. Başının arka tarafına bir darbe almış, beyni dışarı akmıştı. Yarıın etrafındaki lapamsı beyin kalıntıları kırılmış bir tabaktan akan grilemiş ve kesilmiş sütü andırıyordu. Doktor otopsi sırasında bana kasvetli bir ses tonuyla Anthropolophagusların en sevdiği organın, doğa harikası olan insan beyni olduğunu anlatmıştı.

Oda kan kokuyordu; içeride mezarlıkta hissettiğim o çürük meyve kokusunun olduğunu da fark ettim. Bu iki koku birbirinden ayırt edilebiliyordu, ama insanın gözlerini ve genzini yakan, tiksini bir koku haline gelmişti. Demek polis müdürü içeri girmeden önce bu yüzden ağzını ve burnunu mendiliyle örtmüştü.

Morgan ve ben sanki aydınlık ve karanlık dünyası arasında sıkışıp kalmışız gibi, kapıda kalakalmıştık; Ancak, Warthrop bizim gibi bir isteksizlik sergilemekten çok uzaktı. Hemen cesedin yanma koşturmuş, cesedin etrafını çevirmiş, sığ bir hendeği andıran kan birikintisinin üstüne basarak, yerde kanlı ayak izleri bırakmıştı. Doktor cesedin baş kısmının üstüne eğildi ve yarığı incelemeye koyuldu. Daha sonra, yarığa dokundu. Beyin parçaların başparmağıyla işaretparmağının arasına alıp ufaladı.

Bir süre kollarını dizlerinin üstüne koyup cesedi incelemeye devam etti. Dizlerinin üstüne çökmüş vaziyette, dengesini güçlükle korumaya çalışarak kurbanın suratını, daha doğrusu suratından arta kalanları inceledi.

"Bu Stinnet mi?" diye sordu.

Morgan, "Evet, bu papazın ta kendisi," dedi.

"Ya diğerleri? Ailenin diğer fertleri nerede?"

"İki tanesi salonda: karısı ve en küçük çocuğu, Sarah sanırım. Koridorda bir başka ocuk daha var. Dördüncüsü de yatak odalarından birinde."

"Bir de sağ kurtulan çocuğu var. Geriye bir ocuk daha kalıyor."

"Hayır, Warthrop. O da burada."

"Nerede?"

"Her yerde," dedi polis müdürü tiksintiyle ve acımayla karışık bir ses tonuyla.

Gerçekten de öyleydi. Papazın bedeni iyi kötü yine de tek parça halinde kalmıştı ve asıl katliamın odak noktasının onun cesedi olduğunu düşünmüştük. Ancak, papazın bedeninin etrafında, tıpkı korkunç bir santrifüjden çıkan çanak çömlek kırıkları gibi, insan eti parçaları vardı. Parçalar yapışkan kan sayesinde tavana ve duvarlara yapışmıştı. Her yerde sağ tutamları, bağırsak, kırık kemik

parçaları ve kas parçaları vardı. Odanın bazı bölümlerinde duvarlar öylesine kanla kaplanmıştı ki hâlâ ıslak görünüyordu. Sanki çocuk bir öğütücüye atılmış, parçaları dört bir yana saçılmıştı. Doktorun sağ ayakkabısının biraz ötesinde oğlunun parçalanmış ayağı duruyordu. Anthropolopagusların hışmından geriye kalan tek sağlam parça buydu.

Polis müdürü, "Çocuğun ismi Michael'dı," dedi. "Beş yaşındaydı."

Doktor hiçbir şey demedi. Ellerini beline koyup bir daire çizerek olduğu yerde döndü ve suratında hem bir hayranlık, hem de dalgın ifadesiyle katliamı incelemeye devam etti. Vahşi saldırının izlerini büyük bir dikkatle incelemesine rağmen, hiç de dehşete kapılmış gibi bir hali yoktu. Sanki yüreği zihninden, hisleri aklından ayrılmış, mükemmel bir bilimadamma dönüşmüştü. Dahası, o anda insanlıktan çıkmış gibiydi. Deyim yerindeyse, ezilip geçilmiş insan parçalarının arasında öylece dikilirken, adeta canlı bir tapınağı andırıyordu. O anda aklından geçenlerse, bilincinin kıvrımlarının arasında saklı kaldı.

Polis müdürü ya sabırsızlanmış, ya da doktorun böylesi aciliyet içeren bir durumda dahi sakın sakın orada dikilmesine dayanamamış olacaktı ki, "Eee?" dedi, "diğerlerini de görmek ister misin?"

Papazın evindeki dehşet verici turumuz devam ediyordu. İlk olarak, papazın en büyük çocuğunun uyuduğu yatak odasına girdik. Burası polis müdürünün dediğine göre, Elizabeth isimli kız çocuğunun odasıydı. Kız da tıpkı erkek kardeşi gibi paramparça edilmişti, ancak gövdesi un ufak olmuş pencere pervazının üstünde tam parça halinde duruyordu. Kızın kanma bulanmış olan dantelli perdeler içeri dolan hafif rüzgârda hâlâ pencere çerçevesine yapışık duran kırık camın arasında sallanıyordu. Kırık camdan sabah güneşiyle aydınlanmış ve yemyeşil çimlerle bezeli güzel bir çayır görünüyordu.

Morgan, "İçeri buradan mı girilmiş?" diye sordu.

Doktor, "Olabilir," diye yanıt verdi. Kırık pencere çerçevesini ve cam kırıklarını incelemek üzere yere eğildi. "Ama öyle olduğunu sanmam," dedi. "Sanırım zavallı şahit buradan kaçmış."

Morgan daha sonra koridora çıktı ve bizi diğer cesetler gibi parçalanmış, içi boşaltılmış ve kafatası ezilmiş olan dördüncü cesedin yanına götürdü. Cesetten çıkarılan önemli organlar yerlere ve duvarlara yapışmıştı. Bu koridorda, kanlı zeminin üstünde Anthropophagusların orada olduğuna dair ilk kanıtı bulduk. Yaratıklar kurbanın pıhtılaşmış kanına basıp yerde kanlı ayak izleri bırakmıştı. Doktor izleri görünce sevinçle çığlığı bastı. Ellerin ve dizlerinin üstüne çöküp heyecanla birkaç saniye izleri inceledi.

Warthrop, "En azından sekiz-on tane," diye mırıldandı. "Dişi olduklarını düşünüyorum, ama şu ve şu genç erkeklerden olabilir."

"Dişiler mi? Dişiler mi dedin? Yetişkin bir adamdan daha iri ayak izlerine sahip olan dişiler mi?"

"Yetişkin bir dişinin boyu yaklaşık olarak iki metredir."

"Yetişkin dişi derken, tam olarak neyi kast ediyorsun, Warthrop?"

Doktor biraz tereddüt ettikten sonra, "Anthropophagus isimli insanımsı bir etobur türü."

"Anthro... popi..."

"Anthro-po-phagus," diye heceledi doktor. "Plinius onlara Blemmyae diyordu, ama yaygın olarak Anthropophaguslar diye bilinirler."

"İyi de hangi cehennemden çıktı bunlar?"

"Bunlar Afrika'da ve Madagaskar'ın bazı adalarında yaşarlar," dedi doktor dikkatle.

Polis müdürü tatsız bir ses tonuyla, "Afrika buradan çok uzak," dedi ve gözlerini kısıp doktora baktı. Bir yanıt bekler gibiydi.

"Robert, bir bilimadamı ve beyefendi olarak, bu yaratıklarla hiçbir alakam olmadığını söylemek isterim," dedi yine dikkatle.

"Ben de adaleti koruyan bir kişi olarak, sana bu katliamı gerçekleştiren kişi ya da kişileri bulacağıma dair söz veririm."

Doktor kararlı bir tavırla, "Katliamın sorumlusu ben değilim," dedi. "Bu yaratıkların burada ortaya ıkışma ben de en az senin kadar şaşırdım. Sana söz veririm ki bu işin peşini bırakmayacağım."

Morgan tamam manasında kafasını salladı, ama tekrar konuştuğuunda, ses tonu şüphne içerisinde olduğunu belli ediyordu. "Yaratığımsı bu yaratıkların dünyada bu konuda önde gelen uzmanlardan birinin yaşadığı kasabada ortaya çıkması biraz tuhaf doğrusu Pellinore," dedi.

Polis müdürü bunları gayet nazik bir tavırla söylediği halde, doktor gerildi ve gözleri öfkeyle parıldıadı.

Alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla, "Bana yalancı mı diyorsun, Robert?" diye sordu.

Morgan, "Sevgili Pellinore," dedi, "birbirimizi ezelden beridir tanıyoruz. Hayatımda tanıdığım en gizemli adamlardan biri olduğun ve ne yaptığını bilmediğim halde, kasıtlı olarak yalan söylediğine hiç şahit olmadım. Bana yaratıkların burada ortaya çıkışından dolayı çok şaşırdığını söylüyorsan, sana inanırım. Ancak, bu tesadüfün son derece tuhaf olduğunu düşünmeden de edemiyorum."

Yaratık avcısı, "Ben de bunun farkındayım, Robert," dedi. "Tuhaf işlerle uğraştığımı söyleyenler olabilir. Bu olay da o tuhaf olaylardan biri." Sonra, polis müdürünün konuyu daha fazla uzamasına fırsat vermeden, "Diğerlerini de görelim," dedi.

Koridordan alt kata inip papaz evinin ön tarafına geçtik. Papazın ailesinin akşamları eğlenmek için piyanonun karşısına geştiği, ya da kuzey rüzgârı esmeye başlamadan önce şömine ateşinin önündeki pofuduk sandalyelere ve koltuklara yayıldıkları ufak salonda dehşet verici bir manzara daha vardı. Kafası koparılmış bir beden odanın tam ortasında yerde yatıyor, kollarında bir bebekten arta

kalanları tutuyordu. Kadının bir zamanlar bembeyaz olan geceliği olduğu gibi kana bulamıştı ve eskiden bacaklarının olduğu yerde bir kan gölü oluşmuştu. Kadının bacaklarından tekini, evin ön tarafındaki patikaya bakan pencerenin önünde, kısmen parçalanmış halde bulduk. Diğer bacağıysa kafası gibi ortada yoktu. Doktor kadının kafasını bulmamı isteyince, ellerimle dizlerimin üstüne çöküp eşyaların altına bakmaya başladım. Doktor kadının cesedini incelerken, Morgan da güçlükle tuttuğu nefesi mendilini zorlar bir halde kapının orada dikiliyordu.

Doktor, "Her iki omzu da yerinden çıkmış," dedi. Usta ellerini kadının hâlâ yumuşak olan kollarının üstünde gezdirdi. "Sağ pazı kemiği kırılmış." Daha sonra, minnacık bebeğinin bedenine kenetlenmiş olan parmaklara göz attı. "Beş parmağı kırılmış; bunlardan ikisi sağ elinde, üçü de sol elinde."

Doktor bebeği kadının kollarından ayırmaya çalıştı. Bunu yaparken, çenesi ve tüm suratı gerilmişti. Cesetlerin katılaşımaya başlamış olmasından dolayı anneyle bebeği birbirinden ayırmakta güçlük çekiyordu; nihayet pes etti ve bebeği annesinin hareketsiz kollarında incelemeye koyuldu.

"Birçok kesik ve yırtık var," dedi. "Ama bebeğin bedeni parçalanmamış. Bebek ya kan kaybından ölmüş, ya da ciğerleri ezilmiş. Yahut annesinin göğüslerinin arasında boğulmuş. Şayet boğularak öldüyse, ne tuhaf bir durum.

"Annelik içgüdüğü ne kadar güçlüdür, Will Henry? Kadının omuzlarını yerinden çıkardıkları halde, omuz kemiklerini kırdıkları halde, bebeğini yaratıklara vermemek için direnmiş. Pes etmemiş. Yaratıklar kadının kollarını kırmış, kafasını koparmışlar, ama o bebeğini yine de vermemiş. Vermemiş! Yavrularını diri diri yiyen yaratıkların kötü bir taklidi haline geldiğinde dahi pes etmemiş! Bu olağanüstü, inanılmaz bir şey."

"Affedersin Warthrop ama burada olanların olağanüstü olduğunu düşünmüyorum," dedi polis müdürü tiksintiyle.

Warthrop, "Dediklerimi yanlış anladın," dedi. "Bilmediğin bir konuda önyargılı davranıyorsun. Kurdu ya da aslanı yargılayabilir miyiz? Vahşi timsahı doğanın emirlerine uydu diye suçlayabilir miyiz?"

Doktor bunları söylerken, bir yandan da ayaklarının dibinde duran kanlı bir Meryem Ana resmini inceliyordu. Suratında gizemli, ne düşündüğü belirsiz bir ifade vardı. Sanki kendi kabuğuna çekilmiş, derin düşüncelere dalmıştı. Doktorun buz gibi ifadesinin altında acaba ne tür fırtınalar esiyordu? Acaba dehşet verici manzara ona birkaç saat önceki konuştuklarımızı mı anımsatmıştı? Zavallı Bay Gray onları en azından bir-iki gün daha tatmin eder. Doktor bu sözleri sık sık kibirli olarak tanımlanmasına yol açan bir güvenle söylemişti. Yoksa onun kibirli olduğunu söylemek bir hata mıydı? Çok şey borçlu olduğum adamı, bir yetime kucak açmış, beni bugün olduğum kişi haline getirmiş adamı iyi tanıdığımı söylemek yalan olurdu. Bizlere sahip çıkan yetişkinler, kaprislerle, planlarla ya da her ikisiyle birlikte hayatımızı kaç kere kurtarmış, ya da mahvetmiştir? Dürüst olmak gerekirse, onu anlamadığımı itiraf etmem gerek. Aradan yıllar geçmiş olsa da onun hakkında uzun uzun düşünmek için fırsatım olmuş olsa da Dr. Pellinore Warthrop'u tanıdığımı söyleyemem. Acaba doktor papaz evinde meydana gelen dehşet verici katliamdan sorumlu olmadığını söylerken samimi miydi? Stinnet ailesinin eline bulaşan kanının gerçekten de sembolik bir manası olmadığını düşünürken, acaba nasıl bir mantık yürütmüş, neler düşünmüştü? On iki yaşındaki bir çocuğun dahi varabileceği sonucu görmezden gelmek için orada olanları tıpkı Eliza Bunton'm cesedine bakarken takındığı o soğukkanlı tavırla mı değerlendirmişti? Doktorun ifadesiz suratına bakınca, her ihtimal birbirinin aynıymış gibi görünüyordu. Doktor kana susamış bir tanrıya sunulmuş gibi ayaklarının dibinde yatan kafası koparılmış anneye ve sıkı sıkıya göğsüne bastırıldığı bebeğe bakarken, zihninden geçenleri kesinlikle ele vermiyordu.

"Görgü tanığı nerede?" diye sordu.

Avluda ciğerlerimizi ölümün pis kokusundan arındırmak ve polis müdürünün piposuna tütün doldurmasını beklemek için biraz mola verdik. Adamın suratı kıpkırmızı kesilmiş, kaymaktaşı piposuna doğru götürdüğü eliyse titriyordu.

"İtiraf etmeliyim ki Warthrop bu iş gerçekten de beni aşıyor."

Morgan bakışlarını papaz evinin kapısında asılı duran tabeladan ayırmadı. Tanrı çobanımdır. Bu yazıya bakarken, hiç de rahatlamış gibi görünmüyordu. Tam aksine, ruhu sarsılmış gibi bir hali vardı. Kasabanın polis müdürü hırsızlıktan darpa kadar insanın insana yaptığı birçok zulme yeterince şahit olmuştu, ancak bunların hiçbirisi onu böylesine büyük bir adaletsizlikle karşılaşmaya hazırlayamamıştı. Papaz evindeki katliam nihayetinde Tanrı'nın çocukları olduğumuzu değil, önceki gece rüyamda gördüğüm basit, ruhsuz yaratıklara yem olacak birer et parçası olduğumuzun dehşet verici bir kanıtıydı. Polis müdürü gibi kısıtlı deneyimi olan ve hassas bir adamın insanoğlunun tüm hayallerini, saçmasapan kibrini, arzularını ve görkemini alay edercesine yerle bir eden Anthropophaguslarla karşılaşması hoş bir durum olmasa gerekti.

"Görgü tanığı kilisede," dedi. "Bu taraftan."

Polis müdürünün peşinden Yaşlı Tepe Mezarlığı Yolu'na bakan kiliseye doğru çakıl taşlarıyla kaplı patikada ilerlemeye başladık. Kapıda bir polis memuru daha duruyordu. Adam hiçbir şey demeden, içeri girmemiz için kenara çekildi. İçerisi karanlık ve serindi. Sabah güneşi kilisenin renkli camlarından içeri sızıyor, tozlu havayı mavili, yeşilli, kırmızılı renklerle süslüyordu. Ayak seslerimiz yıpranmış zeminde yankılanıyordu. En önce sırada iki kişi başlarını önlerine eğmiş vaziyette oturuyordu. Bunlardan biri bizi görünce elindeki tüfekle birlikte ayağa kalktı. Diğeriyse ne ayağa kalktı, ne de kafasını kaldırdı.

Polis müdürü alçak bir ses tonuyla tüfekli adama cenaze arabasının yakında orada olacağını ve cesetlerin taşınmasına yardımcı olması için evinin önünde beklemesini söyledi. Adam bu durumdan pek hoşnut olmasa da kafasını hafifçe sallayıp polis müdürünün emirlerini yerine getirmek için kiliseden dışarı çıktı.

Adam uzaklaştıktan sonra, görgü tanığıyla yalnız kalmıştık. Tanık başını önüne eğmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çıplak göğsüne örtülen battaniyeyi sıkı sıkıya kavramıştı. On beş-on altı yaşlarında olmalıydı. Saçları koyu renkti. Kocaman masmavi gözleriyse, incecik suratında olduğundan da iri görünüyordu. Çocuk oturur pozisyonda olduğu halde, yaşma göre uzun boylu olduğunu fark ettim; uzun bacaklarını önüne uzatmıştı

Polis müdürü yavaşça, "Malachi," dedi. "Malachi, bu Dr. Warthrop. Kendisi buraya..." Morgan duraksadı. Sanki doktorun niye orada olduğunu nasıl açıklayacağını bilemiyordu. "... sana yardım etmek için geldi."

Sessizlik. Malachi bir şey demedi. Dolgun dudakları sessizce kımıldadı. Doğulu bir bilge gibi donuk bakışlarını bize dikmişti, ama bizi değil, adeta içimizi görüyormuş gibi bakıyordu.

Nihayet fısıldayarak, "Yaralı değilim," dedi.

Morgan, "Warthrop bildiğin doktorlardan değil," dedi.

Warthrop, "Ben bir bilimadamıyım," dedi.

Malachi göz alıcı mavi gözlerini bana çevirdi. Sonra birkaç saniye boyunca gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Doktor, "Bu, Will Henry," dedi. "Asistanımdır."

Malachi bakışlarını benden ayırmamıştı, ama beni görmüyor gibiydi. Bir insanın gözlerinin içine bakıp da onun görmediğini anlamak çok tuhaftı. Çocuğun gözleri önündekini değil, zihninde canlandığı, sadece kendisinin görebileceği bir şeyi görüyordu. Görünmeyen bu şey, dikkatini toplamasına engel oluyordu. Diğerlerinin ne düşündüğünü bilmiyordum, ama çocuğun üstü başı dikkatimi çekmişti doğrusu. O ana dek ruhu derin yaralar almış olmalıydı, ama katliamdan tek bir sıyrık dahi almadan kurtulmayı başarmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Doktor çocuğun önüne geçip tek dizinin üstüne çöktü. Onun bu hareketi çocuğun dikkatini çekmemişti. Bakışlarını hâlâ üzerimden ayırmamıştı. Warthrop

elini çocuğun bacağına koyunca, gözlerini dahi kırpmamıştı. Doktor alçak bir ses tonuyla çocuğun ismini söyledi ve bacağını hafifçe sıktı. Sanki onu ta uzaklardan bir yerden geri çağırıyordu.

"Malachi, bana neler olduğunu anlatır mısın?" dedi.

Çocuk bir kez daha sessizce dudaklarını oynattı ama sesi çıkmadı. Bu dünyaya ait olmayan bakışları beni rahatsız etmeye başlamıştı; Ancak, korkunç bir kazaya şahit olmuş biri gibi, ben de gözlerimi çocuğun dehşet dolu bakışlarından alamıyordum.

Doktor sesini biraz yükseltip, "Malachi!" dedi ve çocuğun hareketsiz duran bacağını salladı. "Bana olanları anlatmadığın sürece sana yardım edemem."

Malachi, "Oraya gitmediniz mi?" diye bağırdı. "Onları görmediniz mi?"

Doktor, "Evet, Malachi," dedi. "Her şeyi gördüm."

"O halde, neden bana soruyorsunuz?"

"Çünkü tam olarak ne gördüğünü öğrenmek istiyorum."

"Ne gördüğümü mü öğrenmek istiyorsunuz?"

Çocuğun Charybdis'in dipsiz ağzını andıran donukluktaki iri ve masmavi gözleri hâlâ üzerimdeydi. Doktora yanıt verirken dahi bana bakıyordu.

"Cehennem kapılarının açıldığını ve Şeytan'ın yeryüzüne indiğini gördüm! Gördüğüm bu işte!"

"Malachi, aileni katleden yaratıklar doğaüstü yaratıklar değiller. Onlar bu dünyada yaşayan avcı yaratıklar. Tıpkı kurtlar ya da aslanlar gibi bu dünyaya aitler. Ne yazık ki bizler onların avıyız."

Çocuk doktorun bu sözlerini duyduysa dahi bir şey demedi. Duyduklarını anladiysa da hiçbir tepki vermedi. Kilisenin havası durgun ve ılık olduğu halde, battaniyenin altında istemsiz bir biçimde tir tir titriyordu. Ağzını açtı ve bana, "Sen de gördün mü?" diye sordu.

Tereddüt ettim. Doktor kulağıma eğilip, "Yanıt ver, Will Henry " diye fısıldadı.

"Evet," dedim. "Ben de gördüm."

Malachi onu ilk seferinde duymadığımdan endişe etmiş olacak ki, "Yaralı değilim," dedi bana. "Tek bir sıyrık dahi almadım."

Doktor, "Katliamdan yaralanmadan kurtulmuş olman büyük bir şans," dedi. Çocuk bir kez daha onu duymazdan geldi. Warthrop sabırsızlıkla burnundan soluyarak, yanına yaklaşmamı işaret etti. Sanki Malachi sadece benimle konuşabiliyordu.

Bana, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"On iki."

"Kız kardeşim Elizabeth'le aynı yaştasın. Sarah, Michael, Matthew, Elizabeth ve ben... Ben en büyükleriyim. Senin kardeşin var mı, Will Henry?"

"Hayır."

Dr. Warthrop, "Will Henry öksüzdür," dedi.

Malachi, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir yangın çıktı," diye yanıt verdim.

"Sen de orada mıydın?"

"Evet."

"Neler oldu?"

"Kaçtım."

"Ben de kaçtım."

Malachi'nin surat ifadesi değişmedi; ifadesi hâlâ donuktu, ama yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzülüverdi. "Sence Tanrı bizi affeder mi, Will Henry?" diye sordu.

İçtenlikle, "Bi... bilmiyorum," dedim. O zaman daha on iki yaşındaydım. Din bilimi konusunda pek de bilgili değildim.

Malachi, "Babam hep böyle derdi," diye fısıldadı. "Tövbe edersek, affedilmeyi dilersek..."

Sonra, bakışlarını tam arkamda duran haça çevirdi.

"Dua ediyorum. Sürekli olarak beni affetmesini diliyorum, ama yanıt gelmiyor," dedi. "Hiçbir şey hissetmiyorum!"

Doktor biraz sabırsızca, "Kendini korumak hem ilk görevin, hem de hakkın, Malachi," dedi. "Hakkını kullandığın için seni kimse suçlayamaz."

Morgan, "Hayır, hayır," diye mırıldandı. "Sanırım asıl meseleyi gözden kaçırıyorsun, Warthrop."

Malachi'nin yanına oturup kollarını çocuğun incecik omuzlarına doladı.

"Belki de kurtulmanın bir nedeni vardır, Malachi," dedi. "Hiç bunu düşünmüş müydün? Her şeyin bir nedeni vardır... İnancının temelinde de bu düşünce yatmıyor mu zaten? Sen, biz, hepimiz dünya var olduğundan bu yana süregelen bir planın parçasıyız. Bu plandaki rolümüzü gerçekleştirmek de görevimiz. Kendi görevimin ya da başkalarınınkini bildiğimi iddia etmeyeceğim, ama sen daha fazla masum insanın ölmemesi için hayatta kalmış olabilirsin. Şayet o evde kalmış olsaydın, ailenle birlikte ölecektin. Sonra kim bize olanları anlatacaktı? Kendi hayatını kurtarmış olman, başkalarınınkini de kurtarmanı sağlayacak."

"Peki, neden ben? Neden ben ölmedim? Neden babam, annem ya da kardeşlerim kurtulmadı? Neden ben?"

Morgan, "Bu sorunun yanıtını kimse veremez," dedi.

Doktor alaycı bir gülümsemeyle, merhametli davranmıyormuş gibi yapmayı keserek, sert bir tavırla zavallı çocuğa, "Kendine acıyor olman inancını yerle bir ediyor, Malachi Stinnet," dedi. "Kendine acılamakla geçirdiğin her dakika kaybedilmiş demektir. Ortaçağ Avrupası'nın en büyük düşünürleri veba yirmi milyon kişinin hayatını alırken, kaç meleğin bir toplu iğnenin başında dans edebileceğini tartışıyordu. Şu anda tanrıların saçmalıklarına dair ezoterik bir tartışmaya girecek halimiz yok! Söylesene, aileni sever miydin?"

"Tabii ki onları severdim!"

"O halde, içini kemiren pişmanlık hissinden sıyrıl ve kederini göm. Ailen öldü, pişmanlık hissi onları geri getiremez. Sana bir seçenek sunuyorum, Malachi

Stinnet. Bu seçenek er ya da geç hepimizin karşısına çıkacak. Babilon kıyılarına uzanıp ağlayıp sızlanabilir, ya da düşmana karşı harekete geçebilirsiniz! Ailen iblisler, ya da intikam arzusuyla yanıp tutuşan bir tanrı tarafından öldürülmedi. Onlar tekrar saldırıya geçecek olan avcı bir tür tarafından saldırıya uğradı. Yaratıkların tekrar saldırıya geçecekleri şüphe götürmez bir gerçek. Bana derhal olanları anlatmazsan, daha bir sürü insan ailenle aynı sonla karşılaşacak."

Doktor bunları söylerken, ellerini Malachi'nin oturduğu sıranın iki yanına dayamış, çocuğa doğru eğilmişti. Warthrop'un suratı çocuğa yaklaştı, yaklaştı ve Malachi doktorun gözlerindeki parıltıyı görene dek de yaklaşmaya devam etti. İkisi sadece Warthrop'un bildiği büyük bir acıyı paylaşıyordu ve bunu gün yüzüne ancak Warthrop çıkartabilirdi. Tabii, neler olduğunu ben de biliyordum. Geriye dönüp bakan yaşlı bir adam olarak, o zamanlar on iki yaşındaki bir çocuğun tüm bu olayların ardındaki kaderin cilvesini görebildiğini söyleyebilirim. Malachi ellerine ailesinin kanını bulaştırmıştı, çünkü onları kurtarmaya yeltenmemişti. Bu yüzden de derin bir pişmanlık hissi duyuyordu.

Malachi hıçkırığa hıçkırığa, "Her şeyi görmedim," dedi. "Kaçtım."

"Ama olaylar başladığında evdeydin, öyle değil mi?"

"Tabii ki evdeydim, başka nerede olabilirdim ki? Uyuyordum. Hepimiz uyuyorduk. Korkunç bir gümürtü duydum. Yaratıklar pencerelerin camlarını kırıp içeri girmişlerdi. Evin duvarları zangırdadı. Annemin çığlık attığını duydum. Yatak odamın kapısında bir gölge belirdi ve içerisini midemi kaldıran leş gibi bir koku kapladı. Nefes alamıyordum. Gölge kapının önünde duruyordu... kocamandı ve kafası yoktu... bir yaban domuzu gibi hırlıyor, etrafı kokluyordu. Olduğum yerde kalakalmıştım. Sonra, gölge içeri girmedi. Oradan uzaklaştı. Neden böyle yaptığını bilmiyorum.

"Evin her yanından çığlıklar geliyordu. Hem biz, hem de

yaratıklar bağıırıyordu. Elizabeth yatağıma geldi, ama ben hâlâ kimildayamıyordum! O anda yerimden fırlayıp kapıyı kapatmalıydım. İki adım

ötedeki pencereyi kırıp kaşmalıyım. Ama hiçbir şey yapamadım! Elizabeth'e sarılıp elimle ağzını kapattım. Bağıracak olursa, yaratıklar benim odama da girebilirdi. Onları görebiliyordum. Kolları neredeyse yere değecek kadar uzun, iriyarı kafasız yaratıklar vardı içeride. Kardeşlerimden birinin bedenini paylaşamayan iki yaratık kapının önünde öfkeyle hırlayarak, tuhaf homurtular çıkararak birbirlerine girdiler. Paylaşamadıkları Matthew olmalıydı, çünkü gördüğüm beden Michael'ınki olamayacak kadar büyüktü.

"Yaratıklar onu gözlerimin önünde paramparça ettiler. Onu parçalara ayırıp cansız gövdesini koridora fırlattılar. Kardeşimin gövdesinin büyük bir gümbürtüyle yere düştüğünü, sonra yaratıkların cansız bir et parçası haline gelen gövdenin etrafına üşüşüklerini duydum. Tam o sırada, Elizabeth'in bayıldığını fark ettim.

"O sırada, koridordan gelen çığlıklar kesilmişti, ama yaratıkların hâlâ koridorda ve evin giriş katında olduklarını duyabiliyordum. Korkunç hırıltılar ve homurtular çıkarıp parçaladıkları bedenlerin kemiklerini ezdiklerini ve çiğnediklerini duyabiliyordum. Ama hâlâ kımıldayamıyordum. Ya beni duyacak olsalardı? Pencereye gitsem dahi yaratıklar çok hızlı hareket ediyorlardı. Daha pencereyi açmadan, üstüme atılacaklarını düşünüyordum... Zaten pencereyi açsam bile, kim bilir beni dışarıda nasıl bir manzara bekliyor olacaktı? Acaba avluda da yaratıklar var mıydı? Yataktan kalkmaya çalıştım, ama yapamadım. Yapamadım."

Malachi sessizleşti. Yine dalgınlaşmıştı. O konuşurken, Morgan oturduğu yerden kalkmış, renkli pencerelerden birinin önüne geçmişti. Pencerenin camındaki Çoban İsa resmine bakıyordu.

Doktor, "Ama sonradan kalkmış olmalısın," dedi.

Malachi yavaşça evet manasında kafasını salladı.

Warthrop, "Ama pencereyi açamadın," diye bir tahmin yürüttü.

"Evet! Nereden bildiniz?"

"Pencereyi kırdın."

"Başka bir seçeneğim yoktu!"

"Yaratıklar sesi duydu."

"Evet, duymuş olmalılar."

"Ama kaçamadın. Özgürlük birkaç adım ötede olduğu halde kaçamadın."

"Onu orada bırakamazdım."

"Elizabeth'in yanma, yatağa geri mi döndün?"

"Yaratıklar geliyordu."

"Seslerini duydun."

"Kız kardeşimi kollarıma aldım. Bayılmış, bedeni külçe gibi olmuştu. Elizabeth'i kucaklayıp pencereye doğru yürümeye çalıştım, ama tökezleyip onu yere düşürdüm. Tam onu tekrar kucaklamak için yere eğilmiştim ki..."

"Yaratığı kapı eşiğinde gördün."

Malachi tekrar evet manasında kafasını salladı, ama bu sefer gözleri hayretle fal aşısı gibi açılmıştı.

"Nerden bildiniz?"

"Yaratık dişi miydi, erkek miydi?"

Polis müdürü hayretle, "Yeter artık, Pellinore!" diye bağırdı.

Doktor iç çekip, "Pekâlâ," dedi. "Kız kardeşini geride bırakıp kaçtın."

Malachi, "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, bunu asla yapamazdım! Onu öylece o yaratığa teslim edemezdim... onu kollarından tutup pencereye doğru sürüklemeye başladım."

Doktor, "Ama çok geç kalmıştın," dedi. "Yaratık sana saldırmıştı."

"Çok hızlı hareket ediyordu! Bir adımda odanın ortasına sıçrayıp pençelerini kız kardeşimin ayak bileklerine dolamıştı. Onu bir bez bebek gibi elimden aliverdi. Sonra onu havaya fırlattı. Elizabeth'in başı korkunç bir ses çıkararak tavana çarptı. Kafatasının çatladığını duydum. Üstüme başıma bir kan yağmuru yağmaya başladı. Kendi kız kardeşimin kanı üstüme başıma sıçramıştı!"

Malachi kendisini kaybedip elleriyle suratını örttü ve insanın yüreğini paramparça eden hıçkırıklara boğuldu.

Doktor kısa bir an için duraksadı.

Sonra, "Bana yarattığı tarif et, Malachi," dedi. "Neye benziyordu?"

"Boyu iki metre kadardı... belki de biraz daha uzundu. Uzun kolları, güçlü bacakları vardı. Teninin rengi bir ceset gibi bembeyazdı. Kafası yoktu, ama omuzlarında gözleri vardı... Daha doğrusu, tek gözü vardı. Sanırım diğer gözünü kaybetmişti."

"Tek gözünü kaybetmişti mi dedin?"

"Gözünün olması gereken yerde... sadece bir delik vardı."

Doktor bana baktı. Bir şey demesine gerek yoktu: İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Kader ya da şans... Hançerin yarattığın kapkara gözüne saplanmasını sağlayan şey kader ya da şanstı... Kaptan Varner böyle demişti.

Doktor tekrar Malachi'ye dönüp, "Yaratık peşinden gelmedi mi?" diye sordu. "Hayır. Kendimi kırık pencereden dışarı attım. Sıyrık dahi almadım! Tek bir sıyrık dahi! Sonra, atıma atlayıp hızla polis müdürünün evine gittim."

Warthrop çocuğun ailesinin kanıyla lekelenmiş elini onun omzuna koydu.

"Aferin, Malachi," dedi. "Doğru olanı yaptın."

Malachi, "Doğru olan nedir?" diye bağırdı. "Ne yaptım ben?"

Doktor, Morgan'la ne yapılması gerektiğini konuşmak için yanımızdan uzaklaşırken, Malachi'yle kalmamı işaret etti. Daha doğrusu duyduğum bölük pörçük konuşmadan öyle olduğunu düşünmüştüm.

Polis müdürü: "... vahşi ve çevik... Yeni Kudüs'teki tüm güçlü erkekleri..."

Doktor: "... son derece gereksiz ve sağduyusuz bir... paniğe neden olur..."

Malachi iki adamın hararetli konuşması sırasında biraz kendisine geldi. Hıçkırıkları dindi ve gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Korkunun neden olduğu titremeleri geçmiş, tıpkı şiddetli bir zelzeleden sonra meydana gelen artçı sarsıntılar gibi, arada bir sarılıyordu.

Doktoru göstererek, "Ne tuhaf bir adam," dedi.

Savunmaya geçerek, "O tuhaf değildir," dedim. "Yaptığı iş tuhaf, o kadar."

"Ne iş yapar?"

"O bir yaratık avcısıdır."

"Yaratıkları mı avlar yani?"

"Onlara yaratık denmesinden hoşlanmaz."

"O halde, kendisine neden yaratık avcısı diyor?"

"Bu ismi kendisi seçmedi."

"Bu tür insanlar olduğunu hiç bilmezdim."

"Zaten fazla sayıda yaratık avcısı yoktur. Doktorun babası da bir yaratık avcısıydı. Bir Yaratık Bilim Akademisi olduğunu biliyorum, ama kaç üyesinin olduğunu bilmiyorum doğrusu."

Malachi, "Buna hiç şaşırmadım!" dedi.

Bu arada, kilisenin diğer tarafında sürmekte olan tartışma volkanik bir gölün üstünde biriken kızgın lavlar gibi hararetlenmişti.

Morgan: ".. boşaltmak! Hem de derhal! Kasabayı derhal boşaltmamız gerek!"

"Warthrop: ".. aptalca bir fikir, Robert, çok aptalca bir fikir! Kasabayı boşaltmaya kalkışırsak, feci bir paniğe neden oluruz. Sonra, işler çığrından çıkar. Bu durumu kontrol altına alabiliriz... kesinlikle... Hâlâ çok geç değil..."

Malachi, "Yaratıkların var olduğuna inanmazdım," dedi.

Sonra, yine dalgınlaştı. Aynı yaşlarda olduğumuzdan, onun kilise sırasında otururken, ailesinin katledildiği o kanlı geceye geri gittiğini biliyordum. Tıpkı Dante'nin rüyasında sonsuz bir eziyet ve işkence çeken, sürekli olarak yutulan ama asla tüketilemeyen ve ölüm sancısını defalarca yaşayan ruhlar gibi, Malachi de dehşet içinde oracıkta oturuyordu. Gözlerinin önünden çaresizlik içindeki kız kardeşi, yanı başında bayılışı, kendisinden yardım isteyişi geçiyordu. Keşke ona yardım edecek gücü olsaydı, ama bir ağabeyin kız kardeşine duyduğu sevgi onu yaratıkların elinden kurtarmaya yetmiyordu.

Kilisenin boyalı camlarından içeri sızan cılız ışığın altında sürmekte olan baş başa konuşma, düpedüz bir tartışmaya dönüşmüştü. Doktor ağzından çıkan her lafı polis müdürünün gözünün içine sokarcasma parmağını sallayarak vurguluyor, tiz sesi kilisenin derinliklerinde çınliyordu. "Kasabayı boşaltamazsm! Yaratıkların peşine bir av partisi de takamazsın! Burada uzman kişi benim. Benim dedim, sadece beni Bu durumda ne yapılacağına ancak ben karar verebilirim!"

Morgan ise ona haylaz bir çocuğu azarlayan bir ebeveyn, ya da bir çılgının hışmına uğramış biri gibi sakın sakın yanıt veriyordu. "Warthrop uzmanlığın konusunda şüpheyeye düşmüş olsaydım, seni bu sabah buraya çağırmazdım. Bu dehşet verici fenomeni herkesten çok daha iyi tahlil edeceğine dair güvenim sonsuz; sen nasıl işin gereği bu yaratıkları incelemekle yükümlüysen, ben de kendi görevimden dolayı, kasaba halkının hayatını, malını mülkünü korumakla yükümlüyüm. İşte, bu sorumluluk şu anda bir an önce önlem almamı gerekli kılıyor!"

Doktor sabrı tükenmiş bir vaziyette dişlerini sıkarak, "Robert, yaratıkların bugün, bu gece ya da yakın tarihte saldırmayacaklarına şerefim üzerine yemin ederim," dedi.

"Böyle bir varsayımda bulunamazsın."

"Tabii ki bulunabilirim! Binlerce yıldır incelenen tüm kanıtlar bu doğrultuda. Bana hakaret ediyorsun, Robert."

"Niyetim bu değildi, Pellinore."

"O halde, neden önce uzmanlığımı kabul ediyorsun, sonra da bunu göz önünde bulundurmayacağını ima ediyorsun? Beni buraya görüşlerimi öğrenmek için çağırıyorsun, sonra da beni şiddetle reddediyorsun. Hem paniğe yol açmak istemediğini söylüyorsun, hem de ne yapılacağına tek başına karar vermek istiyorsun!"

Morgan, "Haklı olabilirsin," dedi, "ancak bu gibi bir durumda, panik çıkması işleri kolaylaştırabilir!"

Doktor öfkeden kıpkırmızı kesildi. Sırtını dikleştirip yumruklarını sıktı. Parmak eklemleri kemik gibi bembeyaz kesildi.

"Pekâlâ," dedi. "Fikirlerimi göz önünde bulundurmaya niyetin yok anlaşılan. Anlıyorum, Robert. Kendi bildiğini yap. Dediğin gibi, senin de sorumlulukların var. Bu yüzden, vereceğin kararın sonuçlarına da tek başına katlanacaksın. Ancak, sorumlulukların seni zor duruma düşürdüğünde, kendi hayatını, hatta adamlarının hayatını tehlikeye atma pahasına verdiğin bu kararın sorumlusu ben olmayacağım. Kimse benden hesap soramayacak. Ellerimi kirletmeyeceğim."

Ama doktor bu işe çoktan bulaşmıştı! Anthropolophagusların kurbanlarının kanı mecazen de gerçekten de ellerine bulaşmıştı. Yaşlı mezar soyguncusunun ve tüm Stinnet ailesinin kanı ellerine bulaşmıştı bir kere.

Doktor, "Haydi gel, Will Henry!" diye seslendi. "Bize burada ihtiyaçları yok! İyi günler ve iyi şanslar, Morgan. Bana ihtiyaç duyarsan, nerede bulacağını biliyorsun."

Doktor kilisenin orta kısmındaki sıraların arasından ilerlemeye başladı. Sonra da, "Will Henry, harekete geç!" diye bağırıp yeri göğü inletti.

Oturduğum yerden kalkınca, Malachi ayağa fırlayıp ellerime yapıştı ve beni geri çekti.

"Nereye gidiyorsun?" dedi. Suratında çaresizlik dolu bir ifade belirmişti.

"Onunla gitmem gerek," dedim doktoru işaret ederek.

Doktor tekrar, "Will Henry!" diye seslendi.

Malachi, "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu.

Polis müdürü hemen yanımıza geldi. "Ne yazık ki buna müsaade edemem, Malachi," dedi. "Daha..." Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi duraksadı. Sonra, omuzlarını silkip, "Daha iyi bir yer bulana dek, benimle kalacaksın," dedi.

Kapıya varınca, arkamı dönüp baktım ve kilisedeki manzaranın değişmediğini fark ettim: Malachi ve Morgan haçın altında duruyorlardı. Biri en öndeki sıralardan

birine oturmuş, diğeri de ayakta durmuş, ellerini çocuğun omuzlarının üstüne koymuştu.

Dışarıdaysa, doktor sinirlerini yatıştırmak için afyon çeker gibi, ılık ilkbahar havasını ciğerlerine çekmekle meşguldü. Derken, doktoru görüp suratlarını ekşiten adamları görmezden gelip polis müdürünün arabasına yöneldi. Arabanın sürücüsü sıkıntıdan elindeki tabancayı evirip çeviriyordu.

Doktor arabanın kapısını açıp içeri girdi ve, "Harrington Sokağı!" diye bağırdı. Parmaklarını sabırsızlıkla şaklatıp acele etmemi söyledi. Apar topar arabaya bindim.

Daracık yolda bir kez kenara çekilip üç tane siyah cenaze arabasına yol verdik. İkinci kez durduğumuzda, tüfekleri ve av tazıları bulunan adamlarla dolu bir araba geçti yanımızdan. Huysuzlanan hayvanlar havlıyor, tasmalarını çekiştirip duruyorlardı. Köpekleri tasmalarından tutan adamlarsa, hayvanların aksine sakin görünüyorlardı. Doktor kafasını sallayıp sessizce bir küfür savurdu. Dişlerini sıkarak, "Ne düşündüğünü biliyorum, Will Henry, ama kurbanların inancı dahi bir hatanın günah sayılmayacağını savunur. Ne yanlış bir hesaplama bir ihmalkârlık sayılır, ne de sağduyu bir suç sayılır. Ben bir bilimadamıyım. Ne şekilde hareket edeceğimi olasılıklara ve eldeki kanıtlara göre belirlerim. Zaten bu yüzden bilimi disiplin diye tanımlarız ya! Ama cahil insanlar ya bunları anlamaz, ya da cadıları diri diri yakmak için odunları bir yere yığar, ateş yakarlar! Sırf bahçemizde dans eden periler görmüyoruz diye, perilerin var olmadığını söylemek yanlış olur. Kanıtlar teorileri doğurur, yeni kanıtlar ortaya çıktıkça da teoriler de gelişir. Üç bin yıllık araştırmalar, olaylara doğrudan tanıklık etmiş kişilerin söyledikleri, ciddi bilimsel çalışmalar... Tüm bunları kurgunun ve şüphenin kapısında bırakıp unutacak mıyız yani? Ortaya çıkan her kriz halinde, ya mantığa başvururuz, ya da daha kötüsü temel içgüdülerimize sığınırız. Bizler insan mıyız, yoksa korkak ceylanlar mı? Eldeki bilgileri tarafsız olarak değerlendiren bir kişi, benim tamamıyla suçsuz olduğuma, sağduyuyla ve dikkatle hareket ettiğime kanaat

getirecektir. Oysa, benden çok daha eğitimsiz bir kişi kimsenin göremediği perileri ortaya çıkarmak için harcayabilir tüm enerjisini!"

Doktor kana bulanmış yumruğunu bacağının üstüne indirdi. "Bu yüzden, çocuksu düşüncelerden vazgeç, William James Henry. Bu trajik olayda, katliama şahit olan çocuktan daha suçlu değilim. Hatta, davranışlarımı o gaddar kriterler dahilinde inceleyecek olursak, ona kıyasla çok daha masum olduğum bile söylenebilir!"

Doktorun bu ani çıkışına ses çıkarmadım, çünkü aklını kurcalayan sorunun benimle hiçbir alakası yoktu. Ben sadece doktorun içindeki cinleri defetmesine tanıklık ediyordum. Ben de doktor gibi üstümüze sinmiş olan o feci kokunun farkındaydım. Ölümün insanı zehirleyen nahoş kokusu tenimize ve saçlarımıza yapışmış, damagımızda acı bir tat bırakmıştı.

Harrington Sokağı'na döndükten sonra, doktor hemen mahzene inip kancanın ucunda asılı duran erkek Anthropophagus'un bedeninin başına dikildi. Onun sakin tavrı acaba bir yanılsama mıydı? Acaba doktorun sükûnetinin altında bir kiklopsun gazabı mı yatıyordu? Güneş ışınları ufak kilisenin renkli camlarından içeri süzülüp bin bir parçaya ayrılırken, Warthrop'un ruhu da birkaç parçaya ayrılmıştı. Bir parçası kilisedeydi, bir parçası da hâlâ o sabah gezdiğimiz katliam evinde, Stinnet isimli iyi yürekli papazın içi boşaltılmış kafatasının yanındaydı. Doktor arabada çeşitli delilleri kendi kendine mırıldanarak tartışıyor, tıpkı bestelediği müzik parçasındaki iflah olmaz vicdan azabının uyumsuz akorları arasında melodik bir denge oluşturmaya çalışan bir besteciye andırıyordu.

Yavaş yavaş mırıltıları dindi. Birkaç dakika boyunca ne konuştu, ne de kımıldadı. Bir heykel gibi hareketsiz duruyor, içindeki girdabı ta uzaydan izlenen bir fırtınanın rüzgârları gibi gayet güzel gizliyordu.

Hayret dolu bir ses tonuyla, "O bir dişi," dedi. "O, Varner tarafından yaralanan dişi. Kaderin cilvesine bak ki buraya kadar gelmiş, Will Henry. Sanki..."

Warthrop sözlerine devam edemedi. Çünkü söyleyeceği şey, inandığı her şeye ters düşüyordu. "Sanki onu aramaya gelmiş."

Ona kimden bahsettiğini sormadım. Sormama gerek de yoktu; kimden bahsettiğini biliyordum.

Doktor önünde asılı duran yaratığa bakarak, "Acaba onun oğluyla yetinir mi dersin?" dedi dalgın dalgın.

DOKUZ

"Sana Göstermem Gereken Bir Şey Var"

O gün öğleden sonra, polis müdürü Harrington Sokağındaki eve geldi. Yaratık avcısı onun geri geleceğini tahmin etmişti.

Doktor, "Etrafı toparlamalıyız, Will Henry," dedi. "Morgan az sonra yardımımızı istemek üzere, daha doğrusu tekrar yardımımızı istemek üzere burada olur. Av köpekleri ya da muhteşem av partisi pes ettiğinde, kapımızda bitiverecek."

Önceki gün doktorun ortalığı talan etmesinden sonra, "etrafı toparlamamız" epeyi uzun sürdü. Doktor çalışma odasına kapanırken, ben de kütüphaneye girip ortalığa saçılmış kitapları, dergileri ve kâğıtları topladım. Yaşlı mezar soyguncusunun karalaşmış şapkasını ve doktorun babasına ait olan yanmış günlüğü de çöpe attım. O anda kendimi bir suç mahallini temizleyen bir cani gibi hissediyordu ki aslında bir caniden farkım yoktu. Bu arada, doktorun çalışma odasından çıt çıkmıyordu. Bu sessizliğin nedenini tahmin edebiliyordum; çalışma odasına girip de ona işleri bitirdiğimi söyleyince, tahminimde yanılmadığımı gördüm. Doktorun temizlik falan yaptığı yoktu. Sandalyesine oturmuş, ıvır zıvırın içinde hayallere dalmıştı. Hiçbir şey demeden, derhal temizliğe giriştim; doktor beni izliyordu, ama Malachi Stinnet gibi bana baktığında başka bir şeyi değil, beni görüyordu, ama gözlerinin önünde bambaşka bir şey canlanıyordu.

Saat tam üçü çeyrek geçe, kapı çalındı. Doktor ayağa kalkıp, "İşini daha sonra bitirirsin, Will Henry," dedi. "Şimdilik kapıyı ört ve Bay Morgan'ı kütüphaneye al."

Morgan tek başına değildi. Arkasında, yakasında gümüş renkli bir kimlik kartı ve belinde bir tabanca bulunan araba sürücüsü ve kapıyı benim açtığımı görünce, mahzun suratı aniden aydınlanan Malachi Stinnet duruyordu.

Polis müdürü resmi ve sert bir ses tonuyla, "Doktor evde mi, Will Henry?" diye sordu.

"Evet, efendim. Sizi kütüphanede bekliyor."

"Beni mi bekliyor? Eminim ki bekliyordur!"

kisi birlikte peşimden kütüphaneye geldiler. Warthrop üstünde bir sürü işaretler, çizgiler, alelacele çizilmiş daireler ve yıldızlar, dikdörtgenler ve kareler bulunan haritanın bulunduğu masanın başında duruyordu. Aceleden haritayı kaldırmayı unutmuştum ve doktor ya haritanın hâlâ masanın üzerinde olduğunu fark etmemişti, ya da umurunda değildi.

çeri girdiğimizde, doktorun gerildiğini hissettim. "Robert, bu ne sürpriz," dedi.

Morgan buz gibi bir ses tonuyla, "şaşırdın mı?" dedi. Sanki doktora hakaret etmemek için kendisini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Will Henry beni beklediğini söyledi."

Doktor polis müdürünün yardımcısına ve sabahki katliamdan sağ kalan tek kişiye bakıp başını salladı. "Sizi bekliyordum, onları değil," dedi.

"Malachi kendisi gelmek istedi. Ben de O'Brien'in gelmesini istedim."

Polis müdürü masanın üstüne bir şey fırlattı. Fırlattığı şey haritanın kaygan yüzeyinde kaydı ve Warthrop'un parmaklarının yanında durdu.

Haritanın üstünde kayan şey mezarlıkta kaybettiğim sevgili şapkamdı. Demek polis müdürü şapkamı bulmuştu.

"Sanırım bu asistanına ait," dedi.

Warthrop bir şey demedi. şapkaya değil, Malachi'ye bakıyordu.

Polis müdürü, "Will, şapkanın astarında ismini baş harfleri var. W.H.," dedi. Ancak, bunları söylerken, bakışlarını doktordan ayırmamıştı.

"Will Henry, Malachi'yi mutfaka götürür müsün?" dedi doktor yavaşça.

Morgan, "Kimse bu odadan çıkmayacak!" diye böğürdü. "O'Brien!"

riyari adam, suratında pis bir ifadeyle kapının önüne geçti.

"Ama Malachi dışarıda beklese daha iyi..."

Morgan doktorun lafını kesti. "Neyin daha iyi olduğuna ben karar veririm," dedi. "Bu durumun ne kadar süredir farkındaydın, Warthrop?"

Doktor tereddüt etti. Sonra, "Ayın on beşinin sabahından beri biliyordum," dedi.

"Aym on beşi mi?" Morgan afallamıştı. "Yani, tam dört gündür yaratıkların ortalıkta cirit attığını biliyorsun ve kimseye bir şey söylemedin, öyle mi?" dedi.

"Ben bir şey olacağını düşünmemiştim," dedi doktor.

"Bir şey olacağını düşünmemiştin, öyle mi?"

"Ben düşünmüştüm ki..."

"Ne düşünmüştün?"

"Elimdeki verilere göre... yaratık istilasıyla panik yaratmadan ve aşırı bir çaba harcamadan soğukkanlı bir biçimde önlemler alarak başa çıkılabilirdi."

Morgan doktorun söylediklerine pek bir önem vermemiş olacaktı ki, "Sana bu sabah ne düşündüğünü sormuştum," dedi.

Doktor, "Ben de sana gerçekleri söylemiştim, Robert," diye yanıt verdi.

"Yaratıkların bu topraklarda ortaya çıkmasına şaşırdığını söylemiştin."

"Şaşırmıştım... Hâlâ da şaşıırıyorum. Dün geceki saldırı bende şok etkisi yarattı; bu yüzden de sana şaşırdığımı söylerken samimiydim. Ne o, yoksa beni tutuklayacak mısın?"

Polis müdürünün gözleri gözlüklerinin ardında parıldadı, bıyığı da hafifçe titredi. "Onları buraya sen getirdin," dedi.

"Ben getirmediyim."

"O halde, kimin getirdiğini biliyorsun."

Doktor buna da yanıt vermedi. Daha doğrusu yanıt verecek fırsatı olmadı. Tam o sırada, dehşet içinde konuşmaları dinlemekte ve polis müdürünün tüm uyarılarına rağmen doktorun evine gelmekte ısrar etmiş olan Malachi, ailesinin yok olmasına neden olmuş adama değil, O'Brien'a döndü. Malachi bir şeyden

kuşkulanmayan adamın tabancasını belinden kapıp namluyu adamın alnına dayayıverdi. Tabancanın horozunu sessizliğe boğulan odada kilitlediğinde, ses kulaklarımızda çınladı.

Malachi ailesinin ölümünden sorumlu tuttuğu doktoru yakaladı ve suratını onunkine yaklaştıırıp, "Sen!" diye haykırdı.

O'Brien öne doğru atıldı, ama polis müdürü adamı bir el hareketiyle durdurdu ve kederli çocuğa, "Malachi! Malachi, onu öldürerek bu sorunu çözemezsin," diye bağırdı.

Öfkeden kudurmuş olan Malachi, "Sorun morun çözmek istemiyorum," dedi. "Ben sadece adaletin yerine gelmesini istiyorum."

Polis müdürü çocuğa yaklaştı. "Söz konusu olan adalet değil, cinayet evlat," dedi.

"Katil ol Göze göz, dişe diş!"

"Hayır, ona cezasını Tanrı verecek. Bu, sana düşmez."

Morgan konuşurken yavaşça çocuğa yaklaşırmıştı. Malachi piştovun kabzasını Warthrop'un kafasına geçiriverdi.

"Tek bir adım daha atma! Yemin ederim ki onu öldürürüm!" diye bağırdı.

Malachi öfkeden kendisini kaybetmiş, tabancanın kabzası Warthrop'un alnını çizmişti. Tabancanın çelik kabzasının üstüne parlak kırmızı renkli kan bulaştı.

Hiç düşünmeden Morgan'ın yanından geçip Malachi'yle doktorun önünde diz çöktüm. Zaten ne yaptığımı düşünmüş olsaydım, hem perişan doktorun hayatını, hem de kendi hayatımı tehlikeye atabilirdim. Çocuk gözyaşlarıyla ıslanmış, öfkeyle ve şaşkınlıkla gerilmiş suratım bir yanıt beklermişçesine bana çevirdi. Sanki o ağza alınmayan, yanıtsız sorunun yanıtı gözlerimde saklıydı: Neden?

"O her şeyimi aldı, Will!" diye fısıldadı.

"Onu öldürürsen, sen de benim her şeyimi alacaksın," dedim.

Malachi'nin tabancayı tutan eline uzandım. Çocuk irkildi. Parmağını tetiğe yerleştirdi. Olduğum yerde kalakaldım.

"O benim her şeyim," dedim. Doğruyu söylüyordum.

Tek elimle çocuğun titreyen bileğini kavradım, diğer elimle de tabancayı aldım. Morgan hemen yanımda bitiverdi; tabancayı elimden alıp utanç içinde orada dikilen O'Brien'a verdi.

"Bundan böyle çok dikkatli ol," dedi ters ters.

Daha önceden Malachi'yi etkisi altına almış olan titreme bana da geçmişti. Elimi çocuğun omzunun üstüne koydum. Malachi doktoru bırakıp kollarıma yığıldı. Suratını göğsüme saklayarak, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Doktor ayağa kalktı ve tezgâha yaslandı. Mendilini alnındaki yarığa bastırdı. Beti benzi atmış, suratına kan sıçramıştı. "Olacakları bilseydim..." diye mırıldandı.

Morgan, "Yeteri kadar biliyordun," diye çıkıştı. "Şimdi her şeyi itiraf edeceksin, Pellinore, her şeyi. Yoksa seni hemen bu gece tutuklarım."

Doktor tamam manasında kafasını salladı. Bakışları kollarımda hüngür hüngür ağlayan zavallı Malachi Stinnet'a kaydı. Morgan'a, "Sana bir şey göstermem gerek," dedi. "Ama sadece sana gösterebilirim, Robert. Bence..." dedi ve duraksadı. "Sanırım..." Tekrar duraksadı. Hafifçe öksürüp, "Malachi görmese daha iyi olur."

Tabii, nereye gittiklerini biliyordum ve doktorla hemfikirdim: Yaratık avcısının mahzeninde tavandan sarkıtılmış kancanın ucundaki şeyi görmese, Malachi için daha iyi olurdu. İri kıyım O'Brien peşlerinden gitmeye yeltendi, ama Morgan ona bizimle kalmasını işaret etti. O'Brien suratında tatsız bir ifadeyle kapının önüne dikilip sanki kanlı olaylardan ben sorumluyum gibi bana pis pis bakmaya başladı. Belki kısmen de olsa olanlardan sorumluydum; o anda bu işte bir payım olduğunu düşünmeden edemiyordum. Doktorun pişmanlık hissi bana da bulaşmıştı ama mezarlıktan canımızı kurtarmak için kaçtığımız gece ona uzun uzun sorular sormama rağmen, daha sonraları bu konuyu fazla üstelememiştim. Ne de olsa doktor ne beni bir odaya hapsetmiş, ne de ayaklarımdan zincirlemişti. O gece derhal polis müdürüne

gidebilir, olanları teker teker anlatabilirdim. Ama bunu yapmadım. Yaşım, doktora bağımlı oluşum, onun her şeyi benden daha iyi düşünebileceğine ve daha olgun kararlar verebileceğine dair inancım gibi nedenler, Malachi'nin ailesinin ölümüne dair hissettiği acıya kıyasla önemsizdi.

İtiraf etmem gerekir ki Malachi'ye bakınca, hem onun, hem de kendi kaybım yüzünden içimi derin bir hüznün kapladı. Bu arada, O'Brien gözlerini benden ayırmıyor, pis pis bakmaya devam ediyordu. Üstdudağı alaycı bir gülümsemeyle çarpılmıştı.

"Umarım bunu yaptığı için darağacını boylar," dedi.

Malachi'ye baktım. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Sen de biliyor muydun?" diye fısıldadı.

Evet manasında kafamı salladım. Doktor bana yalan söylemenin en büyük adilik olduğunu öğretmişti.

"Evet," dedim.

İki adam geri döndüklerinde, bana aradan saatler geçmiş gibi gelmişti, ama mahzene gidip gelmeleri sadece birkaç dakika sürmüştü. Morgan'ın bir baykuşu andıran suratından kan çekilmişti ve sandalyeye çöküşü savaş sonrası nevrozu yaşayan bir askeri anımsatıyordu. Titreyen elleriyle piposunu yakmaya çalıştı; ancak ikinci sefer de yakmayı başarmıştı. Warthrop da kısa süre önce ölümün karanlık derinliğiyle karşı karşıya geldiğinden, oldukça sarsılmış görünüyordu. Alnındaki yuvarlak yarığın üstündeki kan kurumuştu. Gözlerinin tam iki santim üstünde oluşan yarık, tıpkı Kabil'in alnındaki izi andırıyordu.

Yavaşça, "Will Henry," dedi. "Malachi'yi yukarı kattaki boş odalardan birine götür."

"Peki, efendim," dedim hemen. Malachi'nin ayağa kalkmasına yardımcı oldum. Kolunu omzumun üstünden geçirip bana yaslanmasını sağladım. İkimiz birlikte odadan çıkarken, dizlerim Malachi'nin ağırlığı altında zorlanıyor, titriyordu; o benden çok daha uzundu. Onu yukarı kata taşıdım ve onu ilk odaya, yani beş sene

önce Alistair Warthrop'un çıplak bedeninin bulunduğu odaya soktum. Onu şiltenin üstüne yatırınca, Malachi de tıpkı doktorun babası gibi kıvrıldı. Dizleri neredeyse çenesine değiyordu. Kapıyı kapattıktan sonra, biraz soluklanmak için yatağın yanı başındaki sandalyeye çökuverdim.

Malachi, "Buraya gelmemeliydim," dedi.

Ne diyebilirdim ki, Malachi haklıydı. Evet manasında kafamı salladım.

Malachi, Morgan'ı ima ederek, "Beni kendi evine götürmek istedi," dedi. "Gidecek başka yerim yok."

"Akrabaların yok mu?" diye sordum.

"Herkes öldü."

Yine kafamı salladım. "Özür dilerim, Malachi."

"Onun için her şeyi yaparsın, değil mi? Buna özür dilemek de dahil."

"Bunların olmasını o da istemedi."

"Olmaması için hiçbir şey yapmadı. Bildiği halde, bir şey yapmadı. Neden onu savunuyorsun, Will? O neyin oluyor ki?"

"Mesele o değil," dedim. "Mesele benim onun için kim olduğum."

"Ne demek istiyorsun?"

Gururla, "Ben onun asistanıyım," dedim. "Tıpkı babam gibi. O... O yangında ölünce, doktor beni yanma aldı."

"Seni evlat mı edindi yani?"

"Beni yanma aldı dedim."

"Peki, bunu neden yaptı? Neden seni yanına aldı?"

"Çünkü başka kimsem yok."

Malachi, "Hayır," dedi. "Onu demek istememiştim. Neden seni yanına almayı tercih etti?"

Şaşkınlıkla, "Bilmiyorum," dedim. Bu hiç aklıma gelmemişti. "Bunu ona sormadım. Sanırım, beni yanına almanın daha doğru olacağını düşünmüş olmalı," dedim.

"Babanın onca sene ona hizmet etmiş olmasından dolayı mı?"

Evet manasında başımı salladım. "Babam onu severdi," dedim. Hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. "O muhteşem bir adamdır, Malachi. Ona..." Birden babamın sıklıkla söylediği sözcükler ağızımdan dökülüverdi: "Ona hizmet etmek benim için bir şereftir."

Malachi'den izin istedim. Doktorla ilgili söylediklerim, onun yanında olmam gerektiğini hissettirmişti bana. Ancak, Malachi sanki onu gırtlaklamak istemişim gibi tepki gösterdi. Bileğime yapışıp gitmemem için bana yalvarmaya başladı. O kadar çok yalvardı ki orada kalmaktan başka çarem kalmadı. Aslında, gitmememin nedeni sırf ona karşı dostane bir tavır sergilemek de değildi. Ne de olsa hayatımı kafası karışmış, kederli insanların yanı başında oturarak geçirmiştim. Bunun nedeni, aklıma yabancı bir evde kendisine tahsis edilen minnacık odasında geceler boyunca gözüne uyku girmeyen, saatlerce varlığı unutilan, kendisine uzak bir akrabadan miras kalmış istenmeyen bir eşya gibi davranılan bir başka çocuğun gelmesiydi. Doktor beni başından atabilirdi ya da kaba saba halimle bana fazla gururlu davranabilirdi. Yaratık avcısının yanına ilk geldiğim zamanlarda, doktorun geceleri kederli kederli ağladığını duyduğuna emindim. Ağladığını duymasına rağmen, hiçbir şey yapmıyordu. Doktor nadiren ebeveynlerimden ya da öldükleri gecedен söz ederdi. Bu konuyu da sadece mezarlıktan kaçtığımız gece olduğun gibi, beni azarlamak için kullanırdı: Baban anlardı.

Bu yüzden, birkaç dakika daha Malachi'nin yanında kaldım. Alistair Warthrop'un ölüm yatağının ucuna oturdum ve Malachi'nin elini tuttum. Malachi perişandı; ona biraz dinlenmesini söyledim ama her şeyi öğrenmek istiyordu. Ailesini öldüren yaratıklarla nasıl karşılaşmıştık? Doktor bu süre zarfında, yani yaratıkların ilk ortaya çıkışından saldırının olduğu güne kadar neler yapmıştı? Ona Erasmus Gray'in bir gece arabasının arkasındaki dehşet verici cesetlerle nasıl kapımıza geldiğini, hep birlikte mezarlığa gidişimizi ve çılgınlar gibi oradan kaçışımızı anlattım. Daha sonra, doktorla birlikte Dedham'daki akıl hastanesini

ziyaret edişimizi ve Hezekiah Varner'in öyküsünü de anlattım. Alistair Warthrop'un Anthropophagusları Yeni Kudüs'e getirtme çabalarındansa bahsetmedim. Ancak, Warthrop'un yaratıkların bu topraklarda boy göstermesiyle ilgili olarak sarf ettiği çabayı ve onun masum olduğunu vurguladım. Malachi doktoru savunmama pek iyi bir tepki vermedi.

"şayet ortalıkta bir kuduz köpek cirit atıyorsa, hangi aptal onu hasta eden diğer hayvanı arar?" dedi. "Önce kuduz köpeği vurmak, sonra da gerektiği takdirde, onu hasta eden diğer hayvanı bulmak gerekir," dedi.

"Ama doktor daha vakit olduğunu..."

"Eh, yanıldı ama değil mi? Ailem öldü. Ben de öldüm, Will." Malachi bunu kendine acımadan, sesine herhangi bir acıklı ifade katmadan söylemişti. "Ben de öldüm," dedi. "Burada otururken, elini tuttuğumu ve nefes aldığımı hissediyorum, ama içim bomboş."

Kafamı salladım. Onun neler hissettiğini o kadar iyi anlıyordum ki! Elini sıktım. "Her şey düzelecek," dedim. "Zaman benim acımı hafifletti. Bundan sonrası asla aynı olmayacak, ama düzelecek. Doktorun yaratıkları tek tek avlayacağına eminim."

Malachi gözleri öfkeden alev alev olmuş bir halde, dediklerime inanmıyormuş gibi başını salladı. "O senin efendin; seni kasvetli bir yetimhaneye gitmekten kurtarmış," diye fısıldadı. "Seni anlıyorum, Will. Onun için mazeret uydurmak ve onu affetmek istiyorsun, ama bunları ben yapamam... Bu... ne diyordun ona?"

"Yaratık avcısı," dedim.

"Hah, evet. O bir yaratık avcısı... Ama kendisi de avladığı o yaratıklardan farksız."

Malachi bu meşum sözlerden sonra, sessizleşti. Gözlerini kırpiştırdı, gözkapakları düştü, sonra da gözlerini tamamıyla yumdu. Ancak, uykuya yenik düştükten sonra dahi sağ elimi sıkı sıkıya tutuyordu; odadan çıkmadan önce, elime kenetlenmiş parmaklarını teker teker açmak zorunda kaldım.

Merdivenlerden aşağı inerken, n kapının büyük bir gümbürtüyle çalındığını ve doktorun kapıyı açmam için bana seslendiğini duyunca irkildim. Acaba ne olmuştu? Yoksa yaratıklar yine mi saldırıya geçtiler? diye düşündüm. Hava kararmak üzereydi; Belki de yaratıklar bir gece avına daha çıkmışlardı. Ya da Stinnetların başına gelenleri kasaba ahalisi öğrenmiş ve birileri ellerinde katranla ve tüylerle doktorun kapısına dayanmıştı.

Malachi, Ama, kendisi de avladığı o yaratıklardan farksız, demişti. Geri ben buna inanmıyordum, ama Malachi'nin neler hissettiğini de anlamıyor değildim. Kasabanın geri kalanı da Anthropophaguslar meselesini duyunca, aynı şeyi düşünecekti.

Doktorun yaratık avcılığı yapan bir yaratık olduğuna inanmıyordum, ama yaratık avlayan ve kendisi de bir yaratıktan farksız olan bir adamla tanışmak üzereydim.

ON

"Bu İş için Biçilmiş Kaftan "

Doktorun kapısını çalan adamın boyu bayağı uzundu; neredeyse iki metreyi buluyordu. Atletik yapılı ve yakışıklı bir adamdı. Suratı tıpkı küçük bir çocuğunki gibi narindi ve uzun saçları özenle taranmıştı. Gözleriyse gri rengin tuhaf bir tonuydu; gaz lambasının ışığı altında kapkara görünen gözlerini gündüz ışığında gördüğümde, daha açık renkli olduğunu fark etmiştim. Gözleri kömür tozu ya da bir savaş gemisinin gövdesi gibi açık gri renkliydi. Seyahatlerde giyilen türden bir pelerin giymiş, ellerine eldivenler geçirmişti; ayaklarında binici çizmeleri vardı, başına da kıvrık kenarlı bir fötr şapka geçirmiş, hafifçe yana doğru eğmişti. Bıyıkları inceikti ve özenle şekillendirilmişti; saçları gibi sapsarı olan bıyıkları adeta şeffafmış ve dolgun dudağının üstünde yüzüyormuş gibi görünüyordu.

Adam şaşkınlıkla, "Merhaba!" dedi. "İyi akşamlar delikanlı." Zarif bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu; sesi bir aslan gibi cesur çıkıyordu, ama melodik ve insanı yatıştıran bir özelliği vardı.

"İyi akşamlar, efendim," dedim.

"İyi bir dostumun evini arıyordum, ama galiba arabamın sürücüsü kayboldu. İsmi Pellinore VVarthrop." Gözlerinde muzip bir parıltıyla, "Bu arkadaşımın ismi, sürücünün değil," dedi.

"Burası Dr. Pellinore Warthrop'un evi," dedim.

"Ha, demek artık 'Dr.' Warthrop oldu, öyle mi?" dedi. Kendi kendine hafifçe güldü. Sonra, "Peki, sen kimsin?" diye sordu.

"Doktorun asistanıyım. Daha doğrusu çırağıyım," dedim.

"Bir asistan çırak! Ne güzel. Her ikiniz için de güzel bir şey. Söylesene Bay Asistan Çırak..."

"Will, efendim. İsmim Will Henry."

"Henry mi? Bu ismi daha önce duymuştum."

"Babam uzun seneler doktora hizmet etmişti."

"Vaftiz ismi Benjamin miydi?"

"Hayır, efendim..."

Adam parmaklarını şaklatıp, "Patrick!" dedi. "Tabii ya, sen onun oğlu olamayacak kadar küçüksün. Hatta onun oğlunun oğlu dahi olamazsın. Tabii, oğlu olup olmadığını bilmiyorum."

"Vaftiz adı James'di efendim."

"Öyle mi? Benjamin olmadığına emin misin?"

Doktor içeriden, "Will Henry! Kim geldi?" diye seslendi.

Pelerinli adam öne eğilip gözlerimin içine baktı ve, "Söylesene," dedi.

"Ama bana daha isminizi söylemediniz," dedim.

"İsim gerekli mi, Will Henry?" Adam cebinden bir kâğıt çıkarıp burnumun dibinde salladı. Elyazısını hemen tanıdım, çünkü bana aitti. "Bu mektubu Pellinore'un yazmadığını biliyorum; dikte etmiş olabilir, evet, ama yazmış olması mümkün değil! Onun elyazısı berbattır!"

Doktor tam arkamdan sertçe, "Will Henry!" diye bağırdı. "Sana kim..." dedi ki kapının eşiğinde durmakta olan uzun boylu İngiliz'i gördü.

"Dr. Kearns geldi efendim," dedim.

Kearns yanımdan geçip içeri girdi ve, "Sevgili Pellinore," diye doktorun eline yapıştı. Hararetle doktorla tokalaştı. "Birbirimizi görmeyeli ne kadar oldu dostum?" dedi. "en son İstanbul'da mıydık?"

Doktor gergin bir tavırla, "Tanzanya," dedi.

"Tanzanya mı? Vay canına, aradan gerçekten de o kadar uzun bir süre mi geçmiş? Bu arada, alnına ne yaptın?"

Yaratık avcısı, "Ufak bir kaza, önemli değil," diye yanıt verdi.

"Ha, iyi o halde. Ben de kahrolası bir Hindu oldun sanmıştım. Warthrop berbat görünüyorsun. Ne zaman doğru dürüst uyuyup bir şeyler yedin? Neler oluyor?"

Hizmetçiyle aşçıyı sen mi kovdun, yoksa onlar senden tiksiniş istifa mı ettiler? Söylesene, ne zaman doktor oldun Tanrı aşkına?"

Doktor adamın sorularını duymazdan gelerek, aynı gergin tavırla, "Bu kadar kısa sürede geldiğine çok sevindim, Kearns," dedi. "Ne yazık ki olaylar daha da kötü bir hal aldı."

"Bazı şeyleri önlemek mümkün değildir dostum"

Doktor sesini alçalttı. "Kasabanın polis müdürü de burada."

"Demek durum o kadar kötü ha? O haylazlar bana mektubu yolladığından beri kaç kişiyi yediler bakalım?"

"Altı."

"Altı mı? Sadece üç günde mi? Çok tuhaf."

"Ben de öyle düşünüyorum. Normal davranışlar sergilemiyorlar."

"Peki onların Anthropophagus olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle, eminim. Hatta bir tanesi şu anda mahzenimde duruyor. Görmek istersen..."

Tam o anda, Morgan kütüphanenin kapısında beliriverdi. Yuvarlak gözleri, gözlüklerinin ardından şüpheyle Kearns'ü inceliyordu. Kearns doktorun arkasında duran polis müdürünü görünce, bir meleği andıran suratı aydınlandı ve gülümsedi. Dişleri bir İngiliz'e göre, inanılmaz derecede beyaz ve düzgündü.

Warthrop, "Hah, Robert, gel," dedi. Polis müdürünün tam o anda kapı belirışı, sanki yapmak istemediği tatsız bir işten kurtulmuş gibi onu rahatlatmıştı. "Memur Morgan, bu Dr. ..."

Kearns elini ani bir hareketle Morgan'a uzatıp, "Cory," dedi. "Richard Cory. Nasılsınız?"

Polis müdürü, "Çok iyi olduğumu söyleyemem," dedi. "Uzun ve yorucu bir geçirdik, Dr. Cory."

"Bana Richard deyin lütfen. 'Doktor' demenize gerek yok; o fahri bir unvan."

Morgan, "Öyle mi?" deyip çenesini havaya kaldırdı; gözlük camları parıltıyordu. "Warthrop bana bir cerrah olduğunuzu söylemişti."

"Evet, gençliğimde amatörce uğraştığım işlerden biri. Artık diğer şeyler gibi, cerrahlık da bir hobi haline geldi. Senelerdir kimseyi kesip biçmedim."

Polis müdür nazikçe, "Öyle mi?" dedi. "Neden diye sorabilir miyim?"

"İşin aslı şu ki cerrahlık bir süre sonra sıkıcı olmaya başlıyor. Ben kolay sıkılan bir adamımdır. Zaten Pellinore'un mektubu elime geçince, o yüzden her şeyi bir kenara bırakıp buraya geldim ya. Bu spor gerçekten de çok keyifli."

Morgan, "Daha ziyade kanlı," dedi. "Dahası, bahsettiğiniz şeye spor da diyemem."

"Tabii, kriket ya da squash değil, ama tilki ya da bıldırcın avlamaktan çok daha keyifli. Çok daha keyifli, Morgan!"

Kearns doktora döndü. "Sürücüm köşede bekliyor," dedi. "Arabanın ücretini ödeyip valizlerimi almam gerek."

Kearns'ün ne demek istediğini doktorun anlaması birkaç saniye sürdü. "Nasıl yani, burada mı kalacaksın?"

"Bence en doğrusu bu. Kasaba halkı beni ortalıkta görmese daha iyi olur, öyle değil mi?"

Doktor kısa bir tereddüitten sonra, "Evet," dedi. "Tabii. Al, Will Henry." Elini cebine sokup para kışkacını çıkardı. "Dr. Kear... pardon Cory'nin arabasının ücretini...."

Kearns, "Richard," diye araya girdi.

"... ödeyiver," dedi doktor. "Valizlerini de konuk odasına çıkarıver."

"Konuk odasına mı dediniz efendim?"

"Annemin eski odasını diyorum."

Kearns, "Pellinore, beni mahcup ediyorsun," dedi.

"Fırla, Will Henry. Bu gece geç saatlere kadar çalışacağız. Bize çay demleyip yiyecek bir şeyler de hazırlarsın."

Kearns eldivenlerini çıkardı; sonra bir omuz hareketiyle pelerinini çıkarıp şapkasıyla birlikte bana uzattı.

"Arabada iki valiz, üç sandık ve bir de büyükçe tahta bir kutu var, Henry," dedi. "Valizleri taşıyabilirsin. Sandıklarla kutu daha ağır; arabacıya biraz bahşış verirsen, eminim ki sana yardımcı olacaktır. Sandıkları ahıra taşıyabilirsiniz. Valizlerle kutunun odama çıkarılması gerek. Kutuya özen göstermelisin; içinde narin şeyler var. Bir fincan çay da harika olur doğrusu. Trende çay ikram etmediklerini biliyor muydunuz? Amerika hâlâ şaşılacak derecede ilkel bir ülke. Çayıma biraz kremayla iki şeker alırım, Henry; teşekkürler."

Kearns göz kırıp saçlarımı karıştırdı. Sonra ellerini çırpıp, "Şimdi beyler, işe koyulsak mı, ne dersiniz? Yorucu bir gün geçirmiş olabilirsin Robert, ama daha gece uzun. Buna emin olabilirsin!"

Üçü kütüphaneye girdikten sonra, ben de iyi bir bahşış verdiğim arabacıyla birlikte konuğumuzun eşyalarını arabadan indirmeye koyuldum. Kearns'ün bahsettiği ahşap kutu gerçekten de çok ağırdı. Ahıra taşıdığımız sandıklar kadar ağır değildi, ama uzunluğu iki metreyi buluyordu. Kutunun etrafı kaygan, ipeğimsi bir örtüyle kaplanmıştı. Bu yüzden, taşınması da zorlaşıyordu. Kutuyu merdivenlerden yukarı taşımak iyiden iyiye zordu. Nihayet, kutuyu diklemesine yere koydum ve basamaklardan yukarı ittim. Bu arada, arabacı sürekli olarak oflayıp pufluyor, hamal değil arabacı olduğunu söylüyordu. İpekli örtünün altında, kutunun her iki tarafında birer delik olduğunu fark ettik. Kutunun üstü örtüyle kaplı olmasaydı, ellerimizi deliklerden geçirip rahatlıkla taşıyabilirdik. Arabacı ahşap bir kutunun neden çarşafa sarılı olduğunu anlamadığını söyledi.

Daha sonra, mutfağa gidip çay demledim. Çay fincanlarının yanına birer parça kek de koyduktan sonra, hepsini tepsiye dizdim ve kütüphaneye yöneldim. İçeri girince, tepsiye sadece üç fincan koymuş olduğumu gördüm. Tam bir fincan daha almak için mutfağa geri dönecekken, O'Brien'in orada olmadığını fark ettim.

Büyük bir ihtimalle Morgan kütüphanede tartışacakları şeyleri adamın duymasını istememiş, onu eve yollamıştı.

Adamlar çalışma masasına eğilmişler, Warthrop'un haritada işaretlediği, kıyıya yakın bir bölgeyi inceliyorlardı.

"Bu nokta Feronia'nın karaya yanaştığı yer. Tabii, yaratıkların tam olarak nereden karaya çıktıklarını söylemek zor, ama burada..." Doktor masanın üstündeki gazete öbeğinin üstünden bir gazete aldı ve sözlerine devam etti. "...geminin karaya yanaşmasından iki hafta sonra ortadan kaybolan ve denize açıldığından şüphelenilen bir çocukla ilgili bir haber var. Bu bölge, karaya yirmi deniz mili uzaklığında." Doktor haritadaki noktaları eliyle tek tek göstererek, "Haritada gördüğünüz her daire, şu, şu ve şu, muhtemel bir kurbanı temsil ediyor," dedi. "Bu kişilerin birçoğu kayıtlara ya kayıp olarak geçmiş, ya da birkaç gün sonra parçalanmış halde cesetleri bulunmuş. Tabii, vahşi hayvanların saldırısına uğradıkları düşünülmüş. Her dairenin içine cesetlerin bulunduğu tarihleri yazdım. Gördüğünüz gibi beyler, bu vakaların her birini davetsiz konuklarımızla bir ilgisi olduğunu söyleyemeyiz, ama bu tarihler ve noktalar, yaratıkların yavaş yavaş buraya, yani Yeni Kudüs'e doğru göç ettiklerini gösteriyor."

Ne Morgan, ne de Kearns konuştu. Morgan sönmüş piposunu emiyor ve gözlük camının alt çeyrek çemberinden haritaya bakıyordu. Kearns ise istifini bozmadan homurdanıyor, başparmağı ve işaretparmağıyla, şeffaf bıyıklarını buruyordu. Warthrop çoğu kereler dinlemek zorunda kaldığı monoton ses tonuyla açıklama yapmaya devam ediyordu. Yaratıkların yirmi dört sene süren göçü boyunca, insanların gizemli bir biçimde ortadan kaybolmasının ve öldürülmesinin dikkat çekmemiş olduğuna inanmıyordu. Ancak, Anthropophagusların Yeni Kudüs'e gelişlerine dair başka bir açıklama yapmak da mümkün değildi. Her şey aynen böyle olmuş olmalıydı.

Kearns bunu duyunca, "Benim aklıma başka bir ihtimal daha geldi," dedi.

Warthrop başını haritadan kaldırıp ona baktı. "Başka bir ihtimal mi?"

"Evet, mantıklı bir başka açıklama daha olabilir."

Doktor, "Aklına gelen açıklamayı duymak isterim," dedi ama bunu pek de duymak istiyormuş gibi bir hali yoktu.

"Küstahlığımı affet, Pellinore, ama bize anlattığın teori bir saçmalıktan ibaret. Tamamıyla saçmasapan, karmakarışık ve akıl almayacak bir şeyden söz ediyorsun. Yaratıklarımız buraya kadar yürüyerek gelmiş olamazlar."

"Senin teorin nedir peki? Trene mi bindiler?"

"Ben buraya gelmek için trene bindim. Onlarsa kesinlikle daha özel bir araçla gelmiş olmalılar."

Morgan, "Anlamadım," dedi.

Kearns cık cık ederek, "Aslında çok basit," dedi. "Bunu bir çocuk dahi anlayabilir. Sanırım Will ne demek istediğimi anladı. Ne diyorsun, Will? Bu şeytani bilmecenin yanıtını anladın mı?"

"Ya... yanıtı mı efendim?" dedim.

"Sen zeki bir çocuksun; Warthrop seni özel asistanı yaptığına göre, öyle olmalısın. Sen bu konuyla ilgili olarak neler düşündün bakalım?"

Kulaklarıma kadar kızarmış bir halde, "Şey, efendim, ben..." Üçü de bana bakıyordu. Yutkunup konuşmaya devam ettim. "Yaratıklar buradalar. Burada olduklarına göre, ya Yeni Kudüs'e kimsenin haberi olmadan gelmiş olmalılar, ya da... ya da..."

"Evet, aferin sana. Devam et, Will Henry. Ya da?" dedi Kearns.

"Ya da burada olduklarını birileri biliyor," dedim. Bakışlarımı yere çevirdim. Doktor bana öylesine ters bir bakış fırlatmıştı ki yere bakmayı yeğlemiştim.

Kearns evet manasında kafasını sallayıp, "Kesinlikle," dedi. "O kişi yaratıkların burada olduklarını biliyordu, çünkü onların Afrika'dan New England'a getirilmesini sağlamıştı."

Warthrop, "Ne demek istiyorsun, Kearns?" dedi. Konuşma tehlikeli sulara doğru yol alırken, kendisini kaybedip Kearns'e gerçek ismiyle hitap etmişti.

Morgan, "Kearns mü?" dedi. "Onun ismi Cory değil miydi?"

Emekli cerrah renk vermeden, "Kearns göbek ismim," dedi. "Annemim ailesinin soyismi."

"Öne sürdüğün şey en az benim teorim kadar saçma," dedi Warthrop. "Yani, onları tüm tehlikeye rağmen buraya birisinin getirtmiş, korumuş ve beslemiş olması... Bu nasıl olabilir? Bunu kim yapmış olabilir?"

"Sevgili Warthrop bir kez daha yanıtlar ortada. Sence de öyle değil mi, Will Henry? Hatta yanıtlar komik denecek kadar aşikâr. Bu konuyu neden olduğu gibi değerlendiremediğini anlıyorum, Pellinore. Bunu kabullenmek senin için güç olmuş olmalı. Zaten bu yüzden eldeki verileri ve kanıtları evirip çevirip bambaşka bir sonuca varmaya çalışıyorsun ya."

Warthrop, "Bana hakaret ediyorsun, John," diye kükredi.

Morgan, "John mu?" dedi. "Hani isminiz Richard'dı?"

"Tahrikçi John Brown'dan esinlenilmiş bir lakap" dedi Kearns. "Annem Amerikalıydı ve kölelik karşıtıydı."

Warthrop, "Ben bir bilimadamıyım," dedi. "Eldeki veriler beni nereye götürürse, o yöne giderim."

"Ta ki derin hislerin seni başladığın yere geri getirene dek," dedi Kearns. "Haydi Pellinore, gerçekten de şu anlattığın saçmasapan teoriye yatıyor mu aklın? Yaratıklar karaya çıkıyorlar, kimse onları fark etmiyor, sonra yirmi dört sene boyunca o bölgede yaşayan insanlarla besleniyorlar ve ürüyorlar. Geride hiçbir kanıt ve görgü tanığı bırakmaksızın mucizevi bir biçimde onları beslemek isteyen kişinin kapısına kadar geliyorlar, öyle mi? Tapmaktaki rahipler gibisin: Ağzınızdan tatarcık sinekleri saçıyorsunuz, ama sonra deve yutuyorsunuz."

"Teorim gayet akla yatkın; veriler de söylediklerimi destekliyor," dedi doktor ısrarla.

"Nasıl?"

"Çevreye uyum sağlama, doğal seçim ve itiraf edeyim, biraz da şans sayesinde... Gayet mantıklı..."

Kearns, "Ah, Pellinore," dedi. "Dediklerin akla yatkınsa, ay da küflü peynirden yapılmış."

Morgan, "Bu bana pek de mantıklı gelmedi," dedi.

Kearns alaycı bir tavırla, "Öyle olmadığını kanıtlayamazsınız," dedi. Elini doktorun omzuna koydu, ama doktor elini geri itti. "Ne zaman ölmüştü? Dört, beş yıl önce mi? Haritaya çizdiğin dairelere bir bak. Bunları sen çizdin, baksana, Pellinore! Tarihlerle bak. Dairelerin şurada ve şurada nasıl çoğaldığına bak. Yirmi kilometre ötedeki şu daireyle mezarlıktan sadece sekiz yüz metre ötedeki şu daire arasındaki mesafeye arasındaki tarihlerin ne kadar farklı olduğunu görmüyor musun? On altı kilometre çaplı şu daire '83 yılından günümüze kadar gelmiş. Bunların gerçek saldırıları temsil ettiği doğru olabilir ama gerisi hayalden ibaret. Yaratıklar o gemiden alınıp sağ salim buraya getirildiler ve sahipleri onları beslemeye devam edene dek de hiçbirine bir şey olmadı."

Warthrop Kearns'ün suratına okkalı bir tokat indirdi. Kearns'ün yanağından feci bir ses çıktı. Bir süre, hiç kimse konuşmadı. Kearns istifini dahi bozmamıştı; suratında hâlâ Harrington Sokağı'ndaki, 425 numaralı eve girdiği andan beri duran o hafif ve alaycı gülümseme vardı. Morgan piposuyla oynamaya başladı. Ben de elime fincanlardan birini aldım. Çay buz gibi olmuştu.

Kearns alçak bir ses tonuyla, "Her şey gözlerinin önünde," dedi. "Tek yapman gereken, gözlerini açıp gerçekleri görmek."

Morgan, "John Richard Kearns Cory haklı Pellinore," dedi.

Kearns, "Bana Dick de diyebilirsiniz," dedi. "Bazıları bana Richard yerine Dick der. John yerine Jack diyenler de var."

Warthrop, "O asla böyle bir şey yapmazdı," dedi. "Benim tanıdığım adam bunu asla yapmazdı."

Polis müdürü, "Gözlerini açma kısmı hoşuma gitti," dedi. "Gözlerimizin önünde bir başka sorun var. Burada toplanmamızın nedeni, yaratıkların buraya nasıl geldikleri değil. Bir an önce, onları nasıl öldüreceğimizi konuşmalıyız."

Kearns, "Bu konuyu hallettiğinizi sanıyordum," dedi. "Yoksa beni başka bir şey için mi çağırdınız?"

Morgan, "Sabah eyaletin askeri kuvvetlerinin bize destek olması için validen izin alacağım," dedi. "Ayrıca, kasabayı derhal boşaltacağım. En azından, kadınlarla çocukları buradan uzaklaştıracam."

Kearns elini sallayıp, "Hiç gerek yok," dedi. "Kaç yaratık var demiştin, Pellinore? Otuz-otuz beş tane mi? Sıradan bir sürü yani?"

Warthrop evet manasında kafasını salladı. Hâlâ Kearns'ün sözlerinin etkisi altında gibiydi. Cılız bir ses tonuyla, "Evet," dedi.

"Morgan, beş-altı tane keskin nişancıya ihtiyacımız olacak. Tabii, bunların ağızlarını sıkı tutması gerek. Askeri geçmişleri olsa iyi olur. İki-üç kişi de çekiç ve testereyle onlara eşlik edebilir. Göze batmadan alınabilecek malzemelerin bir listesini çıkardım; diğerlerini de beraberimde getirdim. Şafak söktüğünde işe koyuluruz, hava kararırken de iş bitmiş olur."

Morgan hayretle, "Beş, altı adam mı demiştiniz?" diye sordu. "Bu yaratıkların neler yaptıklarını gördünüz mü?"

Kearns, "Evet," dedi. "Gördüm."

Warthrop iş çekip, "John, Afrika'da bu yaratıklardan avlamıştı," dedi.

Kearns, "Jack," dedi. "Bana Jack demeni tercih ederim."

"Sabaha kadar bekleyemeyiz. Onları tekrar saldırıya geçmeden önce gafil avlamalıyız," dedi Morgan ısrarla.

Kearns, "Bu gece saldırmazlar," diye yanıt verdi. Polis müdürü doktora baktı, ama Warthrop gözlerini ondan kaçırdı.

Tekrar Kearns'e dönen Morgan, "Nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü kısa süre önce karınlarını doyurdular. Bu yaratıklar vahşi doğada ayda bir kez beslenirler, sonra da uyuşuk cırcırböcekleri gibi tembellik ederler. Şimdi tatmin oldunuz mu, Morgan?"

"Hayır, yanıtınız beni tatmin etmedi," dedi Morgan.

"Önemi yok. Şimdi, işe koyulmadan önce bazı şartlarım var."

Morgan, "Ne şartı?" dedi.

"Hizmetlerimin karşılığında alacağım miktar konusunu henüz konuşmadık. Eminim ki Pellinore size bundan bahsetmiştir."

"Pellinore bana birçok şeyi söylememeyi tercih etti."

"Hımm. Neyse, onu bunun için suçlayamazsınız, değil mi? Kendisi yol masraflarımı karşılayacağına dair bana söz vermişti, ama hizmetimin karşılığında da ufak bir ücret alacağım tabii."

"Ufak bir ücret mi?"

"Beş bin dolar nakit para istiyorum. İş bittikten sonra tabii."

Morgan'ın çenesi hayretten düştü. Doktora dönüp, "Bana bu adama para ödeyeceğimizden bahsetmemiştin," dedi.

Doktor bezgin bir tavırla, "Ona kendi cebimden ödeme yapacağım," dedi. Suratı bembeyaz kesilmiş vaziyette, masaya yaslandı. Bir an için bayılacağını sandım. Düşünmeden öne doğru bir adım attım.

"Kulağa adil bir teklif gibi geliyor," dedi Kearns.

Doktor, "Lütfen yapma, Jack. Lütfen," diye yalvardı.

"Güzel! O halde, bu konuyu da hallettik. Diğer şartımı da siz yerine getirebilirsiniz Morgan. Av esnasında birileri hayatını kaybeder, ya da yaralanırsa, bundan hukuki açıdan olsun olmasın, beni sorumlu tutmayacaksınız. İşimi yaparken, kanunları çiğnediğim takdirde de sorumlu tutulmayacağım."

Morgan, "Ne demek istiyorsun, Cory, Kearns, ismin her neyse işte?" diye bağırdı.

"İsmim Cory; söylediğim şey son derece açık."

"İsmin John Jacob Jingleheimer Schmidt olsa dahi umurumda değil!"

"Ha, aslında vaftiz ismim de Jacob," dedi Kearns.

"Warthrop'la yaptığın anlaşma beni bağlamaz. Ben bu kasabada kanunlara göre hareket ederim."

"Beni kanunlardan muaf tutmazsan, av da yok, Robert. Bu arada, sana kısaca Bob diyebilir miyim?"

"Bana ne dediğin de umurumda değil; sana böyle bir garanti veremem!"

"Pekâlâ. Sanırım sana Bobby diyeceğim. Başı sonu aynı sözcüklerden hiç hoşlanmam."

Kearns'ün suratına tokat atma sırası Morgan'a gelmişti. Ancak, Warthrop polis müdürünün tokadı yapıştırmasını engelleyerek, "Robert, fazla seçeneğimiz yok," dedi. "O, bu iş için biçilmiş kaftan. Yoksa onu buraya çağırmazdım."

Kearns, "Aslında," dedi, "bu işi yapabilecek tek kişi benim."

Üç adamın tartışması geç saatlere değin sürdü; Warthrop içine kapanmış bir sandalyede otururken, Morgan'la Kearns volta atıyorlar, pis pis birbirlerini süzüyorlardı. Warthrop konuşmaya pek katılmıyordu; biraz kendisine gelip konuşmaya katıldığında da zihnini kurcalayan konuya geri dönmeye çalışıyordu: Yaratıkların nasıl öldürüleceğini değil, Yeni Kudüs'e nasıl geldiklerini tartışmak istiyordu. Ancak, iki adam onu duymazdan geliyorlardı.

Kearns operasyon için polis müdürünün ona tam yetki vermesi konusunda ısrarcı davranıyordu. "Başarılı bir saldırıda, ancak bir general olabilir," demişti. "Vereceğim emirlere harfiyen itaat edecek adamlar olmadan, başarılı olacağımın garantisini veremem. Emirlerime uyulmayacak olunursa, planım işlemez."

Morgan asabi bir tavırla, "Tabii, bunu anlıyorum," dedi.

"Hangi kısmını anladınız? Emirlerime uyacak adamların olması gerektiğini mi anladınız, yoksa emirleri verecek tek kişinin ben olması gerektiğini mi?"

Kearns'e diğer isimlerle hitap etmekten vazgeçmiş olan Morgan, "Bir aralar, orduda görev yapmıştım, Cory," dedi. "Bana salak muamelesi yapma."

"O halde, anlaştık değil mi? Emirleri kimin vereceği konusunu adamlara söylemeksiniz, değil mi?"

"Evet, evet."

"Adamlara emirleri benim vereceğimi, emirler ne kadar tuhaf, ya da mantıksız olsa dahi bunları harfiyen uygulamaları gerektiğini de söyleyeceksiniz."

Morgan endişeyle dudaklarını yaladı ve doktora baktı. Warthrop evet manasında kafasını salladı. Ancak, polis müdürü hâlâ ikna olmamıştı. "Şu anda kendimi Faust gibi hissediyorum, ama evet, onlara bunu da söyleyeceğim," dedi.

"Ah, ne güzel, okumuş bir adamla karşı karşıyayım demek! Bu iş bittikten sonra, ikimiz şöminenin karşısında birer brendi içip sohbet edelim Bobby, ne dersin? Goethe'den ve Shakespeare'den bahsederiz. Söylesene, hiç Nietzsche okudun mu?"

"Hayır, okumadım."

"O halde, kesinlikle okumalısın. O bir dâhidir. Aklıma gelmişken söyleyeyim, kendisi yakın bir arkadaşımdır. Fikirlerimden birkaçını 'çaldı' demeyeceğim, ama ödünç aldı. Neyse, bunun bir önemi yok. O yine de bir dâhi."

"İsmi hiç duymamıştım."

"Sana Jenseits von Gut und Böse'yi ödünç vereyim. Almanca biliyorsundur, değil mi?"

Morgan'ın sabrı tükenmişti. "Warthrop buraya ne biçim bir adam çağırdın?" diye bağırdı.

Aniden, Kearns'ün suratındaki o neşeli ifade kayboluverdi. Gri gözlerindeki parıltı silindi ve birden gözleri daha koyu bir renge büründü. Hatta, gözleri bir köpekbalığının gözleri gibi donuk ve kapkara olmuştu da diyebilirim. Doktorun evine geldiğinden beri sürekli olarak göz kırpan, neşeyle gülücükler saçan adam gitmiş, gözleri bir maskenin göz oyukları gibi donuklaşmıştı. Ancak, suratındaki ifade hiç de bir maske kadar donuk değildi. Tam aksine, sanki maskesi düşmüş de gerçek yüzü ortaya çıkmış gibiydi. Gerçek Kearns'ün bir kişiliği dahi yoktu; ne

neşeliydi, ne de somurtkan. Gözleri yırtıcı bir hayvanın gözlerini andırıyor, hiçbir şeyden etkilenmezmiş ve hiçbir konuda tereddüt etmezmiş gibi bakıyordu. John Kearns'ün maskesi kısa bir an için düşmüş, gerçek yüzü tüylerini diken diken etmişti.

Morgan da Kearns'ün gözlerindeki o insanlık dışı ifadeyi fark etmiş olacak ki, "Be... ben size hakaret etmek istememiştım," diye kekeledi. "Sadece kendi hayatımı ve başkalarının hayatını akli dengesi bozuk birisinin ellerine teslim etmek istemem," dedi.

Kearns, "Endişelenme," dedi. "Akli dengem gayet yerinde. Hatta hayallere kapılmadığım için, bu odadaki en akli başında kişi olduğumu söyleyebilirim. Birçok kişiye sıkıntı yeren sahte tavırlardan kurtulmayı başarmış bir adamım. Tıpkı peşine düşeceğimiz yaratıklar gibi, düzenin olmadığı yere düzen getirmek için uğraşmam; olduğumdan daha farklı görünmek gibi de bir derdim yok. Ortada olduğundan daha fazla şey varmış gibi davranmam. Sen de ben de neyse oyuz. İşte, Morgan, o ilkel yaratıkları bu kadar sevmemin nedeni de bu: saflıkları."

"O yaratıkları sevmek mi? Bir de akli dengenizin bozuk olmadığını iddia ediyorsunuz?"

"Anthropophaguslardan öğreneceğimiz çok şey var. Kendimi hem onların öğrencisi, hem de düşmanı olarak görüyorum."

Morgan, Warthrop'a dönüp, "Burada işimiz bitti mi?" diye sordu. "Her konuda anlaştık mı, yoksa bu saçmalıklara biraz daha katlanmak zorunda mıyım?"

Yaratık avcısı, "Robert haklı," dedi. "Vakit çok geç oldu. Tabii, daha anlatacağın saçmalık varsa, onu bilemem John."

"Var tabii, ama bekleyebilir."

Morgan kapıdan tam çıkarken, tekrar Warthrop'a döndü. "Neredeyse unuttuyordum," dedi. "Malachi..."

Doktor merdivenleri işaret edip, "Will Henry," dedi.

Morgan bir şeyler düşünmüş olacaktı ki, "Bırakın kalsın," dedi. "Büyük bir ihtimalle uyumuştur. Onu uyandırmayın. Sabah onu alması için birisini buraya yollarım." Sonra, doktorun alnındaki yaraya baktı. "Tabii, siz..."

Warthrop, "Sorun değil," diye Morgan'ın lafını kesti. Yardımseverlik duygusu kabarmış olacak ki, "Gece burada kalabilir," dedi.

Morgan tamam manasında kafasını salladı ve serin gece havasını içine çekti. "Bu İngiliz ne de tuhaf bir adammış, Warthrop" dedi.

"Evet. Oldukça tuhaftır. Ama bu iş için uygun."

"Umarım haklısındır. Hepimiz adına, haklı çıkman için dua ediyorum."

Polis müdürüne iyi geceler diledik ve doktorun peşinden kütüphaneye geri döndüm. Kearns, Warthrop'un sandalyesine oturmuş, buz gibi olmuş çayını yudumluyordu. Suratında kocaman bir gülümsemeyle, fincanını havaya kaldırdı. Maskesini yeniden takmıştı.

Polis müdürünü ima ederek, "Ne kadar da tahammül edilmez, mızıkçı bir adam, değil mi?" dedi.

Warthrop, "Korkuyor," diye yanıt verdi.

"Korkmalı zaten."

"Babam hakkında yanılıyorsun."

"Neden, Pellinore? Teorini çürütemedim diye mi böyle söylüyorsun?"

"Babamın nasıl bir adam olduğunu bir kenara bırakalım. Senin teorin benimkinden daha ikna edici değil doğrusu. Babam yaratıkları buraya getirmiş olsa dahi, kimse fark etmeden nasıl o kadar uzun bir süre onları burada tutmuş olabilir? Onları nasıl beslemiş olabilir? Alistair Warthrop'un korkunç bir adam olduğunu varsaysak dahi yaratıkları beslemek için kurbanları nereden bulmuş olabilir? Yaratıkları insan etiyle beslediyse, tam yirmi sene boyunca, nasıl kimseye yakalanmamış, ya da şüpheleri üzerine çekmemiş olabilir?"

"İnsan hayatına fazla değer veriyorsun, Pellinore. Hep böyleydin. Doğu kıyı şeridindeki şehirler Avrupa'nın gecekondu mahallerinden gelen pisliklerle dolu.

Onları iş vaadiyle, ya da başka şeylerle buraya getirtmek pek de zor bir iş olmamalı. Hatta, onları senin şu tuhaf ve romantik prensiplerine sahip olmayan birilerinin yardımıyla da buraya getirtmiş olabilir. İnan bana, dünya bu tür insanlarla dolu! Tabii, bundan bir olasılık olarak bahsetmeyeceğim, ama yaratıkları başka şeyler yemeye alıştırmış da olabilir. Ne de olsa sen bunu iddia ediyorsun. Yaratıklar zamanla tavuk yemeye alışmış olabilirler. Olabilir, ama yine de mümkün olduğunu sanmıyorum."

Warthrop kafasını sallayarak, "İkna olmadım," dedi.

"Umurumda değil. Sadece merak ediyorum. Neden seninkinden akla çok daha yatkın bir açıklamayı şiddetle reddediyorsun? Gerçekten Pellinore, yaratıkların buraya, arka bahçene kadar gelmesinin şans olduğuna mı inanıyorsun? Zihninin bir köşesinde gerçeği biliyor olmalısın, ama bunu nedense kabullenmekte zorluk çekiyorsun. Neden? Baban hakkında kötü bir şey düşünmekten mi çekmiyorsun? O senin için ne anlam ifade ediyordu? Daha da önemlisi, sen onun için ne anlam ifade ediyordun? Varlığına dahi güçlkle tahammül eden bir adamı savunuyorsun." Kearns'ün çocuksu suratı aniden aydınlandı. "Ha, bir dakika," dedi. "Neden bu mu yani? Hâlâ babanın sevgisine layık olduğunu mu ispatlamaya çalışıyorsun? Baban göçüp gittiği, sana artık sevgi gösteremeyecek olduğu halde derdin bu mu? Bir de kendine bilimadamı diyorsun!

"Sen ikiyüzlüsün, Pellinore. Aptal, duygusal ve çıkarlarını dahi koruyamayacak kadar hassas bir riyakârsın. Arada sırada senin neden bir yaratık avcısı olduğunu düşünürüm. Hayranlık uyandıracak özellikleri olan bir adamsın, ama yaratık avcılığı karanlık ve pis bir iştir. Bu tür işleri kaldıracak yapıda olduğunu sanmıyorum. Yoksa bunu da mı baban için yapıyorsun? Onu mutlu etmek, seni nihayet fark etmesini sağlamak için mi yapıyorsun?"

"Daha fazla konuşma Kearns." Doktor adamın büyük bir incelikle kurduğu tuzığa öylesine öfkelenmişti ki bir an için ona tekrar tokat atacağını sandım. Hatta bu sefer ona elinin tersiyle değil, şöminedeki odunları karıştırmak için

kullandığımız demir çubuk gibi daha ağır bir şeyle de vurabilirdi. "Seni buraya bunu yapman için çağırmadım."

"Beni buraya ejderhaları öldürmem için çağırmamış mıydın? Eh, ben de bunu yapmaya çalışıyorum ya."

Bu hararetli tartışmadan kısa bir süre sonra sessizce odadan çıktım. İki adamın arasında geçen konuşmayı dinlemek dahi insanı üzüyordu. Bunca yıl sonra, o günü düşündükçe hâlâ üzüлüyor, her ayrıntıyı dünmüş gibi anımsıyorum. İkinci kata çıkarken, aklıma çorba içmek ve doktorun bana söylediği sözler geldi: Ancak, kendini kandırma. Bizi talihsiz olaylar bir araya getirdi. O zaman, neden bu sözleri o anda hatırladığımı anlayamamıştım. Tabii, şimdi bunun nedeni apaçık ortada.

Malachi'nin odasının kapısında durup içeri göz attım. Onu son gördüğümünden beri, yerinden dahi kıpırdamamıştı. Kapıyı kapatmadan önce, bir süre derin bir uykuya dalmış olan çocuğu izledim. Sonra, küçük odama çıkmak ve bir parça uyuyabilmek ya da uyumaya çalışmak için tekrar merdivenlere yöneldim. Ancak, bir saat kadar sonra, sıkıntılı ve tiz bir ses beni çağırınca uyandım. İlk önce, uyku mahmurluğuyla beni doktorun çağırdığım sandım; fakat ikinci kata inince, sesin Malachi'nin odasından geldiğini fark ettim. Bu arada, Jack Kearns'ün kaldığı odanın da önünden geçmiş, kapının açık, ışığının da yanık olduğunu görmüştüm. Odadan sızan ışık karanlık koridoru aydınlatıyordu.

Kearns içeride uzun ahşap kutunun üstüne eğilmişti. Kutuyu saran ipek örtüyü çıkarıp kutunun kapağını açmış, yere koymuştu. Kutunun üstünde birkaç tane çeyreklik madeni para büyüklüğünde delik olduğunu gördüm. Kearns yanında duran valizine uzanıp içinden kaleme benzer incecik bir şey çıkardı. Bu nesne camdan yapılmış gibi görünüyordu. Cam çubuğu sallayıp tekrar kutunun üstüne eğildi. Sırtı kapıya dönük olduğundan, ne yaptığını tam olarak göremiyordum, görmek de istemiyordum. Hemen Malachi'nin odasına girip kapıyı ardımdan kapattım.

Malachi yatakta doğrulmuş, sırtını yatağın baş kısmına yaslamıştı. Masmavi gözlerinden büyük bir endişe okunuyordu.

"Uyandığımda gitmiştin," dedi beni suçlayan bir ses tonuyla.

"Doktor çağırdı."

"Saat kaç?"

"Bilmiyorum, ama vakit bayağı geç oldu."

"Bir rüya görüyordum. Sonra sesler duydum ve uyandım. Korkudan neredeyse pencereden atlayacaktım."

"Odanın ikinci katta olduğunu unutma," dedim. "Atlamış olsaydın, bacağını kırardın, Malachi."

"Duyduğum ses neydi?"

"Bilmiyorum," dedim başımı sallayarak. "Bir şey duymadım. Sesler Dr. Kearns'ün odasından gelmiş olabilir."

"Dr. Kearns kim?"

"O..." Açıkçası, onun kim olduğunu ben de bilmiyordum. "Bize yardım etmek için geldi," dedim.

"O da mı yaratık avcısı?"

Evet manasında kafamı salladım.

"Yaratıkların peşine ne zaman düşecek?"

"Yarın."

Malachi bir süre konuşmadı.

Sonra, "Ben de onlarla birlikte gideceğim," dedi.

"Buna müsaade etmeyebilirler."

"Umurumda değil. Gitmenin bir yolunu bulurum."

Tekrar evet manasında kafamı salladım. Ne yazık ki ben de gitmek zorunda kalacağım, diye geçirdim içimden.

"Rüyamda Elizabeth'i gördüm," dedi Malachi. "Karanlık bir yerdeydik ve onu arıyordum. Sürekli olarak ismimi haykırıyordu, ama onu bir türlü bulamıyordum. Her tarafa baktığım halde, onu bulamıyordum."

"O şimdi çok daha güzel bir yerde, Malachi," dedim.

"Buna ben de inanmak istiyorum, Will."

"Annemle babam da oradalar. Bir gün onlara tekrar kavuşacağım."

"Neden böyle bir şeye inanıyorsun? Neden böyle şeylere inanıyoruz? İnanmak istediğimiz için mi?"

Samimiyetle, "Bilmiyorum," dedim. "İnanmak zorunda olduğum için inanıyorum."

Koridora çıkıp kapıyı kapattım. Odama giderken, Kearns'le burun buruna geldim. Odasının kapısının önünde dikiliyordu. İrkilip geriledim. Kearns gülümsüyordu.

Yavaşça, "Will Henry," dedi. "O odada kim kalıyor?"

"Hangi odada efendim?" diye sordum.

"Az önce çıktığın odada."

"İsmi Malachi, Dr. Kearns. O... Katledilenler onun ailesiydi..."

"Ha, Stinnetların oğlu. Pellinore önce seni evine almış, şimdi de o çocuğu. Ne kadar hayırsever bir adam olmuş."

"Evet, efendim. Sanırım öyle, efendim."

Bakışlarımı Kearns'ün buğulu gri gözlerinden başka bir yere çevirdim. O anda aklıma doktorun sözleri gelmişti: Dr. John Kearns'ün yoluna çıkma, Will Henry.

Kearns, "Henry," dedi, "şimdi bu ismin neden bana hu kadar tanıdık geldiğini hatırladım. Sanırım babanı tanıyordum, Will. Dediğin gibi, vaftiz ismi Benjamin değil, James'di."

"Babamı tanıyor muydunuz?"

"Onunla bir kez Amazonlarda karşılaşmıştım. Pellinore her zamanki gibi tuhaf bir araştırma üzerinde çalışıyordu. Yanlış hatırlamıyorsam, Biminiüs aravvakus isimli yakalanması çok güç olan parazitik bir organizma bulmaya çalışıyordu.

Aslına bakarsan, ben bunların gerçekte var olduğunu dahi düşünmüyorum. O zaman baban çok hastaydı. Sanırım sıtma gibi tropik bir hastalığa tutulmuştu. Anthropophaguslar gibi yaratıkları incelemek için deliler gibi çalışırız, ama dünya bizi yiyip yutmak isteyen bir sürü başka yaratıkla doludur. Kandirunun ne olduğunu bilir misin? O da Amazonlarda yaşayan bir türdür, ancak Biminius aravvakus'un aksine, yakalanması o kadar da güç değildir. Yani, talihsiz ya da saklandıkları yere işeyecek kadar aptal değilsen, onları mutlaka bulursun. Kandirun su yılanına benzer bir balıktır; yüzgeçlerinin arasında arkaya bakan, jilet gibi sivri dikenleri vardır. Dikenleri kurbanının derisine battığında, şemsiye gibi açılır. Bunun ardından, sidik kokusunu takip ederek mesaneye kadar gider ve mesanenin içini yemeye başlar. Bazen anüse de girdiği olur. O zaman da kalınbağırsağı yemeye başlar. Yedikçe genişler ve içinde bulunduğu canlıya tarifi mümkün olmayan bir acı verir. İnsan o kadar çok acı çekmeye başlar ki tek seçenek penisi kesmektir. Ne düşünüyorsun?" Kearns bunları anlattıktan sonra, suratını kocaman bir gülümseme kapladı.

"Ne mi düşünüyorum efendim?" dedim tir tir titreyerek.

"Evet, ne düşündüğünü sordum. Anlattıklarım hakkında ne düşünüyorsun? Yassı kurt olarak bilinen Spimetra mansonii isimli bu tür, otuz beş santime kadar uzayabilir. Sonra da insanın beynine girer ve beyni yemeye başlar. Ta ki insan bitkisel hayata girene dek. Bir de Wuchereria bancrofti denen bir parazit türü vardır; bu da lenf bezlerine yerleşir ve içine girdiği erkeklerin testislerinin gülle kadar olmasına neden olur. Şimdi, bu türler ve daha milyonlarcası hakkında ne diyebiliriz, Will Henry? Bundan nasıl bir ders çıkarmalıyız?"

"Be... ben... Gerçekten de bilmiyorum, efendim," dedim.

"Tevazu, Will Henry! Bizler çok büyük bir bütünün parçasıyız. Ne diğerlerine kıyasla üstünüz, ne de ölümlü kılığına girmiş melekleriz. Bence Shakespeare, ya da kimin piramitleri inşa ettiğini kandirunun umurunda bile değil. Ona göre, bizler

lezzetli birer et parçasıyız, o kadar... Ne oldu, Will Henry? Betin benzin atıverdi. Bir şey mi oldu?"

"Hayır, efendim. Sadece çok yorgunum."

"Neden odana gidip uyumuyorsun? Yarın önümüzde koca bir gün ve gece var. İyi uykular, Will Henry. Dikkat et de tahtakuruları seni ısırmasınlar!"

ÜÇÜNCÜ CİLT

Katlîam

ON BİR

"Başka Seçeneğimiz Kalmadı"

Sabah olduğunda havanın kapalı olduğunu ve gri renkli bulutların batıdan esen sert bir rüzgârla sürekli olarak yer değiştirdiğini gördüm. Tatsız bir uykudan uyandığımda, Harrington Sokağı sessizdi ve duyulan tek ses saçakların arasından esen rüzgârla eski evden yükselen gıcırtilardı. Doğru dürüst uyuyamamıştım. Hem Kearns'ün, hem de doktorun odalarının kapısı kapalıydı, ama Malachi'nin kapısı ardına kadar açık duruyordu. Odasına göz atınca, yatağının da boş olduğunu gördüm. Hemen alt kata koşturdum. Mahzen kapısı açıktı ve aşağıdaki ışıklar yanıyordu. Orada doktoru görmeyi umuyordum, ama onun yerine Malachi'nin yere bağdaş kurmuş, ayaklarında çoraplarıyla oturduğunu ve birkaç adım ötesinde baş aşağı tavandan sarkan yaratığa baktığını gördüm.

"Malachi, buraya girmemeliydin," dedim.

Çocuk gözlerini ölü Anthropophagus'tan ayırmadan, "Kimseyi bulamadım," dedi. Başıyla yaratığı işaret ederek, "Onu görünce ödüm koptu," dedi samimi bir ses tonuyla.

"Tek gözü yok. Onu aileme saldıran dişi sandım."

"Haydi gel," dedim. "Gidip kahvaltı hazırlayalım."

"Düşünüyordum da... Tüm bunlar sona erince, birlikte buralardan kaçabiliriz, Will. Orduya bile katılabiliriz."

"Orduya katılmak için henüz çok küçüğüm," dedim. "Lütfen, Malachi, doktor bizi burada görecektir olursa..."

"Ya da bir balıkçı gemisinde iş buluruz. Batıya gidebiliriz. Harika olmaz mıydı? Kovboy olurduk! Ata binmeyi öğrenir, ovalarda koşturur dururduk, Will Henry. Ya da Kızılderililere karşı savaşır veya Jesse James gibi soyguncu olurduk. Soyguncu olmak istemez miydin, Will Henry?"

"Benim yerim burası," diye yanıt verdim. "Doktorun yanı."

"Ya bir gün doktor buralardan gidecek olursa?"

"O zaman ben de onunla giderim."

"Hayır. Yani, ölürse demek istemiştin."

Bunu duyunca fena halde irkildim. Bir gün Warthrop'un ölebileceği hiç aklıma gelmemişti. Ebeveynlerinin sonsuza dek yanında olacağı inancını kaybetmiş bir yetim olarak, aslında bunu daha önceden düşünmüş olmam gerekirdi, ama o ana kadar bu hiç aklımdan geçmemişti. Doktorun öldüğü düşüncesi beni altüst etti. Doktor ölecek olsa ne yapardım? Evet, özgür kalırdım. Kearns'ün "karanlık ve pis" olarak nitelendirdiği işlerden de kurtulurdum. Ama özgür kalıp ne yapacaktım? Nereye gidecektim? Büyük bir ihtimalle, beni ya bir yetimhaneye yollarlardı, ya da birileri tarafından evlat edinilirdim. Hangisi daha kötüydü, bilemiyordum: Yaratık avcısı gibi bir adamın yanında kalmak mı, yoksa istenmeyen ve yalnız bir yetimin hayatını yaşamak mı?

Hem kendime hem de Malachi'ye, "O ölmeyecek," dedim. "Daha önce de çok tehlikeli durumlarda kaldığı olmuştu."

Malachi, "Ben de öyle," dedi. "Ama geçmiş bize hiçbir şeyin garantisini vermez, Will Henry." Malachi'yi oradan çıkarmak için, kolunu çekiştirdim. Doktor bizi orada görecektir olsa ne yapardı bilemiyordum ve bunu öğrenmek de istemiyordum doğrusu. Malachi elimi geriye doğru itince, kolu bacağıma çarptı. Cebimden çın diye bir ses geldi.

"O da ne?" diye sordu. "Cebinde ne var?"

"Bilmiyorum," dedim. Cebimde ne olduğunu gerçekten de bilmiyordum. Elim cebine sokunca, bir şeyler yine çın çın etti.

"Domino taşları falan mı yoksa?" dedi.

"Kemik," dedim. "Bunlara ilahi kemikler deniyormuş."

Malachi kemiklerden birini eline alıp incelemeye başladı. Parlak mavi gözleri hayranlıkla parılıyordu.

"Ne işe yarıyor bunlar?"

"Sanırım gelecekte olacakları söylüyorlar."

"Geleceği mi?" Malachi kemik figürün öfkeli suratını okşadı. "Bunu nasıl yapıyorlar peki?"

"Bilmiyorum. Bunlar ya doktora, ya da babasına ait. Sanırım, hepsini havaya fırlatıyorsun ve yere nasıl düştüklerine bakarak, geleceğe dair fikir sahibi oluyorsun."

"Nasıl yani?"

"Gelecekle ilgili bir şey söylüyorlar, ama..."

"İşte, ben de bunu demeye çalışıyordum! Geçmişin hiçbir anlamı yok! Onları bana ver!"

Malachi elimdeki diğer beş figürü aldı, iki elinin arasına koyup sallamaya başladı. Kemik biblolar birbirine çarparken, serin ve nemli mahzende tak tak sesler yankılanıyordu. Malachi'nin elinin Anthropophagus'un kara gözüne yansıyan aksini görebiliyordum.

Malachi kemikleri havaya fırlattı. Kemik biblolar birkaç kez havada döndükten sonra, yere düştüler ve gelişigüzel etrafa saçıldılar. Malachi heyecanla yere eğilip kemik bibloları incelemeye başladı.

"Hepsinin yüz kısmı yukarı bakıyor," dedi. "Altı tane kurukafa. Bu ne demek, Will?"

"Bilmiyorum," dedim. "Doktor bana söylemedi."

Büyük bir yalancı olduğum için ona yalan söylemiştim.

Nihayet, yalvar yakar onu mahzenden çıkarıp mutfağa götürmeyi başarmıştım. Tam çaydanlığı ocağın üstüne koyacakken, arka kapı açıldı ve doktor paldır küldür içeri girdi. Yorgun suratında son derece endişeli bir ifade vardı.

"Nerede o?" diye bağırdı.

Tam o sırada, Kearns de koridordan mutfağa daldı. Doktor ne kadar endişeli görünüyorsa, Kearns bir o kadar sakindi. Doktorun darmadağın görüntüsünün aksine, üstü başı ve saçları da gayet düzgündü.

"Kim nerede?" diye sordu.

"Kearns! Hangi cehennemdeydin?"

"Hiç. 'Dünyayı gezip dolaşmaktan' geliyorum. Neden sordun?"

"Yarım saattir hazır vaziyette bekliyoruz. Herkes dışarıda bizi bekliyor."

"Saat kaç?" Kearns yeleşinin cebinden cep saatini abartılı bir hareketle çıkarıp kapağını açtı.

"On buçuk!"

"Sahi mi? O kadar oldu mu?" Saatini alıp kulağının dibine götürdü ve salladı.

"Hemen yola çıkmazsak, bu iş olmayacak."

"Ama daha kahvaltı etmedim." Kearns önce bana baktı, sonra ağzı açık vaziyette onu izlemekte olan Malachi'yi gördü.

"Hey, merhaba! Sen şu zavallı Stinnetlar'ın oğlu olmalısın. Başın sağ olsun. Yaradanımızın yanma genellikle bu şekilde gitmeyiz, ama hayatımız nasıl sona ererse ersin, er ya da geç onun yanına gideriz! Bir dahaki sefere Warthrop'un beynine bir kurşun sıkmaya kalkıştığında, bunu sakın unutma! Ben unutmamaya gayret ediyorum."

Warthrop kıpkırmızı kesilmişti. "Kahvaltı edecek vakit yok!" dedi.

"Kahvaltı edecek vakit yok mu? Boş mideyle asla ava çıkamam, Pellinore. Ne pişiriyorsun, Will? Yumurta mı? Bana da iki tane yumurta haşlayıver. Yanma da birkaç dilim kızarmış ekmekle sert bir kahve alırım. Kahveyi çok sert içerim ha, ona göre!"

Kearns, Malachi'nin karşısına oturdu ve inci gibi dişlerini göstererek, Warthrop'a bir gülücük fırlattı. "Sen de bir şeyler yemelisin, Pellinore. Will Henry, yoksa bu adamı doğru dürüst beslemiyor musun?"

"Elimden geleni yapıyorum efendim," dedim.

"Belki de sende kurt falan vardır. Hiç şaşırmazdım doğrusu."

Doktor öfkeyle, "Dışarıda seni bekliyor olacağım," dedi. "Bulaşıklarla uğraşma, Will Henry. Morgan'la adamları bizi bekliyorlar."

Doktor kapıyı çarpıp çıktı. Kearns bana dönüp göz kırptı.

"Ne kadar gergin," dedi. Sonra kömür grisi gözlerini Malachi'ye çevirdi. "Eee, ne kadar yaklaşmıştın?" diye sordu.

"Ne kadar mı yaklaşmıştım?" Malachi adamın baskın kişiliği karşısında afallamıştı.

"Evet. Tetiği çekip doktorun kafasını uçurmaya ne kadar yaklaşmıştın?"

Malachi gözlerini tabağına çevirdi. "Bilmiyorum," dedi.

"Bilmiyor musun? Bak, soruyu şu şekilde sorayım o halde: Tabancanın namlusunu doktorun suratına dayadığında, parmağın onun suratını dağıtacak olan mermiyi harekete geçirmeye hazırlarken, neler hissettin?"

"Korktum," dedi Malachi.

"Sahi mi? Hımm. Olabilir, ama kendinden emin değil miydin? Nasıl desem, biraz heyecan da hissetmedin mi yani?"

Malachi hayır manasında kafasını salladı. Kearns'ün tuhaf sorusuna hem şaşırmıştı, hem de ondan çok etkilenmişti.

"Ne demek istediğinizi anlayamadım," dedi.

"Eminim ki neden bahsettiğimi biliyorsundur. Birisinin hayatı tam şuradayken, insan ne hissedebilir ki?" Elini havaya kaldırıp bize avcunu gösterdi. "Bir başka insanın kaderi senin eline geçer, masallara konu olan görünmez periler gibi bir varlığın değil. Hayır mı? Eh, sanırım niyet de çok önemli. İstekli olmak gerek. Bence onun kafasını gerçekten de havaya uçurmayı istemedin."

"İstediyimi sanmıştım. Ama sonra..." Malachi cümlesini tamamlayamadan, kafasını başka yöne çevirdi.

"İlahi adalete inanıyorsun demek. Ama yerinde olsam, olanlardan sırf onu sorumlu tutmazdım. O gece kapınızı çalıp, "Derhal buradan kaçın; dışarıda elini

kolunu sallaya sallaya dolaşan kafasız yamyamlar var!" demiş olsaydı, acaba baban kapıları mı kilitlerdi, yoksa onu en yakın akıl hastanesine mi yollardı?"

Malachi, "Bu aptalca bir soru," dedi. "Çünkü doktor babamı uyarmadı. O kimseyi uyarmadı."

"Hayır, bu felsefi bir soru," dedi Kearns. "Bu özellik soruyu aptal değil, faydasız kılıyor."

Dışarı çıktığımızda, doktor bahçede volta atıp duruyordu. O'Brien da oradaydı. Kearns'ün sandıklarının yüklenmiş olduğu bir arabanın yanına dikilmişti. İngiliz arabayı görünce, ellerini çırpıp, "Neyim var benim?" diye bağırdı. "Neredeyse unuttuyordum! Will, Malachi, hemen odama çıkıp kutuyla çantayı getirin. Ufak, siyah bir çanta olacak odamda. Elinizi çabuk tutun! Yalnız özellikle kutuyu dikkatli taşıyın. İçinde narin şeyler var."

Kearns kutunun kapağını kapatmış, üstüne yine ipekli örtüyle sarmıştı. Örtüyü de önceki gibi incecik bir sicimle bağlamıştı. Siyah ufak çantayı kutunun üstüne koyunca, Malachi, "Hayır, Will," dedi. "Merdivenden aşağı inerken, kutunun üstünden kayar. Haydi, çantayı koluma takıver... Düşündüğümde de hafifmiş." Merdivenlerden aşağı inerken, "Bunun içinde ne var?" diye sordu.

Ona bilmediğimi söyledim. Gerçeği söylüyordum; bilmiyordum, ama tahmin edebiliyordum. Meşum bir şey olmalıydı; hiç aklımın almayacağı kadar korkunç bir şey olmalıydı çantanın içinde. Ama bu ne de olsa yaratıkbilimiydi, yani insanın aklına hayaline gelmeyecek şeylerle ilgiliydi.

Kutuyu sandıkların yanına yerleştirdik. Kearns sürekli olarak bize, "Haydi, elinizi çabuk tutun çocuklar!" diyordu. "Yavaş, dikkat edin! Yavaş!" Sonra, her şeyi arabaya yükleyip yüklemediğimizi kontrol etti ve başını kaldırıp göğe baktı. "Umarım bulutlar dağılır, Pellinore," dedi. "Bu gece dolunay çıkacak."

Doktor ve Kearns, O'Brien'la birlikte kamyonete bineceklerdi; ben ve Malachi de at sırtında gidecektik. Malachi doktorun aygırına, ben de minik kısrağa binecektim. Olay yerine doğru ilerlerken, Malachi içine kapandı; gözlerine yine

onunla kilisede ilk karşılaştığım zamanki gibi donuk bir ifade çökmüştü. Acaba ruhunun derinliklerinde kaderiyle akşam karanlığında karşılaşacağını, ölümler diyarının altındaki kara, kapkara boşluğa gireceğini biliyor muydu? Acaba sözle anlatılamayan gerçekleri iliklerinde hissetmiş, kemik bibloların geleceğe dair ne anlattığını ve Kearns'ün bahsettiği o karanlık yolda ilerlemekte olduğunu anlamış mıydı? Başını dikleştirmiş, gözlerini ileriye dikmiş, omuzlarını geriye atmış vaziyette giderken, Malachi Stinnet aslında kaçınılmaz sona daha da yaklaşıyordu.

Morgan'la ve adamlarıyla Stinnetların evinde öğlen buluşmaya karar vermiştik. Kearns ve doktor arasında o gün ikinci bir tartışma yaşandı. Bu, aralarında geçen son tartışma da olmayacaktı. Kearns katliamın meydana geldiği evi incelemek istedi; Warthrop ise bir an önce gece yapacakları dehşetli işe hazırlanmak istiyordu.

"Bu röntgencilik falan sayılmaz, Warthrop" dedi Kearns. "Yani, tam olarak değil. Belki dün gözden kaçırdığın bir şey vardır. Benim de olay mahallini görmem faydalı olabilir."

Doktor, "Ne gibi bir şeyi gözden kaçırmış olabilirim ki?" dedi.

Kearns, solgun suratından ve kıpkırmızı gözlerinden önceki gece fazla uyku çekmediği her halinden belli olan Morgan'a döndü. "Morgan, burası senin suç mahallin. İçeri girebilir miyim?" dedi.

Morgan tereddütle, "Faydası olacağını düşünüyorsanız, girin," dedi. "Kararlarınıza uyacağımı söylemiştim."

Kearns şapkasıyla selam verdi ve göz kırpıp eve girdi. Polis müdürü Warthrop'a döndü ve adeta tıslar gibi bir ses tonuyla, "Şayet bu adamı o kadar methetmeseydin, onun bir şarlatan olduğunu düşünürdüm," dedi. "Bu tür bir işi yapacak ciddiyet yok bu adamda."

Doktor, "Bence tam bu iş için gerekli olan özelliklere ve neşeye sahip" dedi.

Morgan, O'Brien'dan Kearns'ü evin kapısında beklemesini istedi. Biz de kiliseye girip Morgan'ın bu iş için topladığı adamların yanına gittik. Morgan av için altı adam seçmişti. Adamlar Malachi'nin önceki gün oturduğu en ön sırada oturuyorlardı. Tüfekler yanlarında duruyordu. Morgan onlara doktoru takdim ederken, adamların ciddi surat ifadesi hiç değişmedi.

"Bu, Dr. Warthrop. Kendisini tanımayanlar için söyleyeyim, Doktor... bu konuda bir uzmandır."

Doktor kasvetli bir edayla kafasını eğip adamları selamladı, ama adamlar istiflerini bozmadılar. Boğucu sessizlikte Kearns'ün tatsız araştırmasını yapıp geri dönmesini beklemeye başladık. Adamlardan teki tüfeğini eline alıp parçalara ayırmaya başladı. Tüfeğinin her parçasının yerli yerinde olduğuna kanaat getirince, parçaları birleştirmeye koyuldu. Yanımda durmakta olan Malachi'dense çıt çıkmıyordu. Yüksekçe asılmış olan haça bakıyordu. Bir ara Morgan bize baktı, sonra da Warthrop'a, "Ava çocukları da getirmeyi düşünmüyorsundur umarım," dedi. Doktor hayır manasında kafasını sallayıp Morgan'a bir şey söyledi, ama ne dediğini duymadım.

Yarım saat sonra, kilisenin kapısı açıldı ve içeri Kearns ile O'Brien girdi. O'Brien onun arkasından güçlü bir akıntıda sürüklenen bir moloz gibi yürüyordu. Kearns bizi görmeden yanımızdan geçti ve kilisenin ön tarafına yürüdü. Sırtı orada toplanmış olan ufak gruba dönüktü. O da haça baktı. Daha doğrusu, onu iyi tanımayanlar onun haça baktığını sandılar. Morgan bir süre bekledikten sonra, "Eee? Ne bekliyoruz?" diye böğürdü.

Kearns kollarını göğsünde kavuşturup başını önüne eğdi. Arkasını dönmeden önce biraz daha bekledi. Bize döndüğünde, suratında hafif bir gülümseme vardı. Sanki kendi kendine birileriyle dalga geçmiş, keyiflenmişti.

"Evet, katliamı kesinlikle Anthropophaguslar gerçekleştirmiş," dedi.

Warthrop, "Buna şüphe yoktu zaten," dedi. "Haydi artık işe koyulalım Kearns."

"İsmim Cory."

Morgan, "Tamam," diye mırıldandı. "Bu kadar yeter artık." Ön sırada oturan keskin nişancılara döndü. "Dr. Warthrop bu konuda deneyim sahibi olan bir kişiyi bize yardım etmesi için kasabaya davet etti," dedi.

Kearns, "Bu konuda oldukça fazla deneyimi olan birisi," dedi.

"... Kendisi bu yaratıkları daha önce de avlamış. Sizlere ismini de söylemek isterdim, ama kendi ismini bilip bilmediğinden ya da bir isminin olup olmadığından emin değilim doğrusu."

"Tam aksine, sayamayacağım kadar çok ismim var." Kearns gülümsedi, ama sevimli gülümsemesi bu sefer kısa sürdü. "Teşekkür ederim müdürüm," dedi. "Bu sıcak karşılama ve tezahüratlar için size teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Kilisenin renkli camlarından içeri sızan ışığın altında gözleri gece gibi kapkaranlık görünüyordu. Ön sırada oturan adamlara baktı. Sonra, pantolonunun cebinden yarım dolarlık madeni parayı andıran, koyu gri renkli oyuk bir nesne çıkardı. "Bana bunun ne olduğunu söyleyebilir misiniz?" dedi. "Pellinore, sen yanıt verme... Bunun ne olduğunu kimse bilmiyor mu? O halde, size bir ipucu vereyim: Bunu merhum papazın evinden aldım. Tahmin yürütmek isteyen de mi yok? Pekâlâ. Beyler, bu kırk, kırk beş yaşlarındaki yetişkin bir erkeğin temporal kemiğinin bir parçası. Anatomi bilgileri paslanmış olanlara hemen hatırlatayım: Temporal kemiği kafatasında bulunur, ancak bedenimizdeki en sağlam kemik değildir. Görünüşünün aksine, kemiğin tam ortasında gördüğünüz bu yumurta biçimindeki delik..." dedi ve kemik parçasını gözüne tutup dehşet içerisinde onu izleyen adamlara baktı. "Bir ameliyat aleti tarafından değil, ısırma gücü bin iki yüz kiloyu bulan bir yaratığın dişi tarafından açılmış," dedi. Bir tonluk bir baskı en sağlam kemiğimize uygulandığında, sonuç bunun gibi olur. Böylesine büyük bir baskı anatomimizin daha yumuşak bölgelerine uygulandığında neler olabileceğini tahmin edersiniz." Kafatası parçasını tekrar cebine koydu. Anthropophagusların ısırma gücünün bu kadar fazla olmasının nedeni, bu yaratıkların azı dişlerinin olmamasıdır. Daha

büyük ve ağızlarının ortasındaki dişlerin etrafı iki sıra daha küçük dişle çevrilidir. İlk sıradaki dişler kısaç görevi görerek, bir şeyleri yakalamalarına yarar. Geri kalan tam üç bin dişse ağızlarına aldıkları şeyleri parçalamaya ve un ufak etmeye yarar. Kısacası, bu yaratıklar yedikleri şeyleri çiğnemezler, bir bütün halinde yutarlar.

"İşte beyler, narin bir koala nasıl okaliptüs yapraklarıyla beslenirse, bu yaratıklar da bizlerle beslenirler. Bir başka deyişle, Anthropophaguslar bizleri yemek için yaratılmıştır. Doğal olarak, bu özellikleri bizimle aralarında bir sürtüşme olmasına neden olmuştur. Onlar bizi yemek isterler, bizse bunu istemeyiz. Medeniyetin gelişmesi ve meyve vermesiyle birlikte, yani mızrak ve silah gibi şeylerin icat edilmesiyle insanoğlu bu yaratıkların gizlenmesine ve dün meydana gelen o korkunç olay gibi saldırılar düzenlemelerine neden olmuştur. Anthropophaguslar yaşadıkları bölgeye oldukça bağlıdır ve en küçük yavruya kadar bölgelerini savunurlar. Diğer bir deyişle beyler, bu yaratıkların avlanırken sergiledikleri vahşeti ancak bölgelerini savunurken sergiledikleri merhametsizlik aşabilir.

"Bu gece Anthropophagusların saklandığı yere gideceğiz. Yani, kendi bölgemizde değil, onlarınkinde olacağız. Oraya gideceğimiz zamanı biz seçeceğiz, ama mekân konusunda başka bir seçeneğimiz yok. Onlara saldıracağız, onlar da bize karşılık verecekler.

"İşte, bu gerçekleştiği zaman beyler, iki yaşındaki bir bebeğin çıkardığı yaygaraya benzer bir durumla karşılaşacaksınız. Aradaki tek fark, yaygarayı iki metre boyunda, yüz yirmi kilo ağırlığında, göğsünün tam ortasında üç bin tane sipsivri dişi olan bir yaratığın çıkaracak olması."

Kearns gülümsedi. Keyifli hali ağzından çıkanlara hiç mi hiç uymuyordu. "Bu gece, bir kâbusu gerçek hayatta yaşayacaksınız. Sizi şok eden ve afallatan şeylere şahit olacaksınız. Korkudan ilikleriniz donacak. Ancak, dediklerimi harfiyen uygularsanız, güneşin doğuşunu bir kez daha görebileceksiniz. Şayet

bana bunu yapacağınıza dair şu anda, hiçbir tereddüde kapılmadan söz verirsiniz, torunlarınıza bu geceyi anlatabileceksiniz. Şayet bu sözü veremiyorsanız, hemen tüfeklerinizi alın ve evinize geri dönün. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Güle güle."

Kearns adamların yanıtını beklerken, kiliseyi bir sessizlik kapladı. Adamların bu konuşmaya ihtiyaçları yoktu aslında; hepsi Anthropophagusların gerçekleştirmiş olduğu katliamı görmüştü. Neyle karşı karşıya olduklarını biliyorlardı. Bunu anladıkları için de kimse yerinden kıpırdamadı. Kimse de evine geri dönmedi.

Adamlardan biri hafifçe öksürüp boğazını temizledikten sonra, "O hergeleler, kendi türlerini savunan tek tür değiller," diye bağırdı. "Bizden ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Kearns hiç vakit kaybetmeden, adamlara ne yapacaklarını anlattı. Bahçeye dizilmiş olan kütüklerden iki tane bir buçuğa üç metrelik platform yaptırdı. Platformlar inşa edildikten sonra mezarlığa götürülecek, halatlarla ve makaralarla yukarı çekilecek ve mezarlığın batı sınırındaki ağaçların tepesine, yani üç metre yüksekliğe yerleştirilecekti.

Doktor çekiç ve testere seslerini bastırmaya çalışarak, "Neden üç metre?" diye sordu. "Yaratıklar o yüksekliğe rahatlıkla sığrayabilirler."

Kearns gizemli bir tavırla, "O yükseklik yeterli," dedi. Onun asıl endişesi hava şartlarıydı. Kamyonetin arkasında duran sandıkların ve esrarlı, üstü örtülü kutunun yanına gitti. Bu arada, gözleri sürekli olarak gökyüzünü tarıyordu. Öğleden sonra, saat üç gibi platformlara son çiviler çakılırken, yağmur çiselemeye başladı. Morgan iki dakikada bir gözlüklerini çıkarıp siliyordu. Yağmur hem keyfini kaçırmıştı, hem de piposu sönmüştü. Tütününü bir türlü yakamıyordu.

Kearns bunu fark edince, "Bu iş bitsin, sana en kaliteli tütünlerden yollayacağım Morgan," dedi. "Şu içtiğin rezil şeyden çok daha iyi olacağını garanti ederim."

Polis müdürü onu duymazdan geldi. "Pellinore, çocuklar için endişelenmeye başladım," dedi. Başıyla Malachi'yi ve beni işaret etti. "Ya onları burada, kilisede bırakalım, ya da eve geri gönderelim. Burada hiçbir işleri yok."

"Tam aksine," dedi Kearns. "Asıl burada işleri var."

Malachi öfkeyle, "Eve gitmeyeceğim," dedi. "Ben çocuk değilim, eve gitmek istemiyorum."

Morgan nazikçe, "Bizimle birlikte gelmene vicdanım el vermez," dedi.

Malachi, "Vicdanınız mı?" diye bağırdı. "Ya benim vicdanım ne olacak?"

Kearns, "Kesinlikle!" dedi ve gülmeye başladı. "Yaratık kız kardeşinin bedenindeki her kemiği kırarken, odada kalmalıydın ki senin de kafanı koparabileydi," dedi. "Sen ne biçim bir kardeşsin?"

Malachi öfkeyle haykırıp adamın üstüne atıldı. Kearns'ün suratına birbiri ardına yumruklar atmaya çalışırken, doktor onu belinden kavrayıp sertçe geri çekti.

Warthrop, "Doğru kararı verdin, Malachi," diye fısıldadı. "Ahlaki açıdan..."

"Senin yerinde olsaydım, ahlaki kurallardan hiç bahsetmezdim, Pellinore," dedi Kearns. Bunu söylerken, gözleri keyiften ıslıl ıslıl ışıldıyordu. "Neyse, ahlaki kuralların değişmezliği tamamıyla insanların uydurduğu bir şey," dedi. "O an ne yapman gerekiyorsa, onu yaparsın."

Morgan tiksintiyle, "Şimdi onları neden avladığını daha iyi anlıyorum," dedi. "Onlarla çok ortak yanın var."

Malachi önceki gece öldürmesine ramak kaldığı adamın kolları arasında debeleniyordu. Dizleri su koyuverdi ve yere düşmekten doktor sayesinde kurtuldu.

Kearns, "Evet, haklısın müdürüm," dedi. "Aslında bizler onlara çok benziyoruz. Her birimiz acımasız birer katiliz; iyi kötü aşına olduğumuz, ancak pek anlamadığımız dürtülerle hareket ederiz; akılsızca yaşadığımız yeri savunur, başkalarını katledecek kadar da kıskançlığa kapılırız. Onlarla aramızdaki tek

fark, bizlerin sahip olduğu iki yüzlülüğü henüz öğrenmemiş olmaları. Sürüler halinde birbirimizi katletmemizi sağlayan o üstün niteliğı, yani riyakârlığı onaylayan kutlu bir tanrıya tapmaktan da geri kalmayız!" Kearns, Malachi'ye dönüp, "Dayan evlat," dedi. "İntikamını alacaksın; ruhunu paramparça eden o 'ahlaki' borcu da ödeyeceksin. Şayet bu gece Tanrı'nla karşılaşacak olursan, gözlerinin içine bakıp 'İşin bitti!' diyebileceksin."

Kearns arkasını döndüğü gibi uzaklaştı. Morgan kafasını çevirip kimseye çaktırmadan yere tükürdü. Warthrop Malachi'yi sakinleştirmeye girişti. Ona suçluluk hissine kapılmanın ve kendine acımanın sırası olmadığını söyledi.

O da yanıt olarak, "Beni geride bırakamazsınız," dedi. "Hiçbir şey yaratıklarla savaşmama engel olamaz."

Warthrop tamam manasında kafasını salladı. "Zaten seni kimse engellemeye çalışmayacak," dedi. Çocuğun arkasında duran polis müdürüne bakıp, "Ona bir tüfek verin. Ona da yapacağı bir şey buluruz elbet, Robert."

"Ya Will Henry ne olacak? Onu ava götürmeyeceksin, değil mi?"

Ağızından çıkan sözcüklere inanmıyordum ama, "Beni eve göndermeyin, efendim. Lütfen," dedim. Sanki benden çok daha cesur bir başka kişi konuşmuştu.

Doktor hafifçe, hüzünlü bir edayla gülümsedi.

"Ah, Will Henry," dedi, "birlikte geçirdiğimiz onca şeyden sonra, seni en kritik anda nasıl eve yollarım? Sen benim için çok önemlisin."

Platformlar arabaya sığmayacak kadar büyük ve ağırdı. Etrafı sisle kaplayan yağmur erkenden alacakaranlığın çökmesine neden olurken, adamlar platformları yüklenip Yaşlı Tepe Mezarlığı Yolu'na çıktılar. Sonra birkaç yüz kilometre daha yürüyüp mezarlığın giriş kapısına yürüdüler. Nihai hedefe doğru yola çıkmadan önce burada biraz soluklandılar. Burası bu tuhaf öykünün hayata geldiğı yerdi; yaşlı mezar soyguncusu vakitsiz sonla burada karşılaşmış, soymaya kalkıştığı mezara beline kadar gömölüp yaratıklara yem olmuştu. Kearns'ün o sabah gizemli bir biçimde ortadan kayboluşunun nedeni çok geçmeden belli oldu. O sabah

erkenden buraya gelmiş, mezarlığı iyice gözden geçirmiş, platformların hangi ağaçlara asılacağını bellemişti. Dahası, ufak bir kâğıda mezarlığın boyutlarını ve mezarların yerini dahi çizmişti. Eliza Bunton'ın mezarıyla ağaçlar arasında kalan boş alana kırmızı kalemle bir daire çizmiş ve buraya harikulade bir elyazısıyla Katliam Alanı yazmıştı.

Adamlar platformları ağaçların tepesine yerleştirmek için ağaçlara paçavralara sarılı çekiçlerle tespit pimleri çakmaya başladılar. Birbirleriyle haberleşmek için ya el kol hareketleri yapıyorlar, ya da fısıldaşıyorlardı. Çünkü kiliseden ayrılmadan önce, Kearns herkese mümkün olduğunca az gürültü yapmalarını tembihlemişti.

"Yaratıklar beslenmek ve çiftleşmek haricinde, en çok uyumaktan hoşlanır. Uykuları ağır olduğu halde, kulakları son derece keskindir. Aramızda birkaç metre toprak ve taş olsa da bizi duyabilirler. Ancak yağmurun yağması iyi oldu. Yağmur toprağı yumuşatacak ve çıkardığımız sesleri kamufle edecek."

Adamlardan üçü platformların arka kısmının ağaçlara dönük olmasını sağlayan halatları çekerken, diğerleri de platformların ön tarafına payandalar çaktılar. Platformların her iki tarafında bulunan ağaçların üstüne de basamak niyetine tahta parçaları çakıldı. Sonra, Kearns, O'Brien'a, Malachi'ye ve bana kamyonetteki sandıkları yanına getirmemizi söyledi. "Kutuyla çanta kamyonette kalsın. Onlara şu anda ihtiyacım yok. Islanmalarını istemiyorum. Ah, bu lanet olasıca hava!"

Warthrop onu bir köşeye çekip endişeli polis müdürünün yanından uzaklaştırdı. Morgan her geçen dakika daha da endişeye boğuluyordu.

Doktor, "Bu soruyu sorduğuma pişman olacağımı biliyorum, ama kutunun içinde ne var?" diye fısıldadı.

Kearns, doktorun sorduğu saftirik soruya alaycı bir şaşkınlık ifadesi takınarak yanıt verdi. "Pellinore, o kutunun içinde ne olduğunu bal gibi de biliyorsun," dedi.

Sandıklardan birinin yanına gidip kapağını açtı. Sandığın içindeki bölmelerde bir düzine kadar mat siyah renkli teneke kutu duruyordu. Bunların her biri bir ananas büyüklüğündeydi ve etraflarına samanlar yerleştirilmişti. Kearns bunlardan bir tanesini eline alıp beni yanına çağırdı. "Bay Henry! Tut bakalım!" Teneke kutuyu aşağıdan bana fırlattı. Kutu karnıma çarptı. Kutuyu yere düşmeden, bir kenarından tutmayı başarmıştım. "Dikkatli ol, Will. Sakın yere düşüreyim deme!"

"Bu nedir?" diye sordum. Teneke kutu çok büyük olmadığı halde bayağı ağırdı.

"Bu ne mi? Bir de kendine bir yaratık avcısının asistanı diyorsun! Bu kutu bu işin vazgeçilmez bir parçası, Will Henry! El bombası tabii, ne olacak? Şu minik pimi çeksene."

Doktor yavaşça, "Sakın pimi çekme, Will Henry," dedi. "Şaka yapıyor," dedi.

Kearns, "Aman, eğlenmeyi hiç bilmiyorsun," diye çıkıştı. "Ne dersin, Will? Seni el bombalarının başına koyayım mı? El bombalarını sen fırlatırsın. Harika olmaz mıydı? Platformlar kurulduktan sonra, sen ve Malachi onları yukarı çıkarın, olur mu?"

Kearns daha sonra, ikinci sandığın kapağını açtı. Ucunda ağır demir bir zincirin bulunduğu kaim bir halat çıkardı.

Halatın diğer ucuna da demir kanca bağlanmıştı. Sandıktan yaklaşık bir metre uzunluğunda ve beş santim kalınlığında bir de metal bir çubuk çıkardı. Metal çubuğun bir ucu sivriydi, diğer ucunda da göz deliğine benzer bir delik vardı. Sandıktan çıkardığı son şeyse demiryolu rayları çakmak için kullanılan türden büyükçe bir çekişti. Halatı omzuna koyup çekici ve metal çubuğu eline aldı ve onu izlememi işaret etti.

Peşinden giderken, polis müdürünün, "Bu da ne böyle?" dediğini duydum.

Warthrop tiksintiyle, "Yem bağlamak için kullanılır," dedi.

Kearns ağaçların yaklaşık yirmi metre ötesine yürüdü ve nemli toprağın üstünde diz çöktü. Sonra, pusların arasından platformlara baktı.

"Evet, burası iyi," dedi. "Çubuğu şöyle tut, Will Henry. İki elinle birden tut ki çakarken kaymasın. Sakın kımıldama! Elim kayarsa, kolun kırılır!"

Çamurların arasına çöküp çubuğun sivri kısmını yere sapladım. Kearns çekici havaya kaldırdı ve çekicin kare biçimli baş kısmı metal çubuğun üzerime indi ve dört bir yana şarapnel parçaları saçıldı. Çekiş darbesi mezarlığın her tarafında metalik bir sesin yankılanmasına neden oldu. Platformun ayaklarına çapraz biçimli demir destekler çakmakta olan adamlar panik içerisinde etraflarına bakındılar. Kearns çekici tam üç kez çubuğun üzerine indirdi. Her darbeye birlikte, kollarım da sarsıldı. Dişlerimi sıkarken, yanlışlıkla dilimi ısırdım.

"İşte oldu; bir tane daha yeter," dedi Kearns. "Denemek ister misin, Will Henry?" deyip çekici bana uzattı.

"Çekici kaldırabileceğimi sanmıyorum efendim," dedim samimiyetle. "Çekiş neredeyse benim kadar."

"Hımm. Yaşma göre, biraz ufak tefeksin. Kaç yaşındasın? On mu?"

"On iki efendim."

"On iki mi? Pellinore'la konuşsam iyi olacak. Seni iyi beslemiyor anlaşılan."

"Yemekleri ben pişiriyorum efendim."

"Neden buna şaşırmadım?"

Çubuğa bir kez daha vurup çekici yere bıraktı. İki eliyle çubuğun sağlam olup olmadığını kontrol etti. Bunu yaparken tüm gücünü kullanmış, oflayıp puflamıştı.

Düşünceli bir edayla, "Tamam," dedi. "Kaç kilosun, Will?"

"Tam olarak bilmiyorum, efendim. Otuz dört, otuz beş kilo kadar olmalıyım."

Kearns başını salladı. "Warthrop'u bir yerlere şikâyet etmeliyim," dedi. "Al bakalım." Halatın zincirsiz ucunu çubuğun tepesindeki delikten geçirip birkaç düğüm attı. Sonra, bana halatın diğer ucunu, yani zincirli olan ucunu uzattı. Halat gerginleşene dek, ağaçlara doğru yürümemi işaret etti.

Sonra, alçak bir ses tonuyla, "Halatı sıkıca çek, Will Henry!" diye seslendi. "Tüm gücünle çek!"

Bir elini beline koyup diğ er eliyle beyaz bıyığını sıvazlayarak, kaygan zeminde halatı  ekilişimi izledi ve dikkatle  ubuğ un yerinden çıkıp çıkmadığına baktı. Sonra, durmamı işaret etti, çekici tekrar eline aldı ve çekici son bir kez metal  ubuğ un üstüne indirdi. Daha sonra da yanma gitmemi işaret etti.

"Biraz uzun olmuş, Will Henry," dedi. Düğümü çözüp, pantolonunun pa asını sıyırdı ve baldırına bağlanmış bir kılıfın içinden bir eğri bir av bıçağı çıkardı. Keskin bıçakla halatın ufak bir bölümünü sanki dikiş ipliği kesiyormuő gibi rahatlıkla kesiverdi. Sonra, halatı tekrar çubuğa bağladı. "Aynı sandığın içinde bir de    deste tahta kazık olacak, Will Henry," dedi. "Bana onları da getirir misin?"

Tamam manasında kafamı sallayıp nefes nefese kalmış vaziyette kamyonetin yanma koştum. Oraya vardığımda, Warthrop'la Morgan kendi aralarında hararetle fısıldaşıyorlardı. Morgan söylediği her şeyi, piposundan çektiği dumanı doktorun suratına üfleyerek vurguluyordu.

"Soruőturma açılmasını isteyeceğim! Tam tahkikat yapılması gerek! Baskı altındayken verilen sözlerin ardında duramam, Warthrop!"

Kamyonetten kazıkları alıp Kearns' n yanına koşarken, onun o sabah çizdiği diyagramı ve "katliam alanını" incelediğini fark ettim. Bana kazıkları birer metrelik aralıklarla nerelere  akıp nasıl bir daire oluőturabileceėimi gösterdi. Böylece, metal  ubuğ un etrafında on metre çapında bir çember oluştu. Çemberin batı yönünde kalan tarafı platformdan yaklaşık olarak dört buçuk metre ötedeydi. Kearns son bir kez çubuğa ve kazıklara baktıktan sonra, hafifçe sırtıma vurdu.

"Aferin, Will Henry," dedi. "Bu yöntemi icat eden Maori kabilesinden bile daha iyi bir iş çıkardın."

Bu sırada, av partisi kamyonetin arka tarafında toplanmış, herkes eline birer kürek almıştı. Kearns onları yanımıza çağırdı. Adamlar suratlarında kasvetli ifadelerle, nefes nefese kalmış, yorgunluktan bitap düşmüş vaziyette yanımıza geldiler. Kearns telaőlı ve alçak bir sesle, "Hava umduğumuzdan da çabuk

kararıyor beyler," dedi. "Şimdi, hemen kazmaya başlıyoruz. Ama ses çıkarmamaya gayret edin. Haydi beyler, kazmaya başlayın!"

Adamla kazıkları kılavuz olarak kullanarak, düzenli bir ritimle sığ bir çukur kazdılar. Ayaklarının altındaki kayalık ve nemli toprak, kürek darbelerinin altında eziliyor, küreklerden çıkan ses de berrak gökyüzünden yağan yağmur sesiyle birlikte boğuklaşıyordu. Saniyede yere düşen on bin tane yağmur damlası bizi sıırıslıklam etmiş, saçlarımız kafamıza yapışmıştı. Ah, ne diye buraya gelirken şapka takmamıştım! Kamyonetten birkaç metre ötede çalışan adamlar, incecik şeffaf bir perde oluşturmuş olan yağmurun altında son derece bitkin görünüyorlar, birer hayaleti andırıyorlardı.

Kearns, "Pellinore, şu kutuyu aşağı indirmeme yardım ediver," dedi.

İki adam kutuyu kamyonetin arkasından yere indirirken, Morgan, "Ne var bu kutunun içinde," diye mırıldanıp duruyordu. "Cory, kutunun içinde ne olduğunu bize söylemeni istiyorum," dedi.

"Sabırlı ol biraz, az sonra göreceksin... Yavaş, Pellinore, kutuyu yavaşça yere koyuver! Will Henry, sen de çantamı al!"

Kearns kutunun etrafındaki ipekli örtüyü çıkardı ve kapağı açtı. Doktor daha kapak tam olarak açılmadan, yavaşça geri çekildi. Kutunun içinde ne olduğunu biliyordu, ama bilmek ve görmek apayrı şeyler. Morgan birkaç adım öne atıp da kutunun içinde ne olduğuna bakınca, beti benzi attı. Gördüğü şey karşısında, suratından kan çekilmişti. Ağzından anlaşılmas birkaç sözcük çıktı.

Kutunun içinde şeffaf beyaz renkli bir elbise giymiş bir kadın duruyordu. Gözleri kapalıydı; ellerini de göğsünün üstünde kavuşturmuştu. Bu haliyle tıpkı bir cesedi andırıyordu. Kırk yaşlarındaydı; bir zamanlar güzel bir kadın olmalıydı, ama suratı ve burnu şişmiş, izlerle kaplanmıştı. Büyük bir ihtimalle, bunlar suççeği izleriydi. Derisinin altındaki kılcal damarların çatlamış olması yüzünden, teni gül pembesi bir renge bürünmüştü. Bu da yıllarca aşırı miktarda alkol tüketmiş olmanın etkisi olmalıydı. Şeffaf gecelik haricinde, üstünde başka hiçbir şey yoktu.

Parmaklarında yüzük, bileklerinde bilezik falan yoktu. Sadece boynuna mat bakır renginde metalik ve dar bir şerit geçirilmişti. Şeridin geniş çenesinin hemen altında kalan kısmındaysa metal bir halka vardı.

Birkaç dakikalık bir sessizlikten sonra, Morgan konuşabildi. "Yem bu mu?"

Kearns yüzüstü yüzüstü, "Ya ne kullansaydım, Morgan? Bir keçi yavrusu mu?" dedi.

"Benden garanti isterken, cinayetten bahsetmemiştin," dedi Morgan öfkeyle.

"Onu öldürmedim."

"O halde, neden..."

"Bu bir sokak kadını, Morgan," dedi Kearns ters ters. Polis müdürünün tepkisine canı sıkılmış gibiydi. "Baltimore'da bu kadın gibi yüzlercesi var. Bu kadın bir alkolik, bedeni hastalığa yenik düşmüş bir pislik torbası. Tiksinç ve heba olmuş hayatında bundan daha faydalı olamazdı. Şayet bu kadını yem olarak kullanmam ahlaki değerlerine ters düşüyorsa, istersen yem olarak seni kullanayım."

Morgan, Warthrop'a dönüp, "Pellinore, bu yapmanın başka bir yolu daha olmalı..." dedi.

Doktor hayır manasında başını salladı. "Kadın artık acı çekecek halde değil, Robert," dedi. "Başka bir seçeneğimiz yok; yem olarak onu kullanmalıyız." Doktor soru sorar gözlerle Kearns'ün kadının bedenini tabutumsu kutudan çıkarışını izledi. Kearns kadını katliam alanına taşıırken, kadının başı geriye, kollarıysa iki yana düştü.

"Will Henry!" diye bana seslendi. "Çantamı getir!"

Kearns'ü gören adamlar yaptıkları işi bıraktılar. Ağızları şaşkınlıkla açıldı; gözleri Kearns'le Morgan arasında gidip geliyordu. Kearns onlara bakıp dudaklarını oynattı ve Kazın! Kazın! dedi. Sonra, kadının başını nazikçe tutarak, bedenini demir kazığın yanına yatırdı. Başıyla halatı işaret etti. Çantayı yanına

koyup ona halatın zincirli ucunu uzattım. Kearns zinciri kadının boynundaki demir halkaya geçirdi.

"Neden bu kadar sinirlendiğini anlamadım," dedi. "Maori denen o vahşiler, yem olarak bakire kızları kullanıyorlar."

Zinciri sertçe geriye doğru çekti. Kadının kucağına yasladığı başı zincirle birlikte sarsıldı.

"Tamam, yeterince iyi," dedi. Geri çekilip kadının başını da çamurlu zemine yatırdı. Sonra, ayağa kalkıp etrafa bakındı. Sağ taraftaki platforma bakınca, orada eli tüfekli birisinin tek başına durduğunu gördüm. Malachi nöbet tutmakta olan bir asker gibi gözlerini bize dikmiş, pür dikkat bizi izliyordu.

Yağmur aynı şiddette yağmaya devam ediyor olsa da puslu gökyüzü bir tablo gibi neredeyse hareketsiz duran gri bir renkle taçlandırmış olsa da zamanın ilerlediğini hissedebiliyorduk; vakit ilerliyor, savaşa başlama saati hızla yaklaşıyordu. Kamyonetten iki tane büyükçe varil indirildi. Varillerin içindeki keskin kokulu ve kapkara parafin ve mazot karışımı kurban edilecek olan kadının etrafına kazılmış olan çukura boşaltıldı. Kearns herkesin platforma çıkıp, "Maori Protokolü" olarak tanımladığı alana bakmasını istedi.

Sırılsıklam olmuş, üstü başı çamurla kaplı adamlara, "İlk atış benim," dedi. "Ateş etmek için işaret vermeme bekleyin. Yaratıkların ya ağzının hemen altına, ya da sırtlarının alt kısmına nişan alın. Bedenlerinin geri kalanında ölümcül bir nokta yok."

Adamlardan biri, "Onları öldürmemiz ne kadar sürecektir?" diye sordu.

Kearns, "Bu havada on dakikadan az bir süre yeterli olacaktır. En azından, işin bu kısmını bitirmek için yeterli bir süre bu. Ama unutmayın ki yaratıklar saldırıya geçince, o on dakika bile size hiç bitmeyecekmiş gibi gelecek. Bu platformu sadece iki neden yüzünden terk edebiliriz: Birincisi, işimiz bittiğinde; ikincisi yaratıklar kurduğumuz barikatı aşacak olurlarsa. Kimler siperde olacak?"

Brock isimli cılız suratlı bir adam elini havaya kaldırdı. Kearns tamam manasında kafasını sallayıp, "Yanımda dur ve emirlerimi bekle," dedi. "Sana bir şey söylemeden, sakın tek başına bir şey yapma! Zamanlama çok önemli beyler. İlk yarattığı görene dek bekleyeceğiz... Pekâlâ! Sorusu olan var mı? Son dakikada işten caymak isteyen var mı? Varsa, hemen söyleyin, çünkü vakit geldi." Kearns başını kaldırıp ağlayan gökyüzüne baktı; sonra, karanlık gözlerini kapatıp derin derin iç çekti. Suratında bir gülümseme belirdi. "Kahrolası vakit geldi," dedi. Hep birlikte platforma çıkıp gözlerimizi kısarak pusların arasına bakmaya başladık. Bu arada, Kearns çemberin ortasındaki cansız nedenin yanına gidip oraya bırakmış olduğum çantasından bir şey çıkardı. Sırtı bize dönük olduğundan tam olarak ne yaptığını göremiyorduk, ama Kearns kadının üstüne eğilmişti.

Morgan, "Ne yapıyor bu adam?" diye mırıldandı.

Warthrop, "Emin değilim," dedi. "Ama iyi bir şey yapmadığına bahse girerim."

Derken, şaşkın bakışlarımız altında, kadının bedeni şiddetli bir biçimde sarsıldı. Kadın bacaklarını salladı ve elleriyle yeri tırmıkladı. Kearns geriye çekilip kadını izlerken, doktor, "Eyvahlar olsun," dedi. Kearns sol elini kadının boynuna bastırırken, sağ eline de eğri av bıçağını aldı.

Morgan, "Warthrop" diye böğürdü. "Warthrop"

Kearns debelenip duran kurbanın gövdesinin üstüne eğildi ve tek bir hareketle sivri bıçağı kullanarak karnını yardı. Bu insafsız ve acımasız hareketten sonra, kadın acı içinde tiz çığlıklar atmaya başladı. Kadının çığlıkları sessiz alacakaranlığı şiddetli bir gök gürültüsü gibi yarıp geçti. Çığlıklar ağaçların ve mezarlığı gözetten sessiz mezar taşlarının arasında yankılandı. Aradan geçen her saniyeyle birlikte, çığlıkların şiddeti de artıyordu. Her saniyeyse bizlere bir saatmiş gibi geliyordu. Kadın Kearns'e doğru atılıp kolunu onu yaralayan adama uzattı, ama Kearns kanlı bıçağını kaptığı gibi çoktan bize doğru koşmaya başlamıştı. Sonra, bıçağı dişlerinin arasına sıkıştırdı. O anda kadının kanını tatmış olmalıydı. Eğreti basamaklardan yukarı çıktı ve güvenle platformun tepesine varınca, bıçağı yere

fırlattı. Ancak, hiçbirimiz bunu fark edecek durumda değildik. Dehşet içinde, paralize olmuş vaziyette aşağıdaki manzaraya bakıyorduk. Kadın ellerinin ve dizlerinin üstünde doğrulmayı başarmış, bir mezbahada kendi kanıyla boğulmak üzere olan bir domuz gibi sesler çıkarıyor, yardım dilenir gibi bize bakıyordu. Halat kadının daha fazla ilerlemesine mani oldu; kadının boynuna bağlı olan zincir gerildi. Kearns tüfeğini eline aldı, kabzasını omzuna dayadı ve varili önden arkaya doğru sallayıp etrafa bakınmaya başladı. Ancak, bunları yaparken herkesin neredenli büyük bir dehşete kapıldığından, beklenmedik bu olayın nasıl meşum bir hal aldığından ve kadından yükselen şaşkınlık, acı ve korku dolu çığlıkların farkında değil gibiydi.

Cıyak cıyak bağırarak kadın birkaç adım gerisinde duran ve ilerlemesini engelleyen çubuktan kurtulmak için debelenirken, suratında tarifi imkânsız bir acı belirmişti. Kısa süre önce bembeyaz olan elbisesinin ön tarafı çamura ve kana bulanmıştı. Kadın her öne atıldığında, onu tutan zincir geriliyor, çın çın ötüyordu.

Morgan, "Tanrı senin belanı versin, Cory," diye bağırdı. "Kadın yaşıyor!"

Kearns sakın bir tavırla, "Ölü olduğunu söylemedim ki," dedi. "Gözcüler, bir şey görüyor musunuz? Dikkatle bakın! Bay Henry, sen de gözlerini dört aç!"

Bakışlarımı o korkunç manzaradan ayırıp etrafa göz gezdirdim, ama sanki dünyanın üstü bir kefenle örtülmüştü. Toprakta, ağaçlardan, taşlardan ve gölgelerden başka bir şey göremiyordum. Derken, gözümün ucuyla mezar taşlarının arasından ok gibi bir şeyin fırladığını gördüm. Bu şey yere eğilmiş vaziyette hızla ilerliyor, zigzaglar çizerek dosdoğru bize geliyordu. Kearns'ün koluna yapışıp gördüğüm şeyi gösterdim.

Kearns, "Nerede?" diye fısıldadı. "Hah, aferin evlat! Gördüm. Beyler, sakın olun; bu atış benim." Kearns sırtını dikleştirip dengesini korumak için bacaklarını açtı. Parmağı tüfeğinin tetiğini okşuyordu. "Gel yavrum," diye mırıldandı. "Akşam yemeğin burada."

Öncü Anthropophagus siperin önünde tereddütle duraksadı. Yağmur damlaları yaratığın süt beyazı teninde parıl parıl parılıyordu; hava kararmakta olduğu halde, o mesafeden dahi ağzını açıp kapadığını ve dişlerinin meşum meşum parıldadığını görebiliyordum. Koca kolları o denli uzundu ki tuzağın önüne bacaklarını hafifçe çarpıtarak doğrulduğunda bilekleri neredeyse yeri süpürüyordu.

Yaratık orada olduğumuzu fark ettiyse dahi ya gözünü kan bürümüştü, ya da orada olmamız umurunda değildi. Korkunç bir kükreme sesi çıkararak, aniden havaya sıçradı. Siperin üstünden atlamış, insanı serseme çeviren bir hızla soluğu yaralı kadının bulunduğu çemberin içinde almıştı. Aralarında en azından dokuz-on metre daha vardı. Yaratık tekrar havaya sıçradı ve pençelerini öne uzatıp tiksinc ağzını ardına kadar açtı. Tam o sırada, Kearns ilk atışı yaptı.

Yaratık havadayken, Kearns'ün tüfeğinden çıkan kurşun pörtlek gözünün hemen altına saplandı. Yaratık külçe gibi yere düştü ve kurbanın çığlıklarını bastıracak kadar korkunç bir biçimde bağırmaya başladı. Daha sonra, tekrar ayağa kalktı ve ağzından tükürükler saça saça, hırlaya hırlaya, dişlerini göstere göstere ısrarla kurbanı doğru ilerlemeye başladı. Kadın yaratıktan gelen sesleri duyunca kafasını çevirdi ve bize doğru atılmadan önce bir anlığına korkudan donup kaldı. Öylesine can havliyle öne doğru atılmıştı ki zincir hızını kestiğinde, başı geriye doğru kaykıldı. Kadının kendi boynunu kırmış olabileceğinden endişeleniyordum. Kearns tüfeğine bir mermi daha yerleştirdi ve bir el daha ateş etti. Mermi bu sefer, yaratığın kalçasına isabet etmişti. Biraz tökezledikten sonra, yine doğruldu. Kadına ulaşmasına beş metre kalmıştı... Üç metre kaldı... Kearns bir mermi daha yerleştirip tekrar ateş etti. Üçüncü mermi yaratığın diğer bacağına isabet etti ve Anthropophagus çığlıklar atarak, acı içinde yere düştü ve havaya tekmeler savurmaya başladı. Kearns tüfeğini aşağı indirdi.

Morgan, "Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyorsun be adam?" diye bağırdı. "Tekrar ateş etsene! Henüz ölmedi!"

Kearns, "Sersem," diye yanıt verdi. "Yaratığın ölmesini istediğimi kim söyledi?"

Bu arada, kadın yere yığılmıştı. Ya boynunu kırmıştı, ya korkudan bayılmıştı, ya da kan kaybından ölmüştü. Doktor, Kearns'ü itip yanından geçti ve platformun üstünde duran eğri av bıçağını kaptı.

"Will Henry!" diye bağırdı. "Fırla!"

Bacaklarını platformun köşesinden aşağı sarkıtıp yere atladı. Bense eğreti basamaklardan aşağı inip kadının yanına ulaştım. Korkuyla cıyaklayan ve bağırıp duran yaratığa baktım. Yaralı olmasına rağmen, yaratığın bir hamlede yanımıza geleceğini ve koca pençeleriyle kafamızı koparacağını düşünüyordum. Ancak, görünen oydu ki doktor benimle aynı endişeleri paylaşmıyordu; tüm dikkatini kadına vermişti. Kadını sırtüstü yatırıp parmaklarını çenesinin altına dayadı.

"Hâlâ çok geç değil, Will Henry," dedi. Acı acı uluyan yaratığın sesini bastırmak için bağırarak konuşuyordu. Bir bıçak darbesiyle halatı kesti ve bıçağı elime tutuşturdu. Sonra, kadını kucaklayıp, "Beni izle!" dedi. Birlikte koşmaya başladık. Düşe kalka çamurlu zeminde koştuk ve katliam alanını çevreleyen hendeğin üstünden atlayıp Kearns'ün ve diğerlerinin beklediği platformun altına vardık. Doktor kadını bir ağaca yaslayıp karnındaki yarayı inceledi.

Yukarıdan Kearns'ün, "Yerinde olsaydım, orada fazla oyalanmazdım, Pellinore," diye seslendiğini duydum.

Doktor onu duymazdan geldi. Ceketini çıkarıp gömleğini yırttı. Gömleğin düğmeleri dört bir yana saçıldı. Sonra gömleği tortop etti ve yaranın üstüne bastırdı. Elimi kapıp gömleğin üstüne dayadı.

"Sabit bir baskı uygula, Will Henry," dedi. "Çok bastırma."

Doktor tam bunu demişti ki Morgan panik içerisinde bağırmaya başladı: "Orada! Gördünüz mü? Oradaki ne?"

Doktor omzumu kavrayıp bana yaklaştı. Gözlerimin içine bakarak, "Yapabilir misin, Will Henry? Yapabilir misin?" diye sordu.

Evet manasında kafamı salladım. "Evet, efendim."

"Al." Doktor tabancasını diğer elime tutuşturup arkasını döndü ve olduğu yerde kalakaldı. Bir an için işimizin gerçekten de bittiğini düşündüm. Yaratıklardan biri gizlice ağaçlarından arasında ilerleyip yanımıza kadar gelmişti. Doktorun bakışlarını takip edince, ince uzun, eli tüfekli ve masmavi gözleri pusları yararcasma parıldayan birisinin daha orada olduğunu gördüm.

Malachi, "Will Henry'le ben kalırım," dedi.

Böylece, Malachi benimle birlikte kaldı. Anthropophaguslar yaralı kız kardeşlerinin acı dolu çığlıklarını durup yanımıza gelmişlerdi. Toprak adeta yaratık kusuyordu; mezarların içinden yaratıklar fırlıyordu. Yaratıklar aylar boyunca, kalabalıklaşan sürüleri için yeraltında bir tünel kazmış, sert New England toprağının ve uyuyan ölülerin altında labirentimsi bir geçitler ağı oluşturmuştu. Bölgelerine izinsiz girildiğini fark edip sürüden birinin ulumasıyla çılgına dönen yaratıklar, soluğu yukarıda almışlardı. Çemberin doğu yönündeki tarafına doğru akın akın ilerliyorlardı; yaratıklar adeta tek bir beden olmuş, bembeyaz bir kütle halinde hırlaya hırlaya bize doğru ilerliyorlardı. Tam çemberin kenarına kadar gelmişlerdi ki... durdular.

Ya burunlarına hoşlanmadıkları bir koku gelmişti, ya da iç güdülerini onları daha fazla ilerlememeleri için uyarmıştı. Bu yaratıkların iç güdülerini binlerce senedir düşmanlarıyla, yani iki ayaklı, memeli ve hırslı insanlarla boğuşa boğuşa geliştirmişti. İnsanlar kalın kafalı ilkel yaratıklardan, sadece kendisini koruyabilen bir türe değil, Anthropophaguslar dünyadan silecek kadar güçlü bir türe dönüşmüştü. Ne kadar da tuhaf bir durumla karşı karşıyaydık: Yaratıkların hayatta kalabilmesi için bize ihtiyaçları vardı, ama insanlar hayatta olduğu sürece de kendi türleri yok olma tehlikesiyle yüz yüze geliyordu!

Kearns'ün yukarıdan, "Ağır olun, beyler, ağır olun. Ben işaret edene dek bekleyin! Brock, hazır mısınız?" diye bağırdığını duydum.

Brock bir şeyler homurdandı. Malachi'yse dizüstü çöktü ve tüfeğini kaldırdı. Onun kesik kesik nefes aldığını ve yünlü ceketinin nemli kokusunu hissedebilecek kadar yakınında duruyordum. Diğer yanımdaysa, Kearns'ün kimliği belirsiz kurbanı bir yaşam mücadelesi veriyordu. Kadm bileklerime yapışmış, şaşkın şaşkın suratıma bakıyordu.

"Kimsin sen?" dedi boğuk bir sesle. "Bir melek misin?"

"Hayır," dedim. "Ben Will Henry'yim."

Kearns'ün sesini tekrar duyunca irkildim. Avazı çıktığı kadar, "Merhaba, güzeller! Pisi pisi pisi! Parti burada!" diye bağıırıyordu.

Kearns'ün sesini duyan yaratıklar derhal harekete geçtiler. Sıçrayarak, taklalar atarak siperlerim üstünde atladılar ve katliam çemberine girdiler. Yaklaşık iki düzine kadar yaratık, platforma doğru hızla ilerlerken bir yarım daire oluşturdular. Kapkara gözleri parıldıyor, kocaman ağızları ardına kadar açık duruyordu. Kearns'ün sözlü tahrikleri, yaratıkları çılgına çevirmişti. Son kafasız yaratık da doğu sınırını geçtikten sonra, Kearns, "ateşi yakın!" komutu verdi ve Brock gaza bulanmış ve tutuşturulmuş bir bez parçasını siperlere doğru fırlattı. Bir buçuk metre yüksekliğinde alevler havaya yükseldi. Alevler hendeğe doldurulmuş olan parafin ve gaz sayesinde

çemberin etrafına yayılırken, sıcaklığını yanaklarımda hissedebiliyordum. Alevlerin üstünde kapkara dumanlar yükselmeye başladı. Yaratıklar irkilip panik içerisinde alevlerin arasında oraya buraya kaçışmaya başladılar. İlkel bir şokla ve korkuyla çığlıklar artıyor, insanoğlu ateşi kullanmayı öğrendiğinden beri, işlerinin bittiğini düşünüyorlardı.

Çemberin iki tarafındaki alevler birleşti ve adeta cehennemın ateşli kapıları kapanmış gibi, yaratıkları ve kaderlerini çembere hapsetti.

Kearns çıtır çıtır alev seslerini bastıran yağmur seslerinin ve Anthropophagusların çığlıkları arasında, "Ateş edin, beyler!" diye bağırdı. Yukarıdan ateş sesleri geldi; tepemizdeki platform zangır zangır sallandı. Hatta

öylesine şiddetle sallandı ki bir ara yıkılacağını sandım. Artık hava iyice kararmıştı, ama platformun biraz ilerisindeki alan turuncu renkli bir pusla ve oradan oraya kaçıran gölgelerle kaplanmıştı. Bir yandan ateş sesleri, öte yandan yaratıkların tiz çığlıkları geliyordu. Bir ara, Kearns'ün büyük bir keyifle, "Tıpkı bir fıçındaki balıkları vurmak gibi!" diye bağırıldığını duydum. Derken, bir beysbol topunun iki misli büyüklüğünde bir nesne çemberin ortasına fırlatıldı ve bir saniye sonra yer el bombasının şiddetiyle sarsıldı. El bombasının patladığı bölgede bir ateş topu oluştu ve dört bir yana kor gibi kızgın şarapnel parçacıkları saçıldı.

Malachi öfkeyle, "Göremiyorum! Hiçbir şey göremiyorum!" diye bağıyordu. Adeta çemberi yarıp alevlerin arasına girecek ve ailesini katleden yaratıklarla başa baş savaşacakmış gibi öne atıldı. "Bir tanesini öldüreyim yeter. Tanrım, lütfen, bir tane!" diye yalvarmaya başladı.

Ve dileği gerçekleşti.

Anthropophaguslar doğuştan insan etinden hoşlanmaz. Sürüler halinde dolaşmayan köpekbalıkları ya da asil kartallar gibi doğuştan avcı da değildir. Tıpkı kurtlar, aslanlar, hatta insanlar gibi bu karmaşık davranışları ya ebeveynlerinden ya da sürünün diğer fertlerinden öğrenirler. Anthropophaguslar on üç yaşına kadar erişkin sayılmaz. Erişkinliğe kadar geçirdikleri süre boyunca, büyüklerinden öğrenirler. Ava ancak sürünün daha yaşlı fertleri karınlarını doyurduktan sonra el sürebilirler. Bu süreç öğrenmeyle, deneme ve yanılmayla, gözlemle ve öykünmeyle geçer. Bu yaratıklar hakkında bilinen şaşırtıcı şeylerden biri de Anthropophagusların yavrularının üstüne titrediği ve aşırı ilgi gösterdiğidir. Sadece aşırı açlık gibi istisnai durumlarda kendi türlerini yerler.

Kaptan Varner bize lanetli Feronia gemisinde buna örnek olacak bir olay anlatmıştı. İşte, bu tür olaylar Shakespeare ve Sör Walter Raleigh tarafından da anlatıldığı gibi yanlış bir kanının oluşmasına, yani bu yaratıkların yamyam olduğu düşüncesinin ortaya atılmasına neden olmuştur. (İnsanlara da pekâlâ yamyam yakıştırmaları yapılabilir. Çünkü insanoğlu da açlıktan kıvrınma noktasına

geldiğinde, bu tür ağza alınmayacak kadar dehşetengiz bir işi yapmıştır.) Bir tehlike anında, tıpkı anne ayının yavrusunu savunduğu gibi, tüm sürü yavrularını korumak için şiddetle mücadele eder. Sürünün en küçükleri derhal saklandıkları yerin en arka tarafına götürülür. Sürünün gençleri en arkada durur. Bunun nedeni, avı ilk büyüklerin yemesi de olabilir, 1888 yılındaki o yağmurlu gecede olduğu gibi, kendi bölgelerini korumak da olabilir.

Genç ve muhtemelen benimle yaşıt olan bir yaratık, Kearns'ün mermilerinden nasibini almamış ve etrafı ateşle çevrili çembere girememişti. Belki de genç yaşının verdiği taşkınlıkla sürüyü ölüm çemberine kadar takip etmemişti. Cesur düşmanlara karşı savaşmak için daha uzun bir yoldan gitmeyi, böylelikle çembere dalmamayı tercih etmiş, böylece biraz ötemizde sürmekte olan kargaşaya dalmadan, çömelerek gizlenmeye çalıştığımız ağaçların arasına dalmıştı.

Yaratık bir Anthropophagus olduğu halde, ya diğerleri kadar deneyimli olmadığından, ya çok heyecanlandığından, ya da her iki nedenden dolayı bize beceriksizce saldırıyordu. Ağaçların arasındaki karanlık bölgeden sıçrayana dek, çalılıkları eze eze bize yaklaştığını fark etmemiştik. Ancak, yaratığın saldırıya geçtiği birkaç saniye Malachi için yeterliydi.

Yaratık tam arkamızdaki ağaçların arasından saldırdığı anda, Malachi arkasını dönüp doğru dürüst nişan almadan ateş etmişti. Nişan alacak kadar vakit yoktu. Şayet, Malachi tam o anda ateş etmemiş olsaydı, ikimizin de işi bitmiş olacaktı. Mermi yaratığın göğsüne, kapkara iki gözünün tam ortasına isabet etti. Bu, bir insanda ölümcül bir yaraya neden olabilirdi, ama doktorun da dediği gibi, insanların aksine Anthropophagusların gözlerinin ortasında önemli bir organ bulunmaz. Dolayısıyla, mermi yaratığı sadece biraz yavaşlatmaya yaramıştı ve Malachi'nin silahını tekrar dolduracak kadar vakti yoktu. Neyse ki silahını doldurmak gibi aptalca bir şey yapmaya kalkışmadı. Tüfeği elinde diğer tarafa çevirdi ve kabzasını yaratığın açık ağzının içine var gücüyle indirdi. Yaratık aldığı darbeye hemen tepki verdi. Çenesi titreyerek kapandı ve muhteşem ısırma

gücüyle ki Kearns bunun yaklaşık dokuz yüz kilo kadar olduğunu iddia ediyordu, tüfeğin kabzasını çat diye paramparça ediverdi. İşin kötü tarafı, tüfeği Malachi'nin elinden kapıvermişti. Yaratığın yarasından kanlar fışkırıyor, ağzından göğsüne akıyor ve dişlerini kıpkırmızı bir renge boyuyordu. Yaratık tıpkı sürüdeki erişkinlerin yaptığı gibi kollarını öne uzatarak Malachi'ye saldırdı. Anlaşılan bu, yaratıkların avlarını öldürürken yaptıkları bir hareketti. Kollarını öne uzatırken, gözleri yuvalarında geriye doğru kayıyor, avını daha kolay öldürebilmek için koca pençelerindeki sipsivri tırnaklar dışarı fırlıyordu.

Malachi geriye doğru tökezledi... dengesini kaybetti... ve yere düştü. Yaratık bir saniye sonra üstüne çullanmak üzereydi. Ancak, ben de onların hemen hemen bir-iki metre ötelerinde duruyordum. Dahası, bir mermi yaratıktan daha hızlı hareket ederdi. Yaratık sivri tırnakları Malachi'nin suratını sıyırmıştı ki mermi yaratığın uzun kolunun arka tarafındaki üç başlı kasa saplandı. İlk ve son kez ateş etmiştim, çünkü yaratık Malachi'yi bir kenara bırakıp tüm öfkesini bana yöneltmişti. Ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüş, ıslak yaprakların ve çamurlu zeminin üstünden deva boyutlardaki bir örümcek gibi kaya kaya bana yönelmişti. Kaşla göz arasında, doktorun tabancasını elimden kaptı ve diğer pençesini boynuma dolayarak, başımı ardına kadar açık duran ağzına sokmaya yeltendi. Bunca yıldır, ne yaratığın gırtlığından ve kanlı dişlerinden yayılan o korkunç kokuyu, ne de gırtlığının gerisindeki o dehşetli manzarayı unutabildim. Malachi tam o sırada yaratığın sırtına atlamamış olsaydı, o manzarayı daha da yakından görebilecektim. Doktorun sözleri kulaklarımda çınlıyordu. O sözler her ikimizin de hayatını kurtaracaktı.

Şayet yaratıklardan biri yere düşecek olursa, hemen en hassas bölgesine, yani gözlerine nişan alın.

Kemerime taktığım eğri av bıçağını kaptığım gibi, yaratığın gözkapaksız, kapkara gözlerinden birisine sapladım. Anthrophagus acı içinde kıvranmaya başladı ve Malachi'yi sırtından yere fırlattı. Bu arada elimdeki bıçağı neredeyse yere

düşürecektim. Ama bıçağı sıkı sıkı tutup çekmeden önce biraz çevirdim. Sonra, yaratığın diğer gözüne sapladım. Kör olan yaratığın gözünden fışkıran kanlar hem kendi gövdesini, hem de benimkini ıslatıyordu. Yaratık dizlerinin üstünde doğruldu, bizi bulabilmek için komik sayılabilecek bir biçimde ellerini kollarını sallayarak geriye doğru sendeledi.

Doktorun otopsi yaptığı gece, onun yanında bulunmak zorunda olduğum için içimden lanetler okumuştum. Doktorun sürekli olarak monoton ses tonuyla yaratıklar hakkında çektiği nutuğu dinlemek ve "tuhaf bir şey'i tiksiniş bir biçimde kesişini izlemek zorunda kalmıştım. Çok korktuğum ve yorgunluktan bayılacak gibi olduğum halde, yine de anlattıklarını dikkatle dinlemeyi başarmıştım. Doktor bana Başka neler düşünürsün? diye sorduğunda, aslında iştahımı ima etmişti. Ancak, ona verdiğim yanıt samimiydi: Gözlem yapıp anlamaya çalışıyordum. Tıpkı bu genç Anthropophagus gibi, ben de büyüklerimi gözlemleyerek bir şeyler öğrenmiştim. Demek istediğim şu: Yaratığın beyninin yerini biliyordum.

Bıçağı her iki elimle kabzasından kavrayarak, var gücümle apışarasının hemen üstüne sapladım. Bıçak tam istediğim yere girmişti. Yaratık bir anda kaskatı kesildi. Kollarım iki yana sarktı, sırtı kamburlaştı ve gözleri büyüdü. Sendeleyle sendeleyle sonsuzluğa kavuştu.

Yaratık yere yığıldıktan sonra, ben de yere yığıldım. Üstünden kan damlayan bıçağı hâlâ sıkı sıkı tutuyor, bir anda olup biten o dehşet anının etkisi altında tir tir titriyordum. Omzuma bir el dokunduğunda, iç güdüselle bir hareketle bıçağı havaya kaldırdım, ama gelen sadece Malachi'ydi.

Suratı çamurla kaplanmıştı; sol yanağındaysa yaratık onu pençesiyle tırmıkladığında oluşan üç tane kanlı sıyrık vardı. "Yaralandın mı, Will?" diye sordu.

Hayır manasında kafamı salladım. "Hayır, ama o yaralandı," dedim nefes nefese. "Onu öldürdüm, Malachi. O kahrolası şeyi öldürdüm!"

Malachi gülümsedi. O anda, dişlerinin kararmış suratına kıyasla pırıl pırıl parladığını gördüm.

Kearns tahmininde haklı çıkmıştı: Her şey on dakika içerisinde olup bitmişti. Platformun üstünden açılan silah ateşi yavaş yavaş dindi; çemberin etrafında yanan ateşse, hem parafin ve gaz yağı karışımının tükenmesi, hem de ısrarla yağan yağmur yüzünden sönmek üzereydi. Geride sadece kapkara dumanlar kalmıştı. Çemberin içindeyse ölümcül yaralar almış olan yaratıkların boğuk inleme sesleri geliyordu. Yanımıza ilk gelen doktor oldu. Ayaklarımızın dibindeki ölü Anthropophaus'u görünce suratını şaşkınlık ve endişe kapladı.

"Neler oldu?" diye sordu.

Malachi, "Will Henry onu öldürdü," dedi.

Doktor, "Will Henry mi?" diye bağırdı. Sonra, hayranlıkla bana baktı.

Malachi, "O hayatımı kurtardı," dedi gururla.

Warthrop, "Sadece seninkini kurtarmakla kalmadı," dedi. Kadın yanına eğilip nabzını yokladı. Ayağa kalkıp, "Bilincini kaybetmiş. Bu arada, çok kan da kaybetmiş," dedi. "Onu derhal hastaneye götürmeliyiz."

Doktor kadının hastaneye götürülmesini ayarlamak için yanımızdan uzaklaştı. Malachi tüfeğinin kırılan parçalarını toparlayıp Morgan'la adamlarının akın ettiği çembere doğru yürümeye başladı. Kearns ortalıkta yoktu. Doktor çok geçmeden O'Brien'la birlikte geri döndü. İki kadını kaldırıp kamyonete taşırırlarken, ben de kanlı gömleği kadının yarasına bastırmaya devam ederek, onlarla birlikte oraya kadar gittim.

O'Brien, "Hastanedeki doktorlara ne diyeyim?" diye sordu.

Warthrop, "Gerçeği söyle," dedi. "Kadını yaralı vaziyette ormanda bulduğunu söyleyebilirsin."

Platformla üstünden dumanlar tüten çemberin arasındaki tarafsız bölgede duran diğer adamların yanma gittik. Kimseden çıt çıkmıyordu. Sanki hepimiz bir şey olmasını bekliyorduk, ama kimse tam olarak neyi beklediğimizi bilmiyordu.

Adamlar yaratıklara karşı yürüttükleri mücadeleden yorgun düşmüşlerdi; kesik kesik nefes alıyorlardı ve hepsinin suratı bembeyaz kesilmişti. Morgan titreyen ellerle piposunu yakarken, kibritin ışığı gözlüklerinin buğulu camlarına yansdı. Warthrop onu takip etmemi işaret etti. Sonra da etrafı dumanlarla çevrili ölüm tarlasının içine girdi. Kearns de oradaydı. Çemberin ortasına yığılmış olan albino beden parçalarının ve kargacık burgacık olmuş kafasız kurbanlarının gövdeleri arasında pürdikkat yürüyordu. Ilık ve nemli havaya, yaratıkların cansız bedenlerinden dumanlar yükseliyordu.

"Warthrop bana tabancanı ver."

Tabancayı ona ben verdim. Kearns iri dişilerden bir tanesinin sırtını tekmeledi. Yaratık irkildi ve güçsüz düşmüş pençelerinden biriyle Kearns'ün bacağına tuttu. Kearns tüfeğin namlusunu yaratığın karnının alt tarafına dayayıp tetiği çekti. Sonra, bir diğer yaratığın başına dikildi. Bunu da çizmesinin ucuyla dürtükledi. Yaratık hareket etmediği halde, sırf emin olmak için onu da vurdu. Sonra, başını eğip yaratıklardan ses gelip gelmediğini kontrol etti. Kulağıma sadece siperlerden çıkan tıslama sesiyle çiseleyen yağmurun sesi geliyordu. Kearns tatmin olmuş gibi, kafasını salladı ve tabancayı doktora geriverdi.

"Warthrop şunları saysana. Will Henry, sen de say. Sonra sonuçları karşılaştıralım."

Tam yirmi sekiz yaratık saydım. Hepsinin bedeni mermilerle ve şarapnelle paramparça olmuştu. Doktorla aynı sonuca ulaşmıştık. O da aynı sayıda yaratık saymıştı.

Kearns, "Bendeki rakam da o," dedi.

"Bir tane daha var, efendim," dedim. "Platformun altında."

Kearns şaşkınlıkla, "Platformun altında mı?" dedi.

"Onu ben öldürdüm."

"Sen mi öldürdün?"

"Önce vurdum, sonra gözlerini ve beynini oydum."

Kearns, "Demek beynini oydu!" dedi kahkahalarla gülerek. "Aferin sana Bay Asistan Çıracak Yaratık avcısı! Aferin sana! Warthrop bu çocuğa Akademi'nin en büyük cesaret ödülünü ver!"

Derken, Kearns'ün suratındaki gülümseme kayboldu ve gri renkli gözleri gözüme daha karanlık göründü.

"Bu durumda, burada yirmi dokuz tane ölü yaratık var. Belki üç-dört tane yavruyu güvenli bir yere saklamış olabilirler. Böylece, sayı otuz ikiyi-otuz üçü buluyor."

Warthrop, "Tahmin ettiğimiz gibi," dedi.

Kearns nadiren büründüğü bir ciddiyetle, "Evet, ama biri eksik," dedi. "Emin olmak için hava aydınlanınca da bakalım, ama şu ana dek o dışının tanımına uygun bir yaratık görmedim. Warthrop sürünün lideri olan dişi burada değil."

Morgan üstlerinden dumanlar tüten cesetlerin arasından çıkıp yanımıza geldiğinde, biraz toparlanmış gibiydi. İki gündür meydana gelen olaylar yüzünden harap olan polis müdürünün sinirleri altüst olmuştu. Ancak, yine de otoriter bir tavır takınacak kadar kendine gelmişti. Kearns'le sert ve ödün vermez bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Sizi tutukluyorum, beyefendi," dedi.

Kearns cilveli bir biçimde gözlerini kırıştırtarak, "Hangi suçtan dolayı?" diye sordu.

"Cinayet!"

Warthrop, "Robert, kadın yaşıyor," dedi. "Daha doğrusu, mezarlıktan ayrıldığımız sırada yaşıyordu."

"O halde, cinayete teşebbüsten, adam kaçırmaktan ve yaralanmaya sebebiyet vermekten tutukluyorum sizi! Ve... ve..."

"Av yasağı varken, kafasız yaratıkları avladığım için de olabilir," dedi Kearns alaycı bir tavırla.

Morgan doktora döndü. "Warthrop bu konuda görüşlerini aldım! Senin tavsiyelerini göz önünde bulundurdum!" dedi.

Kearns, "Eh," dedi, "o kahrolası yaratıklar öldü, değil mi?" dedi.

"Sadece size faydası dokunacak bu tür lafları mahkemeye saklamanızı tavsiye ederim, Bay Kearns."

Kearns, "Bay değil, Doktor," dedi.

"Dr. Kearns."

"İsmim Cory."

"Kearns, Cory, isminizin ne olduğu umurumda dahi değil! Pellinore, onun ne yapmayı tasarladığını biliyor muydun? O kutuda ne olduğunu biliyor muydun?"

Kearns, "Yerinde olsaydım, bu sorulara yanıt vermezdim," dedi. "Washington'lu harika bir avukat tanıyorum. İstersen sana ismini verebilirsin."

Doktor, Morgan'a, "Hayır," diye yanıt verdi. "Bilmiyordum, ama şüpheleniyordum."

Kearns sakın bir tavırla, "O yaratıkların neyle beslendiği ya da neden burada olduklarıyla hiçbir ilgim yok," dedi. "Ama sorun değil müdürüm. Demek bana böyle teşekkür edecektiniz. Siz yasaları korumakla yükümlüsünüz, ben de..." Kearns sözlerini tamamlamadı. "Beni bir iş yapmam için tuttunuz. İş bitirdiğim zaman bazı şartları yerine getireceğinize dair bana söz vermiştiniz. Anlaşmamızın şartlarını yerine getirmeden önce, sizden istediğim tek şey işimi bitirmek."

Morgan, "Anlaşma falan yapmadık!" diye bağırdı. Sonra, Kearns'ün ne dediğini yeni fark etmiş gibi durdu. "'İş bitirmek' mi?"

Warthrop, "Öldürdüklerimiz dışında başka yaratıklar da olabilir," dedi dikkatle.

"Başka yaratıklar mı? Kaç tane? Nerede?" Morgan çılgınlar gibi etrafına bakınmaya başladı. Sanki karanlığın içinden her an bir Anthropophagus sürüsünün fırlamasından korkuyormuş gibi bir hali vardı.

Kearns, "Oraya varana dek bunun yanıtını öğrenemeyeceğiz," dedi.

"Nereye varana dek?"

"Sevgili evimize varana dek müdürüm. Naçizane evimize geri döneceğiz."

Kearns neden bahsettiğini söylememekte ısrar etti. Bunun yerine, olağanüstü şartlar altında büyük bir cesaret örneği sergilemiş olan keskin nişancılara teşekkür etti ve onları Wellington'm Waterloo'da savaşan birliklerine benzetti. Sonra da yaratıkların bedenlerini alandan toplamalarını istedi. Bu tatsız işi yapacak olan adamlara Malachi'yle ben de yardım ettik. Genç Anthropophagus'un bedenini platformun altından alıp sürükleye sürükleye yakılması için çemberin oraya götürdük. Daha sonra, üst üste yığılan tiksiniç yaratıkların üstüne bu iş için mezarlığa getirilmiş olan yakıcı bir madde döküldü.

Kearns kibriti çakmadan önce, "Requiescat in pace," dedi. Sonra, kibriti çaktı ve yaratık öbeğinin üstüne fırlattı. Öbeğin üstünü bir anda kocaman alevler kapladı. Çok geçmeden burun deliklerimiz yanan et kokusuyla yanmaya başladı. Ama ben bu kokuya aşınaydım. Gözlerim sadece kokudan ve dumandan değil, eski bir hatıranın gözlerimin önünde canlanmasından dolayı sulanmaya başladı.

Birisi elini omzuma koydu. Bu, masmavi gözlerinde alevlerin aksini görebildiğim Malachi'ydi. Yaralı yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. Alevler insanın içini ısıtacak kadar sıcaktı, ama Malachi'nin hissettiği keder etrafımızdaki mezarlar kadar soğuktu.

Zavallı çocuk! Yaratıklar yanarken Michael'ı, babasını, en küçük kardeşini kollarında sımsıkı tutan annesini ve ondan medet uman ama feci bir sonla karşılaşan kız kardeşi Elizabeth'i mi düşünüyordu acaba? Rahatlamış mıydı? İntikamım almış mıydı? Ben de ölüyüm... İçim bomboş, demişti bana. Onun hâlâ bu şekilde hissedip hissetmediğini ve yaratıkların birbirine karışmış bedenleri yanarken ruhunun huzur bulup bulmadığını merak ediyordum.

Onun neler hissettiğini çok iyi biliyordum, çünkü her ikimiz de tüm yolların korkunç bir kedere ve müthiş bir pişmanlık hissine açıldığı haşin bir krallıkta yaşayan iki çocuktuk. Susuzluğumuzu giderecek hiçbir vahanın bulunmadığı o

çorak araziye ve acımasız manzaraya hiç mi hiç yabancı değildik. İnsanoğlu ya da tanrılar tarafından sunulan hangi büyü iksir kederimizi dindirebilirdi? Annemle babam öleli aradan bir sene geçmişti, ama ölümlerinin hatırası ve o korkunç yangının ruhumun ıssız hükümdarlığında yarattığı keder ve öfke öylesine güçlüydü ki sanki evimiz yanıp kül olduğu günden bu yana aradan hiç zaman geçmemişti. Gerçekten de bu olaydan tam seksen yıl sonra üstlerinden dumanlar tüten annemle babamın kapkara olmuş cesetleri orada duruyor. Bu kalemin kâğıdın üstünde çıkardığı hışırtı, ya da masamın üstünde duran pervanenin veya pencere-min dışında öten bildircinin sesini duyduğum gibi, onların çığlıklarını daha dünmüş gibi duyabiliyorum. Babamın son günlerini nasıl geçirdiğini duvarda asılı olan ve artık hayatımın bitmek üzere olduğunu bana hatırlatan takvimin yaprakları, ya da kızböceklerinin ve kelebeklerin güneşin altında dans ettiği şu bahçe kadar iyi hatırlıyorum.

Babam sürekli olarak inip çıkan yüksek ateş yüzünden neredeyse bir haftadır yataktan kalkamamıştı. Bir bakıyordunuz ateşten yanıyordu; bir bakıyordunuz üstüne örttüğümüz kat kat battaniyelere rağmen tir tir titremekten kendisini alamıyor. Yediği hiçbir şey midesinde durmuyordu. Yatağa düşüşünün üçüncü gününde, bedeninin her yerinde bir dolarlık madeni para büyüklüğünde kırmızı lekeler çıkmaya başlamıştı. Babam, "Sadece biraz ateşim var," diyerek, bizi iyi olduğuna dair ikna etmeye çalışıyordu. Babamın tüm itirazlarına rağmen, annem aile doktorumuzu eve çağırmış, doktor da babamın zonaya tutulduğunu, ama iyileşeceğini söylemişti. Ancak, annem ikna olmamıştı. Babam, Doktor Warthrop'la birlikte dünyanın gizemli bir köşesinden yeni geri dönmüştü ve annem onun tropik bir hastalık kapmış olabileceğinden endişe ediyordu.

Çok geçmeden, babamın saçları dökülmeye başladı; hatta kirpikleri ve sakalı bile ilk kar yağdığında sapır sapır sokaklara dökülen yapraklar gibi dökülüyordu. Annem panik içerisinde Warthrop'u evimize çağırdı. Bu arada, babamın bedeninde beliren kızarıklıklar daha da irileşmiş, içleri beyaz bir sıvıyla

dolmuştu. Babam canının çok acıdığını söylüyor, üstünü değiştirirken yaralara hafifçe değecek bile olsa, acı içinde kıvranmaya başlıyordu. Acının esiri olmuş, artık kımıldamaya dahi cesaret edemez hale gelmişti. Yemek yiyemiyordu. Uyuyamıyordu. Warthrop alacakaranlık vakti evimize geldiğinde, babam sayıklamaya başlamış, onu tanımamıştı. Doktorun sorduğu sorulara dahi yanıt vermekten acizdi.

Doktor babamın cerahat toplamış yaralarını inceledi ve ondan kan örneği aldı. Gözlerine ve boğazına ışık tuttu, yastığının üzerine düşmüş olan saç tellerinden ve kelleşmiş başından örnekler aldı. Bize babamın rahatsızlığıyla ilgili sorular sordu ve kendimizi nasıl hissettiğimizi öğrenmek istedi. Sonra, annemle benim de ateşimizi ölçtü, gözlerimizi muayene edip kan örneklerimizi aldı.

Annem, "Bunun ne olduğunu biliyorsunuz," dedi.

Doktor, "Zona olabilir," diye yanıt verdi.

Annem, "Ama değil," dedi ısrarla. "Zona olmadığını siz de biliyorsunuz. Lütfen Doktor Warthrop kocamın bir şeyi olmadığını söyleyin bana."

"Bunu yapamam Mary, çünkü neyi olduğunu bilmiyorum. Önce birkaç test yapmam gerek."

"Yaşayacak mı peki?"

"Evet, sanırım yaşayacak. Hatta uzun bir hayat yaşacağını söyleyebilirim," dedi Doktor gizemli bir biçimde. "Şimdilik, yaralarına sıcak kompres yapın. Dayanabileceği kadar sıcak olmasında fayda var. Durumunda iyi ya da kötü herhangi bir değişiklik olursa, hemen oğlunuz bana haber versin. Derhal onu görmeye geleceğim."

Doktorun önerdiği tedavi geçici bir süre için babamı rahatlatmıştı. Annem şeritler halinde kestiği kumaş parçalarını bir tencere dolusu kaynar suyun içine atıp bunları maşayla alıyor ve babamın yaralarının üstüne koyuyordu. Ancak kumaş parçaları soğumaya başladığı anda, babam tekrar acı çekmeye başlıyor, dahası insanı deli eden feci bir kaşınma hissiyle de başa çıkmaya çalışıyordu.

Babamın tedavisi çok yorucu bir işti; annem ocakla babamın yatağı arasında saatler boyunca, gece gündüz demeden mekik dokuyordu. Artık yorgunluktan bayılacak hale geldiğinde ve birkaç saat uyumak için yatağıma uzandığında, iş bu sefer bana düşüyordu. Babamın hastalığının başlarında içine yerleşen endişe hissi, gün geçtikçe içimi kemiren bir acı haline gelmeye başlamıştı. Bedenim yorgunluktan bir şey hissetmeyene dek ona bakıyordum, ama içimdeki dehşet hissi gitgide artıyordu. Ebeveyninin yatağa düştüğünü görmek, bir çocuk için kolay atlatılabilecek bir olay değildir. Ebeveynlerimizin başımızın üstündeki güneş, ayaklarımızın altındaki toprak gibi değişmez, sonsuza dek yanımızda olacak olan güvenilir nesneler olduğunu düşünürüz. Hayatımızdaki her şey tepetaklak olduğunda, kim güneşin alevler saça saça denize düşmeyeceğine kefil olabilir ki? İşte, o kaçınılmaz son bir gece annemin azıcık dinlenmek için benim odama çekilmesiyle başladı. Odun dolabından biraz daha odun almak için dışarı çıkıp mutfığa girmiştik ki babamın günlerdir ilk kez yataktan kalktığına şahit oldum. Rahatsızlığı başladığından beri, neredeyse on kilo vermişti. Üstüne artık bol gelen uzun geceliğin altından cılız bacakları görünüyordu, solgun teni lambanın ışığı altında parılıyordu. O sırada, güçlükle ocağın yanında duruyordu. Suratında ve çökmüş gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Alçak bir sesle ona seslendiğimde, iskeletimsi başını bana çevirip yavaşça, "Yanıyor, yanıyor," diye fısıldadı. "Beni rahat bırakmıyorlar baksana!" O anda dehşet içinde tırnağını kolunun ön tarafındaki cerahat toplamış bir yaraya bastırıldığını ve saç teli kalınlığında, minnacık renksiz kurtların yaradan dışarı fırladığını gördüm. Babam, "Dilimde dahi var," diye inledi. "Konuştuğum zaman, dilimdeki yaralar açılıyor ve ben onları yutmak zorunda kalıyorum." Babam ağlamaya başladı. Göz yaşlarının arasında kan ve kurtlar da vardı.

Tiksinmiş ve umutsuzluğa kapılmış halde olduğum yerde kalakalmıştım. Ne babamın çektiği acıyı tam manasıyla anlayabiliyordum, ne de acısını dindirecek güce sahiptim. Babamın bedenini istila eden ve içini yiyip bitiren yaratığın ne

olduğunu bilmiyordum. Henüz doktorun yanında çalışmaya başlamamıştım. Dolayısıyla, "yaratık bilim" denen bilim dalından da haberdar değildim. Elbette yaratıkların ne olduğunu biliyordum; hangi çocuk bilmez ki? Ancak her çocuk gibi ben de yaratıkları hayal ettiğimde ürkünç, tuhaf biçimli ve tek bir ortak özelliği bulunan yaratıklar geçiyordu gözlerimin önünden: Devasa boyutları. Ancak, daha sonradan da öğrendiğim gibi, yaratıklar her boyutta ve biçimde olabilir. Onları yaratık olarak tanımlayan yegâne özellikse insan etine karşı duydukları açlık.

Babam, "Öldür onları," dedi. Ama bu, bana verdiği bir emir değildi. Zihninde onları öldürmesi gerektiğine karar vermişti. "Öldür onları."

Daha ben bir şey yapmaya fırsat bulamadan, babam fırının kapağını açtı ve çıplak eliyle korlaşmış, üstünden dumanlar çıkan bir odun parçası alıp bunu kolundaki yaranın üstüne bastırdı.

Kafasını geriye atıp insanın tüylerini diken diken eden bir çığlık attı, ama onu yönlendiren şey çektiği acı değil, çılgınlıktı. Alevler geceliğinin kollarına sığradı ve kumaş alev aldı. Birkaç saniye içerisinde, babamın her yanı alevlerle kaplanmıştı. Yanmaya başlayan bedeni, bir zelzelede toprakta oluşan çatlaklar gibi açılmaya başladı. İçinden kan fışkırmayan bu çatlakların içinden de babamın bedenini ele geçirmiş olan yaratıklar fırladı. Kurtlar gözlerinden, burnundan, kulaklarından ve ağzından dışarı fırlıyordu. Babam acı içinde lavaboya doğru devrilince, bu sefer alevler mutfakın perdelerine sığradı.

Duman ve yanık eti kokusu ufacık odayı kaplarken, anneme seslendim. Annem elinde bir battaniyeyle içeri girdi ve babamın üstündeki alevleri söndürmeye girişti. Ancak, bir yandan da bana çılgınlar gibi kaç diye bağırıp duruyordu. Bu arada, alevler tavana ulaşmıştı. İçerisini kaplayan duman artık dayanılmaz hale gelmişti. Mutfak kapısını açıp dumanın dışarı çıkmasını sağlamak istedim, ama bir anda içeri dolan temiz hava alevlerin aç ciğerlerini dolduruverdi. Gözlerimin önündeki şeffaf duman perdesi ve havada uçuşan is tanecikleri arasında, babamın annemin üstüne atıldığını gördüm. Annemle babamı hayatta gördüğüm son an

buydu. Annem nafile yere babamın kollarından sıyrılmaya çalışırken, alevler ikisini de sarmıştı.

Annemle babamın mezarına beş dakikalık bir yürüyüş mesafesinde, yanmış Anthropophaguslara bakarken, aklıma onları kaybettiğim gece gelmişti. Neler oldu? diye sormuştu Malachi, ben de Kaçtım diye yanıt vermiştim.

Ona doğruyu söylemiştim: Gerçekten de kaçmıştım. O zamandan beri de kaçıyorum. Ebeveynlerimin eriyen bedenlerinden ve annemin alev alan saçlarının keskin kokusundan; ikisinin yere yığılırken çıkardığı iniltilerden; ve önüne çıkan her şeyi yalayıp yutan açgözlü alevlerden... Kaçtım, kaçtım ve kaçtım. Neredeyse otuz bin gün sonra, hâlâ kaçıyorum.

Zamanın yaraları iyileştirdiği söylenir. Ancak, zaman içimdeki kederi ve beni yerle bir eden hüznü asla iyileştiremedi. Annem alevlere yenik düşmeden önce bana sesleniyor ve Anthropophaguslardan farksız bir yaratığa yeniliyor. Alevlerin arasından Will! Will! Will, neredesin? diye haykırıyor.

Buradayım anne, diye yanıt veriyorum. Buradayım... Yaşlı bedeni eziyet çeken ve insafsız hatıraları zihnine kazınmış bir adamım artık.

Kaçtım ama yakalandım.

Koştum ama olduğum yerde kalakaldım.

ON İKİ

"Şeytanın Yemliği"

Yaratık avcısı etrafına toplanan avurtları çökmüş adamların arasında, arkasında türünün son örneği olan yaratıkların kararmış leşleri ve çiseleyen yağmurun eşliğinde, konuştu.

"Henüz işimiz bitmedi. Aralarından bir tanesi sürünün en güçsüz üyelerini de alıp kaçtı. Bu gece burada şahit olduğunuzdan da korkunç bir vahşetle onları son nefesini verene dek koruyacaktır. Kaçan dişi yavruların annesi; sürüsünün Havvası ve rakipsiz lideri. Ayrıca, vahşi ve amansız yaratıklardan oluşan bir sürünün en azılı ve zeki katili. Sürüde bu konuma yükselmesini hata kabul etmeyen içgüdüleri ve boyun eğmez azmi sağlamış. O, tüm sürünün kalbi, ilham perisi ve rehberi. O, sürünün dişi reisi. Ve dışarıda bir yerlerde bizi bekliyor."

Polis müdürü, "Bekleyeceği varsa beklesin," dedi. "Onu bir yere hapsedip açlıktan ölmesini sağlarız. Peşinden gitmemize hiç gerek yok."

Warthrop kafasını salladı. "Saklandıkları yerde düzinelerce gizli geçit olmalı. Hepsini bulmamız imkânsız. Bir tanesini dahi gözden kaçırırsak, boşa uğraşmış oluruz."

Morgan, "O halde, kasabaya devriyeler yerleştirelim," dedi ısrarla. "Er ya da geç, yaratık saklandığı yerden dışarı çıkacaktır. Çıktığı zaman..."

Warthrop, "Yine öldürecek," dedi. "Seçenekler bunlar, Robert. Buna razı mısın? Ya şimdi, en güçsüz olduğu ve yavruları korumaya çalıştığı anda peşinden gideriz, ya da hiç. Elimize bundan daha iyi bir fırsat geçmesi mümkün değil; dişi yavruları bu gece daha güvenli olduğunu düşündüğü bir yere götürmeye kalkışabilir. Şayet bunu yaparsa, Maori Protokolü'nün yeniden baştan yapacağız demektir."

"Demek peşinden gitmek istiyorsun. Pekâlâ. Bunu nasıl ve nerede yapacaksın? Onu nasıl bulmayı düşünüyorsun?"

Warthrop yanıt vermeden önce tereddüt etti. Kearns hemen araya girdi. "Doğrusu Pellinore'un önerisini bilmiyorum, ama bence ön kapıyı kullanmalıyız."

Sonra, mezarlığın tepesine baktı. Hepimiz bakışlarımızı oraya, Yaşlı Tepe Mezarlığı'nın zirvesine çevirdik. Warthrop kabristanının bembeyaz sütunları ateşin ışığı altında beyaz insan kemikleri gibi parıltıyordu.

Sırtlarımız yorgunluktan kamburlaşmış, gözlerimiz kapanır halde, Warthrop'un ailesinin ebedi dinlenme yerine doğru yürümeye koyulduk. Morgan'ın adamları her iki tarafımızda yürüyorlardı; adamlardan ikisi etrafı kolaçan ediyor, ikisi meşaleleri tutuyor, diğer ikisi de Kearns'ün sandıklarından birini taşıyorlardı. Malachi'yle ben Morgan'ın ve iki doktorun ardında birlikte yürüyorduk. İki adam arasında sürmekte olan konuşma, yanmış Anthropophagus cesetlerinin oradan, kabristanının beyaz mermer sütunlarına kadar devam etti. Ne dediklerini tam olarak duyamıyordum, ama doktorun Kearns'e karşı teorilerini geliştirdiğini tahmin ediyordum. Sütunlu girişe varınca, Warthrop Morgan'ın adamlarına dışarıda beklemelerini söyledi; belli ki bu işi kolay halledeceklerini ve orada uzun süre kalmayacaklarını düşünüyordu.

Merkezi bir koridor, kabristanı ikiye bölüyordu. Doktorun ataları koridorun her iki yanında kalan döşemelerin ardında yatıyorlardı. İsimleri sonsuza dek yaşasın diye mermer duvarlara kazınmıştı. Warthrop'un büyük büyük babası Thomas'm inşa ettirdiği aile kabristanı, yaklaşık olarak bir düzine kadar nesle hizmet etmişti. Bazı bölümler boştu ve doldurulmayı bekliyordu. Mermerlerin pürüzsüz yüzeyi sabırsızlıkla bir ismin üstlerine yazılmasını bekliyordu.

Kabristanda ilerlerken, seslerimiz mermer duvarlara çarpıp yankılanıyordu. Bir ara, Warthrop babasının mezarının önünde durdu ve sessizce, herhangi bir ifadeden yoksun bir biçimde mezara baktı. Kearns pürüzsüz duvarları okşuyor, gözleri fıldır fıldır etrafı kolaçan ediyordu. Arada sırada, bakışlarını yere çevirip

zemini kontrol ediyordu. Morgan ise endişeli bir biçimde sönmüş piposunu emiyor, ağzından çıkan ses tıpkı ayak seslerimiz gibi kabristanın yüksek duvarlarında ve kemerli tavanında yankılanıyordu.

Girişe doğru ilerlerken, Warthrop suratındaki kasvetli zafer ifadesini saklamaya gerek görmeksizin Kearns'e dönmüş ve, "Dediğim gibi" demişti.

Kearns ise istifini bozmadan, "Ama bu en mantıklı seçenek," dedi. "Buraya izinsiz girilmesi ihtimali çok düşük; üstelik gözlerden de ırak. Birisi onu izlemiş olsa, buraya izinsiz girilemeyeceğini söyleyebilirdi. Zaten mezarlığı da bu yüzden yaratıkların yuvası olarak seçtiğini düşünüyorum."

Warthrop, "Buraya daha önce de geldim. Bir tuhaflık olsaydı fark ederdim," dedi inatla.

Kearns gülümseyerek, "Buraya bir tabela falan astığını sanmıyorum," dedi. "Girişte 'Dikkat! Yaratık var!' yazan bir tabela olduğunu düşünsene."

Derken, Kearns aniden üstünde Warthrop ailesinin bronz armasının bulunduğu bir tabelanın önünde durdu. Tabelanın alt kısmına gümüş renkli bir W harfi iliştirilmişti.

Kearns, "Bu da ne?" dedi.

Warthrop, "Sanırım, burası benim için ayrılmış olan mezar," dedi tatsız bir ifadeyle.

Kearns sağ bacağını yoklayıp, "Bıçağım nerede?" diye mırıldandı.

"Bıçağınız bende, efendim," dedim.

"Doğru! Bıçağım yavru yaratığın kanıyla kutsanmıştı, şimdi hatırladım! Teşekkürler, Will!"

Kearns bıçağın bir ucunu tabelayla mermer duvarın arasına soktu. Tabela yerinden kımıldamayınca, Kearns diğer ucu kaldırmaya çalıştı. Warthrop ona ne yaptığını sorunca, Kearns yanıt vermedi. Bıyığını sıvazlayarak, tabelaya bakmaya devam etti.

"Acaba..." dedi ve bıçağını bana verip gümüş renkli W harfini kurcalamaya başladı. Harfi ters konuma getirene dek saat yönünün tersine çevirdi. Sonra, hafifçe gülümsedi. "Şimdi, M harfi oldu!" dedi. "Alistair Warthrop sen ne şeytanmışsın meğer! W harfi M harfi oluyor. Peki, M harfi neyi temsil ediyor olabilir?"

Kearns harfi yavaşça geriye doğru çekti. Tabelanın bir kenarı kalktı ve ardında boş bir dehliz olduğunu gördük. Ta gerideyse duvarda bir saat asılıydı ve saatin kolları on ikiyi gösteriyordu.

Hepimiz Kearns'ün arkasına geçip içeri bakmaya çalışırken, Kearns, "Bu iş gitgide tuhaflaşıyor," dedi. "Burada bir saatin ne işi var? Vakit ölülerin umurundaydı sanki."

Morgan, "Ölüler saati ne yapsın?" diye fısıldadı.

Kearns elini dehlize uzatıp saatin yelkovanını geriye doğru ittirdi. Sonra kulağını boşluğa dayayıp saati biri çeyrek geçeyi gösterecek biçimde ayarladı. Homurdanıp Morgan'a döndü ve gülümsedi. "Vakit ölülerin umurunda değil müdürüm. Bu bir saat falan değil," dedi.

Yelkovanı tekrar on ikinin üstüne getirdi ve elini mermer duvarın üstüne bastırdı. Dengesini sağlamak için ayaklarını araladı ve bu sefer var gücüyle duvarı itmeye başladı.

Warthrop, "Bu saçmalık!" diye bağırdı. Artık sabrı tükenmişti. Bu arada, Morgan, Kearns'ün yanıtının ne manaya geldiğini düşünüyor, kendi kendine mırıldanıyordu. "Vaktimizi boşa..."

Kearns, "Saatin gösterdiği rakamların bir önemi olmalı," dedi. "Bence saat günün belli bir vaktini göstermiyor. Bir tarihi, İncil'den bir bölümü, bir ayini ya da dini bir şarkıyı temsil ediyor olabilir." Sabırsızlıkla parmaklarını şaklattı. "Haydi, İncil'deki önemli bölümleri düşünün!" dedi.

Malachi, "Yirmi üç numaralı ilahi," dedi.

Morgan, "On ikiyi geçmemeli," dedi.

Kearns, "Askeri saat olabilir," dedi. Saati 8:23'ü gösterecek biçimde ayarladı. Bu sefer, hem Morgan, hem de Malachi heyecana kapılıp mermer duvarı geriye doğru itmeye çalıştılar, ama koca duvar milim kıpırdamadı.

Malachi, "Yahya 3:16," dedi. Yine bir şey olmadı. Warthrop tiksintiyle suratını buruşturdu.

Kearns, "Pellinore!" diye bağırdı. "Baban hangi sene doğmuştu?" Doktor ona yanıt vermeye tenezzül etmeden, elini salladı. Kearns tekrar saate döndü. Heyecanla bıyıklarını çekiştirip duruyordu. "Ya Pellinore'un doğduğu sene?" dedi.

Polis müdürü, "Karısının doğum günü, ya da evlilik tarihi olabilir. Boşuna uğraşıyoruz. Saatin kolları herhangi bir şeyi temsil ediyor olabilir," dedi.

Warthrop arkamızdan, "Gece yarısı," dedi. Doktorun gözlerindeki o kederli ifadeyi fark etmemek elde değildi. Nihayet, ısrarla reddettiği gerçeği kabullenmişti.

"Vakit gece yarısını geçti," dedi. "Bu, babamın günlüğünden: 'Vakit gece yarısını geçti... Vakit gelir ve İsa alay konusu olur.'"

Kearns, "Gece yarısı mı?" dedi. "Ama onu denemiştik."

"Hayır," dedi Morgan. "Vakit gece yarısını geçiyorsa, sabah saat bir civarı olmalı."

Kearns pek ikna olmamıştı, ama omuzlarını silkip saati bu sefer biri gösterecek biçimde ayarladı. Ancak, omuzlarıyla ittirdiği halde, duvar yine yerinden hiç oynamamıştı.

Kearns, "Baban günlüğünde ne demişti?" diye sordu. "İsa alay konusu olur mu diyordu?"

Malachi, "İsa sınandıktan sonra, Romalı askerler tarafından alay konusu edilir," dedi.

"İyi de saat kaçta?"

Malachi kafasını salladı. "İncil'de bu yazmıyor," dedi.

Warthrop düşünmeye başladı. Tüm dikkatini bilmeceye vermişti. "Bir dakika," dedi. "İsa askerler tarafından değil, cadılar tarafından alay konusu edilir. Gece yarısından sonra saat üç, Teslis'in ve İsa'nın öldüğü saatin çarpık bir temsili olabilir." Doktor içine derin bir nefes çekti. "Saat üç olmalı, Kearns. Eminim," dedi.

Kearns saatin kollarını üçe ayarladı. Saatin içindeki mandallar hafifçe tıkırdadı. Kearns ya da diğerleri bir şey yapamadan, Warthrop uzanıp koca duvarı geriye doğru itti. Gizli geçit büyük bir gıcırtyla açıldı. Ortaya iki kişinin rahatlıkla yan yana içeri girebileceği kadar geniş bir boşluk çıkmıştı. İçeriden ne bir ışık, ne de bir ses geliyordu. Hissettiğim tek şey, artık çok iyi bildiğim o çürümüş leş kokusu oldu. Tıpkı mezar gibi, mermer duvarın arkasındaki dehliz de karanlıktı, sessizdi ve ölüm kokuyordu.

Kearns heyecanla, "Şu işe bak!" dedi. "İçeri ilk kim girecek diye kura çeksek mi acaba?"

Warthrop lambayı elimden aldı. "Burası benim mezarım. Bana miras kaldı," dedi.

Dönüp Morgan'a baktı ama polis müdürü doktorun sözlerini yanlış anlamıştı. "Merak etme, Will Henry'ye ben bakarım," dedi.

Daha Malachi, ya da Kearns itiraz edemedi, Warthrop içeri girdi. Lambanın ışığı soluklaştı, sonra da gözden kayboldu. Birkaç dakika boyunca sabırsızlıkla, içerideki tüyler ürpertici karanlığa kulak kesilerek dışarıda bekledik. Nihayet, lambanın ışığı tekrar görüntü. Doktorun ince uzun gölgesi ve beti benzi atmış suratı dehlizin girişinde. Onu daha hiç o kadar yorgun görmemiştim.

Morgan, "Eee? Neler gördün?" diye sordu.

Doktor yavaşça, "Basamaklar gördüm," dedi. "Aşağı doğru inen basamaklar gördüm. Dar basamaklardan sonra, aşağıda bir de bir kapı var." Kearns'e dönüp, "Yanılmışım Jack," dedi.

"Ne zaman yanıldığımı gördün, Pellinore?"

Doktor onu duymazdan geldi. "Kapı kilitli," dedi.

Kearns, "Bu iyiye işaret," dedi. "Ama aynı zamanda bizim açımızdan büyük bir talihsizlik. Baban sana bir anahtar falan vermemişti, değil mi?"

Doktor kasvetli bir edayla, "Babam bana çok şey verdi," dedi.

Kearns sandığın mezarın içine taşınmasını istedi ve av için gerekli olan malzemeleri yere dizmeye koyuldu: tüfekler için yedek mermi; geriye kalan altı el bombası; içinde yaklaşık iki düzine kadar çay poşetini andıran minik torba bulunan bir kese; kaim bir halat; ve bir uçlarından kaim ve kısa birer ip sarkan uzun tüpler.

Morgan tüpleri işaret edip, "Bunlar da ne, Cory?" dedi. "Dinamit mi yoksa?"

Kearns eliyle alnına vurup, "Ah, dinamitler!" diye bağırdı. "Nasıl da unuttum!" Sandığın içinde üç tane bez torba çıkardı. Bunların içinde iki el bombası, mermiler ve bir avuç dolusu kâğıt paket vardı. Bacağına bağlı olan boş bıçak kınına elleyip bıçağının nerede olduğunu düşündü.

"Bıçağınız bende, efendim," dedim.

"Nasıl oluyor da bıçağım sürekli olarak senin üstünde oluyor, Henry?" dedi şakacı bir ses tonuyla. Sonra, bıçağı elimden alıp çubukların üstündeki ipi kesti ve bunları eşit miktarlarda çantalara doldurdu.

Morgan'a, "Bunlar uzun süre yanan işaret fişekleri müdürüm," dedi. "Karanlık işleri aydınlatmak için biraz desteğe ihtiyacımız olacak, değil mi?" Çantalardan ekini omzuna astı, çantalardan birini de doktora verdi. Son çantayıysa Morgan'a uzattı. "Bobby... bu görevi cesur gönüllülerinden birine devretmek ister misin?" diye sordu.

Malachi çantayı Kearns'ün elinden kapıverdi. "Oraya ben gidiyorum," dedi.

"Cesaretin övgüye layık, ama bu işin karar verme becerinin önüne geçip geçmeyeceğinden emin değilim doğrusu," dedi Kearns.

Malachi, "O yaratığın kız kardeşimi öldürdüğüne şahit oldum," diye bağırdı. "Ben de sizinle geleceğim."

Kearns'ün suratı kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Pekâlâ. Ama intikam duyguların işimi engelleyecek olursa, kafama mermiyi yersin ona göre," dedi.

Sonra bakışlarını zavallı çocuğun üstünden başka yöne çevirdi. Gri renkli gözleri lambadan yayılan ışığın altında parıldıyordu. "Dişi yaratık bize kıyasla avantajlı beyler," dedi. "Hem bizden daha hızlı, hem de daha güçlü. Dolayısıyla, bizler kadar zeki olmamasının pek de bir önemi yok. Bu civarı O iyi tanıyor, biz değil. Dahası, bizler karanlıkta iyi göremezken, O, zifiri karanlıkta dahi gayet keskin bir görüşe sahip. Karanlıkta iyi görebilmek için ışıktan faydalanmak zorundayız. Bu yüzden de yerimizi anında belli etmiş olacağız, ama başka çaremiz yok. Dişi yaratığın tek zayıf yönü sürünün yavrularını korumak için duyduğu aşırı istek. Dolayısıyla, yavruları ondan ayırabilirsek, bu durumu lehimize kullanabiliriz. Vahşi doğada bir tehditle karşılaştıklarında, sürünün yavruları yuvalarının en alt bölümlerine götürülürler. İşte beyler, bu yüzden biz de oraya gideceğiz. Onlara ulaşamayabiliriz, ama dişi yaratık ya yarı yolda karşımıza çıkabilir, ya da orada bizi bekliyor olabilir. Ancak, bir sürprizle karşılaşmayacağız. Ne de olsa bizler de hem avcıyız, hem de avlanan."

Kearns polis müdürüne döndü. "Sen ve adamların yukarıda bekleyeceksiniz. İki kişi mezarlıkta nöbet tutsun, iki kişi tüm araziye dolaşsın, iki kişi de burada beklesin. Dişi yukarı kaçmaya çalışabilir, ama yine de buna pek ihtimal vermiyorum. Yukarı çıkmak isteyeceğini sanmam."

Polis müdürü baykuşumsu gözlerini kırptırarak, "Ya çıkarsa?" diye sordu.

"O zaman, onu öldürürsünüz," dedi Kearns.

Sonra, ellerini çırpıp içeride yansıyan sesle irkilen bizlere gülümsedi. "Harika! Sorusu olan var mı? Acele etmenin bir faydası yok derler. Will Henry, şu halatı tutuver."

Polis müdürü elini omzuma koyup, "Sadece üçünüzün gideceğini sanıyordum," dedi.

"Sadece kapiya kadar gelmesini istiyorum," dedi Kearns. "Malzemeleri almak için geri dönmemize gerek kalmaz böylece. Ama madem endişelendin, sen de bize yardımcı olabilirsin. Al." Çizmesinin ucuyla halatı Morgan'a doğru itti. "Bunu sen taşı."

Morgan halata çingiraklı yılan görmüş gibi baktı ve elini omzumdan çekip, "Şey... Sanırım kapiya kadar gitmenin bir sakıncası yok," dedi.

Kearns alaycı bir tavırla, "Çok nazıksın," dedi. Ben halatın diğer ucunu yerden alırken, Kearns de doktora döndü ve, "Pellinore, önden sen buyur," dedi.

Doktorun elindeki cılız ışığı izleyerek, duvardaki kara dehlize girdik. Doktorun arkasından Kearns, sonra Malachi, en son da omzuma doladığım koca halatla ben girdim. Duvarın diğer tarafında aşağıya inen daracık merdivenler vardı. Tam on üç basamak indikten sonra, ufak bir alana varılıyordu. Sağa döndükten sonra on üç adım ilerleyip yaklaşık iki metre uzunluğunda ve yine iki metre genişliğinde minnacık bir odaya varılıyordu. Odanın duvarları ve tavanı bana bir gemide kullanılan türden ahşap payandaları andıran desteklerle güçlendirilmişti. Dördümüz birden, bu klostrofobik yere girdik. Lamba duvarın yıpranmış ahşap kirişlerinin üstünde tuhaf biçimli gölgeler oluşturuyordu.

Malachi doktora, "Burada bir kapı olduğunu söylemiştiniz," diye fısıldadı. "Nerede?"

Doktor, "Şu anda üstünde duruyoruz," dedi.

Bakışlarımızı yere çevirdik. Ayaklarımızın altında gerçekten de bir kapı vardı. Kapının tek bir tarafından menteşeler, diğer ucundaysa paslı bir asma kilit vardı.

Malachi, "Kapının anahtarı yok mu?" diye sordu.

Kearns, "Tabii ki var," dedi. "Ama bizde değil."

"Yanılıyorsunuz, efendim," dedim. "Sanırım anahtar bende."

Herkes hayretle bana baktı, ama en çok hayret eden kişi doktordu. Anahtarı bulduğum günden beri o kadar çok şey olmuştu ki bende olduğunu unutmuştum.

Utançtan suratımın kıpkırmızı kesildiğini hissettim ve cebimden anahtarı çıkardım.

Doktor, "Will Henry..." dedi.

"Özür dilerim, efendim," diye lafını kestim. "Size bundan bahsedecektim, ama anahtarı bulduğum gün canınız çok sıkkındı. O yüzden, size sonra söylemeye karar verdim. Daha sonra da tamamıyla unuttum."

Warthrop anahtarı elimden alıp şaşkınlıkla incelemeye koyuldu. "Bunu nerede buldun?"

"Kafanın içinde, efendim."

"Banyodaki mi?"

"Hayır, sandığın içindeki," dedim.

Kearns anahtarı Warthrop'tan alıp, "Hah, şimdi anlaşıldı," dedi. "Will Henry, bir kez daha bizi kurtardı. Bakalım şans yüzümüze gülecek mi?"

Paslı asma kilide eğilip anahtarı içine soktu. Eski anahtarı saat yönünde çevirmeye çalıştı, ama kilit paslandığından, anahtar hemen dönmedi. Sonra, çıt! diye bir ses çıktı ve kilit açıldı.

Kearns, "Dikkatli olun!" dedi. "Dişinin orada olduğunu sanmıyorum, ama hiç belli olmaz."

Kearns kapının kolunu kavrayıp tıpkı boş ve içinde görünmeyen nesneler olan bir dolabın kapağını açan bir sihirbaz gibi, kapıyı yukarı doğru kaldırdı. Kapı bacağıma çarparak, büyük bir gümbürtüyle arkaya devrildi. Yukarı kattan polis müdürünün, "Ne oldu?" diye seslendiğini ve paldır küldür aşağıya indiğini duyduk. Kapı açılınca, ufak oda bir anda öylesine berbat bir kokuyla doldu ki Malachi böğürmemek için kendisini zor tutup iki büklüm vaziyette odanın diğer köşesine kaçtı. Morgan ve Brock isimli adamı titreyen ellerinde tüfekleriyle merdivenlerin başında beliriverdiler.

Morgan telaşla mendilini arayıp, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Bu koku da ne böyle?"

Warthrop tatsız bir ses tonuyla, "Şeytanın yemliğı," dedi. "Will Henry, bana lambayı versene."

Doktor, Kearns'ün tam karşısında kapının diğer tarafında aşağı eğilip lambayı aşağı sarkıttı. Önce karanlıkta pek bir şey görmedik, ama sonra içerisi pürüzsüz, silindir biçimli bir duvarı görebileceğimiz kadar aydınlandı. Duvar tıpkı devasa boyutlarda, baş aşağı edilmiş bir havan topu gibi görünüyordu. Bu oyuk üç metre kadar aşağıda aniden bitiyordu. Bunun aşağısında ne olduğunu göremiyorduk.

Kearns, "Çok zekice," dedi büyük bir samimiyetle, "Kurbanı delikten aşağı at, sonra da işin geri kalanını yer çekimi halletsin," dedi. Cebinden bir işaret fişegi çıkarıp yaktı. İçerisi bir anda mavimsi bir ışıkla aydınlandı. Kearns fişegi delikten aşağı fırlattı. Fişek delikten geçti, daha sonra da zemini kaplayan korkunç kalıntıların üstüne düştü. Bu berbat kokunun nereden geldiğini merak ettiğimizden, hepimiz yerdeki kapının etrafına dizilip aşağıya baktık.

Aşağıda fişegin aydınlattığı her yerde kemiklerle kaplı bir zemin vardı. İçeride üst üste duran belki de binlerce kemik zeminin dört bir yanına gelişigüzel saçılmıştı. Bunların arasında aklınıza ne gelirse vardı: Minik parmak kemikleri, iri uyluk kemikleri, kaburgalar, kalça kemikleri, göğüs kemikleri ve bu öbeğin arasından bir devin eğri büğrü parmakları gibi yükselen bozulmamış omurga kemikleri de vardı. Bunların yanı sıra, irili ufaklı, bazılarının üstünde yer yer saçlar bulunan, sanki çılgılık atarken ölmüş kişilere ait ağızları açık kafatasları vardı. Bu iğrenç insan kalıntısı manzarasına bakakalmıştık. İnsanların aptallığıyla, yaratıkların da çılgınlık derecesinde insan etine karşı beslediği aşırı istekle işlenmiş bu katliama bakarken, yüreklerimiz bizlere hem yaratıkları, hem de insanoğlunu hatırlatan korkunun gerçek yüzünü hissetti.

Yanımda duran Kearns, "Buradan gidilir acılar şehrine... Buradan gidilir sonsuz acıya..." diye mırıldanmaya başladı.

Morgan mendilini ağzına tutarak, "Orada yüzlercesi olmalı," dedi.

Kearns serinkanlılıkla, "Altı yüz-yedi yüz kadar olmalı," dedi. "Yirmi sene boyunca, ayda iki ya da üç kurban verilmiş gibi görünüyor. Tabii, yaratıkları iyi beslemek ve mutlu etmek istediğiniz takdirde. Çok yaratıcı bir biçimde tasarlanmış. Kurbanlar delikten aşağı düştükten sonra, büyük bir ihtimalle bacakları kırılıyordu ve oradan kaçmaları imkânsız hale geliyordu."

Sonra, ayağa kalkıp bir omzuna tüfeğini, diğer omzuna da bez çantasını astı. "Eh, beyler, işe koyulmanın zamanı geldi galiba, değil mi? Morgan, sen ve Bay Brock bizim için halatı aşağıya sarkıtın, olur mu? Sanırım herkes hazır. Malachi? Pellinore? Ben hazırım. Hatta sabırsızlanıyorum diyebilirim. Hiçbir şey beni iyi bir av kadar heyecanlandıramaz!" Kearns'ün suratından dediklerinin doğru olduğu anlaşılıyordu. Gözleri ve yanakları heyecandan parıltıyordu. "Aşağı iner inmez bize lambalarımızı da verin Morgan. Fişekleri harcamak istemiyorum. İlk kim inecek? Pekâlâ!" Kearns kimsenin yanıt vermesine fırsat vermeden, "Tamam, ben inerim!" dedi. "Halatı sıkı tutun lütfen beyler; oraya iki ayaklı bir memeli gibi inmek istiyorum. Pellinore, Malachi, sizlerle cehennemde görüşürüz... Şey, pardon, aşağıda demek istemiştım."

Kearns halatı delikten aşağı sarkıttıktan sonra, bacaklarını da kapının ağzından indirdi. Sonra sırtüstü vaziyette deliğin ucuna kadar ilerledi. Halatı iki eliyle kavradı ve nedense aşağı kaymadan önce bana bakıp göz kırptı. Halatı tutan iki adamın elleri ağırlıktan bembeyaz kesildi. Kearns ölüm odasına inerken, halat bir oraya, bir buraya sallanıyordu. Ayaklarının iç bulandırıcı bir ses çıkararak, kemik yığınının üstüne bastığını duydum. Sonra halat gevşedi.

Kearns alçak bir sesle, "Sonrakil!" diye yukarı seslendi. Fişegin mavimsi ışığı titriyor, Kearns'ün gölgesinin kemik yığınının üstünde oraya buraya sallanmasına neden oluyordu.

Daha doktor yerinden kımıldayamadan, Malachi halatı yakalayiverdi. Sonra bana bakıp, "Yakında görüşürüz, Will," dedi ve aşağı kayarak gözden kayboldu.

Sıra doktora gelmişti. Lütfen beni de yanınıza alın, dememek için kendimi zor tuttum. Doktor bu teklifimi reddederdi... Ya da daha kötüsü, kabul ederdi. Kabul etmesi daha mı kötü olurdu gerçekten? Kaderlerimiz bir değil miydi? Annemle babam alevlerin arasında birbirlerine sarılarak öldüğünden beri bir değil miydi zaten? Doktor bana daha önce benim için çok önemlisin demişti. Aslında bunu sık sık söylerdi ama daha önceleri bunu ona "hizmet" ettiğim için söylediğini biliyordum. Bu sefer, "bensiz" yapamayacağını ima etmişti.

Doktor sanki zihnimi okumuş gibi, "Burada bekle, Will Henry," dedi. "Ben dönene kadar da bir yere gitme."

Tamam manasında kafamı sallarken, gözyaşlarını yanaklarımdan süzülüyordu. "Peki, efendim," dedim. "Sizi burada bekleyeceğim, efendim."

Böylece, doktor şeytanın yemliğine indi ve gözden kayboldu.

Hepsi aşağı indikten sonra, lambaları da aşağı sarkıttık ve endişeyle geçecek olan gece nöbetimiz başladı. Odanın zeminindeki kapının başında fişek sönene, lambaların cılız ışığı karanlıkta kaybolana dek bekledim. Brock en alt basamağa oturmuş, çakısıyla soğukkanlı bir tavırla tırnaklarını temizlemeye koyulmuştu. Morgan ise boş piposundan nefes çekiyor, arada bir kıskaçlı gözlüklerini çıkarıp mendiliyle camlarını siliyor, gözlüklerini geri taktıktan sonra, tekrar mendiliyle ağzını örtüyordu.

Birkaç dakika insanı sinir eden bu hareketleri izledikten ve puf puf, cırt cırt seslerini dinledikten sonra, polis müdürü huzursuz bakışlarını bana çevirdi. "Bu iş bitecek, Will Henry," diye fısıldadı. "Sana yemin ederim ki bitecek. Evet. Suçlular hatalarının bedelini ödeyecek; bunun için elimden geleni ardıma koymayacağım!"

"Doktor yanlış bir şey yapmadı," dedim.

"Bu konuda seninle aynı fikirde değilim evlat. Her şeyi bildiği halde, hiçbir şey yapmadı. Sözümona bilim dediği o öğretinin gerektirdiği şeyleri yaptığını söyleyebilir, ama bu ne bilimsel bir araştırmaydı, ne de zihinsel bir egzersiz. Bu

bir ölüm kalım meselesiydi ve her ikimiz de onun hangisini tercih ettiğini biliyoruz! Bu tiksiniş olayı bir sır olarak saklamak isteşinin gerçek nedenini de biliyoruz. Ölmeyden önce aklını kaybetmiş ve hak etmediğı halde bizler tarafından sayğı görmüş bir adamın ismini, Warthrop ismini korumak için!"

Elimden geldiğince nazik bir biçimde, "Ben böyle düşünmüyorum," dedim. "Bu gizli kapıyı bulana dek babasının suçlu olduğuna inandığını düşünmüyorum."

Polis müdürü, "Hah!" dedi. "Bu doğru olsa bile onu haklı çıkarmaz, William Henry. Ona olan sadakatin hayranlık uyandırıcı ama nafi. Aileni kaybettiğini ve onu da kaybetmekten korktuğunu biliyorum, ama bu dehşet verici mesele nasıl sona ererse ersin, sana doğru dürüst bir yuva bulacağım. Sana söz veriyorum: Seni hak ettiğın bir yuvaya kavuşturmadan rahat etmeyeceğim."

"Başka bir yerde yaşamak istemiyorum," dedim. "Onunla kalmak istiyorum."

"Tabii hayatta kalırsa. Aksi takdirde, gideceğı yerde onunla birlikte olamazsın."

"Onu tutuklayacak mısınız? Ne yaptı ki?" dedim şaşkınlıkla.

"Cory midir, Kearns müdür, adı her neyse, o korkunç adamı da tutuklayacağım. Onun kadar lanet bir adamla tanıştığımı hiç sanmıyorum. Oturup o zavallı kadına çektirdiklerinden sonra iyileşmesi için dua etsin. Bence kadına eziyet etmekten zevk aldı. Onu darağacına yollamak da bana zevk verecek! Boynuna ilmek geçtiğinde bakalım o adi şakaları yapabilecek, lanet hakaretlerini edebilecek mi? Hayatımın geri kalanını bu işe harcasam dahi, o adamın yola geldiğini görmek için elimden geleni yapacağım."

Doktoru ima ederek, "Bir hata yaptı," dedim. John Kearns'e ne olacağı umurunda bile değildi. "Bir hata yaptığı için onu tutuklayamazsınız," diye yalvardım.

"Hem de nasıl tutuklarım, bekle de gör," dedi.

"Ama doktor sizin arkadaşınız."

"Önce adalete hizmet ederim, Will Henry. İşin aslı şu ki onu eskiden beri tanıdığım halde, aslında hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onunla tam bir sene boyunca aynı çatı altında yaşadın. Onu iyi tanıdığını ya da aklından geçen her şeyi bildiğini söyleyebilir misin?"

Şimdi de itiraf edeceğim gibi, dedikleri doğrudu: Doktor nasıl babasını hiç tanımamışsa, ben de onu tanıımıyordum. Belki de insanların başındaki en büyük lanet de bu: Asla birbirimizi iyi tanıyamamak. Verilen sözler ve yapılan iyi işleri zihnimizde iyi bir insanın en yüce vasıfları olarak anıtlştırıyoruz. Tıpkı adına tapmaklar inşa edilen, ama asla ortaya çıkmayan tanrılar gibi... Kendimizi anlıyoruz; bizleri oluşturan teorileri biliyoruz ve yaradılış öykümüz hoşumuza gidiyor. Peki... Sahte davranışlarımız sevgimizi daha mı az gerçek kılıyor? Aslında yaratık avcısını hiç sevdiğimi söyleyemem. Ne o adama, ne de hatırlarına karşı bir bağlılık yemini ettim. Onu yıllardır görmedim; hatırlarına gelince, itiraf etmem gerekir ki zihnime kazılmış durumda. Bir gün geçmiyor ki onu ve birlikte yaşadığımız maceraları düşünmeyeyim. Ama bu onu sevdiğimi kanıtlamaz. Bir gece geçmez ki zihnimde hayali canlanmasın, ya da sesi kulaklarımda çınlamasın. Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Bunu bir daha söylemeyeceğim ama o zaman da, şimdi de onu sevmedim. Yaratık avcısını asla sevmedim.

Brock halatın gerildiğini ve çılgınlar gibi aşağıdan çekildiğini görünce, "Birisi geri döndü," dedi. Aşağı bakınca, doktorun lambasını yukarı kaldırmış, bana baktığını gördüm.

"Will Henry!" diye seslendi. "Will Henry nerede?"

"Buradayım, efendim," dedim.

"Sana ihtiyacımız var. Hemen aşağı gel, Will Henry!"

Polis müdürü, "Aşağı mı gelsin?" dedi. "Aşağı gelsin de ne demek?"

"Buraya gelsin demek istedim, Robert. Onu derhal aşağı sarkıtın. Fırla, Will Henry!"

Morgan, "Yardıma ihtiyacınız varsa, aşağı Brock gelebilir," diye seslendi. Brock manikürü bırakıp şaşkınlıkla ona baktı.

Warthrop, "Hayır," dedi. "Will Henry'nin gelmesi gerek." Halatı sabırsızlıkla çekti. "Hemen dedim, Robert."

Morgan bir süre tereddütle piposunu ısırdı. Sonra, "Seni oraya gitmeye zorlayamam," diye fısıldadı.

Anlayışlı bir tavırla kafamı salladım ve, "Gitmem gerek. Doktorun bana ihtiyacı var," dedim."

Halata uzandım. Morgan bileğime yapıştı. "Tamam git, ama bu şekilde değil," dedi.

Halatı yukarı çekip iki kez belime doladı. Delik sırtımı bir tarafına, ayaklarımı da diğer tarafına yaslayabileceğim kadar genişti. Aklıma bacalardan evlere giren Aziz Nikolas gelmişti. Birden kendimi havada sallanırken buldum. Dönen halatın ucunda sallanıyordum. Yolu yarılacağımda, kafamı kaldırıp yukarı baktım ve deliğin oval biçimli çıkışında Morgan'ın beni izlediğini gördüm. Lambanın ışığı gözlük camlarına yansıyor, gözlerini olduğunda da yuvarlak ve büyükmüş gibi gösteriyordu. O, hayatımda gördüğüm en baykuşu andıran adamdı herhalde.

Derken, ayak parmaklarım zemine değdi ve tüm ağırlığımı kemiklerle kaplı zemine verince, yerden dehşet verici bir ses çıktı. Deliğin zeminindeki ölüm kokusu dayanılacak gibi değildi. Nefes alamıyordum. Gözlerim yanmaya başlamıştı. Islak bir perdenin ardından, doktorun halatı çözdüğünü gördüm.

Yukarı bakıp alçak bir sesle, "Morgan!" diye seslendi. "Küreğe de ihtiyacımız var."

Polis müdürü, "Kürek mi?" dedi. Suratı o kadar yukarıdaydı ki onu güçlükle seçebiliyordum. "Kaç tane?"

"Dört kişi olduğumuza göre... dört tane, Robert. Dört tane."

Warthrop dirseğimden tutup beni ileri doğru yönlendirdi ve yine alçak bir sesle, "Adımlarına dikkat et, Will Henry," dedi.

Oda düşündüğümde çok daha küçüktü; çapı sadece otuz-kırk metre kadardı. Duvarlar, yukarıdakiler gibi ahşap payandalarla desteklenmişti. Nem kapmış duvarlarda bir sürü tırmık izi, delikler ve göçükler vardı. Kemiklerse odanın zeminini tamamıyla örtmüştü; yükseklikleri bazı yerlerde otuz santimi buluyordu. Tıpkı bir fırtınayla sürüklenen bir moloz yığını andırıyorlardı. Görebildiğim kadarıyla, buraya atılan herkes Kearns'ün tahmin ettiği gibi bacaklarını kırmamıştı. Bazıları yara almadan odaya düşmüş, sonra da duvarlara tırmanıp kaçmayı denemiş olmalıydı. O zavallı insanları gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Zavalılıklar, debelene debelene buradan kurtulmaya çalışırken, aniden karanlığın içinden fırlayan yaratıkların darbesine maruz kalmış olmalıydılar. Yaratıklar iki tonluk bir kamyon gibi kurbanların kafataslarını ezmiş ve parçalamıştı.

Kemiklere basmamaya gayret ediyordum. Ne de olsa bu kemikler bir zamanlar benim gibi olan insanlara aitti. Ama bu mümkün değildi. Zemin yumuşaktı ve bazı yerlerde tabanlarımın altında su kabarcıkları oluşuyordu. Daha doğrusu, su ve koyu kırmızı ve siyah renkte çamurumsu bir şeye basıyordum. Burada, güneş çıkmıyor, rüzgâr esmiyordu. Dolayısıyla, insanların bedensel sıvıları zemine hapsolüyordu. Deyim yerindeyse, bir kan gölünün ortasında yürüyordum.

Odanın diğer ucuna varınca durduk. Kearns ve Malachi bizi tünelin ucunda bekliyorlardı. Burası, zemindeki kapıyı ilk açtığımızda gördüğüm çukura açılan tek diğer girişti. Ancak, bu tünelin bir kapısı falan yoktu: Tünelin ağzı iki metre yüksekliğinde ve bir buçuk metre genişliğindeydi.

Kearns bana bakıp gülümsedi ve, "Nihayet öncümüz de geldi," dedi. Suratı lambanın ışığı altında çok daha haşin görünüyordu.

Doktor, "Dehlize açılan diğer tünel çöktü, Will Henry," dedi.

Kearns, "Ya da birileri tarafından çökertildi," dedi. "Bana dinamitle patlatılmış gibi geldi."

Warthrop, "Beni izle," dedi. Yaklaşık yirmi metre ötede bir zamanlar tavanı tutan, ama şimdi paramparça olmuş ahşap kirişlerden oluşan bir tepe duruyordu karşımızda. Doktor yere çömelip bu tepenin arasında yere düşen germelerin oluşturduğu bir boşluğu işaret etti.

"Üçümüz de buradan geçemeyecek kadar iriyiz," dedi. "Bu boşluk diğer tarafa kadar devam ediyormuş gibi görünüyor. Ne dersin, Will Henry? Bu duvarın ne kadar geniş olduğunu görmemiz gerek... Ya bu yığının içinden geçmek zorundayız, ya da başka bir yol bulmalıyız."

Kearns, "Dinamit!" diye bağırdı. "Lazım olacağını biliyordum!"

Doktor, "Eee?" dedi. "Boşluktan geçebilir misin?"

Tabii ki hayır demeyecektim. "Evet, efendim," dedim.

"Aferin! Lambayı al. Tabancamı da alabilirsin. Hayır, tabancayı kemerine tak; güvenlik kilidi açık. Dikkatli ol, Will Henry. Yavaş yavaş git, acele etme. En ufak bir terslik olduğunu fark edersen, hemen geri gel. Üstümüzde yüzlerce tonluk kayalar olmalı."

Kearns, "Diğer tarafa geçemezsen dahi biraz etrafı kolaçan ediver," dedi.

"Etrafı kolaçan mı edeyim dediniz?"

"Evet. Etrafa bakıniver. Nasıl bir yerde olduğumuzu incele. Tabii, mümkün olursa düşmanlarımızın nerede olduklarına da bakiver."

Doktor kafasını salladı. "Hayır, Kearns. Bu çok tehlikeli."

"Üstünde tonlarca kaya bulunan bir deliğe girmesi tehlikeli değil mi yani?"

Warthrop, "Başka bir seçeneğimiz olsaydı, senden bunu asla istemezdim," dedi.

Kearns, "Yanımda bir tane dinamit var," dedi.

Warthrop gözlerini kapatıp, "Tanrı aşkına, Kearns," dedi. "Bir kereliğine olsun çeneni kapayıver. Lütfen." Sonra, babacan bir tavırla omzuma hafifçe vurdu ve sıktı. "Fırla, Will Henry. Dikkatli ol. Yavaş yavaş ilerle."

Lambayı önümde tutarak, yarığın içine girdim. Yarık bir anda daralıverdi; sırtım yarığın üst kısmına değiyor, tavandan sürekli olarak toz toprak düşüyordu. Kamburlaştırdığım omuzlarıma bir şeyler dökülüyordu. Yavaş yavaş ilerlerken, elimdeki lamba da bu kadar dar bir yerde bana pek bir fayda sağlamıyordu. Yarığın zemininde bir kol boyunda sivri parçalar ve taşlar vardı; ilerledikçe yol daha da daralıyordu. Bir süre sonra, yere uzanıp sürünmek zorunda kalmıştım. Artık milim milim ilerliyordum. Ne kadar mesafe kat ettiğimiye anlamam mümkün değildi; dört bir yanım sarılıydı ve geriye dahi dönüp bakamıyordum. Yerde sürünerek ilerlerken, vakit de hiç geçmiyor gibiydi; hava serinlemiş, nefesim buharlaşmaya başlamıştı. Burnumun ucunun soğuktan donduğunu hissetmeye başlamıştım. Sırtım sürekli olarak tavana sürtünüyordu. Dapdaracık yarıktaki sıkışık kalacağımdan endişelenmeye başlamıştım. Şayet böyle bir şey başıma gelirse, birisi gelip beni kurtarana dek ne kadar beklemek zorunda kalırdım acaba?

Yarığın şekli de ilerlememi zorlaştıran bir başka unsurdu; yol düz bir çizgi halinde değil, zigzaglar çizerek ilerliyordu ve yukarı doğru eğim kazanıyordu. Bu yüzden, kendimi ayaklarımla yukarı doğru itmek zorunda kalıyordum.

Derken, duruverdim. Yanağımı zemine yaslayıp soluklanmaya çalıştım. Bir yandan da içimde yükselen panik hissinden kurtulmak için uğraşıyordum.

Yarığın sonuna varmıştım. Bir adım ötede topraktan ve taştan oluşmuş bir duvar yükseliyordu; yol tıkalıydı. Diğer tarafa varmama bir santim de kalmış olabilirdi, birkaç metre de. Bunu bilmem imkânsızdı.

Yoksa bunu öğrenmenin bir yolu var mıydı? Sol kolumu öne uzattım ve toprağı kazımaya başladım. Şimdi geri dönecek olursam, geri geri sürünmem gerekecekti ve bu çok zor olacaktı. Ancak, daha da kötüsü doktora yanıt bulamadan geri dönmekti. Onu etkilemek, gerçekten de bensiz yapamayacağını ona kanıtlamak istiyordum.

Toprağı kazdığımın mı, yoksa dayanıksız bir yere ağırlığımı verdiğimden mi bilemiyorum, ama birden altımdaki zemin çöktü. Toz toprakla birlikte aşağı doğru düşerken, lambayı da düşürdüm. Sonra, çenemi bir yere çarpana dek tepetaklak düştüm.

Neyse ki lamba da birkaç adım öteye düşmüştü. Hemen lambayı kaptım ve kolumun uzandığı kadar yukarı kaldırdım, ama yukarıda ne bir yarık, ne de yarığa benzer bir şey görebildim. Yarık ben aşağı düştükten sonra kapanmıştı. Yarığı dolduran toz toprak öylesine muntazam bir biçimde yayılmıştı ki nereden düştüğümü dahi göremiyordum.

Duvarın altında yürüyüp nerden düştüğümü anlamaya çalıştım, ama bu mümkün değildi. Düştüğüm yerde kapana kısılmıştım.

Bir süre dehşet içinde ne yapacağımı düşündüm. Diğerleri yarığın öteki tarafında kalmışlardı. Onlara burada olduğumu haber veremezdim. Saatlerce burada mahsur kalabilirdim. Bu kocaman duvar, diğerlerine ulaşmamı engelliyordu. Dahası, bulunduğum tarafta ne olduğunu biliyordum.

Sakin ol, Will, dedim içimden. Sakin ol! Doktor ne yapmanı isterdi? Düşün! Geri dönemezsin. Nereden düştüğünü bulsan bile, seninle birlikte aşağıya bir sürü şey düştü. Yukarı nasıl çıkacaksın? Başka seçeneğin yok; onların seni kurtarmasını bekleyeceksin.

O da neydi? Arkamdan bir sürtünme sesi mi duydum? Sanki bir kazıma sesi, hırıltı ya da soluma sesi gibi bir şeydi. Hızla arkama döndüm. Titreyen elimde tuttuğum lamba benimle birlikte savrulurken, diğer elimle de doktorun tabancasını tutmaya çalışıyordum. Bir gölge sol tarafıma sıçradı. Tabancayı ona doğrulttum ve tetiği çekiverdim. Ancak tabancadan umduğum ses çıkmamıştı. Emniyet kilidini açmayı unutmuştum. Daha da kötüsü, arkama döndüğümde sıçrayan gölgenin lambanın ışığıyla oluşan kendi gölgem olduğunu fark etmiştim. Derin bir nefes çektim ve emniyet kilidini açtım. Fena halde gerilen sinirlerimi yatıştırmak için platformun altında elde ettiğim başarıyı, yavru

Anthropophagus'u neredeyse çıplak ellerimle nasıl öldürdüğümü düşünmeye başladım. Gözlerimi kısıarak, karanlıkta ilerlemeye koyuldum.

Yaratıkların beslenme odası büyüklüğünde bir başka odadaydım. Zemin ufak ufak kemik parçalarıyla kaplıydı. Etrafta parçalanmış kaburgalar, birkaç tane diş ve ne olduğunu tahmin edemeyeceğim kadar ufak kemik parçaları vardı. Ancak, bu oda beslenme odasındaki gibi silme kemiklerle kaplı değildi. Zemin beton gibi sertti. Yaratıkların yirmi sene boyunca koca ayakları altında ezilip düzleşmiş olmalıydı. İçeride tam on sekiz tane kuş yuvasını andıran ama devasa boyutlarda olan tepelikler vardı. Bunlar yaklaşık iki metre çapındaydı ve nedense rengârenkti. Sanki elmaslarla süslüymüş gibi ıslıl ıslıl ıslıydı. Biraz daha yakından bakınca, bu tuhaf görüntünün nedeni anladım: Yuvalar sıkı sıkı birbirine bağlanmış olan bluzlardan, gömleklerden, pantolonlardan, çoraplardan, eteklerden ve iç çamaşırlarından yapılmıştı. Işıdamalarının nedeniyse elimdeki lambanın ışığının bu yuvaların üstünde bulunan kol saatlerinin, elmasların, alyansların ve kolyelerin, küpelerin ve bileziklerin, kısacası aklınıza gelebilecek her türlü mücevherin üstüne yansımasydı. Büyük Ovalarda yaşayan Kızılderililerin bizonları farklı amaçlar için kullandığı gibi, Anthropophaguslar da ellerine geçen her şeyi kullanmış, hiçbir şeyi atmamıştı. Yuvalarını kurbanlarının üstünde buldukları şeylerle inşa etmişlerdi. Bir an, odanın dört bir yanına saçılmış olan minik kemik parçalarını dişlerini karıştırmak için kullandıklarını düşündüm.

Derken, arkamdan, karanlığın içinden tiz bir soluma sesi geldi. Hemen arkama dönüp tabancamı sesin geldiği yere doğrulttum, ama ne bir yaratık üstüme çullandı, ne de yuvaların birinden çıkıp bana saldırdı. Nefesimi tutup gözlerimi ve kulaklarımı pür dikkat çevreme vererek bekledim. Odada kimsenin bulunmadığına kanaat getirince, bu ritmik sesin nereden geldiğini anladım. İçinde bulunduğum şartları göz önüne aldığımda, sesin son derece tuhaf olduğunu söylemeliyim. Sanki minik bir bebeğin kesik kesik nefes alıp verşi gibi bir sestir bu.

Sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladım. Neredeyse parmak uçlarımda yürüyordum. Yerdeki kalıntıların üstüne basıp yakınlarda olabilecek bir yaratığı harekete geçirmek istemiyordum doğrusu. Nefes sesine doğru ilerleye ilerleye, karanlık odanın ta öteki ucuna kadar gittim; burada duvarda bir oyuk vardı. Lambayı duvarı aydınlatacak biçimde havaya kaldırdım.

Çukur bir tas biçimindeki yatakta, yavru bir erkek Anthropophagus yatıyordu. Onu gördüğüme çok şaşırmıştım. Yaratık hayret verici derecede minikti. Benden ancak birkaç santim daha uzun olmalıydı, ama yirmi kilo kadar daha ağır görünüyordu. Omuzlarındaki koca gözleriyse kapalı değildi. Bu yaratıkların gözkapakları yoktu; Gözkapağı yerine gözlerinin üstünde beyaz renkli, zarımsı tek bir deri parçası vardı. Bu deri parçası yaratığın kapkara gözlerinin üstünde parılıyordu. Bir futbol topu büyüklüğündeki ağız ardına kadar açıktı ve üçgen biçimli minik dişleri görünüyordu. Daha küçük dişleri ağızının ön tarafında toplanmış, daha büyük ve güçlü dişleriyse daha gerideydi.

Yavru uykusunda irkilip duruyordu. Acaba rüya mı görüyordu, bu yaratıklar nasıl rüyalar görüyorlardı? Ancak tahmin edebilirdim. Yavrunun irkilmesi rüya gördüğü manasına gelmiyor olabilirdi; çünkü, yaratığın sağ kolunun alt tarafı kopmuştu ve fena halde iltihaplanmıştı. Nasıl olduysa, çok kötü bir biçimde yaralanmıştı. O anda aklıma bu yaratıkların birbirlerine destek vermek için yaptıkları bir şey geldi.

Dişlerini temizlemek için kollarını birbirlerinin ağızına sokarlardı. Acaba yavru da böyle bir şey yaparken mi kolunun ön kısmını kaybetmişti? Eli kaymış, ağızını temizlediği daha büyükçe bir yaratık da ağızını yanlışlıkla onun kolunun üstüne kapatmış, kolunu koparıp olduğu gibi yutmuş muydu?

Kolundaki iltihap sarımtırak bir renk almıştı; yavru çok acı çekiyormuş gibi görünüyordu ve derin bir uykuya dalamamıştı. Büyük bir ihtimalle uykusunda sayıklamaya başlamış, bilincini kaybetmişti. Normalde renksiz olan derisi ateşten kızarmış, boncuk boncuk terlerle kaplanmıştı. Yaratık ölmek üzereydi.

Dehşet ve şaşkınlıkla yaratığın yuvasının önüne eğilip onu izlemeye koyuldum. Demek bu yüzdenmiş, diye geçirdim içimden. Demek yetişkin dişi yavruyu bu yüzden terk etmiş. Kendisine yük olacak bir yavruyu beraberinde götürmek istememiş.

İtiraf etmem gerekir ki o anda karmakarışık hisler içerisindeydim. Bu yaratıkların ne kadar vahşi ve yırtıcı olduklarını, ne kadar zarar verebildiklerini kendi gözlerimle görmüş, hatta kendi hayatımı kaybetme noktasına dahi gelmiştim. Ancak... karşımdaki manzara kafamı karıştırmıştı. Acı çeken hangi organizma olursa olsun, yine de acı acıydı ve bu yaratık büyük bir eziyet içerisindeydi. Bir yanımdan yaratıktan tiksiniyordu. Yaratığın acı çekişine üzülen yanımsa, çok daha ufak bir yanımdan olmasına rağmen, böyle hissetmek elimde değildi.

Onu orada bırakamazdım; acı çeke çeke ölmesine müsaade edemezdim. Onu uyandırmaksa çok büyük bir aptallık olurdu, çünkü yavru çığlık atıp annesini, sürünün en azılı dişisini buraya çağırabilirdi. İşte, o zaman işim kesin biterdi! Yetişkin dişinin diğerlerini nereye götürdüğünü bilmiyordum. Dişi beş, on metre ötede gizli bir odada da saklanıyor olabilirdi, yeraltındaki sığınağın ta öteki ucunda da olabilirdi. Yavruya karşı hissettiğim empati tuhaf ve yersiz olabilirdi, ama onun acı çekişine bir son vermeliydim.

Böylece, öne uzandım. Karnımı yuvarın kenarına dayayıp doktorun tabancasını yaratığın karnının altına, salyasıyla ıslanmış altdudağının altına doğrulttum. İş işten geçene dek de mermi sesinin yavrunun çığlıklarından çok daha fazla dikkat çekeceği aklıma gelmemişti. Yeterince yakın değilim, diye düşündüm. Yaratığı çabucak öldürmek istiyordum. O yüzden, namluyu yaratığın pembe göbeğinin bir santim kadar üstüne yaklaştırdım ve başparmağımla tabancanın horozunu geriye çektim. İşte, yavruyu uyandıran da o klik sesi oldu.

Yavru daha ben tetiği çekmeden, şaşılacak bir hızla yerinden fırladı. Sol koluyla elimdeki tabancıyı yere düşürdü. Acılar içerisinde kıvrandığı yataktan dışarı

fırlayıp yüksek ateş ve korku yüzünden hırlamaya ve tükürükler saçmaya başladı. Sonra da üstüme atıldı. Lamba havaya uçtu ve yere düştü. Etrafı alevler kapladı. Yavru yaratıkla yerde yuvarlanmaya ve boğuşmaya başladık. Sürekli olarak açılıp kapanan ağzıyla ceketimin arka tarafını ısırmış, bunu lime lime etmeye başlamıştı. Bir yandan da sol pençesiyle suratıma tırmık atmaya çalışıyordu. Bense var gücümle onu itiyor, uzaklaştırmaya çalışıyordum. Diğer elimle de alevlerin ışığı altında dehşet içinde gerilmiş kendi aksimi görebildiğim kapkara gözlerini oymayı deniyordum. Yerde debelenip dururken, duvarın dibine kaymıştık. Duvardan destek alarak, ayağımı havaya kaldırdım ve tüm kuvvetimle apışarasına bir tekme indirdim. Ancak, bu darbe yarattığı sadece daha da öfkeliendirdi ve nedense ona enerji verdi. Kesik sağ koluyla başıma

vurmaya başladı. Yarattığın öfkeli darbelerinden kurtulmak için kenara yuvarlandım ve kendimi bir anda bir boşluktan aşağı düşerken buldum.

Yaratıkla dar bir tünelin ta girişine kadar yuvarlanmıştık. O anda üstüme tutunan yaratıkla birlikte, işte bu dimdik aşağı inen geçide düşmeye başladık. Bir sirkte gösteri yapan iki akrobat gibi, taklalar ata ata aşağı düştük; kollarımız ve bacaklarımız adeta birbirine dolanmıştı. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bu düşüşten sonra, parçalanmış kayalıkların ve yumuşak zeminin üstüne düşüverdik. Yere düşmenin etkisiyle, yarattığın bileğini tutan elim boşa gitmiş, yaratık da bunu fırsat bilmişti. Kolumu güçlü çenesinin arasına aldı ve ısırıldı. İnanılmaz bir acıyla haykırdım. Diğer elimle çılgınlar gibi ona vurmaya başladım. Ta ki çaresizlik içerisinde yarattığın yaralı kolunu yakalayıp var gücümle iltihaplı yarasını ısırana dek. Yapış yapış iltihap ağzıma ve boğazıma aktı; midem kalkmıştı. Çok geçmeden midemi boşaltma ihtiyacı duyacaktım, ama bu hareketim işe yaramıştı. Yaratık çenesini açıp kolumu bırakmak zorunda kaldı. Acı içinde benden uzaklaştı. Kendi acımı unutup karanlıkta güçlkle seçebildiğim ellerimle yerde bir şeyler aranmaya başladım. Sonra, bir karpuz büyüklüğünde bir taş parçası buldum. Bunu havaya kaldırdım ve yavrunun kıvranan bedeninin üstüne indirdim. Hem de bir kere değil.

Yaratık paramparça olana dek, taşı defalarca üstüne indirdim. Bir tarafının oynadığını hissettiğim anda, taşı yine üstüne indiriyordum. O kadar kendimden geçmiştim ki çığlıklarımın ve hıçkırıklarımın yaratığın sesini bastırdığını neden sonra fark ettim. Dört bir yana kan ve et parçaları saçılıyordu. Yaratığın bedeninden kopan parçalar gözlerime ve açık ağzıma giriyor, gömleğimi kan revan içerisine bırakıyor, sonra aşağı kayıp dizlerimi ıslatıyordu. Çok geçmeden, yaratığın sesi kesildi; bedeni hareket etmiyordu. Ancak ben hâlâ taşı üstüne indirmeye devam ediyordum. Tüm enerjim tükenince, taşı yere fırlattım. Yaratığın cansız bedeninin üstüne yığıldım. Minnacık geçitte, isterik bir biçimde hıčkıra hıčkıra ağlamaya başladım. Biraz toparlandıktan sonra, ayağa kalktım. Kusmaya başladım. Daha sonra da zonklayan ve alev alev yanan sol kolumu tuta tuta tünelin çıkışına doğru ilerlemeye başladım.

Ağzımdaki tiksiniç tattan kurtulmak için birkaç kez yere tükürdüm. Yaratığın iltihaplı yarasını ısırışımı hatırlamam dahi midemi altüst ediyordu. Tekrar kusmaya başladım. Sağ avcum kan içerisindeydi. Dikkatle ısırık izini inceledim; elimin üst tarafında üç, alt tarafındaysa dört tane diş izi vardı. Doktor bana bu yaratıkların çok iyi koku alabildiklerini söylemişti. Hemen ceketimi ve gömleğimi üstümden çıkarıp gömleğimi kolumun üstüne sardım. Sonra, yavaş yavaş, tek başına giyinmeyi yeni öğrenmiş bir çocuk gibi ceketimi giydim.

Moralimi yükseltmek için, Gayet iyi gidiyorsun, dedim kendi kendime. Bir gecede tam iki yaratık hakladın. Şimdi hemen yuvaya geri dön. Cesur ol, Will Henry, cesur ol! Burada kalıp kan kaybından ölebilirsin, ya da ayağa kalkıp çıkış yolunu bulabilirsin. Hangisini seçeceksin, Will Henry?

Kurbanımın bedenine dokunana dek yerde süründüm. Sonra üstünden geçtim ve ayağa kalktım. Sol kolumu mideme bastırdım ve duvarı tuta tuta ilerlemeye başladım. Hem yavaş yavaş ilerliyordum, hem de yavaş yavaş nefes alıyor, kendimi fazla zorlamamaya çalışıyordum. Arada bir de etrafımı sarıp sarmalayan karanlığa kulak kesiliyor, yaratıklarla kazara karşılaşmamak için dikkatle

ilerliyordum. Tünelde ne kadar aşağı düştüğümü bilmiyordum; dediğim gibi sanki Şeytan'ın

düşüşü kadar uzun sürmüştü. Hislerinizden birisi elinizden alınırsa, zamanı da farklı algılamaya başlarsınız. İçime çektiğim her nefes bana gök gürültüsü gibi geliyor, ayağımı her yerde sürüyüşüm havan topu sesi gibi kulaklarımda çınılıyordu. Ağzımda hâlâ leş gibi bir iltihap tadı vardı.

Böylece, yokuş yukarı yürüdüm de yürüdüm. Ama hiçbir yere varmıyordum. Sağ kolum bazen boşluğa, bir başka tünelle ya da vahşi doğada kendi kendine oluşmuş bir yarığa denk geliyordu. Debelene debelene buraya düşerken, nasıl olduysa ana geçidin ikinci kolunun üstünde bulmuştuk kendimizi. Nereye gittiğimi bilmeksizin, zifiri karanlıkta ilerlerken kaybolmuştum.

Başım döndüğü için serin ve nemli duvara yaslanıp düşünmeye başladım. Artık başladığım noktaya dönmüş olmalıydım. Aradan ne kadar vakit geçmişti? Ne kadar süredir ve nereye doğru yürüyordum? İşte, bu düşünce beni bir an için felç etti. Sonra, Merak etme, Will. Hâlâ yukarı doğru çıkıyorsun, zaten gitmen gereken yön de orası, dedim kendi kendime. Belki de tünel dosdoğru yukarıya açılıyordu. Acaba hâlâ yağmur yağıyor mudur diye düşündüm. Ah, o anda yağmuru suratımda hissedebilsem, ne güzel olurdu! Ciğerlerime serin ve tertemiz ilkbahar havasını çekmek ne güzel olurdu!

Bu düşüncelerle, mantığımın sesini dinleyerek labirentimsi geçitte ilerlemeye devam ettim. Yukarı doğru yürümek, çıkışa, yani güneş, yağmur, ılık rüzgâr gibi insanı rahatlatan şeylere yaklaşmak demekti. Tüm bunlar sanki başka bir zamandan kalmıştı. Hatta bunlar başka birisinin hatıralarıymış gibi geliyordu bana. Sanki başka bir zamanda yaşamış bir çocuğun hatıraları geçiyordu gözlerimin önünden. Bu öyle bir çocuktaki ki hem kaybolmuştu, hem de paniklememeye ve dehşete kapılmamaya çalışıyordu.

O anda bir şey fark ettim. Artık yukarı doğru çıkmıyordum. Yer düzleşmişti. Nasıl becerdiğimi bilmiyordum, ama yanlış bir yola sapmış olmalıydım.

Yürümeyi bırakıp duvara yaslandım. Yaralı kolumu tuttum. Kolumdaki zonklama kalp atışlarımla birdi. Kendi nefes alıp veriş sesimden başka bir şey duymuyordum. Etraf hâlâ kapkaranlıktı. İçimden imdat diye bağırmak, çığlıklar atmak geçiyordu. Geçide düştüğümünden beri, aradan ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordum, ama doktor ve diğerleri çöken yolu açmış olmalıydılar. Buralarda bir yerlerde olmalıydılar; hatta belki bir sonraki köşeyi dönünce onları ve lambalarından yayılan ışığı görecektim. Tabii, önümü göremediğim için, nasıl bir yerde yürüdüğümü de göremiyordum. Ancak, çığlık atmak şöyle dursun, yerimi belli etmek dahi büyük bir aptallık olurdu. Çünkü yetişkin dişi de buralarda bir yerlerde olabilirdi. Bu mümkün müydü? Kearns bana onun yavrularını yuvanın en alt kısmına götüreceğini söylemişti; şu ana dek aşağı doğru değil, yukarı doğru yürüyordum. Bundan emindim. Peki, bu diğerlerine dişi yaratıktan daha mı yakın olduğum manasına geliyordu? Bu durumda, karanlıkta nefesimi tutmuş ilerlerken, susuzluktan ve yorgunluktan bitap düşmüşken ve fazla miktarda kan kaybederken, acaba asıl tehlike hiç ses çıkarmadan ilerlemem miydi?

İçimdeki ikilem gitgide büyüyordu; Yardım istemek için bağırmalı mıydım, yoksa sessizce ilerlemeli miydim? Bunları düşünürken saniyeler dakikalara dönüştü. Aradan geçen her dakikayla birlikte, daha kararsız kalıyor, göğsüm sıkışa sıkışa ilerliyordum.

Derken tüm metanetime yitirdim. Henüz küçük bir çocuktum. Evet, daha önceleri de çok kez tehlike atlatmış, yetişkin birisinin gördüğünde dehşet içinde kaçmasına neden olabilecek şeyler görmüştüm. Ama ben bunlara rağmen çocuktum. Sırtımı duvara verip yere çöktüm ve başımı dizlerimin üstüne yasladım. Gözlerimi yumup dua etmeye başladım. Babam pek de dindar bir adam sayılmazdı; bu yüzden dini bilgileri bana annem vermişti. Her gece benimle birlikte dua eder, her pazar beni kiliseye götürürdü. Bana biraz olsun inanç aşılama gayret ediyordu, ama babam gibi ben de dine karşı kayıtsızdım. Sadece annemin bana öğrettiği duaları bunlara pek de inanmadan tekrarlardım. Benim için dua etmek,

birtakım sözcükleri art arda ezbere söylemekten farksızdı. Tabii, doktorla kalmaya başladığımda, dua etmek ve kiliseye gitmek gibi şeyler sona ermişti, ama bunları aradığımı da söyleyemem doğrusu.

Ancak, dua etmeye başladım. Zihnimdeki sözcükler tükenene dek, tüm varlığımla, bedenimle dua ettim.

Dua ederken, gözlerimi sıkı sıkı yummuş, bir ileri, bir geri sallanıyordum. Acı çeken zihnimin ritmine göre sallanıp dururken, bir ses duydum. İlk önce, Tanrı'nın dualarıma yanıt verdiğini sandım, ama ne gezer!

"Vay, vay, vay. Kimler varmış burada?"

Kafamı kaldırıp gözlerimi lambanın ışığından korumak için elimi havaya kaldırdım. Biri beni dirseğimden tutup ayağa kaldırdı.

Kearns, "Kayıp kuzu bulundu," dedi.

Çaresizlik içinde geçitte ilerlerken, gerçekten de yolumu kaybetmiştim. Kearns bana yaratıkların yuvasından sadece birkaç metre ötede olduğumu söyledi.

Her zamanki alaycı tavrıyla, "Sen çok şanslı bir yaratık avcısı asistanı ve çırağısın," dedi. "Az kalsın seni vuracaktım."

"Diğerleri nerede?" diye sordum.

"Yaratıkların yuvasının bulunduğu odadan iki farklı yola çıkılıyor; Malachi ve Warthrop diğer yola saptılar. Ben de diğer yola, yani senin saptığın yola saptım. Bu arada, koluna ne oldu?"

Ona nasıl yuvanın tam orta yerine düştüğümü anlattım. Kearns yaralı yaratığı öldürdüğümü hayranlıkla dinledi. Öylesine dehşet verici bir durumda korkuya kapılmamış olmam onu etkilemişti.

"Harika," dedi. "Gerçekten de harika! Aferin sana Will! Pellinore seninle gurur duyacak. Sen geri dönmeyince çok telaşlandı. Çılgına döndü. Daha önce kimsenin öyle kürek salladığını görmemiştim. Başka bir yeri kazmış olsaydı, herhalde bir saatte Çin'e ulaşırdı! Dur şu koluna bir göz atayım."

Kearns koluma sardığım gömleği çıkardı. Gömlek kanla kaplanmış, koluma yapışmıştı. Kearns gömleği sıyrırken, kolumda müthiş bir acı hissettim. Yaratığın ısırıldığı yer hâlâ kanıyordu. Kearns kanlı gömleği omuzlarıma koyarak, "Yara biraz hava alsın, Will," dedi. "İltihap kapmaması gerek."

Sonra, elini sırtıma dayayıp beni çıkışa doğru yönlendirdi. "Aşağı bak," dedi. Lambası zemindeki parlak yıldız tozunu aydınlatıyordu.

"Nedir bu?" dedim.

"Ekmek kırıntıları, Will Henry! Dönüş yolunu bulabilmek için serptim!"

Kearns tozu çantasına attığı o minik kâğıt paketlerin içinden yere serpmişti. Lambanın ışığı fosforlu ve minik bir işaret ateşi gibi parıldayan tozu aydınlatıyordu.

"Her yirmi metrede bir tozu görebilirsin," dedi. "Yoldan sakın ayrılma. Geri de dönme. Şayet kaybolursan, tozu bulacak kadar geri dönmen yeterli olacaktır. Lambayı da al."

"Benimle gelmeyecek misiniz?" dedim. Kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı.

"Daha avlayacak yaratıklar var, unuttun mu yoksa?"

"Ama lambaya ihtiyacınız olabilir."

"Benim için endişelenme. Yanımda birkaç tane fişek var. Ha, bir de galiba bunu yere düşürmüşsün."

Bana doktorun tabancasını uzattı. "Kapkara gözlerini görene dek ateş etme," dedi. Gri gözleri yine alaycı bir ifadeyle parıldıyordu. "Topu topu yedi yüz adım sayman gerek, Will," dedi.

"Adım mı dediniz?"

"Senin için biraz daha fazla olabilir; bacakların benimkiler kadar uzun değil. Dört yüz adım sonra, sağa sap ve ana geçide çık. Sakın sağa sapmayı unutma. Bu çok önemli! Geçit önce aşağı doğru eğim kazanacak, ama sonra tekrar yukarı doğru çıktığını hissedeceksin. Yukarı çıktığında, lütfen Morgan'a onu çok

özlediğimi söyle. O minnacık burnu. Harika gülüşü. İki saate kadar yukarı çıkmazsak, adamlarını buraya yollamasını söyle. O yaratıklar karanlıkta başka tüneller de kazmış olabilirler. Bu yüzden, yardıma ihtiyacımız olabilir. Sana iyi şanslar, yaratık avcısının asistanı. İyi şanslar, Tanrı seni korusun!"

Kearns bunları söyledikten sonra, arkasını döndü ve bir hayalet gibi, ayak sesleri hafifleyerek gözden kayboldu. Elinde lamba olmadan yürümek onu huzursuz etmemişti. Hatta, sanki buna memnun kalmıştı. Kearns kendisini karanlıkta daha rahat hissediyordu.

Ah, insan tüm umudunu kaybetmişken, nasıl da bir anda sevince boğulabiliyor! Ruhum elimdeki lambadan etrafa yayılan ışıktan da fazla aydınlanmıştı sanki. Yüreğim huzura kavuşmuş, özgürlüğün o tatlı kokusunu daha geçitten çıkmadan hissetmeye başlamıştım. Tabii, bu arada o kadar heyecanlanmıştım ki adımlarımı saymayı unutmuştum. Epeyi ilerledikten sonra adımlarımı saymam gerektiği gelmişti aklıma, ama artık bunun da bir önemi yoktu. Parlayan toz zaten bana yol gösteriyordu.

Derken, Kearns'ün sözünü ettiği sapağa vardım. Bu tünelden geçince, önce Anthropophagusları terk edilmiş yuvalarına, daha sonra da Morgan'ın "harika" gülümsemesine varacaktım. Ancak, kafam karışmıştı. Çünkü Kearns iki yolu birden işaretlemişti. Yollardan biri tünelleri birleştiren bir başka geçide açılıyor, diğeryse dümdüz, o anda ilerlemekte olduğum yönde uzanıyordu. Herhalde önce sağa sapıp biraz ilerledikten sonra yolun tıkalı olduğunu görünce ya da "yaratık avcısının asistanının" ve yavru yaratığın seslerini duyunca geri dönmüş olmalı, dedim içimden. Kearns gayet açık konuşmuş, Sakın sağa sapmayı unutma. Bu çok önemli! demişti. Böylece, omuzlarımı silkip dümdüz ilerlemeye devam ettim. Yedi yüz adım ilerlemem gerekiyorsa ve sağa sapmadan önce dört adımlık bir mesafe varsa, demek ki önümde dört yüz adımlık bir yol kalmıştı. İçimden adımlarımı saymaya başladım.

Tünel daha dar, tavansa daha basıktı; birkaç kere kafamı eğip yola iki büküm devam etmek zorunda kalmıştım. Lambanın alt kısmı yere sürtünüyordu. Geçit kıvrıla büküle ilerliyor, sürekli zigzaglar çizerek devam ediyordu. Yolsa kaygan ve eğimliydi. Tıpkı Kearns'ün dediği gibi aşağı doğru eğim kazanmıştı.

Yüzüncü adımda, arkamdan bir ses geldiğini duydum. Daha doğrusu, sesin arkamdan bir yerden geldiğini sandım. O daracık yerde hiçbir şeyden emin olamıyordum. Durup nefesimi tuttum. Yok, ses falan duymuyordum. Sadece adım attıkça üstüne bastığım taşlar yerinden oynayıp hafif bir sürtünme sesi çıkarıyorlardı. Yanlış duymuş olmalıydım. Yürümeye ve adımlarımı saymaya devam ettim.

Yetmiş adım sonra, sesi tekrar duydum: bu sefer sesin tam arkamdan geldiğine ve tünelin bir bölümünün tavanından toz toprak döküldüğüne de emindim. Kulak kesilip etrafı dinledim, ama kulağıma gelen tek ses lambanın hafif uğultusuydu. Hemen tabancanın emniyet kilidini kontrol ettim. Doğal olarak, o gece yaşadıklarımın sonu, sinilerim laçkalaşmıştı ve her yerde solgun tenli, kafasız iblisler görüp duruyordum. Ancak, buna rağmen mantıklı düşünme yeteneğimi henüz tamamıyla yitirmemiştim. Ya birisi beni takip ediyordu, ya da etmiyordu. Şayet peşimde gerçekten de birisi varsa, onunla bu daracık, birkaç adım yüksekliğindeki bu tünelde yüzleşmem delilik olurdu. Şayet peşimde birisi yoksa, boşu boşuna endişeye kapılıp vakit kaybetmiştim. O yüzden, ilerlemeye karar verdim.

Acaba Kearns gibi yetişkin bir adam bu daracık tünelde nasıl ilerlemişti? Burada ilerleyebilmek için yere çöküp emeklemiş olması gerekirdi. Peki, emeklemiş olsa adımlarını nasıl saymıştı? Haydi yetişkin bir adamı bir kenara bırakalım. İki metre boyundaki bir yaratık, ancak dişli karnının üstünde bir yılan gibi ilerlese, buraya sığardı. Etrafımdaki duvarlar daraldıkça, içimdeki korku ve endişe de büyümeye başladı. Bu geçidin yaratıkların yuvasına açılıyor olması mümkün değildi. Ya Kearns'ün dediklerini yanlış anlamıştım, ya da yanlış yola sapmıştım... Ama yola

serpilmiş olan parlak tozu hâlâ görebiliyordum... Gerçi tozların arasındaki mesafe yirmi metre metreden daha fazlaydı, ama tozlar yine de oradaydı. Bu arada, tûnel Kearns'ün dediği gibi bir süre sonra yukarı doğru eğim kazanmamış, hâlâ aşağı doğru ilerliyordu. Zeminse artık sert değildi; süngerimsi ve nemli bir hale gelmişti. Gıdım gıdım, güçlükle ilerlerken, lambanın ışığı da nemli duvarları ve üstünden su damlacıkları akan tavanı ancak aydınlatıyordu. Burası upuzun ağaçların dallarıyla kaplı bir ormandan da yüksekti.

Derken, burnuma o koku geldi. Çürük meyve kokusunu andıran hafif bir koku hissetmiştim. Koku önceleri belli belirsizdi, ama attığım her adımla birlikte daha da keskinleşiyordu. Sonra, öyle bir hale geldi ki midem bulanmaya, gözlerim yaşarmaya ve boğazımın gerisinde ekşi bir tat oluşmaya başladı. Bu kokuyu tanıyordum. Erasmus Gray'in mezarlıkta öldüğü gece ve ateşler içerisinde kıvranan yavru yaratık boğazıma yapıştığı zaman da aynı kokuyu hissetmiştim. Bu, yaratığın kokusuuydu. Onların kokusuuydu.

O anda, elimdeki verileri pek de iyi değerlendirdiğimi söyleyemem. Yani, önüme iki farklı yol çıkmıştı ve her ikisinde de toz ışaretlerden vardı. Yollardan biri dümdüz ilerliyordu ve genişti; diğeriyse eğri büğrüydü ve dardı. Sürekli olarak aşağı doğru eğim kazanan tûnele girmiş, arkamdan bir ses geldiğini duymuştum. Dahası, Kearns hava alması için yaramın üstünü açık bırakmamı istemişti. Bu tür bir kalleşliği bırakın bir çocuğun, yetişkin birisinin dahi anlaması zordu! Hayır, sadece korkmuştum ve kafam karışmıştı. Bir elimde lambayı, diğer elimde tabancayı tutmuş, daracık tûnelde iki büklüm ilerlerken, hiçbir şeyden şüphelenmemiştim. Yol dimdik aşağı iniyordu ve zemin kaygandı. şimdi geri dönecek olursam, ya yavaş yavaş sürünmek, ya da attığım her adımda gerisingeriye kaymayı göze alacaktım. Geri mi dönmeliydim? Burnuma gelen o tiksiniç kokuyu göz ardı mı etmeliydim? Ne de olsa süngerimsi zemin kokuyu içine hapsetmiş olabilirdi. Yoksa içimden Geri dön! Hemen geri dön! diyen sesi dinlemeli miydim? Hayır, inatla yola devam ettim.

Başka birisi benim adıma bu kararı vermişti. Karanlığın içinden bir el uzanıp omzumu kavradı. İrkilip bir çığlık atarak, arkamı döndüm. Arkamı dönerken lambayı duvara çarptım. Lambanın ışığı onun çamurla kaplanmış suratını, gözlerindeki çılgın ifadeyi ve suratmdaki hafif alaycı gülümsemeyi aydınlatmıştı.

"Will Henry, burada ne işin var?" diye fısıldadı. Nefesi meyankökü gibi tatlı kokuyordu. "Sana yoldan ayrılma ve geri dönme dememiş miydin?"

"Burası geri dönüş yolu değil," dedim.

Gizemli bir tavırla, "Onunla karşılaşmaktan kaçmıyordum," dedi. "Kan kokusunun onu buraya çekmiş olması gerekirdi. Neden hemen gelmediğine ben de şaşıttım."

Yavaşça lambayı elimden aldı ve çantasından bir fişek çıkardı. "Bunu al. Dibinden tut ki minik elin yanmasın. Fişegi sakın bırakma, ne yaparsan yap bırakma!" dedi. Sonra, fişegin ucunu lambanın ateşine değdirip yaktı. Daracık tünele dumanlar doldu. İçerisi aniden fişegin ışığıyla aydınlandı.

Elini göğsüme dayayıp sahte bir üzüntüyle, "Özür dilerim, Bay Henry," dedi. "Ama gerçekten de başka seçeneğim yok. Yapmam gerekeni yapıyorum sadece."

John Kearns bu sözleri söyledikten sonra, beni var gücüyle geriye itti. Bir anda, hızla ve hiç durmadan düştüm. Kearns'ün eli benden uzaklaştı ve kaygan zeminde geriye doğru düşmeye başladım. Duvardaki bir çıkıntıya çarptım ve sırtüstü vaziyette, ayaklarımla hızımı nafile yere kesmeye çalışarak, aşağıda beni bekleyen dehlize düşmeye devam ettim.

Şayet düşüşümü aşağıdaki dehlizden seyreden birisi olsaydı, herhalde bakır karanlığın elimdeki lambanın göz kamaştırıcı ışığıyla aydınlanışını ve kayan bir yıldız gibi hızla aşağı doğru ilerleyişimi görmek ona ne tuhaf gelirdi! Sırtüstü zemine çakıldım. Düşüşün etkisiyle, lamba elimden fırladı. Bir an için şaşkınlıkla olduğum yerde kalakaldım. Nefes nefese kalmış, ağzımda kanın bakırımsı tadını hissediyordum. Yere çarptığımda dilimin ucunu ısırmıştım.

Karınüstü dönüp ağızımda biriken kanları yere tükürdüm. Tam dizlerimin üstünde doğrulmuştum ki yaratık tiz bir çığlık atıp ellerini öne uzattı ve kapkara gözlerini devirip ağzını ardına kadar açarak saldırıya geçti. Tabancayı havaya kaldırıp tetiği çektim. Genç Anthropophagus ayaklarımın dibine düşüverdi. Bedeni çamurlu zeminde kıvranıp duruyordu. Şanslı bir atış yapmıştım, ama buna sevinecek vaktim dahi olmadı. Çünkü vurduğum yaratığın kardeşi saklandığı yerden fırlayıp saldırıya geçti. İki el ateş ettim ve her iki atışım da boşa gitti. Sonra, geriye yuvarlandım.

Can havliyle geriye yuvarlandığımda, kulakları sağır eden bir silah sesi duyuldu. Kearns tam üstümdeki tünele yüzüstü vaziyette uzanmış, yemin, yani benim düştüğüm delikten ateş etmişti.

Sırtım duvara çarptı. Bacaklarım açılmış halde yere yığıldım ve üstüme doğru gelmekte olan yaratığa iki kez daha ateş ettim. Bu iki atış da boşa gitti, ama Kearns'ün tüfeğinden fırlayan mermi hedefi buldu. Mermi yaratığın sağ omzuna saplanmış, kolunu yere sarkıtmasına neden olmuştu ama hızını kesmeyi başaramamıştı. Doktor bana Bu yaratıklar primatlar arasında en büyük Aşil tendonlarına sahiptir. Bunun sayesinde 12 metre yüksekliğe dahi sıçrayabilirler demişti her zamanki samimi tavrıyla. Ancak, genç bir Anthropophagus'un bu kadar yükseğe sıçraması mümkün olmayabilirdi. Gerçi, yaratıkla aramda fazla bir mesafe de yoktu, o yüzden avantaj ondaydı. Yaratık sol kolunu bedenine dikey bir biçimde tutup öldürücü darbesini savurmak üzere üstüme atıldı. Tek bir mermim ve karar vermek için de tek bir saniyem kalmıştı.

Kader beni böylesine korkunç bir karar vermekten kurtardı. Yaratık havada kaskatı kesildi; omuzları arasına saplanan mermi yüzünden geriye kaydıldı. Kearns'ün ikinci mermisi sırtına isabet etmiş, nihayet hızını kesmişti. Yaratık nefes nefese kalmış, hırıltılar çıkarıp pençeleriyle zemini eşelerken, son nefesini verdi.

Yukarıdaki tünelden kakhaha sesleri duydum. Derken, içinde bulunduğum dehlizin ta diğer ucundan tanıdık bir ses karanlıkta, "Will Henry, sen misin?" dedi.

Evet manasında kafamı salladım. Başka bir yanıt verecek durumda değildim. O sesi son duyalı aradan yıllar geçmiş gibiydi. Oysa daha önceleri bu sesi duyduğumda sinirlerim gerilir, korkar ve için tuhaf bir dehşet hissiyle dolardı. Şimdiyse, gözyaşlarımı tutamıyordum.

"Evet, efendim," diye seslendim doktora. "Benim."

Yaratık avcısı hemen yanıma koşturdu. Omuzlarımı tutup büyük bir endişeyle gözlerimin içine baktı.

Alçak bir sesle, "Will Henry!" dedi. "Will Henry, ne işin var burada?" bunu dedikten sonra beni kendisine çekip kulağıma, "Sensiz yapamadığımı söylemiştim. Sana yalan söylediğimi mi sanıyorsun, Will Henry? Aptal da olabilirim, berbat, gözünü hırs bürümüş, gerçekleri göremeyen bir bilimadamı da olabilirim, ama yalancı değilim," diye fısıldadı.

Sonra beni bıraktı ve sanki yapmış olduğu itiraf onu utandırmış gibi, kafasını öteye çevirdi. Tekrar bana dönüp sert bir ses tonuyla, "Söyle bakalım şapşal çocuk, yaralandın mı?" diye sordu.

Kolumu havaya kaldırıp yaramı gösterdim. Doktor lambayı koluma yaklaştırıp yarayı inceledi. Bu arada, lambanın iyice cılızlaşmış ışığı altında, doktorun tam arkasında Malachi'nin durduğunu gördüm. Az önce doktorla aramda geçen duygusal sahneye değil tam tepemizdeki boşluğa bakıyordu.

Doktor yaramın üstündeki kiri tozu dikkatle temizledikten sonra, titrek ışıktaki tekrar yarayı inceledi. "Temiz bir ısırık," dedi. "Çok da derin sayılmaz. Biraz antibiyotikle ve birkaç dikişle bir şeyin kalmaz, Will Henry. Sadece dinlenmen gerek."

Derken, Malachi boğuk bir sesle, "Yukarıda!" diye bağırdı. Parmağıyla mağaranın tavanını işaret ederek, "Tam üstünüzde!" dedi.

Tüfeğini omzuna dayadı ve tam tetiği çekecekti ki Kearns ortaya çıktı. Az önce benim dehlize düştüğüm delikten aşağı atladı. Usta bir jimnastikçi gibi iki ayağının üstüne düştü ve dengesini sağlamak için kollarını iki yana açtı. Sanki bizi kucaklıyormuş gibi bir süre kollarını yere indirmede.

Neşeyle, "Sonu güzel biten her şey güzeldir," dedi. "Ya da sonuna doğru güzelleşen her şey güzeldir mi demeliydim? Belki de 'buraya kadar her şey iyiydi' demem gerekirdi. Baksana Pellinore, şükürler olsun ki tam zamanında yetiştin!"

Malachi gözlerini kısıp, "Bu çok tuhaf," dedi.

"Evladım, keşke '85 yılında benimle birlikte Nijerya'da olsaydın. Tuhaf nedir o zaman anlardın!"

_Doktor, "Olanlar bana da tuhaf geldi," dedi. "Söylesene, Kearns: Will Henry buradayken, sen nasıl oluyor da yukarıdasın?"

"Will Henry aşağıya düştü, ben düşmedim," dedi Kearns.

Warthrop, "Aşağıya mı düştü?" dedi. Sonra, bana döndü.

"Bu doğru mu, Will Henry?"

Kafamı salladım. Yalan söylemek en büyük adilikti. "Hayır, efendim. Aşağı itildim," dedim.

Kearns istifini bozmadan, "Aman canım," dedi, "ha düşmüşsün, ha itilmişsin, ne fark eder?" Malachi tüfeğinin namlusunu göğsüne dayayınca da suratında hafif bir gülümseme belirdi. "Haydi, tetiği çek," dedi öfkeli çocuğa. "Seni can sıkıcı, tahammül edilmez duygusal pislik. Ölüp ölmemek umurumda mı sanıyorsun? Sakın unutma ki burada işimiz henüz bitmedi. O hâlâ buralarda bir yerlerde. Çok da uzakta olduğunu sanmam. İstersen ateş et, hiçbir pişmanlık hissetmeden ölürüm!" Göğsünü Malachi'ye doğru gerdi ve suratına kocaman bir gülümseme yayıldı.

Doktor olup bitenlerin farkında değilmiş gibi, "Seni neden aşağı itti, Will Henry?" diye sordu. Artık Kearns'ün zırvalıklarla tahammül edecek hali kalmamıştı.

Sesimi alçaltıp bana ihanet eden adama bakmamaya çalışarak, "Beni kandırdı," dedim. "Sanırım bu dehlizi önce o keşfetti ve yaratıkların burada olduğunu gördü. Tepeden iyi nişan alamayacağı için beni yem olarak kullandı. Yaralı olduğumu görünce, dişinin kan kokusunu alacağını ve ortaya çıkacağını biliyordu. Yaratık ortaya çıkmayınca..."

Kearns, "Kendimi savunmak adına söyleyeyim, sana tabancayı ben verdim. Üstelik seni kurtların arasına atmadım. Yukarıdan onları vurmaya çalışan da bendim bir kere. Şartları sorgulamam, ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Malachi de öyle değil mi zaten? Kız kardeşi ondan medet umdu ama o..."

Yaratık avcısı öfkeyle, "Yeter artık, Kearns!" diye bağırdı. "Kapa çeneni, yoksa seni ben vuracağım!"

"Türümüz neden lanetli biliyor musun, Pellinore? Kendi yarattığımız kuralların her şeyden üstün olduğunu düşündüğümüz için."

Malachi tereddütle, "Onun neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi. "Ama düşüncesi hoşuma gitti. Onu yaralayıp yem olarak kullanmaya ne dersiniz?"

Kearns fütursuzca, "Ben varım," dedi. "Ama bence artık buna gerek kalmadı." Lambayı doktorun elinden alıp çizmeleri vıcık vıcık zemine bata çıka oradan uzaklaşmaya başladı. Çizmelerinin topukları neredeyse bir santim kadar çamura batıp çıkıyordu. Duvara varınca, bize de peşinden gitmemizi işaret etti.

Parmağını dudaklarını götürüp aşağıyı gösterdi. Duvarın dibinde omuzlarımın iki katı genişliğinde bir yarık vardı. Lambayı yarığın pürüzlü kenarlarına tuttu ve hepimiz aşağıya baktık. Dehliz, içinde bulunduğumuz odadan kırk beş derecelik bir açıyla aşağı doğru ilerliyordu. Kearns duvarın dibindeki ayak izlerini ve tünelin duvarlarındaki tırnak izlerini işaret etti.

Güvenli bir mesafeye geriledikten sonra, Kearns alçak bir sesle, "İki farklı yaratık var, değil mi Pellinore?" diye sordu. Doktor evet manasında kafasını salladı. "Bir yavru ve yetişkin bir dişi. İkisi buraya girip bir daha dışarı çıkmadılar. Niye diğer ikisini geride bıraktığını bilmiyorum, ama onları yanında

götürmediğini kesinkes biliyoruz," dedi Kearns. Sonra ölü yaratıkları işaret ederek, "Belki de bu ikisi bilmediğimiz bir neden yüzünden buraya geri gelmişlerdir, ama ayak izleri farklı yerlerde. Bence iki olasılık var: burası ya daha derinlerde bir başka dehlize açılıyor, ya da burası yüzeye çıkan bir başka çıkış yolu. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Tamam mı, Pellinore?"

Doktor tereddütle kafasını salladı. "Tamam."

"Şayet yaratıklar yüzeye çıkmadıysa, buradaki patırtı gürültü dışının dikkatini çekmiş olabilir. Bence o bizi bekliyor."

Malachi tüfeğine asılarak, "Beklesin bakalım," dedi. "Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Kearns, "Sen burada kalacaksın," dedi.

Malachi suratını ekşiterek, "Senden emir alacak değilim," diye yanıt verdi.

Kearns yumuşayarak, "Tamam," dedi. "Benden değil, Pellinore'dan emir al o halde. Birisinin burada kalıp çıkışın başında nöbet tutması ve Will Henry'ye göz kulak olması gerek."

Malachi, "Buraya bakıcılık yapmaya gelmedim!" diye bağırdı. Warthrop'a dönüp, "Lütfen. Bu benim hakkım," dedi.

Kearns araya girip, "Sahi mi?" dedi. "Nasıl yani? Yaratıkların sana bir kastı yok ki. Karınları acıkmıştı ve yemek yemek istiyorlardı. Acıktığında sen ne yaparsın?"

Warthrop elini Malachi'nin omzuna koydu. "Kearns'ün gitmesi gerek; o deneyimli bir iz sürücüdür. Benim de gitmem gerek, çünkü burada olmaya 'hak' kazanmış birisi varsa, o benim," dedi. O anda aklına mahzende doktorun aklını kurcalayan soru geldi: Acaba oğluyla tatmin olur mu? demişti. "Birisinin de burada kalması gerek. Dişi elimizden kaçıp buraya geri gelebilir. Will Henry'nin başına bir şey gelmesini ister misin? Ona baksana, o daha küçücük bir çocuk"

Malachi masmavi gözlerini bana çevirdi. Gözlerindeki o dehşet verici kederi görmemek için kafamı başka yöne çevirdim.

"Ben kalırım," dedim. "Çıkışın başında ben nöbet tutarım. Malachi sizinle gitsin."

Tabii, beni dinlemediler. Doktorla Kearns tüfeklerini doldurup malzemeleri tekrar kontrol ettiler. Kearns yanına iki tane fişekle doktorun çantasından işaret bırakmak için kullandıkları toz paketlerden aldı ve kendi çantasına attı. Sonra, el bombalarını da gözden geçirdi. Doktor beni bir kenara çekip, "Ne olduğunu bilmiyorum, Will Henry ama bu işte bir terslik var," dedi. "Dışının bir köşeye sineceğini hiç sanmam. Bunu yapmayacak kadar zeki bir yaratık o. Ayrıca, iki yavrusunu da ellerimize bırakmış olamaz. Bu işte bir tuhafılık var. Gözlerini dört aç ve tuhaf bir şey göreceksin ya da duyacak olursan bize seslen."

Doktor kolumu sıkıp ciddi bir ses tonuyla, "Bir de lütfen bu sefer tek başına bir yere gitme," dedi. "Geri döndüğümde seni burada görmek istiyorum, Will Henry."

Cesur bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "Peki, efendim," dedim.

"Seni tercihen diri bulmak isterim"

"Elimden geleni yaparım, efendim."

Yüreğim sıkışarak, onun Kearns'le birlikte uzaklaşmasını izledim. İçimde bir sıkıntı vardı. Ona sormam gereken önemli bir şey vardı ama bunun ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum.

Malachi, "Burada ne kadar beklememiz gerek?" diye sordu.

Kearns, "Neyi bekleyeceksiniz?" dedi.

"Peşinizden gelmeden önce, burada ne kadar bekleyelim diye sordum," dedi.

Kearns kafasını salladı ve, "Peşimizden gelmeyin," dedi.

Kearns duvarın dibine varınca, abartılı bir hareketle Pellinore'a yol verdi. Bir saniye sonra, ikisi de gözden kayboldular. Dişi yaratığın ve sürünün geri kalanının peşinden giderlerken, ellerindeki lambanın ışığı da gözden kayboldu.

Malachi bir süre konuşmadı. Ölü yaratığın yanma gidip tüfeğinin namlusuyla yaratığın sırtındaki mermi yarasını dürttü. "Bu benim atışım," dedi. "Yaratığı öldüren ikinci atış benimki."

"O halde hayatımı kurtardın," dedim.

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun, Will Henry? Geriye kefareтини ödemem gereken beş günah daha mı var yani?"

"Onlar için yapılacak bir şey yok," dedim. "Odanda kapana kısılmıştın. Elizabeth'e de yardım edemezdin. Onu nasıl kurtarabilirdin ki, Malachi?"

Yanıt vermedi. Bir süre sonra, "Her şey bir rüya gibi," dedi. Ayaklarının dibindeki yaratığa bakıyordu. "Bunlar değil," dedi. "Onlarla karşılaşmadan önceki hayatımdan bahsediyorum. Oysa tam tersinin olacağını düşünürsün, değil mi? Bu çok tuhaf, Will."

Malachi bana şeytanın yemliğini yaratıkların yuvalarıyla birleştiren dehlize indikten sonra olanları anlatmaya koyuldu. Anlattıkları Kearns'ün öyküsünü destekler nitelikteydi. Gerçekten de her ikisi de aşağı doğru eğim kazanan iki farklı yolla karşılaşmışlardı. Kendisi ve doktor bir yola, Kearns de diğer yola sapmıştı. Kearns'ün izlemeyi tercih ettiği yol, benim seçtiğim ve terk edilmiş olan yaratığın bulunduğu yoldu. Usta bir iz sürücü olan Kearns'ün boğuşma izlerini gördüğünü, ancak bundan diğerlerine bahsetmediğini anladım. Kearns nerede olduğumu biliyordu, ama onlara söylememişti.

Malachi'nin dediğine göre, tünel birçok farklı dehlize açılıyordu. Karşılarına her yeni bir yol çıktığında, aşağı doğru ilerleyen yolu seçmişlerdi. Buraya gelirken yarı yolda doktorun dişinin izine rastladığını söyledi. Yumuşak zeminin üstünde taze ayak izleri vardı. Ayak izlerini takip ederek, o an içinde bulunduğumuz odaya kadar gelmişlerdi.

Malachi yaratıkların bedeninin tam karşısındaki noktayı işaret etti. "Yaratık oradan çıktı," dedi. "Kearns'ün yaratığı önceden gördüğünü biliyoruz. Çünkü orada

ışık vardı ve buradan da silah sesleri geliyordu. Ama aklıma hiç senin de burada olabileceğin gelmemiştir, Will"

"Benim de öyle," dedim.

Malachi tüfeğine yaslandı. Tüfek onun ağırlığıyla birlikte yumuşak zemine saplandı. Tüfeğini havaya kaldırıp yerde oluşan deliğe suyun doluşunu izledi.

"Burada zemin çok ıslak," dedi. "Duvarlar da nem kapmış. Yakınlarda bir yerlerde bir yeraltı nehri veya su kaynağı olmalı."

Haklıydı; orada gerçekten de bir dere vardı. Mağaranın yaklaşık altı metre kadar altında ve dikey konumda bir dere vardı. İlkbaharda her zamanki büyüklüğünün iki misli olurdu. Her mevsim daha da genişlediğinden, etrafını saran duvarları da etkiliyordu. Her sene, o anda üzerinde durmakta olduğumuz zemin daha da ıslanıyor ve yumuşak hale geliyordu. Anthropophaguslar burayı keşfetmiş, temiz su ihtiyaçlarını buradan temin ediyordu. Dolayısıyla, yavruların yüzeye çıkıp su araması da gerekmiyordu. Kearns ile Warthrop'un izlediği yol, doğrudan derenin kenarındaki bir oyuya açılıyordu. Yaratıklar burada yıkanıp su içiyorlardı. Ancak, onlar bizim bildiğimiz manada yıkanmazlardı. Bu yaratıklar iyi birer yüzücü değillerdi; dahası, derin sudan korkarlardı. Ancak, tıpkı rakunlar gibi uzun tırnaklarının arasına dolan pislikleri temizleme ihtiyacı duyarlardı. Ayrıca, sığ yerlerde kayıp ağızlarına su dolmasını sağlarlar ve bundan büyük keyif alırlardı. Gerçi "keyif" ne derece doğru bir sözcük bilmiyorum, ama yine sığ yerlerde suya girip ölümlle mücadele eden bir timsah gibi kıvrılıp bükülürlerdi. Bunu niye yaptıkları bilinmiyordu, ama tıpkı birbirlerinin dişlerini temizleme ayını gibi, yine temizlikle ilgili bir alışkanlık olabilirdi.

İşte, dişi bir yaşındaki yavruyu, yani sürünün en güçsüz ve genç üyesini bu yeraltı deresinin kıyısına götürmüştü. Dişinin diğer yavruları neden geride bıraktığıysa doktorun da dediği gibi, büyük bir muammaydı. Ya dişi onları almak için geri dönmeyi planlıyordu, ya da diğer yavrular korkudan ve telaştan onunla birlikte gitmek istememişlerdi. Bunun nedenini bilmiyorduk, ama doktorla Kearns

geri dönerken bu yavruyu, gayet savunmasız bir biçimde derenin kıyısında cıyıklarken bulmuşlardı. O yaştaki bir yaratık tıpkı insan bebekler gibi, pek iyi yürüyemez. Dolayısıyla, Kearns yavrunun yanına gidip onu vurmuştu.

Kearns'ün tüfeğinden çıkan ses bulunduğumuz yerde yankılanmıştı. Malachi tüfek sesini duyunca gerilmiş, hemen geçidin ağzına gitmişti. Aşağıdaki dehlizdeyse, iki avı dişinin yakınlarda bir yerlerde saklandığından emin bir halde, onun ortaya çıkmasını bekliyorlardı.

Yanılmamışlardı; dişi gerçekten de ortaya çıkıverdi.

Dişi diğer yavrularını almak için geri dönmüştü. Kearns ve doktor ona rastlamamışlardı, çünkü dişi başka bir yolu, Malachi Stinnet'in tam ayaklarının altındaki bir yolu tercih etmişti.

Malachi'nin arkasında zemin birdenbire etrafa su ve çamur sıçratarak açıldı. Malachi dengesini kaybedip dizlerinin üstüne düştü ve tüfeği elinden fırladı. Yüzüstü düşmemek için debelenirken, bez çanta da omzundan aşağı kaydı. Odanın zemininde gitgide büyüyen çukura düşmemek için uğraşırken, gerisingeriye, çamurların arasına kaydı. Güzelim gözlerindeki o dehşet ifadesini gayet iyi tanıyordum. Bunu Erasmus Gray'in ve zavallı babamın gözlerinde de görmüştüm. Bu, kaçınılmaz sonla karşılaşan kişilerin suratında beliren o tuhaf, neredeyse komik ifadeydi.

Malachi parmaklarını yumuşak toprağa geçirmeye çalışıyor, bacaklarıyla oraya buraya tekmeler atıyordu. Derken, ayak bilekleri arkasındaki kocaman çamur girdabının içinde kayboldu. Bir şey çizmesini kavradı ve onu kuvvetle dibe çekti. Malachi bir anda dizlerine kadar aşağı çekilmişti.

İsmimi haykırdı. Derken, bedeni öylesine hızlı ve şiddetli bir biçimde kendi etrafında döndü ki boynunun kırıldığına emindim. Malachi dimdik duruyor, sadece debelenip duran gövdesi görünüyordu. Tıpkı Erasmus gibi, o da kollarını bana uzatıp yardım istedi. İşte, sessizce istediği bu yardım beni kendime getirdi. Öne atılıp onu yakalamaya çalıştım. Elimi uzatıp, "Tut!" diye bağırdım. "Elimi tut,

Malachi!" Malachi elimi geriye itip çılgınlar gibi yanımda duran çantayı işaret etti. Ta göğsüne kadar deliğin içine çekildi. Onu aşağıdan çeken yaratık, Feronia isimli gemide Burns'ün göğsünü parçalayan dişiydi. Malachi'nin ağzından kanlar gelmeye başladı. Dişi pençelerini çocuğun sırtına geçirmiş ve omurgasını olduğu gibi kavramıştı. Onu omurgasından tutmuş, aşağı çekiyordu.

Malachi'nin söylemek istediği şeyi yanlış anlamıştım. Onu kurtarmamı istemiyordu. Erasmus'un ve babamın aksine, Malachi kurtulmak istemiyordu. Bunu asla istememişti. Artık bunun için çok geçti.

Tekrar çılgınlar gibi parmağıyla çantayı işaret etti. Çantayı kapıp ona fırlattım. Hemen içinden bir el bombası çıkardı. Bunu göğsüne dayadı ve parmağını pimin içinden geçirdi. Sonra kanla kaplı dişlerini göstere göstere, Malachi Stinnet bana gülümsedi.

Gözlerini yumdu, kafasını geriye itti. Suratından büyük bir huzur ve kabulleniş okunuyordu. Bedeni gözlerimin önünde yok oluyordu. Önce kolları ve göğsü, sonra da boynu aşağı çekildi. Son bir kez gözlerini hiç kırpmadan, huzurla bana baktı.

"Bu, Elizabeth için," dedi.

Sonra da kan gölünün ortasında gözden kayboldu. Hemen kendimi geriye atıp oradan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştım. Her yer zangırdamaya, duvarlar sallanmaya ve tavan yıkılmaya başladı. Bunun hemen ardından duyduğum patlamanın şiddetiyle havaya savrulduğumu hatırlıyorum. Tam şiddetle yere düşmek üzereyken, öldürdüğüm yavrunun bedeni bana yastık oldu ve yaratığın cansız bedeninin üstüne düşüverdim. Bir süre, kulaklarım çınlaya çınlaya, su ve çamura, et ve kemik parçalarına bulanmış halde orada yattım. Doğrulup gözlerimi ovuşturdum. İçeri dolan barut kokusu gözlerimi yakıyordu. Şiddetli patlamanın gerçekleştiği yere baktım. Orada üç metre çapında kocaman bir delik açılmış, tam ortasında beliren kan gölünün üstündeki baloncuklar tembel tembel yüzeye çıkıyorlardı.

Doktor neredeydi? Sağıma dönüp sis perdesinin arasında bir çıkış aradım. Tavan olduğu gibi çökmüş müydü? Doktor ve Kearns yıkıntıların altında mı kalmışlardı? Suyla yumuşayan ve patlamanın şiddetiyle sarsılan duvarlar üstlerine yıkılmış, her ikisi de diri diri gömülmüşler miydi?

Bir süre titrek dizlerimin üstünde durmaya çalışarak, ayaklarımı sürüdüm ve duvara ulaşmaya çalıştım. Sonra durdum. Duman biraz dağılmıştı ve geçidin girişini görebiliyordum. Tavan çökmemişti, ama durmama neden olan şey bu değildi. Bir ses duymuştum... Tam arkamdaki kan gölünün içinden bir ses geliyordu.

Tüylerim diken diken olmuştu. Omuzlarımdaki kaslar uyuştu, kaslarım seğirmeye başladı. Yavaşça kafamı arkaya doğru çevirince, dışının yukarı doğru çıkmakta olduğunu gördüm. Bu manzara Venüs'ün denizden çıkışını temsil eden tablonun iğrenç ve gülünç bir taklidi gibiydi. Dişi yaratığın solgun teni şarapnel yaralarıyla delik deşik hale gelmişti ve üstüne hem kendi, hem Malachi'nin kanı bulaşmıştı. Bir kolu patlama sırasında olduğu gibi kopmuş, bedeni korkunç bir biçimde ezilmişti, ama o hâlâ direniyordu. Şu işe bakın ki Malachi'nin bedeni onun patlamadan sağ kurtulmasına neden olmuştu.

Sürünün dişi lideri, Anthropophaguslarını annesi, tek gözüyle değerli yavrusunun ölü bedeninin yanında durduğunu gördü. Doktor bu yaratıkların son nefeslerini verene dek yavrularını savunacağını söylemişti. O anda acı çekiyor olması önemli değildi. Ölümcül yaralar almış olması da önemli değildi. Onu ayakta tutan şey yaşam kadar kadim bir şeydi. Doktor kilisedeyken o engellenemez güce hayret etmiş, Annelik iç güdüsü ne kadar güçlüdür, Will Henry? diye sormuştu.

Kendime geldiğimde, aramızdaki mesafe yarıya inmişti. Hemen belimden doktorun tabancasını çektim ve nişan aldım. Daha önceden zihnimi kurcalayan şey o anda aklıma gelmişti. Tetiği çekmek üzereyken, aklıma yanımda hiç mermi olmadığı geldi. Doktordan mermi istemeyi unutmuştum. Tek bir mermim vardı.

Tek mermi. Tek şans. İyi nişan alamazsam, ya da yaratığın önemli bir organını vuramazsam, her şey oracıkta sona erecekti. Unutkanlığımın kurbanı olacaktım.

Dişi son hamlesini yapmak için hazırlandı. Elini öne uzattı, ağzını açtı ve sağlam gözü meşum bir parıltıyla parıldadı. O son hamleyi yapmadan önce onu durdurmalıydım. Bunu başardım da. Ama mermi sayesinde başarmadım. Anne şefkatinden istifade ettim.

Hemen kendimi ölü yavrunun yanına attım ve tabancayı cansız bedenine tutup avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Bir yandan da yaratığın hayvansal bir iç güdüyle, yavrusunun ölü olduğunu fark etmemesi için dua ediyordum. Tam o sırada, ayağım kaydı ve sırtüstü yere düştüm. Bu arada, sol kolum yaratığın kafasız bedeninin yanına kıvrıldı. Ancak, yaratık yemi yutmuştu. Son hamlesini henüz yapmamıştı. Aniden havayı kokladı ve bir ovada yavrusunu yanına çağıran bir inek gibi böğürdü.

Yaratık fazla oyalanmadı. Birkaç saniye sonra, sağlam gözünün bulunduğu omzunu öne çıkararak üstüme gelmeye başladı. Yaratığın leş kokulu nefesini hissedebiliyor, karanlık bir mağarayı andıran ağzındaki sipsivri dişlerini görebiliyordum.

Bekle. Bekle, Will Henry. Bırak da yaklaşsın. Yaklaşması gerek! Biraz daha. Biraz daha. Üç metre... İki metre... bir...

Yaratığın kapkara, ruhsuz gözlerinde kendi aksimi görebilene dek bekledim. Hissettiğim tek şey tiksiniş kokusu olana, sipsivri dişlerini ve kaygan, parlak ve solgun bedenini görene dek bekledim. Ölümle aramda bir karış kalana dek bekledim. Sonra tabancanın namlusunu karnının altına dayadım ve tetiği çektim.

ON ÜÇ

"Onun Yükünü Taşıyorsun"

Aynı yıl, bir mayıs günü, yani yaşlı mezar soyguncusunun eve gelişinden ve doktorun tabiriyle tuhaf Anthropophaguslar meselesinin ortaya çıkışından tam bir ay sonra, doktorun bitmez tükenmez çağrılarına yanıt vermek üzere merdivenlerden yukarı çıkıyordum. Diğer bir deyişle, doktor bana ilk seslendiğinde, hemencecik yanma gidememiştim. Doktor birkaç kere bana seslendikten sonra, yanına gitmediğimi görünce, avazı çıktığı kadar ismimi haykırmaya başlamış, Harrington Sokağı'ndaki, 425 numaralı evi temelinden sallamıştı.

"Will Henry! Will Henryyyyy!"

Doktor lavabonun başındaydı. Yarısı tıraşlı çenesine küçük bantlar yapıştırmıştı ve lavabodaki su tuhaf, pembemsi bir renge bürünmüştü.

Nefes nefese geldiğimi görünce, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Beni çağırmıştınız, efendim," dedim.

"Hayır, Will Henry. Seni çağırmadan önce ne yaptığını sormuştum," dedi.

"Hemen buraya gelmene mani olacak ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı hazırlıyordum, efendim."

"Kahvaltı mı? Saat kaç?"

"Neredeyse dokuz efendim"

"Tıraş olmaktan nefret ediyorum." Tıraş bıçağını bana uzatıp klozetin üstüne oturdu. Çenesinin diğer yarısını ben tıraş etmeye başladım. "Bitti mi?" diye sordu.

"Daha boyun kısmı var," dedim.

"Tıraştan bahsetmiyorum, Will Henry. Kahvaltıyı soruyorum."

"Ha, hayır efendim, henüz hazır değil."

"Neden?"

"Çünkü araya başka bir şey girdi."

"Neymiş o?"

"Siz beni çağırdınız," dedim.

"Will Henry, küstahlık etmiyorsun, değil mi?"

"Etmemeye gayret ediyorum efendim."

Doktor homurdandı. Tıraş bıçağını temizledim. Bakışları elime kaydı. "Kolun nasıl, Will Henry? Son günlerde kontrol edemedim."

"Çok daha iyi, efendim. Dün gece yara izimin karanlıkta parladığını fark ettim."

"Gördüğün şey optik bir yanılsama."

"Evet, efendim. Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm zaten."

"Kahvaltıda ne var?"

"Patatesli krep ve sosis."

Doktor suratını buruşturdu. Boynunu tıraş etmeye başladım. Onu düzenli bir ritimle tıraş ediyordum: fırt, fırt, sil... fırt, fırt, sil... Doktor bu arada gözlerini benden hiç ayırmıyordu.

"Bugün posta geldi mi, Will Henry?" diye sordu.

"Hayır, efendim."

"Dün de gelmemişti. Çok tuhaf."

"Dün günlerden pazardı efendim. Postane saat ona kadar açılmıyor."

"Pazar mı? Emin misin?"

Evet manasında kafamı salladım. Fırt, fırt, sil.

"Pazardan şu çöreklerden aldın mı peki?"

"Aldım, efendim."

Doktor derin bir oh çekti. "Güzel. Sanırım kahvaltıda bir-iki çörek yiyeceğim."

"Yiyemezsiniz, efendim."

"Nedenmiş? Bak işte şimdi kşstahlaştın, Will Henry. Bu evin efendisi benim; ne istersem yiyebilirim."

"Ama dşn gece aldığım çöreklerin sonuncusunu yediniz, efendim."

"Sahi mi?" Doktor geręekten de şaşırmış gibiydi. "Yedim mi? Hatırlamıyorum. Emin misin?"

Ona emin olduğumu söyledim. Sonra da suratmdaki köpřđř havluyla temizledim. Doktor aynaya baktı ve suratını ekşitti.

"Çok yazık," dedi. "Geręekten de çok yazık. Birincisi, yiyecek hiçbir şeyim yok; ikincisi çörekleri yediğimi dahi hatırlamıyorum. Gömleğim nerede, Will Henry?"

"Sanırım dolabınızda efendim."

Doktorun peşinden yatak odasına gittim. Gömleğinin düğmelerini iliklerken, "İsterseniz hemen gidip çörek alabilirim efendim," dedim.

"Nereden alacaksın çörekleri?"

"Pazardan."

Doktor dalgın dalgın elini salladı. "Yok canım, o kadar da aç değilim."

"Ama bir şeyler yemelisiniz."

Doktor iç çekti. "Yine aynı tartışmayı mı yapacağız, Will Henry? şimdi ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey, efendim."

Doktor tam bir şey diyecekti ki fikrini değiştirdi. "Gazetelerde önemli bir haber var mı?"

Hayır manasında kafamı salladım. Görevlerimden biri de günlük gazetelere göz atıp doktora önemli haberleri anlatmaktı. Son sıralarda, onu ilgilendiren tek bir önemli olay vardı. "Hiçbir şey yok efendim," dedim.

"İlginç," dedi. "Globe'da dahi bir şey yok mu?"

Tekrar kafamı salladım. Doktor cinayeti yetkililere haber verdiğinden beri, aradan iki hafta geğmişti ve bugüne dek sadece Dedham'ın haftalık gazetesinde

bir ölüm ilanı ve kısacık bir haber çıkmıştı. Polis doktorun iddialarını pek de ciddiye almamıştı.

Yaratık avcısı, "Tanrı onu kahretsin," dedi. Onun kurban Dr. J.F. Starr'dan mı, yoksa katil John Kearns'den mi bahsettiğini anlayamamıştım.

Warthrop Hezekiah Varner'ın ve Motley Tepesi Akıl Hastanesi'nde bulunan tüm o zavallı hastaların intikamını alacağına dair yemin etmişti. Sözünü de tutmuştu, ama sonuç istediği gibi olmamıştı. Sanırım, dişi Anthropophagus'u öldürmemizden üç gün sonra Dedham'a gittiğimizde, aklında hâlâ ettiği yemin vardı. Ancak, oraya giderken intikam almak değil, sadece sorularının yanıtlarını öğrenmek istiyordu. Adaletin değil, şeytanları kovmanın peşindeydi.

Köhne akıl hastanesine vardığımızda, Kearns, "Harika," dedi. New England'dan ayrılmadan önce, bizimle birlikte oraya gitmek için ısrar etmişti. Warthrop'un tekrardan değerlendirdiği meseleyi o da kendi kulaklarıyla duymak istiyordu. Daha doğrusu, bize böyle demişti. "Bir zamanlar ben de akıl hastanesinde yatmıştım. Bunu sana daha önce hiç söylemiş miydin, Pellinore? Evet, hem de akıl hastanesinden kaçmadan önce, tam üç sene boyunca orada kalmıştım. O zamanlar daha on yedi yaşındaydım. Bu iş annemin başının altından çıkmıştı. Tanrı onun melek ruhunu kutsasm." Kearns bana bakıp gülümsedi. "Annem Akademi'nin Anne Yaratıklar' katalogunda kayıtlı," dedi. "Eve dönüşümden dört gün sonra merdivenlerden düşüp boynunu kırdı."

"Neden sizi akıl hastanesine yatırdı?" diye sordum.

"Erken gelişmiştim herhalde."

Karalara bürünmüş Bayan Bratton, bizi köhne akıl hastanesinin basamaklarında gördüğüne hiç şaşırmadı. Doktor ona kartını ve altın yirmi doları vermiş, Bratton da bizi hoş kokulu ve eski püskü mobilyalarla döşenmiş misafir salonuna götürmüştü. Yaşlı ruh doktoru şömineden yayılan ısıya ve üstündeki battaniyeye rağmen, tir tir titriyordu.

Konuşma hoş sözlerle ve şakalarla başladı. Gri gözleri ışıldayan Kearns kendisini Whitechapellı Dr. John J.J. Schmidt olarak tanıttı.

Yaşlı adam, "Uzmanlık dalınız nedir?" diye sordu.

Kearns, "Anatomi," diye yanıt verdi.

Warthrop Starr'ın yanındaki masaya iki altın para daha koyduktan sonra, onu sorgulamaya başladı.

"Slidell ve Mason kimdi?" diye sordu.

Starr, "Her ikisi de zır deliydi," diye yanıt verdi.

Kearns, "Bu resmi bir teşhis mi?" dedi.

"Hayır, ama sizi temin ederim ki delilik benim uzmanlık dalımdır, Dr. Schmidt."

Doktor, "Onlar konfederasyon ajanları mıydı?" diye sordu.

"Asla yle olduklarını iddia etmediler, Warthrop. En azından bana söylemediler. Onlarla kısa bir tanışıklığım oldu. 'Amaç' dedikleri şey uğruna her şeyi yapacaklarını söylüyorlardı; o adamlar çok parası olan fanatiklerdi, çok da tehlikelilerdi."

Doktor, "Sizi onlarla babam mı tanıştırmıştı? "dedi ama bunu pek de soruymuş gibi söylememişti.

Yaşlı adam evet manasında kafasını salladı. Kafasını hafifçe sallaması dahi onun iki dakika sürecek bir öksürük krizine tutulmasına neden olmuştu. Cebinden aynı iğrenç mendili çıkarıp tükürdü. Kearns sanki yaşlı adamın yaptığı şeyi ilginç bulmuş gibi cık cık etti.

"Babam onların kim olduğunu söylemiş miydi?"

"Hayırsever olduklarını söylemişti."

Kearns kahkahayı bastı. Doktor ona ters bir bakış fırlattıktan sonra, Starr'a döndü. "Hayırsever mi dediniz?"

"Evet... Kendi tabirleriyle soyarıtımı konusuyla yakından ilgileniyorlardı."

Kearns cık cık etmeye devam ederek, "Fanatik hayırseverler," dedi.

Warthrop, "Babam bu deneyde onların yardımını mı istemişti?"

Starr evet manasında kafasını salladı. "Anladığım kadarıyla, iki türü çiftleştirmeye çalışıyorlardı."

Kearns sahte bir dehşet ifadesiyle, "Aman Tanrım!" dedi.

Ancak, Warthrop'un suratında beliren tiksinti ifadesi sahte değildi. "Anthropophaguslarla homo sapienler mi?" dedi. "Niye?"

Kearns, "Yanıt çok basit, Pellinore," dedi. "Kana susamış, zeki ölüm makineleri elde etmek için," dedi. "böylelikle, üstün bir predatör yaratacaklardı. Nietzsche'nin Übermensch gibi."

Starr, "Doktorun meseleyi bu şekilde ele aldığını sanmıyorum," dedi. "Mason ve Slidell'i bilemem tabii, ama Warthrop öyle düşünmüyordu. "Ruhusuzlara ruh vermek elimizde olabilir," dedi bana gizlice. "Merhametsizlere merhamet, insanlık dışı olanlara insanlık bahşetmek mümkün olabilir."

Warthrop, "Siz de bunu kabul ettiniz," dedi.

"İlk başlarda kabul etmedim. Hatta reddettim. Tanrı'yı oynamak gibi bir niyetim yoktu doğrusu."

"Ama sonra fikrinizi değiştirdiniz. Neden?"

Starr bir şey demedi. Göğsünden hırıltılı bir ses çıkıyor, kesik kesik nefes alıyordu. Warthrop ona iki altın para daha verdi.

Yaşlı adam, "Fikrimi değiştirdiğimi de nereden çıkardınız?" dedi.

"Varner'ı devre dışı bıraktınız. Mahkemeyi onun bir akıl hastası olduğuna ikna ettiniz ve konuşmaması için onu buraya tıktınız."

"Varner zır delinin tekiydi."

"Böylece, anlaşmanın ikinci kısmını kabul ettiniz."

Starr morarmış dudaklarını yaladı. "Başka bir anlaşma yoktu," dedi. "Neler oluyor, Warthrop? Benden ne istiyorsun? Ben yaşlı bir adamım ve ölüyorum. Neden buraya gelip geçmişti didikliyorsun?"

Warthrop bana döndü ve yaralı kolumu yaşlı adamın burnunun dibine uzattı.

"Çünkü geçmişten bahsetmiyorum," dedi. "Bana ne istediğimi sormuştunuz. Size bir soruyla yanıt vereceğim: Ne istiyorsunuz, Jeremiah Starr? Bugün aramızda geçen konuşmayı kimseye anlatmayacağıma dair size şeref sözü veriyorum. Hapishaneye tıklılmayı ve darağacına gitmeyi hak ettiğiniz halde, bunlar da olmayacak. Neler diyeceğinizi tahmin ettiğim halde, sizden duymak istiyorum. Bunları bana anlatacak kimse kalmadı geride. Size söz veriyorum, kimsenin bu konuşmadan haberi olmayacak."

Starr önce konuşmak istemedi, ama sonra açgözlülüğüne yenik düştü. Buğulu gözleri bir süre altın paraların üzerinde kaldı. Warthrop cüzdanını açıp tüm parasını masaya döktü. Madeni paralar masanın ve eski püskü halının üzerine düştü. Bir tanesi yaşlı adamın tam önünde durdu.

Warthrop, "İşte, tüm param bu," dedi. "Yarın sana bunun on katını vereceğim. Sadece hepimizin huzura kavuşmasını sağlayacak yanıtı ver bize... Babamın gözetimi altında bulunan yaratıkların bu 'soyarıtımı' projesinden sağ çıkabilmeleri için iki şeye ihtiyaç vardı: güvenli bir yer ve Mason ile Slidell'in verdiği paralar. Öyle mi? Onlar yeraltı dehlizini inşa ettiler, sen de yiyecekleri tedarik ettin. Evet mi? 'Evet!' de seni kahrolası yaratık!"

Starr, "Evet," dedi. Yine bir öksürük krizine tutuldu ve suratı kıpkırmızı kesildi. Tıraşsız çenesine tükürükleri aktı. Warthrop tiksintiyle geri çekildi.

"Savaş sona erdiğinde ne oldu?"

Starr, "Doktor projeyi kendi başına sürdürmek istedi," dedi. "Başladığı işi yarım bırakmak istemiyordu."

"Neyi yarım bırakmak istemiyordu?" diye sordu doktor. "Neyi?"

"Sanırım, onlardan hoşlanmaya başlamıştı. Onları evcil birer hayvan ya da çocuğu olarak görüyordu. Saygısızlık etmek istemem Warthrop ama doktor onlara çok bağlıydı."

"Siz de paranın nereden geldiğini umursamıyordunuz."

Starr yalvarır gibi, "Warthrop..." dedi. "Gerçekten. Bu..."

Ne diyeceğini bilemezmiş gibi tavana baktı. "... hastalar, toplumun yüz karası. Buraya gelmelerinin tek nedeni gidecek başka yerlerinin olmaması. Ne aileleri, ne bir yakınları var. Hepsi deli... Birçoğu çok tehlikeli, tehlikeli olmayanlar da bir turp kökü gibi faydasız. Bu insanlar resmen çöplük, kendi toplumları tarafından bir kenara atılan, başkalarına zarar veren, unutulmuş, istenmeyen, vahşi yaratıklar. Bizi insan yapan hiçbir özelliğe sahip değiller. Ya burada çürüyüp gideceklerdi, ya da daha iyi bir amaç için kullanılacaklardı."

"Yani ortadan kayboldukları takdirde kimse onları arayıp sormayacaktı, öyle mi?"

Starr evet manasında kafasını salladı. Doktorun meseleyi anlamasına memnun olmuştu. "Aynen öyle," dedi.

Warthrop öfkeden çenesini sıkarak, "Yani, anlaşılmaya sadık kaldın," dedi. Bu adamın ne pahasına olursa olsun dersini alması gerekiyordu. Altın paralar lambanın ışığı altında parıldıyorlardı, ama doktorun umurunda değildi. "Babam ölene dek her ay düzenli olarak para yolladı, sen de Yeni Kudüs'e kurban yolladın," dedi.

Starr, "Hayır, hayır," dedi. "Yanlışın var, Warthrop" dedi. "Ben asla ona kurban götürmedim. Bu işi yapan bir adamım vardı. Dahası, kurbanları oraya göndermeyi asla kesmedim."

Warthrop afallamıştı. "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Ne dediysem onu. Kurbanları yollamaya devam ettim."

Kearns, "Bu doğru olamaz," dedi.

Doktor ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Bir sandalyeye çöktü ve dirseklerini dizlerine dayadı. Yere bakarak, "Neden bu işe bir son vermedin?" diye sordu.

"Babanız devam etmem için yalvardı. Yaratıkların güven içerisinde yaşamaları için bir fon oluşturdu. Bu deneyin onu savunmasız bir duruma soktuğunu düşünüyordu. Şayet onların besin kaynağını kesecek olursa, yaratıklar bunu başka bir yerde

elde etmeye çalışacaklardı. Ben de onunla aynı fikirdeydim. Artık cin lambadan fırlamış, Pandora'nın kutusu açılmıştı bir kere. Devam etmekten başka çare yoktu."

Kearns, "Yoksa gerçek insanlar ölecekti," dedi. Yaşlı adama bakıp gülümsüyor, Sen ve ben birbirimizi gayet iyi anlıyoruz, der gibi bakıyordu.

Starr heyecanla, "Evet!" dedi. "Doktor öldükten sonra hiçbir şey değişmedi. Peterson'ı arada bir yiyeceklerle mezarlığa yolluyordum."

Kearns, "Üç saatlik mesafedeki bir mezarlığa, her sabah saat üçte yiyecek yolluyordunuz, öyle mi?" dedi.

Warthrop kafasını sallamaya başladı. "Starr, öykünüz bana inandırıcı gelmedi," dedi. "Mezarlıkta ceset yiyen bir alfa erkek vardı. Anthropophaguslar ancak açlıktan kıvrandığı zaman leşlerle beslenir. Onlara her ay taze et veriyor olsaydınız, yeraltından çıkmayacaklardı. Dahası, yaratıkların yuvalarıyla beslenme odası arasındaki tünelin de doğal yollardan kapandığını sanmıyorum. İş devam ettirdiğinizi söylüyorsunuz, ama buna bir son vermiş olmalısınız."

Starr sabırsızlıkla, "Evet, evet," dedi. "Babanız öldükten sonra bu işe son vermiş olabileceğimi kendiniz söylediniz. Babanız bana hizmetlerim ve yapacağım masraflar karşılığında bir miktar para bırakmıştı. O para geçen sene Aralık ayında tükendi, Warthrop. Yaratıkları en son geçen Noel'de besleyebildim."

Kearns, "Ah, o kutsal gece!" dedi.

"Sonra, Peterson tüneli havaya uçurdu ve diğer taraftaki çıkışları da kapattı."

Kearns, "Peterson," dedi.

"Evet, Peterson. Ona güvenirim; işin başından beri bana o yardımcı oluyor."

"Vaftiz ismi nedir?"

"Jonathan. Neden sordunuz?"

Warthrop araya girerek, "Açlıktan öleceklerini düşündünüz," dedi.

"En doğrusunun bu olduğunu düşünmüştüm. Bunu babanız ölmeden önce de konuşmuştuk. Kendinizi daha iyi hissedecekseniz, şunu da söyleyeyim: Babanız

arada bir pişmanlık hissettiğinden söz ediyordu: Bu işi sevmiyordu. Bana çok kereler deneyi sona erdirmek istediğinden bahsetmişti. Yaratıkları açlıktan öldürmekten, zehirlemekten ve yuvalarını yakmaktan bahsediyordu. Ama yine de iyimserdi. Zamanla onları evcilleştirebileceğini düşünüyordu."

Warthrop, "Evcilleştirmek mi?" dedi. "Asıl amacın onları insanlarla çiftleştirerek farklı bir tür elde etmek olduğunu sanıyordum."

Starr tiksiniç mendili sulayarak, "Bundan uzun bir süre önce vazgeçmişti," dedi. "Oraya yolladığım her potansiyel partneri parçaladılar."

Kearns kahkahalarla, "İnsan evliliğinden pek bir farkı yokmuş desenize," dedi.

Warthrop kafasını sallıyordu, Kearns'ün sözlerini duymamıştı. "Şimdi her şey açıklığa kavuştu," dedi. "Besin kaynakları tükenene dek yeraltından çıkmalarına gerek yoktu. Açlıktan yuvalarını terk ettiler. Oysa Stinnetlara saldırmalarının nedeninin bölgelerinin ihlal edilmesi olduğunu sanmıştım..." Yaratık avcısı iç çekti. "Yanılmışım," dedi. "Varsayımlarımda ve vardığım sonuçta yanılmışım. Ama henüz tüm sorularıma yanıt alamadım Starr. Neden Varner'in yaşamasına müsaade ettin? Diğer 'çöplüklerle' birlikte onu da feda etseydin ya?"

"Tanrı aşkına, Warthrop sen beni ne sandın? Paragöz olabilirim, ama o kadar da yozlaşmadım."

Aklımdan pencerenin önünde uçuşan sinekler, Varner'in bedenine yerleşen kurtçuklar ve yıllardır ayaklarından çıkarmadığı ve yara içinde kalmış ayakları geldi. O kadar da yozlaşmadım.

Kearns, "Eyvah," dedi. Ayağa kalkıp öksüren adamın arkasına geçti. Şefkatli bir ses tonuyla, "Siz bir hayırseversiniz, Dr. Starr," dedi. "Sakin aksini düşünmeyin! Siz demiri altına dönüştüren bir simyacısınız! Birçok kişiyi tutsak eden zincirler sizi tutsak etmiyor. Siz sevgili Jeremiah ve ben, kardeş gibiyiz. Yeni ve muhteşem bir çağın adamlarıyız. Yalan dolanın var olmadığı ve dürüstlüğe yer vermediği bir çağın çocuklarıyız."

Ellerini Starr'm boynunun iki tarafına dayadı. Sonra, yaşlı adamın koca kulaklarına eğilerek, "Tek gerçek şu andır," dedi. "İyi ya da kötü diye bir şey yoktur; bunlar düşündüğümüz sürece var olan şeyler." Ahlak denen bir şey de yok, değil mi Jeremiah? İnsan o an ne yapması gerekiyorsa, onu yapıyor."

Anatomi uzmanı ve bir yaratık avcısı olan John Kearns kurbanının kafasını ani bir hareketle çevirdi ve boynunu kırdı. Yaşlı adam oracıkta öldü.

Sonra, olduğu yerde donakalmış olan Warthrop'un yanından geçip gayet sakin bir tavırla, "Onu kimse özlemeyecek," dedi.

Doktor öfkeden çılgına döndüğü halde, bunu belli etmemeye çalışıyordu; ama onu çok iyi tanıyordum. Akıl hastanesinden eve dönene kadar hiç konuşmadı. Sonra Kearns'e döndü.

"Buna cinayet denir, Kearns," dedi. "Bu, düpedüz cinayet."

"Hayır, Warthrop çaresiz durumda olan birisini öldürdüm. O kadar basit."

"Bana başka seçenek bırakmıyorsun."

"Her zaman başka bir seçenek vardır, Pellinore. Ya yaşlı bunak yatağa düşer de olanları bir bir itiraf ederse ne olacaktı? İşine devam etmek istemiyor musun yoksa?.. Özür dilerim, iki soru sordum galiba."

Warthrop sinirle, "Asıl benim sana bir sorum olacak," dedi. "Şayet sessiz kalmak senin işine devam etmeni sağlayacaksa, diğer seçeneğim nedir?"

"Pellinore, beni kırıyorsun. İşimin övgüye layık olduğunu da nereden çıkardın? 'Önce kendine, sonra başkalarına bak.'"

"İncil'i en iyi şeytanın bildiği söylenir."

Kearns keyifle güldü. Dizginleri eline alıp kasabaya doğru döndü.

Doktor, "Şimdi nereye gideceksin?" diye sordu.

"Dünyayı dolaşacağım dostum. Başka ne yapabilirim ki? Dolunay çıkınca gelirim!"

Kearns atı dörtmala sürerek uzaklaştı. Warthrop ile birlikte onun tepenin ardında gözden kayboluşunu izledik. Doktor endişeyle altdudağını çiğniyordu.

"Nereye gittiğini biliyor musunuz?" diye sordum.

Doktor kafasını salladı. "Sanırım biliyorum," dedi. İcini çekti, sonra uzun uzun, acı acı güldü. "John J.J. Schmidt mi? Biliyor musun Will Henry, onun gerçek adını bile bilmiyorum."

Kearns sözünü tuttu. Akşam yemeğinden sonra, dolunay gümüşümsü suratını gösterince, gerçekten de geri döndü. İkimizi de tek kelime etmeden, odasına gitti. Çok geçmeden, giysilerini değiştirmiş vaziyette tekrar alt kata indi. Pelerinini giymiş, valizlerini eline almıştı.

"Pellinore, artık gidiyorum," dedi. "Çok keyifli vakit geçirdim, ama daha da kalarak kabalık etmek istemem. Zaten yeterince uzun kaldım. Normal şartlar altında dün yola çıkmış olmam gerekirdi."

Warthrop tatsız bir edayla, "Bence çok daha önce yola çıkmış olmalıydın," dedi. "Jonathan Peterson'a ne yaptın?"

"Kim?" Kearns gerçekten de şaşırmış gibiydi. "Ha, şu bunağın uşağını mı diyorsun? Tamam. Neden sordun?"

"Peterson nerede?"

Kearns üzgün üzgün kafasını salladı. "Adam sırra kadem bastı Pellinore. Kimse nerede olduğunu bilmiyor," dedi.

Warthrop önce bir şey demedi, sonra da kederli bir tavırla, "Polise bu durumu bildirmeyi düşünüyorum," dedi.

"Pekâlâ, sana bu konuda hak vermiyor değilim. Sağduyun sana ne yapmanı söylüyorsa, onu yap. Tanrı biliyor ya, seni yolunda saptırmak imkânsız bir şey. Seni neden bu kadar çok sevdiğimi biliyor musun Pellinore? Her tarafından dürüstlük akıyor."

Kearns daha sonra bana döndü. "Sana gelince, Will Henry," dedi. "Umarım bana karşı kötü hisler beslemiyorsundur. Mağarada olanlar büyük bir talihsizlikten ibaretti. O konuda yapabileceğim herhangi bir şey yoktu. Ancak olanları birilerine anlatacak olsam, ne kadar cesur davrandığından söz edecek

olsam, bana zaten kimsecikler inanmazdı. Bir gün harikulade bir yaratık avcısı olacaksın. Tabii, Warthrop'un yanından kurtulabilirsen. Elveda, Will."

Kearns elimi sıkıp saçlarımı karıştırdı. Doktor, "Nereye gidiyorsun, Kearns?" diye sordu.

"Yapma Pellinore, hem beni polise teslim edeceğini söylüyorsun, hem de nereye gideceğimi mi soruyorsun? Ben Bobby Morgan gibi sersemin teki değilim. Bu arada, kendi paçanı nasıl kurtardın da hapsi boylamadın merak ediyorum."

Warthrop bir an için gerildi. Sonra, "Robert eski bir dostumdur. İşimin ne kadar önemli olduğunun da farkındadır," dedi.

"Yani Yeni Kudüs'te av peşinde olmana izin verecek ha? Bunu zavallı papaz Stinnet'a ve ailesine söylemeliydiniz."

Doktor ters bir ses tonuyla, "Hani gidiyordun?" dedi.

"Gidiyorum! Ancak şöyle güzel bir tatile çıkmayı düşünüyorum. Daha güzel avlar peşinde koşup dinlenmeliyim. Ne de olsa artık Bay Will Henry bana yardım edemeyecek."

Doktor kasvetli bir tavırla, "Farkındayım," dedi. "Artık gitmelisin, Kearns. Seni kendi ellerimle kapı dışarı etmeden kendin gitsen daha iyi olacak."

Kearns doktorun tavsiyesine uydu ve gitti. Ertesi sabah doktor dediğini yaptı. Cinayeti polise bildirdi. Ancak, bildiğim kadarıyla bundan hiçbir sonuç alınmadı. Jonathan Peterson'ın kaybolduğuna dair gazetelerde bir kere bir haber çıktı, ama başka bir şeyler yazılıp çizilmedi. Peterson'ın cesedi asla bulunmadı. '88 ilkbaharından sonra da Jeack Kearns konusu fazla açılmadı. Bu konu, doktora artık uğraşmak istemediği ahlaki birtakım meseleleri hatırlatıyordu. Ancak, sonbaharda dolaylı yoldan da olsa Kearns konusu bir kez daha açıldı. Tam salonda gümüşleri parlatıyordum ki kütüphaneden bir çığlık sesi geldi ve yere bir şeyin düştüğünü duydum. Panik içinde kütüphaneye girdiğimde, doktoru yere yığılmış vaziyette bulacağımı sanıyordum. (Her zamanki gibi, günlerdir uyumadan, dur durak demeden çalışıyordu.) Ancak bunun yerine, doktorun halının üstünde ileri

geri yürüdüğünü, ellerini sürekli olarak acilen kesilmesi gereken saçlarının arasında gezdirdiğini ve öfkeyle bir şeyler homurdandığını gördüm. Kapıda dikildiğini görünce durdu ve öfkeyle yere devirdiği masayı kaldırmak için içeri girişimi izledi. Masanın yanında Londra'nın Times gazetesi duruyordu. Manşet şöyleydi: Kanlı katil yine ortaya çıktı. Whitechapel katili dördüncü kurbanını da öldürdü. Whitechapel. Bu ismi altı ay önce Motley Tepesi'nde de duymuştum. Whitechapelli Dr. John J.J. Schmidt.

Doktor sessizce dehşet verici haberi okuyuşumu izledi. Nihayet o meşum sessizliği bölen ben oldum.

"Sizce..." dedim. Sorumu tamamlamama gerek yoktu.

Doktor, "Sence?" dedi. "Bence Malachi hiç düşünmeden onu öldürmeliydi."

Doktor üstünü başını değiştirip tatsız tutsuz patatesli krepleri didikledikten sonra (sosislere hiç dokunmamıştı) mahzene indi. İki ayda bir geçtiğim sağlık kontrolünü tekrarlama vakti gelmişti. Yüksek metal tabureye oturdum. Doktor gözlerimi ışıkla kontrol etti, tansiyonumu ve ateşimi ölçtü, nabzımı ve boğazımı kontrol etti. Sonra, kolumdan bir tüp kan aldı. Doktorun her zamanki gibi tüpün içine bir miktar iyot damlatışını ve tüpü birkaç dakika sallayışını izledim. Bir keresinde bana, Bunu kendin yapmayı öğrenmelisin, Will Henry, demişti. Sonsuza dek birlikte olmamız mümkün değil.

"Damlalık," dedi ve damlalığı avcuna koydum. Doktor kanlı karışımdan bir damla çekip camın üstüne koydu, sonra bunun üstüne de bir cam yerleştirdi. Camları mikroskopun altına koydu. Nefesimi tutup sonucu beklemeye koyuldum. Doktor bir şeyler homurdanıp beni de mikroskopun yanına çağırdı.

"Şu dikdörtgen biçimli siyah lekeleri görüyor musun?" diye sordu.

"Evet, efendim. Sanırım görebiliyorum," dedim.

"Evet mi hayır mı, Will Henry?"

"Onları görebiliyorum. Evet, efendim."

"Bunlar larva."

Yutkundum. Bunlar bana minik minik, yüzlerce kapkara gözü anımsatıyordu. Hepsi bir damla kanın içinde yüzüyordu.

Doktor eldivenlerini çıkarıp samimi bir tavırla, "Sanırım, sayıları artmamış," dedi. Sonra mikroskobun yanında duran dosyayı açtı. Dosyanın üstünde, tarihin altında, Hasta: W.J Henry/Teşhis: B. Arawakus bulaşıcı hastalığı yazıyordu.

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordum.

"Ha? Evet, iyi bir şey. Arawakus'un neden içine yerleştiği memeli bedenle mükemmel bir simbiyoz elde ettiği, ona normalden daha uzun bir yaşam bahşettiği ve bazen de fazla miktarda üreyerek tüm bedene yayıldığı bilinmiyor," dedi doktor. "Senin durumun ilk dediğim tanıma uyuyor, Will Henry, ancak babanın durumu farklıydı. Bunun nedenini detaylı bir biçimde anlatmam çok güç, ancak Akademi'deki meslektaşlarımdan biri bu konuda uzun bir rapor yazmıştı. Bu raporda, parazitin babanı üremek ve kendisine yeni bir beden bulmak için kullandığı yazıyordu."

"Yeni bir beden ben oluyorum sanırım," dedim.

Doktor omuz silkti. "Bunun yangının çıktığı gece olduğunu sanmam," dedi. "Parazitler babanın bedeninden çıktığında yanında değildin. Tabii, bu sadece bir teori; parazitlerin ne şekilde yeni bir bedene girdiği bilinmiyor."

"Ama bu kazara oldu, öyle değil mi?"

"Babanın parazitleri kasıtlı olarak sana bulaştırdığını sanmam."

"Hayır, bunu demek... Yani, efendim, babama olanlar bir kazadan ibaretti, öyle değil mi?"

Doktor suratını buruşturdu. "Tam olarak öğrenmek istediğin nedir, Will Henry?" dedi. "Babanın kasıtlı olarak bu parazitlere maruz kaldığını mı söylüyorsun?"

Yanıt vermedim; o noktada bir yanıt vermem gereksizdi. Doktor elini omzuma koyup, "Bana bak, Will Henry," dedi. "Yalan söylemediğimi bilirsin. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

"Evet, efendim."

"İstirabının da mutluluğunun da kaynağı ben değilim. Bu parazitin babana ne zaman bulaştığını bilmiyorum. Ancak, bunun bana hizmet ettiği süre zarfında gerçekleşmiş olabileceğini düşünüyorum. Dolayısıyla, babanın ve senin başına gelenlerin kazara olduğunu söylemem de mümkün değil. Sen onun oğlusun Will Henry. Onun oğlu olarak da bu yükü şimdi sen taşıyorsun." Doktor bakışlarını benden kaçırdı. "Tüm oğullar babalarının yükünü taşımazlar mı zaten?" dedi.

O gün öğleden sonra, doktor Akademi'nin yıllık toplantısında sunmak üzere bir rapor hazırlamak için odasına kapandı ve bana rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Bir hafta önce, bir başka yaratık avcısı tarafından ele alınacak olan konu hakkında bir mektup gelmişti. Bu kişi Akademi'nin o sıralardaki başkanıydı. Mektupsa doktordan acil olarak yanıt bekleyen bir başka meslektaşı tarafından yazılmıştı. Arkadaşı şöyle yazmıştı: Bilim dalımızın geleceğinin tehlikede olduğunu söylemek abartı olmayacaktır. Başkanımızın endişe verici ve tehlikeli sorularına senden daha iyi yanıt verebilecek kimseyi tanımıyorum.

Doktor, saygıdeğer Dr. Abram von Helrung'un konuşma taslağını gözden geçirdikten sonra, meslektaşına hak vermişti. Başkanın sunacağı rapor tehlikeliydi ve bu tehlikeyi kendisinden başka kimse önleyemezdi. Doktor her zamanki gibi kararlı bir tavırla işe koyuldu. Tüm öğleden sonrasını vol Helrung'a yolacağı mektubu tam yirmi kez baştan yazarak geçirdi.

Doktor engin bilgileriyle öylece boğuşadururken, ben de şehre inmek üzere üstümü değiştirmek için odama gittim. Yapacağım şey çok baistti: Fırından ahududulu çöreklerden alacaktım, çünkü doktor ertesi sabah uyandığında bu çöreklerden isteyecekti ve evde çörek olmadığı takdirde de hiçbir mazeret dinlemeyecekti.

Aceleden ilk önce evde çörek kalmadığı fark etmemiştim. Fırın bir saate kalmadan kapanacaktı. Üstümü başımı değiştirdim. Minik şapkamı almak için duvardaki askıya uzanmıştım ki bir şey fark ettim. Karyolamın direğinde kocaman

bir şapka asılıydı. Hem de eski püskü, toz toprak kaplı minik şapkamdan çok daha büyük bir şapka. Titreyen ellerle şapkayı aldım. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Şapkayı evirip çevirdim ve astarına altın renkli iplikle ismimin baş harflerinin işlendiğini gördüm: W.J.H.

Bir an için olduğum yerde kalakaldım. Sanki yokuş yukarı koşmuşum gibi kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bir elimde hâlâ belli belirsiz duman kokan minik şapkam, diğerinde aniden ortaya çıkmış olan yeni şapka olduğu halde, öylece odamda dikiliyordum. Yeni şapkayı birisi bir yerden getirmiş olmalıydı.

İki şapkayı da elimde tutarak, alt kata indim. Kütüphanede sert bir cismin yere fırlatıldığını duydum ve hemen içeri daldım. Warthrop'un hâlâ içeride olduğunu sanıyordum.

Doktor şöminenin önüne, ateşin karşısına oturmuştu. Yanında babasının eski sandığı duruyordu. Kapıda dikildiğimi fark ettiyse dahi bunu belli etmedi. Sandığın kapağını açtı ve içindekileri bir bir ateşe fırlatmaya başladı. Attığı her nesneyle birlikte, alevler coşuyor, etrafa sıçırıyordu. Ufalmiş kafayı ateşe attığında, içerisini leş gibi bir koku kapladı. Yanına gidip ben de yere oturdum. Doktor beni fark etmedi.

Alevler suratımızı yalıyordu. Doktor eski mektupları ateşe atmaya koyuldu. Mektuplardan birinin okunduğunu fark ettiyse de bunu bana hissettirmedi. Doktorun o mektupta yazdığı, Bazen kendimi çok yalnız hissediyorum, cümlesi zihnimde dönüp duruyordu. Suratından neler hissettiğini anlamak mümkün değildi. İfadesinden ne keder yada öfke, ne de pişmanlık ya da teslimiyet okunuyordu. Sanki babasının varlığının tek ispatı olan mektupları yok etmiyor da çok tatsız bir iş yapıyordu.

Mektupları küle çeviren ateşten gözlerini ayırmadan, "Elinde ne var, Will Henry?" diye sordu.

Kucağımdaki iki şapkaya baktım. Kafamı kaldırıp hâlâ ateşe bakmakta olan doktoru inceledim. Şömine ateşiyle aydınlanan sert yüz hatlarını incelerken, onda

gizli saklı olan her şeyin bir an için açığa çıktığını hissettim. Babası ona yakalanamayan bir yaratığın peşine düşen efsanevi bir kralın ismini vermişti. Son derece gaddar ve düşüncesizce verilen bu isim kalıtsal bir maraz haline gelmiş, Warthrop ailesini lanetlemişti.

"Şapkam var, efendim," dedim.

"Hangi şapka, Will Henry? Asıl mesele hangi şapkanın elinde olduğu."

Ateşten çıt çıt sesler çıkıyor, alevler yandıkça yanıyordu. İçimden, İşte bütün mesele bu, diye geçirdim. Ateş hem yok eder, hem de temizler.

Eski şapkamı şömineye attım.

Warthrop hafifçe kafasını salladı ve sessizce alevlerin şapkamı yutuşunu izledik.

Şapkam da doktorun babasının hayatının yanıp kül oluşu gibi alevlerin arasında gözden kayboldu. "Belki de durumun bir maraz değil, bir lütuf niteliği taşıyordur," dedi.

"Lütuf mu dediniz, efendim?" dedim.

"Meslektaşım awakawus'a 'Gençlik Çeşmesi Bulaşıcı Hastalığı' derdi," dedi.

"Yani, hiç yaşlanmayacak mıyım?"

"Ya hiç yaşlanmayacaksın, ya da sonsuza dek yaşayacaksın... İşimi devam ettireceksin. Bak görüyor musun, felaketler nasıl da birer lütuf haline gelebiliyor?"

Yaratık avcısı güldü.

"Anthropophaguslar Meselesi"nin ortaya çıkışından tam yüz yirmi sene sonra, huzurevi müdürünü arayıp William Henry'nin inanılmaz günlüğünün ilk üç cildini okuduğumu haber verdim.

Müdür, "Eee?" dedi.

"Kesinlikle kurgu."

"Tabii ki öyle," dedi. Biraz sinir olmuş gibiydi. "Onun kimliği hakkında herhangi bir ipucu elde edebildin mi?" diye sordu.

"Kayda değer bir şeye rastlamadım," dedim.

"Memleketi..."

"Oradan 'Yeni Kudüs' olarak bahsetmiş ama New England'da bu isimde bir yer yok."

"İsmi değiştirmiştir. Bir yerlerde mutlaka kaydı olmalı."

"Aslında, Dedham ve Swampscott isimli iki yerden bahsediyor. Bunlar Massachusetts'daki gerçek yerler."

"Ya Ailesi? Kardeşleri, kuzenleri falan? Kimsesi yok mu?"

"Sadece ilk üç cildi okudum," dedim. "Bir tek annesiyle babasından bahsetmiş." Hafifçe öksürdüm. "Polis parmak izini kontrol etmedi mi?"

"Etti tabii. Ama kimseyle eşleşmedi."

"Buraya geldiğinde sağlık kontrolünden geçmişti, değil mi?"

"Standart bir kontrol yapıldı, evet."

"Peki, kan testi yapıldı mı?"

"DNA testi gibi mi?"

"O da olabilir, ama ben kapsamlı bir kan testinden bahsediyorum."

"Tabii. Neden sordun?"

"Bir şey çıkmadı mı? Yani örnekte tuhaf bir şey yok muydu?"

"Dosyaya tekrar bakmam gerek, ama olsaydı hatırlardım. Ne demek istiyorsun?"

"Peki otopsi, yapıldı mı?"

"Ölümünde şüpheli bir durum olmadığı ya da ailesi istemediği sürece otopsi yapılmaz."

"Will Henry'nin kimsesi olmadığına göre, yapılamaz," dedim. "Ölüm sebebi?"

"Kalp yetmezliği."

"Ama ölmeden önce bir şeyi yoktu, değil mi? Ateş ya da kaşıntı gibi bir şey?"

"Uykusunda huzur içinde öldü. Neden sordun?"

"Defterlerde nasıl bu kadar uzun süre yaşadığına dair bir açıklama var," dedim. "Ama bunu da diğer şeyler gibi uydurmuş olmalı."

Müdür benimle aynı fikirdeydi. "Neyse, defterlere göz attığın için teşekkür ederim," dedi.

"Ama henüz hepsini okuyamadım," dedim. "Sizin için bir sakıncası yoksa, geri kalanları da okumak isterim. Defterler bir süre daha bende kalabilir mi acaba? Belki işe yarayacak bir şeyler bulurum."

Müdür defterlerin bende kalabileceğini söyledi; gazeteye verilen ölüm ilanından sonra gelip giden olmamıştı. Önemli bir şeye rastladığım takdirde onu arayacağımı söyleyip telefonu kapattım. Rahatlamıştım, çünkü müdür Will Henry'nin defterlerinin hepsini okumadan geri vermemi de isteyebilirdi.

Sonraki birkaç ay boyunca, ne zaman vakit bulsam, internette günlüğün gerçek olduğuna dair bir ipucu aradım. Tabii, Herodot'tan Shakespeare'e kadar birçok kişinin bu efsanevi yaratıktan bahsettiğini de gördüm, ama 19. yüzyılın sonlarında Amerika kıtasında bu türe hiç rastlanmamıştı. Bir Yaratık Bilim Akademisi'nin var olduğuna dair de bilgi yoktu. Belli ki bu, William Henry tarafından uydurulmuş bir şeydi. Ayrıca, Pellinore Warthrop isimli birisinin yaşadığına dair hiçbir kanıt da bulamadım, internetten yüzyılın sonlarında Dedham'da bir akıl hastanesinin olduğunu öğrendim, ancak ismi Motley Tepesi değildi. Dahası, hastanenin

başındaki doktorun ismi de Starr değildi. 1865 yılında, Swampscott'ta karaya vuran Feronia isimli bir yük gemisine dair herhangi bir bilgiye rastlamadım. O sene hiçbir gemi kazası olmamıştı.

Karindeşen Jack ile ilgili tonlarca habere rastladığım halde, ne Jack Kearns ismine rastladım, ne de Will Henry'nin iddia ettiği gibi yaratık avlamadığı zamanlarda insan avlayan bir adamın yaşadığına dair herhangi bir şeye rastladım. British Museum'dan nazik bir yetkili telefonlarıma yanıt verip Warthrop'un babasının çok yakın dostu olduğunu iddia ettiği ve soyarıtımı üzerine çalışmalar yapan Sör Francis Galton'ın şahsi belgeleriyle ilgili olarak beni geri aradı. Ancak tahmin ettiğim gibi, Galton'm mektuplarında ne Alistair Warthrop ne de buna benzer bir isim geçiyordu.

Araştırmalarımın sonucunda, Biminius arawakus'la ilgili herhangi bir bilgi de bulamadım. Bilimsel literatürde böyle bir şey yer almıyordu. Yani, bedenine yerleştiği kişinin yaşamını uzatan türde, bu isimde, bir parazit yoktu.

Bazen sonuçsuz kalan araştırmalarımın sonras, oturup kendi halime gülüyordum. Neden bunak bir adamın hayal gücünün ürünü olan bir şeyi ısrarla kanıtlamaya çalışıyordum ki? Galiba ona acıyordum. Belki de ısrarla bu konuyu deşmemin nedeni de buydu. Will Henry yazdıklarının hayal ürünü olduğunu kesinlikle kabul etmiyordu. Sanırım, o defterlere yazdığı her şeyin gerçek olduğuna inanıyordu. Yazdıklarının kurgu olduğu belliydi, ama sanki kasıtlı olarak kurgulanmış gibi de değildi.

Müdürle konuşmamızdan yaklaşık dört ay sonra, onu tekrar aradım ve W. J. Henry'nin mezarının nerede olduğunu sordum. Mezarlık evimden on dakika uzaklıktaydı. Orada yüzlerce mezar arasından onun mezarını buldum. Acaba ölmüş birisine otopsi yapılması için nereden izin almak gerekiyordu? Mezarının başında dikilirken, kendi kendime gülmeye başladım. Neden Will Henry'nin öyküsünün gerçek olmasını istiyordum ki?

Aniden, beni bir şey dürttü ve Will Henry'nin mezarının üstünü kaplayan toprağı bir değnekle biraz eşıeledim. Kısa süre önce meydana gelen bir fırtına, toprağı yumuşatmıştı. Değnekle açtığım çukura hemen yağmur suyu doluverdi.

Birkaç dakika sonra onları gördüm. Minnacık, solucana benzer, ince uzun yaratıklar mezarın yüzeyinde geziniyorlardı. Bunlar bildiğimiz türde tombul solucanlara hiç benzemiyordu. Will Henry babasının bedenini istila eden bu organizmaları tarif ederken, Saç teli kalınlığında, demişti.

Hemen bu tuhaf yaratıklardan birini değneğimin ucuyla mezarın üstünden aldım ve yavaş yavaş bastırmak üzere olan akşam karanlığında incelemeye koyuldum. Warthrop ne demişti? Bunların bir kişinin bedenine nasıl yerleştiğı bilinmiyor. Panik içerisinde değneğı yere fırlattım.

Kendi kendime, Saçmalama, dedim. Tam o sırada, aklıma Will Henry'nin günlüğüne yazmış olduğı başka bir şey geldi. Will Henry'nin günlüğündeki bir cümle zihnimde çın çın öterken, apar topar arabama doğru koşturmaya başladım. Yaşadığım modern dünyada yaratıklara hiç ama hiç yer yoktu.

Evet, sevgili evladım, yaratıklar gerçektir. Hatta, bir tanesi mahzenimde duruyor.